The Second Book of THE HUNGER GAMES

CATCHING FIRE

ATEŞİ YAKALAMAK

New York Times Bestselling Author

SUZANNE

SUZANNE COLLINS

ATEŞİ YAKALAMAK

(Açlık oyunları 2.kitabı)

KISIM I

‘KIVILCIM’

1

Çayın sıcağı dondurucu havaya çoktan karışmış olsa da, matarayı sımsıkı tutmaya devam ettim. Soğuk yüzünden, kaslarım iyice gerildi. Tam o anda vahşi bir köpek sürüsü çıkagelse saldırıya uğramadan bir ağaç tepesine tırmanma ihtimalim yok denecek kadar azdı. Ayağa kalkmalı, biraz hareket etmeli ve eklemlerimi açmalıydım. Oysa orman şafakla aydınlanırken, ben, en az üzerinde oturduğum kaya parçası kadar hareketsiz, öylece durdum. Güneşle savaşamazdım. Beni, aylardır sıkıntıyla beklediğim güne doğru sürüklerken, tek yapabildiğim çaresiz gözlerle, yükselişini izlemek oldu.

Öğle saatlerinde Galipler Köyü'ndeki yeni evime üşüşmüş olacaklardı. Gazeteciler, kameramanlar, hatta eski eskortum Effie Trinket bile Capitol'den kalkıp 12. Mıntıka'ya kadar gelecekti. Effie o komik pembe peruğu mu takacak, yoksa Zafer Turu için doğallıktan uzak başka bir renk mi tercih edecek, çok merak ediyordum. Tabii diğerlerini de unutmamalı. Uzun tren yolculuğumda bana servis yapacak personel. Halkın önüne çıkmadan önce beni güzelleştirecek hazırlık ekibi. Açlık Oyunları'nda izleyiciler tarafından ilk anda fark edilmemi sağlayan o muhteşem kostümleri tasarlayan stilistim ve arkadaşım, Cinna.

Bana kalsa, Açlık Oyunları'nı tamamen unutmak isterdim. Ve hiç bahsetmemek. Kötü bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi davranmak. Ancak Zafer Turu bunu imkânsız kılıyordu. Tur, stratejik olarak, iki Oyun'un tam ortasına denk gelecek şekilde planlanıyordu; bu, Capitol'ün dehşeti taze ve yakın tutmak için benimsediği bir yöntemdi. Mıntıkalar'da yaşayan bizler, Capitol'ün demir kuvvetini her sene hatırlamakla kurtulamıyor, bir de kutlama yapmak zorunda bırakılıyorduk. Ve bu sene, ben de şovun yıldızlarından biriydim.

Mıntıka mıntıka dolaşmak, benden için için nefret eden ama tezahürat yapmaktan geri kalmayan kalabalıkların karşısına çıkmak, çocuklarının hayatına son verdiğim ailelerin yüzlerine bakmak zorundaydım.

Güneş ısrarcı yükselişini sürdürürken, kendimi ayağa kalkmaya zorluyordum. Eklemlerimin her birinden ayrı bir şikayet yükseliyordu. Hatta sol bacağım o kadar uzun süredir uykudaydı ki, yeniden his kazanmasını sağlayabilmek için birkaç dakika boyunca ileri geri gidip gelmek zorunda kalıyordum. Üç saattir ormanda olmama rağmen, avlanmak için hiçbir girişimde bulunmadım ve elimde avlandığımı gösterecek hiçbir şey yoktu. Annem ve küçük kız kardeşim Prim bunu artık önemsemiyorlardı. Artık eti -her ne kadar hiçbirimiz taze av etine tercih etmesek de- kasaptan alabiliyorduk. Fakat en iyi arkadaşım, Gale Hawthorne ve ailesi bugünün rızkına bel bağlıyorlardı; onları hayal kırıklığına uğratamazdım. Kapan hattımızı kontrol etmek üzere bir buçuk saat sürecek orman yürüyüşüne başladım. Eskiden, okuldayken, hattı kontrol etmek, avlanmak, bir şeyler toplamak ve kasabada takas etmek için bol vaktimiz oluyordu. Ama şimdi, Gale kömür madenlerinde çalışmaya başladığı -ve benim gün boyu yapacak hiçbir işim olmadığı- için, görevi tek başıma üstlendim.

Bu saat itibariyle Gale madene giriş yapmış, yeryüzünün derinliklerine doğru, insanın midesini altüst eden asansör yolculuğunu tamamlamış ve kömür yatağında kazma sallamaya başlamış olmalıydı. Aşağısının nasıl olduğunu biliyorum. Okuldayken, eğitimimizin bir parçası olarak, sınıfça maden turuna çıkmaya zorlanırdık. Küçükken, bunu sadece nahoş bulurdum. Klostrofobik tüneller, pis kokan hava ve dört bir yanı saran boğucu karanlık. Fakat babamın ve birkaç madencinin daha ölümüyle sonuçlanan o kazanın ardından, asansöre adım atmam bile imkansızlaştı. Senelik maden turu, çok ciddi bir sıkıntı kaynağı olmaya başladı. Tam iki defa, annemi gribe yakalandığıma ikna edip beni evde tutmasını sağlamak için kendimi fena halde hasta ettim.

Sadece ormanın taze havası, günışığı ve temiz, çağlayan sularıyla hayat bulan Gale'i düşünüyorum. Buna nasıl katlandığını hiç bilmiyorum. Şey...

Aslında biliyorum. Katlanıyordu; çünkü annesini ve küçük kardeşlerinin karnını ancak bu sayede doyurabiliyordu. Bende kovalar dolusu, ikimizin ailesini doyurmaya yetip de artacak kadar para varken, tek bir kuruş dahi kabul etmiyordu. Ben Oyunlar sırasında ölmüş olsam, annemin ve Prim'in karnını doyuracak tek kişi Gale olurdu ama şimdi onlara et götürmemi kabul etmekte

bile güçlük çekiyordu. Bana iyilik ettiğini, bütün gün boş boş oturmaktan keçileri kaçıracağımı söylüyordum. Yine de, av etlerini, onun evde olduğu saatlerde bırakmamaya özen gösteriyordum. Günde on iki saat çalıştığı için, bu, hiç zor olmuyordu.

Gale'i gerçekten görebildiğim tek zaman, cumartesi günleri, ormanda birlikte avlanmak üzere buluştuğumuz saatlerdi. Benim için hâlâ haftanın en güzel günüydü ama artık birbirimize her şeyi anlatabildiğimiz o eski günlerdeki gibi değiliz. Oyunlar bunu bile bozdu. Zaman geçtikçe o eski rahatlığı yeniden kazanacağımızı umuyordum ama içimden bir ses bunun boş bir hayal olduğunu söylüyordu. Geriye dönmek imkansızdı.

Kapanlardan bayağı bir şey topladım: Sekiz tavşan, iki sincap ve Gale'in bizzat tasarladığı tel mekanizmanın içine girmiş bir kunduz. Gale, kapanlar konusunda bir büyücüden farksızdı: Kapanları eğik fidanlarla saklayıp avlarımızı yırtıcı hayvanlardan korumayı, kütükleri hassas çubuk tetiklerin üstünde dengede tutmayı, balık tutmak için içinden kaçılması imkansız sepetler örmeyi çok iyi başarıyordu. Kapanları dikkatle yeniden kurarken, Gale'nin denge duygusunu ve kurbanların patikanın neresinden geçeceği konusundaki güçlü önsezilerini taklit edemeyeceğimi çok iyi biliyordum. Bu, sadece tecrübeyle açıklanacak bir şey değil. Tanrı vergisi bir yetenek. Tıpkı benim, nişan aldığım bir hayvanı, zifiri karanlıkta bile, tek bir okla yere indirebilmem gibi.

Ben 12. Mıntıka'yı çevreleyen çite ulaşırken, güneş iyice yükseliyordu. Her zaman olduğu gibi, bir an durup kulak kesildim ama çitte elektrik akımının açık olduğunu işaret eden vızıltıyı duyamıyordum. Gerçi, teoride bu şeye sürekli elektrik verilmesi gerekirken, hemen hemen hiçbir zaman vızıltı olmuyordu.

Çitin alt kısmındaki açıklıktan sürünerek geçip evimden sadece bir taş atımlık mesafedeki Çayır'a girdim. Eski evimden... Resmi olarak annemin ve kız kardeşimin ikamet adresi olarak göründüğü için, eski evimiz hâlâ bizimdi.

Düşüp ölecek olsam, annemle Prim'in yeniden o eve dönmeleri gerekirdi. Fakat şimdilik, Galipler Köyü'ndeki yeni evimizde mutlu mutlu yaşıyorlardı.

Büyüdüğüm o derme çatma kulübeyi bir tek ben kullanıyordum. Benim için, asıl yuvam orasıydı. Oraya üstümü değiştirmeye gittim. Babamın eski deri ceketini çıkarıp yerine, bana omuzları her zaman çok darmış gibi gelen kaliteli

yün ceketi giydim. Yumuşak ve yıpranmış çizmelerimi bırakıp annemin statüme daha çok yakıştırdığı pahalı ve makine üretimi pabuçları ayağıma geçirdim. Yayımı ve oklarımı ormandaki boş bir kütüğün içine gizledim bile. Saat hızla ilerlerken, kendime mutfakta nefeslenmek için biraz zaman tanıdım. Sönük şöminesi ve örtüsüz masasıyla terk edilmiş bir havası olan mutfakta. Buradaki eski hayatımı öyle çok özlüyordum ki. Sıkıntı içinde yaşardık ama nereye ait olduğumu ve hayatımızı oluşturan o sımsıkı dokunmuş kumaştaki yerimi bilirdim. Keşke o hayata geri dönebilseydim; çünkü geçmişe dönüp baktığım zaman, çok zengin, çok ünlü ve Capitol yetkilileri tarafından nefret edilen o günkü halimden çok daha güvende olduğumu görebiliyordum.

Arka kapıdan gelen inilti dikkatimi o tarafa çevirdi. Kapıyı açınca, Prim'in yaşlı ve pejmürde kedisi Düğün Çiçeği'ni karşımda buldum. O da yeni evden en az benim kadar nefret ediyor ve kız kardeşim okula gidince, ilk fırsatta kaçıyordu. Birbirimizden hiçbir zaman pek fazla hoşlandığımız söylenemez ama şimdi bir ortak noktamız oldu. Onu içeri aldım, kalın bir parça kunduz yağıyla besledim, hatta kulaklarının arasını okşadım. "Çok çirkinsin, biliyorsun, değil mi?" diye sordum. Düğün Çiçeği onu biraz daha okşamam için burnuyla elimi dürttü ama artık gitmemiz gerekti. "Haydi, gel bakalım." Onu tek kolumla kucaklayıp diğer elime av çantamı aldım ve sokağa çıktım. Kedi hemen kucağımdan atladı ve bir çalılığın altında gözden kayboldu.

Zemini kömür kalıntılarıyla kaplı sokakta hışırtılar çıkararak ilerlerken; ayakkabılar ayaklarımı sıkıyordu. Kestirme ara sokaklar ve bahçelerden geçerek, birkaç dakika içinde, Gale'in evine ulaştım. Annesi, Hazelle, beni, önündeki lavaboda bir şeyler yapmakla meşgul olduğu mutfak penceresinden gördü. Ellerini önlüğü ile kuruladı ve benimle kapıda buluşmak üzere gözden kayboldu.

Hazelle'i severdim. Ona saygı duyardım. Babamın hayatına mal olan patlama, onun da kocasını aldı ve Hazelle'i üç erkek çocuk ve karnındaki bebekle baş başa bıraktı. Hazelle, doğumun üstünden bir hafta geçmeden, sokağa iş aramaya çıkmıştı. Bakmak zorunda olduğu bebekle madende çalışması mümkün değildi ama şehirdeki bir tüccarın çamaşır işini almayı başardı. Gale, on dört yaşına geldiğinde, en büyük çocuk olarak, aile reisliğini üstlendi. İsmini mozaik taşına çoktan yazdırmıştı. Bu sayede, isminin haraç kurasına defalarca girmesine karşılık, ailesi için cılız bir miktar tahıl ve yağ istihkakı alabiliyordu. Üstüne üstlük, daha o zamanlarda bile, çok ama çok yetenekli bir kapan ustasıydı. Fakat bütün bunlar, beş kişilik ailenin, Hazelle'in çamaşır leğeninde

parmakları delinene kadar çalışmasına gerek duyulmadan, hayatta kalması için yeterli olmuyordu. Kışın Hazelle'in elleri öyle kızarır ve çatlardı ki, en ufak bir olayda derhal kanamaya başlardı. Annemin yarattığı o merhem olmasa, bugün de kanıyor olurdu ya, neyse. Hazelle ve Gale, her şeye rağmen, diğer oğlanların -on iki yaşındaki Rory, on yaşındaki Vick ve dört yaşındaki bebek Posy'nin- isimlerini mozaik taşma yazdırmamak konusunda kararlıydılar.

Hazelle av etlerini görünce gülümsedi. Kunduzu kuyruğundan tutup tartar gibi salladı. "Leziz bir güveç olacak." Gale'nin aksine, bu av anlaşmamızdan hiçbir rahatsızlık duymuyordu.

"Postu da fena değil," diye cevap verdim. Hazelle'le birlikte olmak, her zaman yaptığımız gibi, avladığım hayvanlara değer biçmek bana iyi geliyordu. Bana bir fincan bitki çayı doldurdu. Üşüyen parmaklarımı büyük bir minnetle fincana sardım. "Turdan dönünce, Rory'yi arada sırada dışarı çıkarırım diye düşündüm. Okuldan sonra. Ona ok atmayı öğretirim."

Hazelle başını salladı. "İyi olur. Gale de bunu yapmak istiyor ama sadece pazar günleri boş. Sanırım o günü de sana ayırmak istiyor."

Yanaklarıma hücum eden kırmızılığa mani olamadım. Tabii ki, çok aptalca.

Kimse beni Hazelle'den iyi tanıyamazdı. Gale'le aramızdaki bağı, kimse ondan daha iyi bilemezdi. Her ne kadar benim aklımın ucundan geçmese de, pek çok insanın sonunda Gale'le evleneceğimizi düşündüklerini biliyordum. Ama bu Oyunlar'dan önceydi. Bizim mıntıkanın diğer Haracı Peeta Mellark bana delicesine aşık olduğunu itiraf etmeden önce. Aşk hikayemiz, arenada hayatta kalabilmemizin anahtar stratejisini oluşturdu. Gerçi, Peeta için tam olarak bir strateji sayılmazdı. Benim için ne olduğunu ise, hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, bunun Gale'e sadece acı verdiği. Zafer Turu'nda, Peeta ve benim, kendimizi bir kez daha iki aşık olarak sunmak zorunda kalacağımızı düşününce, göğsüm sıkışıyordu.

Çok sıcak olmasına rağmen çayımdan büyük bir yudum alıp masadan kalktım. "Gitsem iyi olacak. Kendimi kameraların önüne çıkacak hale sokmam gerek." Hazelle beni kucakladı. "Yemeklerin tadını çıkar."daha iyi bilemezdi. Her ne kadar benim aklımın ucundan geçmese de, pek çok insanın sonunda Gale'le evleneceğimizi düşündüklerini biliyordum. Ama bu Oyunlar'dan

önceydi. Bizim mıntıkanın diğer Haracı Peeta Mellark bana delicesine aşık olduğunu itiraf etmeden önce. Aşk hikayemiz, arenada hayatta kalabilmemizin anahtar stratejisini oluşturdu. Gerçi, Peeta için tam olarak bir strateji sayılmazdı. Benim için ne olduğunu ise, hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, bunun Gale'e sadece acı verdiği. Zafer Turu'nda, Peeta ve benim, kendimizi bir kez daha iki aşık olarak sunmak zorunda kalacağımızı düşününce, göğsüm sıkışıyordu.

"Hiç şüphen olmasın," dedim.

Bir sonraki durağım, ticaretimin büyük kısmını gerçekleştirdiğim Hob oldu. Burası, seneler önce kömür saklanan bir depoyken zamanla kullanılmaz oldu ve önce yasadışı takasların yapıldığı bir mekana ve son olarak da tam zamanlı bir karaborsaya dönüştü. Burada suç unsuru oluşturabilecek herhangi bir şey varsa, ben de bu suça ortağım demektir. 12. Mıntıka'yı çevreleyen ormanlarda avlanmak, nereden baksanız bir düzine yasayı ihlal etmek anlamına gelirdi ve cezası ölüme kadar gidebiliyordu.

Hiç lafını etmeseler de, Hob'da takılan insanlara minnettarım. Gale, hayatını çorba satarak kazanan yaşlı bir kadın olan Yağlı Sae'nin, Oyunlar sırasında ben ve Peeta'ya sponsorluk yapmak için bir kampanya başlattığını söyledi. Bu, esasında sadece Hob'la sınırlı kalması beklenen bir şeyken, başka insanlar da durumdan haberdar olup katkıda bulunmuşlar. Tam olarak ne kadar topladıklarını bilmiyordum; arenada en ufak bir hediye bile fahiş fiyatlarla satılıyordu. Emin olduğum bir şey var; o da bu hediyenin benim için hayat memat meselesi olduğu.

Ön kapıyı bomboş bir av çantası ve elimde takas edilecek bir şeyler olmadan açmak -ve yerine, cebimdeki madeni paraların ağırlığını hissetmek- bana hâlâ çok garip geliyordu. Çok tezgah dolaşmaya ve kahve, çörek, yumurta, iplik ve yağ alışverişimi olabildiğince geniş bir alana yaymaya çalışıyordum. Bir son dakika kararıyla, bir maden kazasından sadece tek kolunu kaybederek kurtulmayı başaran Ripper adındaki bir kadından üç şişe içki satın aldım.

İçki, ailem için değildi. Oyunlar sırasında ben ve Peeta'ya akıl hocalığı yapan Haymitch için. Haymitch hırçın, haşin ve genellikle sarhoş gezen bir adam. Fakat görevinin hakkını -fazlasıyla- verdi ve tarihte ilk defa iki haracın galip gelmesini sağladı. Bu yüzden, nasıl biri olursa olsun, Haymitch'e de minnettarım. Bu hep böyle olacak. Ona içki aldım çünkü sadece birkaç ay önce,

stoku tükendi ve satın alacak likör bulamayınca ciddi bir kriz geçirdi; sadece onun görebildiği dehşet verici hayaller karşısında zangır zangır titreyerek çığlıklar attı. Prim'in ödünü patlattı. Dürüst olmam gerekirse, onu böyle görmek benim için de pek eğlenceli sayılmazdı. O günden beri, yeni bir kısıntı yaşanması ihtimaline karşılık, içki stoku tutmaya başladım.

Baş Barış Muhafızımız Cray beni içki şişeleriyle görünce yüzünü buruşturdu. Yana doğru taradığı birkaç tel gümüşi saçı parlak kırmızı suratına düşen yaşlıca bir adamdı. "O şeyler senin için biraz sert, değil mi, kızım?" dedi. En iyi o bilir, çünkü Cray, Haymitch'ten sonra tanıdığım en içkici adamdı.

"Şey, annem ilaçlarına katıyor," dedim umursamaz bir tavırla.

"Her derde deva," dedi ve şişe başına bir madeni lira tokatladı.

Yağlı Sae'nin tezgahına ulaşınca, tezgaha oturabilmek için ağırlığımı kollarıma verip kendimi yukarı ittim ve bir tür su kabağı ve fasulye karışımını andıran çorbadan sipariş ettim. Ben yemeğimi yerken, Darius adında bir Barış Muhafızı geldi ve o da kendine bir kase ısmarladı. Darius, yasa infazcıları arasında, favorilerimden biriydi. Hemen hemen hiçbir zaman caka satmıyor ve şakalaşmayı biliyordu. Büyük ihtimalle yirmili yaşlarındaydı ama benden pek büyük görünmüyordu. Gülümsemesinde ve her bir teli ayrı bir yöne bakan kızıl saçlarında, ona yaramaz çocuk havası veren bir şeyler vardı.

"Senin trende olman gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Beni öğlende alacaklar," dedim.

Biraz yüksek bir fısıltıyla "Daha iyi görünmen gerekmez mi?" diye sordu. Ruh halime rağmen, kendimi gülümsemekten alamadım. "Saçına bir kurdele falan taksan mesela?" Eliyle saç örgüme hafifçe vurdu, ben de onu hafifçe ittim. "Endişelenme. Benimle işleri bittiğinde tanınmaz halde olacağım," dedim.

"İyi," dedi. "Değişiklik olsun diye, Mıntıka olarak biraz gururlanalım, Bayan Everdeen. Hım?" Ayıplar gibi, Yağlı Sae'ye kafasını salladı ve arkadaşlarının yanına dönmek üzere tezgahtan ayrıldı.

Yağlı Sae, arkasından "Kasemi geri isterim!" diye seslendi. Ama bir taraftan gülmekle meşgul olduğu için sesi istediği kadar sert çıkmıyordu. Bana "Gale

seni geçirmeye gelecek mi?" diye sordu.

"Hayır, listede yok," dedim. "Gerçi pazar günü görüştük."

"Listeye girer sanıyordum." Alaycı bir tavırla ekledi: "Ne de olsa kuzenin..."

Bu, Capitol'ün uydurduğu yalanın başka bir parçasıydı. Peeta ve ben, Açlık Oyunları'nda son sekize kalınca, gazetecileri, hakkımızda kişisel hikayeler hazırlasınlar diye, Mıntıka'ya göndermişler. Gazeteciler arkadaşlarımı sorunca, herkes onları Gale'e yönlendirmiş. Fakat, arenada sergilediğim aşık rolü karşısında, Gale'in en yakın arkadaşım olmasının yakışık almayacağı düşünülmüş. Çok yakışıklı, çok erkeksi ve kameralara gülümseyip rol yapmak konusunda zerre istek taşımayan bir delikanlı. Bu arada, az da olsa, birbirimize benzeriz. İkimizde de Dikiş tipi var. Koyu renk düz saçlar, zeytuni bir ten ve gri gözler. Bir dahi, Gale'in kuzenim olmasına karar vermiş. Eve dönene kadar bu durumdan haberim yoktu. Tren istasyonunda annem "Kuzenin de seni görmek için sabırsızlanıyor!" dedi ve dönüp bakınca, Gale, Hazelle ve bütün çocukların beni beklediklerini gördüm. Böyle bir durumda hikayeye uygun hareket etmekten başka ne yapabilirdim ki?

Yağlı Sae akraba olmadığımızı biliyordu; fakat bizi uzun senelerdir tanıyan insanlar da olanları unutmuş gibiydiler.

"Her şeyin bir an önce olup bitmesi için can atıyorum," diye fısıldadım. "Biliyorum," dedi Yağlı Sae. "Ancak bir şeyin sonuna ulaşabilmek için, önce o şeyi yaşamak zorundasın. Geç kalmasan iyi olur."

Ben Galipler Köyü'ne doğru yürürken, hafiften kar yağmaya başladı. Köy, şehir merkezindeki meydandan sadece yarım millik bir yürüyüş mesafesinde olsa da, tamamen bambaşka bir dünyaya benziyordu. Çiçekli fundalıklarla süslenmiş çok güzel bir yeşil alanın çevresine inşa edilmiş, apayrı bir yerleşim alanı. Her biri, benim büyüdüğüm ev gibi on tanesini içine alacak büyüklükte on iki ev var. Dokuz tanesi, eskiden beri olduğu gibi boş duruyordu. Üç tanesi ise, ben, Haymitch ve Peeta'ya aitti.

Benim ailemin ve Peeta'nın yaşadığı evlerden hayat taşıyordu. Pencerelerde ışık, bacada duman, ön kapılarda ise yaklaşan Hasat Festivali'nin habercisi, parlak renkli mısır koçanı demetleri vardı. Oysa, Haymitch'in evi, arazinin

bakıcısının gösterdiği bütün özene rağmen, terk edilmiş ve ihmal edilmiş gibi bir görüntü çiziyordu. Ön kapısına varınca, pis bir kokuyla karşılaşacağımı çok iyi bildiğim için, kendimi hazırladıktan sonra, kapıyı ittim.

Daha ilk anda, tiksintiyle yüzümü buruşturdum. Haymitch, evini kimsenin temizlemesine izin vermediği gibi, kendisi de pek bir şey beceremiyordu. Senelerin birikimi içki, kusmuk, pişmiş lahana, yanık et, yıkanmamış kıyafetler ve fare pisliği kokulan bir araya gelince, gözlerimden yaş getiren leş gibi, kesif bir kokuya neden oluyordu. Yerlere atılmış paket kağıtları, cam kırıkları ve kemik kalıntılarının arasından, Haymitch'i bulacağımı bildiğim yere doğru ilerledim. Mutfak masasının başında, kollarını masaya yaslamış, yüzünü bir içki gölüne gömmüş halde, horul horul uyuyordu.

Omzunu itekledim. "Kalk," dedim yüksek sesle çünkü onu uyandırmanın yumuşak bir yolu olmadığını artık öğrendim. Horlaması kısa bir an için dursa da, hemen sonra yeniden başladı. Bu defa daha sert ittim. "Kalk haydi, Haymitch. Bugün tura çıkıyoruz." Pencereyi güçlükle açıp dışarının temiz havasını içime çektim. Yerleri kaplayan çöplerin arasında güçlükle ilerleyerek, tenekeden yapılma bir kahve demliği bulup lavaboda doldurdum. Ocak tamamen sönük olmadığı için, ateşi, birkaç parça kömür takviyesiyle canlandırmayı başardım. Demliğin içine, sonucun sert ve iyi olmasını sağlayacak kadar kahve ekleyip, kaynaması için ocağın üstüne yerleştirdim.

Haymitch hâlâ derin uykudaydı. Başka hiçbir şey işe yaramadığı için, bir leğenin içine buz gibi su doldurup kafasından aşağı boca ettim ve hemen kenara kaçtım. Gırtlağından hayvani bir homurtu yükseldi. Ayağa fırlayıp sandalyesini ayağıyla on adım öteye iterken bir bıçak çekti. Uyurken elinin altında mutlaka bir bıçak bulundurmaya dikkat ettiğini unutmuştum. Onu uyandırmadan önce, bıçağı parmaklarının arasından almam gerekirdi ama kafamda o kadar çok düşünce vardı ki. Aklı başına gelmeden önce, küfürler savurarak bıçağı havada birkaç defa salladı. Yüzünü gömleğinin koluna silip benim, hızlı bir çıkış yapma gereğini göz önünde bulundurarak tünediğim pencereye döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye kükredi.

"Seni kameraların gelmesine bir saat kala uyandırmamı istemiştin," dedim.

"Ne?" diye sordu.

"Senin fikrindi," diye ısrar ettim.

Hatırlar gibi oldu. "Neden ıslağım?"

"Seni sarsarak uyandıramadım," dedim. "Bak, madem bebek muamelesi görmek istiyordun, Peeta'dan yardım isteseydin."

"Ne yardımı?" Peeta'nın sesini duymak bile, midemin suçluluk, hüzün ve korku gibi nahoş duygularla kasılmasına yetiyordu. Ve özlem. İşin içinde biraz da özlem olduğunu itiraf etmeliydim. Fakat en ön plana çıkmasına izin vermeyecek kadar güçlü rakipleri vardı.

Peeta masaya doğru ilerlerken, pencereden içeri süzülen güneş ışığında, sarı saçlarının arasında birkaç kar tanesinin parladığını gördüm. Güçlü ve sağlıklı görünüyordu. Arenada tanıdığım o hasta ve açlıktan ölmek üzere olan çocuktan çok farklıydı; topalladığını bile çok zor fark ediyordunuz. Masaya bir somun taze ekmek bıraktı ve Haymitch'e elini uzattı.

"Senden beni uyandırmanı istedim, zatürree etmeni değil," dedi Haymitch bıçağını Peeta'ya verirken. Kirli gömleğini çekip çıkarınca, altındaki, eşit derecedeki pis fanilası ortaya çıktı. Gömleğin kuru kısımlarıyla, vücudunu kuruladı.

Peeta gülümsedi ve Haymitch'in bıçağını yerdeki bir şişede duran beyaz likörle ıslattı. Sonra bıçağın keskin kısmını gömleğinin etek ucu ile kurulayıp ekmeği dilimlemeye başladı. Peeta bizi taze pişmiş hamur işlerinden hiç mahrum bırakmıyordu. Ben avlanıyordum. O fırında bir şeyler pişiriyordu. Haymitch içiyordu. Hepimizin, kendimizi meşgul etmek ve Açlık Oyunları'nın yarışmacıları olduğumuz o günlerin anılarını kafamızdan uzak tutmak için kendimize göre bir yolu vardı. Peeta, ancak ekmeğin köşesini Haymitch'e uzattıktan sonra bana baktı. "Sen de bir parça ister misin?"

"Hayır, Hob'da bir şeyler yedim," dedim. "Ama sağ ol." Sesim kendi sesime hiç benzemiyordu; fazla resmiydi. Kameraların "mutlu eve dönüşümüzü" kaydetme işini tamamladığı ve gerçek hayatlarımıza döndüğümüz o günden beri, hep böyleydim.

"Rica ederim," dedi biraz gergin bir sesle.

Haymitch gömleğini dağınık mutfağın bir köşesine fırlattı. "Bırrr... Şov zamanı gelmeden, birbirinize ısınmanın bir yolunu bulsanız iyi olur."

Elbette ki, haklıydı. Seyirciler, karşılarında Açlık Oyunları'nın aşk böceklerini bulmayı bekleyecekti. Birbirlerinin gözlerinin içine bile bakamayan iki insanı değil. Fakat tek söylediğim "Banyo yap, Haymitch," oldu. Sonra ayaklarımı pencereden aşağı sarkıtıp yere atladım ve yeşilliğin üzerinden evime doğru yürüdüm.

Kar tutmaya başlamıştı. Arkamda ayak izlerimi bırakıyordum. Ön kapıya varınca, içeri girmeden önce, ayakkabılarımdan ıslaklıktan kurtulmaya çalıştım. Annem, kameralar için mükemmel bir görüntü yaratmak için sabahtan akşama kadar çalışmışken, parlak parkelerinde ayak izi bırakmam hiç yakışık almazdı. Daha içeri adımımı attığım anda, karşıma çıkıverdi ve beni durdurmak ister gibi, koluma yapıştı.

"Merak etme, şurada çıkarıyorum," diyerek ayakkabılarımı paspasın üstüne bıraktım.

Annem tuhaf bir ses çıkararak güldü ve omzumdaki dolu çantayı çekti.

"Sadece kar. İyi bir yürüyüş oldu mu bari?"

"Yürüyüş mü?" Aslında gecenin neredeyse yarısını ormanda geçirdiğimi biliyordu. Sonra, arkasında, mutfağın eşiğinde duran adamı fark ettim. Usta bir terzinin elinden çıkma takım elbisesine ve estetik cerrahi eseri kusursuz yüz hatlarına bakar bakmaz, Capitol'den geldiğini anladım. Bir sorun olmalıydı.

"Daha çok kayak yapmak gibiydi. Dışarısı bir hayli kayganlaştı."

Annem "Seni görmek isteyen biri var," dedi. Yüzü fazla solgundu; saklamaya çalıştığı endişesini duyabiliyordum.

"Öğlene kadar gelmezler sanıyordum." Annemin halini fark etmemiş gibi yaptım. "Yoksa Cinna yardım etmek için erken mi gelmiş?"

Annem "Hayır, Katniss, gelen..." diye söze girdi.

Adam "Bu taraftan, lütfen, Bayan Everdeen," dedi ve koridoru işaret etti.

İnsanın kendi evinde bir yerden bir yere çekiştirilmesi çok tuhaf; ama yorum yapmamamın daha uygun düşeceğini biliyordum.

Adamın önüne düşüp koridorda ilerlerken, omzumun üstünden anneme gülümsedim. "Büyük olasılıkla tur öncesi yeni talimatlar verecekler." Bir süredir program ve her mıntıkada izlenecek protokolle ilgili ıvır zıvırları gönderip duruyorlardı. Fakat çalışma odasının o güne kadar bir defa bile kapalı görmediğim kapısına doğru yürürken, zihnim tam gaz çalışmaya başladı. Gelen kim? Ne istiyorlar? Annem neden bu kadar solgun?

Koridorda beni takip eden Capitol adamı "İçeri girin,' diye talimat verdi.

Kapının cilalı pirinç tokmağını çevirip içeri girdim. Burnum, birbirleriyle tezat oluşturan gül ve kan kokularını hemen ayırt etti. Bana bir yerden tanıdık gelen beyaz saçlı, ufak tefek bir adam kitap okuyordu. "Bir dakika, lütfen," der gibi parmağını kaldırdı. Sonra döndü ve kalbim duracak gibi oldu.

Başkan Snow'un bir yılanınkini andıran gözlerini bakakaldım.

2

Zihnimdeki Başkan Snow'u devasa bayrakların süslediği kocaman mermer sütunlarla birleştirmişim. Onu odadaki sıradan objelerin arasında görmek, sinir bozucuydu. Tıpkı bir tencerenin kapağını kaldırıp içinde güveç yerine sivri dişli bir engerek bulmak gibi bir şeydi.

Burada ne arıyor olabilir ki? Aklım derhal diğer Zafer Turlarının açılış günlerine gitti. Kazanan haraçları yanlarında akıl hocaları ve stilistleriyle gördüğümü hatırladım. Zaman zaman bazı resmi makam temsilcilerinin de göründüğü olmuştur. Ama Başkan Snow'u hiç görmedim. O sadece Capitol'deki kutlamalara katılırdı. Nokta.

Şehrinden kalkıp buraya kadar gelmişse, bunun tek bir anlamı olabilirdi. Başım ciddi beladaydı. Benim başım beladaysa, aileminki de belada demektir. Benden nefret eden -ve her zaman nefret edecek olan- bu adamın anneme ve kız kardeşime yakınlığını düşününce içim ürperdi. Çünkü sadist Açlık Oyunları'nı alt etmeyi, Capitol'ü aptal durumuna düşürmeyi ve sonuç olarak Başkan'ın kontrolünün altını kazmayı başarmıştım.

Oysa ben, sadece kendimi ve Peeta'yı hayatta tutmaya çabalıyordum. Ortada bir başkaldırı varsa, kesinlikle tesadüfiydi.

Fakat öyle sanıyorum ki Capitol sadece tek bir haracın hayatta kalabileceğine hükmetmişken, kafa tutma cesaretini göstermek başlı başına bir isyan sayılabilirdi. Tek savunmam, Peeta'ya beslediğim tutkulu aşkın beni deliye döndürmüş olmasıydı. Bu sayede ikimizin de hayatta kalmamıza izin verilmişti. Ve galip olarak taç giymemize. Evlerimize dönüp kutlama yaptıktan sonra kameralarla vedalaşıp yalnız bırakılmamıza. Bugüne kadar.

Belki de kendimi içeri zorla girmişim gibi hissetmemin asıl nedeni, evin yeniliği, onu görmem ya da ikimizin de onun, beni bir çırpıda öldürebileceğinin farkında olmamızdı. Burası onun eviymiş ve ben davetsiz bir misafirmişim gibi. Bu yüzden ona "hoş geldiniz" demedim ve yer göstermedim. Hiçbir şey demedim. Dahası ona gerçek bir yılan muamelesi -hem de en zehirlisinden- yapıyordum. Hiç kıpırdamadan, gözlerimi gözlerine kilitleyip kaçış planları

yapıyordum.

"Sanırım birbirimize yalan söylememek konusunda anlaşırsak işimizi kolaylaştırmış oluruz," dedi. "Siz ne dersiniz?"

Dilimin donduğunu ve konuşmamın imkansız olduğunu düşündüğüm için gayet istikrarlı bir sesle "Evet, sanırım boşuna zaman kaybetmemiş oluruz," diyebilmem beni de şaşırttı.

Başkan Snow gülümsedi ve dudaklarını ilk defa fark ettim. Ondan yılan dudakları -yani dudaksız olmasını- bekliyordum. Ama dolgun ve cildi fazla gergin dudakları vardı. Onu daha çekici kılmak için dudaklarıyla oynanıp oynanmadığını merak ediyordum doğrusu. Eğer öyleyse boşa zaman ve para harcamışlardı; çünkü hiç ama hiç çekici bir adam değildi. "Danışmanlarım zorluk çıkarmanızdan endişeliydiler ama siz zorluk çıkarmak niyetinde değilsiniz herhalde, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Danışmanlarıma, hayatım korumak için bu kadar ileri gidebilen bir kızın, o hayatı kendi elleriyle çöpe atma aptallığını göstermeyeceğini söyledim. Ne de olsa ortada bir de düşünülmesi gereken bir aile var. Annesi, kız kardeşi ve bütün o... kuzenleri..." Kuzen kelimesinin üstünde bu kadar oyalanması, Gale ve benim aynı aileye ait olmadığımızı bildiğini düşündürüyordu.

Ne yapalım, artık her şey ortadaydı. Belki de böylesi daha iyidir. Böyle muğlak tehditler hiç bana göre değildi. Gerçek durumu bilirsem çok daha rahat ederdim. "Oturalım." Başkan Snow, Prim'in ev ödevlerini, annemin de bütçe hesaplarını yaptığı ahşaptan yapılma, cilalı, büyük masanın arkasındaki koltuğa geçti. Tıpkı evimiz gibi, burası da, istediği gibi zapt etmek konusunda her tür hakka sahip olduğu bir yerdi. Masanın ön tarafında kalan oymalı, yüksek arkalıklı sandalyelerden birine iliştim. Sandalye benden daha uzun boylu birilerine göre yapıldığı için, sadece ayak parmaklarım yere değiyordu.

"Bir sorunum var, Bayan Everdeen," dedi Başkan Snow. "Arenada şu zehirli orman meyvelerini ortaya çıkardığınız anda peydahlanan bir sorun... "

Bahsettiği, Oyun Kurucularının Peeta'yla benim intihar etmemizi izlemek -ki bu, ortada bir galip kalmaması demek olacaktı- ve ikimizi de hayatta bırakmak arasında bir seçim yapmak zorunda kaldıkları ve tercihlerini ikinci seçenekten yana kullandıkları an olsa gerek.

"Baş Oyunkurucu Seneca Crane'nin biraz beyni olsaydı, sizi o anda toza çevirirdi. Fakat talihsiz bir duygusallık yaşadı. Ve işte buradasınız. Crane'nin nerede olduğunu tahmin edebiliyor musunuz acaba?"

Kafamı salladım. Konuşma şekline bakılırsa, Seneca Crane idam edilmiş olmalıydı. Aramızda sadece bir masa olduğu için gül ve kan kokusunu daha güçlü hissettim. Başkan Snow'un ceketinin yakasına bir gül iliştirilmişti ve aldığım çiçek kokusunun tek kaynağı o güldü. Gülün genetik olarak güçlendirildiğini tahmin ediyordum çünkü tek bir çiçek bu kadar çok koku salamazdı. Kana gelince... Hiç bilmiyorum.

"Sonrasında, küçük senaryonuzu oynamanıza izin vermekten başka seçeneğimiz kalmadı. Ve şu aşktan gözü dönmüş kız olayında, gayet başarılı olduğunuzu söylemeden geçemeyeceğim. Capitol'deki insanlar bir hayli ikna oldular. Fakat ne yazık ki, mıntıkalardaki herkes bu numarayı yutmadı." Yüzümde en azından bir hayret ifadesi belirmiş olmalı ki Başkan derhal konuşmaya başladı.

"Tabii ki siz bunu bilmiyorsunuz. Diğer mıntıkalardaki havayla ilgili bilgi edinmeniz imkansız. Mıntıkaların büyük kısmında insanlar, küçük orman meyvesi numaranızı bir sevgi işareti değil, meydan okuma olarak algıladılar. Özellikle On İkinci Mıntıka'dan çıkmış bir kız Capitol'e kafa tuttuktan sonra elini kolunu sallaya sallaya gidebilirse, onları aynı şeyi yapmaktan kim alıkoyabilir?" diye sordu. "Bir ayaklanmaya ne mani olabilir?"

Son cümlesini idrak edebilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. Ve sonra, kelimelerin ağırlığı yüzüme bir tokat gibi çarptı. Ürpertiyle karışık bir sevinçle "Ayaklanma mı çıktı?" diye sordum.

"Henüz değil. Ancak bazı şeyler değişmezse, olacağı odur. Ve ayaklanmaların ardından devrimlerin geldiğini herkes bilir." Başkan Snow sol kaşının üstünde bir noktayı - zaman zaman benim de baş ağrısı çektiğim bir bölgeyi- ovaladı. "Bunun ne anlama geldiği konusunda bir fikriniz var mı? Sizce

kaç insan canından olur? Geride kalanlar, nasıl şartlara maruz kalırlar? İnsanların Capitol'le ne dertleri olursa olsun, inanın bana, başkent diğer mıntıkalardan sadece kısa bir süre için bile elini çekecek olursa, bütün sistem yerle bir olur."

Bu konuşmanın açıklığı ve samimiyeti beni şaşırtıyordu. Gerçeğin bununla hiç alakası olmasa da, sanki birinci önceliği Panem halkının iyiliğiymiş gibi konuşuyordu. Hangi cesaretle konuştuğumu bilmiyordum ama "Eğer bir avuç orman meyvesiyle yerle bir olabiliyorsa, sistem çok kırılgan demektir," dedim. Başkan beni dikkatle süzerken kısa bir sessizlik oldu.

Sonra "Evet, kırılgan ama sizin tahmin ettiğiniz şekilde değil," demekle yetindi.

Kapı vuruldu ve Capitol adamı kafasını içeriye uzattı. "Annesi çay ister misiniz diye soruyor."

"İsterim. Çay isterim," dedi başkan. Kapı iyice açıldı ve annem evlendiği zaman Dikiş'e getirdiği porselen Çin takımının süslediği bir çay tepsisiyle içeri girdi. "Şuraya bırakın, lütfen." Başkan kitabını kenara çekip masanın ortasını işaret etti.

Annem tepsiyi masaya bıraktı. Tepside porselen bir demlik, krema, şeker ve bir tabak kurabiye vardı. Kurabiyeler yumuşacık renklerde çiçeklerle süslenmişti. Bu şeker kreması ancak Peeta'nın eseri olabilirdi.

"Ne hoş bir ağırlama. İnsanların, başkanların da bir şeyler yemeye ihtiyaç duyduğunu ne sıklıkla unutabildiğim bilseniz şaşırırdınız," dedi Başkan hoş bir sesle. Neyse ki en azından annemi biraz da olsa rahatlattı.

"Başka bir şey alır mıydınız? Açsanız daha doyurucu bir şeyler de hazırlayabilirim," dedi annem.

"Hayır, bu kadarı yeter de artar bile. Teşekkürler." Başkan anneme açıkça odadan çıkmasını söyledi. Annem kafasını sallayarak, bana bir bakış atıp çıktı. Başkan Snow her ikimize birer fincan çay doldurduktan sonra, kendi fincanına biraz krema ve şeker ekleyip uzun uzun karıştırdı. Söyleyeceklerini söylediğini ve benden yorum beklediğini hissediyordum.

"Ayaklanmaya neden olmak gibi bir niyetim yoktu," dedim.

"Size inanıyorum. Önemli değil. Stilistiniz, gardırobunuz için çok isabetli seçimler yaptı. Katniss Everdeen, Alevler İçindeki Kız, ortaya, sahipsiz kalması halinde Panem'i yakıp yıkacak bir yangına neden olabilecek bir kıvılcım attı." "Neden beni hemen öldürmüyorsunuz?" deyiverdim.

"Herkesin gözü üstünüzdeyken mi? Bu, yangım körüklemekten başka bir şey olmaz."

"O zaman bir kaza ayarlayın siz de," dedim.

"Kim yutar?" dedi. "Siz izleyici olsanız yutmazdınız."

"O zaman ne yapmamı istiyorsanız onu söyleyin, yapayım."

"Keşke o kadar basit olsaydı." Çiçekli kurabiyelerden birini alıp dikkatle inceledi. "Çok hoş. Anneniz mi yaptı?"

"Peeta." Ve ilk defa gözlerimi kaçırma ihtiyacı duydum. Çayıma uzandım ama fincanın tabağa vurup tıngırdadığını fark edince, geri bıraktım. Elimin titrediğini saklamak için hemen bir kurabiye kaptım.

"Peeta. Hayatının aşkı nasıl?" diye sordu. "İyi," dedim.

"Kayıtsızlığınızın derecesini tam olarak ne zaman fark etti?" diye sorduktan sonra çayından bir yudum aldı. "Ben kayıtsız değilim," dedim.

"Ama o genç adama bütün ülkenin sandığı kadar kapılmış da değilsiniz," dedi.

"Kim demiş?" diye sordum.

"Ben," dedi başkan. "Şüphesi olan tek insan ben olsaydım, bugün burada olmazdım. Yakışıklı kuzeniniz nasıl?"

"Bilmiyorum. Ben..." Bu sohbetten ve hayatımdaki en önemli insanlardan iki tanesiyle ilgili duygularımı konuşmaktan duyduğum rahatsızlık beni susturdu. "Konuşun, Bayan Everdeen. İkimizi de mutlu edecek bir sonuca varamazsak onu kolayca öldürebilirim," dedi. "Her pazar birlikte ormanın derinliklerine

kaybolmakla, ona iyilik etmiş olmuyorsunuz."

Bunu biliyorsa kim bilir daha başka neler biliyordur? Ve nereden biliyor?

Gale'le birlikte pazar günlerimizi avlanarak geçirdiğimizi pek çok insan söylemiş olabilirdi. Her günün sonunda elimiz kolumuz av hayvanlarıyla dolu halde çıkagelmiyor muyuz? Senelerdir hep böyle değil miydi? Asıl soru, başkanın, 12. Mıntıka'nın ötesinde, ormanın derinliklerinde neler olduğunu sandığıydı. Herhalde bizi orada da takip edememişlerdir. Yoksa etmişler midir? Takip edilmiş olabilir miyiz? İmkansız. En azından insanlar tarafından. Ya kameralar? Şu ana kadar hiç aklıma gelmemişti. Orman, her zaman bizim güvenli sığınağımızdı, Capitol'ün elinin uzanamayacağı, hissettiklerimizi özgürce ifade edebileceğimiz, kendimiz gibi olabileceğimiz tek yerimizdi. En azından Oyunlar'dan önce. Eğer o zamandan beri izleniyorsak neler görmüşlerdi? Avlanan ve Capitol'le ilgili hainces sözler sarf eden iki insan, evet. Ama Başkan Snow'un ima ettiği gibi, aşık iki genç değil. Bu suçlama karşısında güvendeydik. Tabii eğer... Eğer... Sadece bir defa olmuştu. Hızlı ve beklenmedikti ama olmuştu işte.

Peeta ve ben Oyunlar'dan döndükten sonra, Gale'le baş başa kalmamız haftalar almıştı. Önce zorunlu kutlamalar yapıldı. Sadece üst düzey insanların davet edildiği, galiplerin onuruna verilen davetler. Bütün mıntıkanın Capitol'den gelen yemekler ve eğlencelerle bayram yaptığı günler. On iki günün ilkinde, Koli Günü'nde, mıntıkadaki herkese yiyecek kolileri dağıtıldı. İşte benim en çok hoşuma giden gün, o gün oldu. Bütün o aç çocukları, Dikiş sokaklarında ellerinde elma sosu ve et konserveleri, hatta şekerlerle koştururken görmek. Evlerinde, taşınmayacak kadar ağır tahıl çuvalları ve yağ tenekeleri onları bekliyordu. Bir sene boyunca ayda bir defa yeni bir koli daha alacaklarını bilmek... Oyunlar'ı kazandığıma mutlu olduğum sayılı zamanlardan biriydi.

Törenler, organizasyonlar ve kameraların Peeta'ya nezaret ve teşekkür ettiğim ve öpücüklere boğduğum anları kaydettikleri o saatler arasında, mahremiyetimden eser kalmamıştı. Birkaç haftanın sonunda her şey yavaş yavaş durulmaya başladı. Kameramanlar ve gazeteciler pılılarını pırtlarını toplayıp evlerine döndüler. Peeta ve ben, zaferden sonra benimsediğimiz mesafeli ilişkiye geri döndük. Ailem Galipler Köyü'ndeki evimize yerleşti. 12. Mıntıka'nın gündelik hayatı -işçiler madenlere, çocuklar okula- her zamanki temposuna kavuştu. Ortalığın tamamen durulduğundan emin olana kadar bekledim ve sonra

bir pazar günü, hiç kimseye haber vermeden, şafakla birlikte yatağımdan kalkıp kendimi ormana attım.

Hava hâlâ ılık olduğu için yanıma ceket almam gerekmemişti. Bir çantaya özel yiyecekler, söğüş tavuk, peynir, ekmek ve portakal doldurdum. Eski evime uğrayıp av çizmelerimi giydim. Çite, her zamanki gibi, elektrik akımı verilmemişti. Ormana sızıp, yay ve oklarımı bulmam çok kolay oldu. Gale'le benim, toplama günü sabahı son kahvaltımızı ettiğimiz her zamanki yerimize gittim.

En az iki saat bekledim. Aradan geçen haftalarda benden vazgeçtiğini düşünmeye başlamıştım. Ya da beni artık önemsemediğini. Hatta benden nefret ettiğini. Ve onu, en yakın dostumu, sırlarımı açacak kadar güvenebildiğim tek insanı kaybetme fikri o kadar acı vericiydi ki dayanamıyordum. Olan biten onca şeyden sonra bir de buna katlanamazdım. Üzüldüğüm zaman hep olduğu gibi, gözlerimin yaşlanmaya, gırtlağımın kurumaya başladığını hissediyordum.

Sonra kafamı kaldırdım ve sadece on adım ötemde beni seyretmekte olduğunu gördüm. Hiç düşünmeden ayağa fırladım ve gülmekle ağlamak arası garip sesler çıkararak kollarımı boynuna doladım. Bana o kadar sıkı sarılmıştı ki yüzünü göremiyordum. Beni bırakması çok uzun zaman aldı; gürültüyle hıçkırmaya başladığım ve bir şeyler içmeye ihtiyaç duyduğum için, bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı.

O gün, her zaman yaptığımız şeyleri yaptık. Kahvaltı ettik. Avlandık, balık tuttuk, bir şeyler topladık. Kasabadaki insanlardan konuştuk. Ama bizden, onun madendeki yeni hayatından, benim arenada geçirdiğim zamandan hiç bahsetmedik. Sadece başka konulara değindik. Sanırım, çitin Hob'a en yakın açıklığına vardığımızda, her şeyin aynı olabileceğine gerçekten inanmaya başlamıştım. Her şeye kaldığımız yerden devam edebileceğimize. Bizim bol bol yiyeceğimiz olduğu için, av etlerinin tamamını takas etmesi için Gale'e verdim. Ona, her ne kadar gitmek için can atsam da, Hob kısmını es geçmek zorunda olduğumu çünkü annemle kardeşimin ava çıktığımdan bile habersiz olduklarını ve beni merak edeceklerini söyledim. Sonra, birdenbire, sanki ben günlük kapan kontrolü işini üstleneceğimi söylemişim gibi, yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü.

Kesinlikle hazırlıksız yakalanmıştım. Gale'le birlikte geçirdiğim -

konuşmasını, gülüşünü ve kaş çatmasını uzun uzun izlediğim- saatlerden sonra dudaklarıyla ilgili her şeyi bileceğimi sanırdınız. Fakat, dudakları dudaklarıma değene kadar, bu kadar sıcak olabileceklerini tahmin etmemiştim. Ya da, en karmaşık kapanları bile ustalıkla kurabilen o ellerin beni kolayca esir alabileceğini. Galiba gırtlağımın arka tarafından tuhaf bir ses yükseldi; hafifçe kıvrılmış parmaklarımı göğsünün üstüne yerleştirdiğimi hayal meyal hatırlıyordum.

Sonra beni bıraktı ve "Bunu yapmam gerekiyordu," dedi. "En azından bir defa... " Ve bir an sonra, gitmişti.

Güneşin batmak üzere olmasına ve ailemin, beni merak edeceğini bilmeme rağmen, çitin yakınındaki bir ağacın dibine çöktüm. Öpüşünün bana nasıl geldiğine -hoşlandım mı, yoksa nefret mi ettim- karar vermeye çalıştım ama Gale'in dudaklarının baskısından ve üzerine sinen portakal kokusundan başka hiçbir şey hatırlayamadım. Bunu, Peeta'yla değiş tokuş ettiğim sayısız öpücükle karşılaştırmak anlamsızdı. O öpücüklerin sayılıp sayılamayacağına hâlâ karar verebilmiş değildim. Ve nihayet eve döndüm.

O hafta kapanları takip edip topladıklarımı Hazelle'e bıraktım. Ama Gale'i pazar gününe kadar görmedim. Kafamda, bir erkek arkadaş istemediğime ve asla evlenmeyeceğime dair bir konuşma metni oluşturmuştum ama konuşmayı yapamadım. Gale beni hiç öpmemiş gibi davranıyordu. Belki de benim bir şeyler söylememi bekliyordu. Ya da onu öpmemi. Ben de hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Ama olmuştu. Gale aramızdaki görünmez bariyerle birlikte, eski, karmaşadan uzak dostluğumuza dönme umudumu da yerle bir etmişti. Ne yaparsam yapayım, dudaklarına eskisi gibi bakmam mümkün değildi.

Başkan Snow, Gale'i öldürme tehdidinin ardından delici bakışlarını gözlerime sabitlemişken, aklımdan bunlar geçiyordu. Capitol'ün eve döndükten sonra benimle uğraşmayacağın; sanmak ne büyük bir aptallıkmış meğer! Potansiyel ayaklanmaları düşünememiş olabilirdim ama bana kızgın olduklarını biliyordum. Böyle bir durum temkinli bir tavır takınmamı gerektirirken, ben ne yapmıştım? Başkan'ın gözünden bakınca, Peeta'yı yok saymış ve Gale'in varlığını tercih ettiğimi bütün mıntıkanın gözüne sokmuştum. Ve bunu yaparken, aslında Capitol'le alay ettiğimi açıkça ortaya koymuştum. Özensizliğim yüzünden Gale'i, ailesini, kendi ailemi ve Peeta'yı tehlikeye atmıştım.

"Lütfen Gale'i incitmeyin," diye fısıldadım. "O sadece arkadaşım. Uzun senelerdir arkadaşız. Aramızda başka bir şey yok. Ayrıca artık herkes kuzen olduğumuzu sanıyor."

"Beni sadece bu durumun Peeta'yla aranızdaki dinamikleri ve mıntıkalardaki havayı nasıl etkileyeceği ilgilendirir."

"Turda her şey eskisi gibi olacak. Ona eskisi gibi aşık olacağım," dedim.

Başkan Snow "Şimdiki gibi," diye düzeltti.

"Şimdiki gibi," dedim.

"Ayaklanmaların önlenmesi gerekirse, daha fazlasını da yapmak zorunda kalabilirsiniz," dedi. "Bu tur, olayların gidişatını değiştirmek için son şansınız olacak."

"Biliyorum. Değiştireceğim. Mıntıkalardaki herkesi Capitol'e meydan okumadığıma ve delicesine aşık olduğuma ikna edeceğim."

Başkan Snow ayağa kalktı ve peçeteyle dudaklarını sildi. "Bunun kafi gelmemesi ihtimaline karşılık, daha yüksekleri hedefleyin," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz? Daha yüksekleri nasıl hedefleyebilirim?"

"Beni ikna edin." Peçeteyi bırakıp kitabını aldı. Kapıya giderken arkasından bakmadığım için kulağımın dibindeki fısıltısıyla ürperdim. "Bu arada, öpüşmenizden haberim var." Ve sonra kapının arkasından kapandığını duydum.

3

Kan kokusu... Nefesinden geliyordu.

Ne yapıyor ki? diye düşündüm. İçiyor mu? Kanı bir çay fincanından yudum yudum içtiğini hayal ettim. İçine bir kurabiye batırıp kırmızı renkli sıvıyı damlatarak çıkardığını.

Pencerenin dışında, bir kedi mırlaması gibi yumuşak ve sessiz bir şekilde bir araba çalıştı ve bir süre sonra uzaklarda duyulmaz oldu. Geldiği gibi, fark edilmeden, kaybolup gitti.

Oda, ağır ağır, yamuk daireler halinde dönmeye başladı, bayılacak mıyım acaba diye meraklanıyordum. Öne doğru eğilip bir elimle masaya tutundum. Diğer elimde hâlâ Peeta'nın güzel kurabiyesini tutuyordum. Sanırım üstünde bir pars zambağı vardı ama şimdi yumruğumun içinde kırık dökük haldeydi. Bu kadar sıktığımın farkında bile değildim; sanırım dünyam kontrolden çıkarken bir şeye sıkıca tutunma ihtiyacı duydum.

Başkan Snow'un ziyareti. Ayaklanmasına ramak kalmış mıntıkalar. Gale'e açık bir ölüm tehdidi ve onu başkalarının da izlemesi ihtimali. Sevdiğim herkes, tehlike altında. Benim yaptıklarımın bedelini kim bilir başka kimler ödeyecekti? Tabii eğer ben tur sırasında olayların akışını değiştirmeyi başaramazsam. Memnuniyetsizlikleri yatıştırıp başkanın huzura kavuşmasını sağlamazsam. Ve nasıl? Bütün ülkeyi, şüpheye mahal bırakmayacak şekilde, Peeta Mellark'a aşık olduğuma ikna ederek.

Bunu yapamam, diye düşündüm. O kadar iyi değildim. İyi ve sevilebilir olan Peeta'ydı. O insanları her şeye inandırabilirdi. Ben çenesini kapatıp arkasına yaslanan ve konuşmaları olabildiğince ona bırakan kişiydim. Fakat bağlılığını ispatlamak zorunda olan Peeta değildi. Bendim.

Koridorda annemin seri ve hafif ayak seslerini duydum. Bilmemeli, diye düşünüyordum. Bunların hiçbirini öğrenmemeli. Elimi tepsiye uzatıp avucumdaki ve parmaklarımdaki kırıntıları silkeledim. Çayımdan titrek bir yudum aldım.

"Katniss, her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedim neşeli bir sesle. "Televizyonda hiç görmüyoruz ama başkan tur öncesinde bütün galipleri ziyaret edip şans diliyormuş."

Annemin yüzü gevşeyiverdi. "Ah. Ben de bir sorun var sanmıştım."

"Hayır, ilgisi yok," dedim. "Sorun, hazırlık ekibi kaşlarımın nasıl uzadığını görünce patlak verecek." Annem bir kahkaha attı ve ben, on bir yaşımda üstlendiğim aile sorumluluğunu iade etmek diye bir şeyin olmadığını düşündüm. Ve onu her zaman korumak zorunda olacağımı.

"Banyonu hazırlamaya başlayayım mı?"

"Harika," dedim ve cevabımın onu ne kadar memnun ettiğini görebiliyordum. Eve döndüğümden beri, annemle ilişkimi düzeltmek için ne gerekiyorsa yapıyordum. Seneler boyunca, yardım tekliflerini öfkem yüzünden geri çevirdikten sonra, artık benim için bir şeyler yapmasını rica ettim. Kazandığım parayı onun idare etmesine izin veriyordum. Beni kucaklamasına zoraki katlanmak yerine, karşılık veriyordum. Arenada geçirdiğim zaman, bana, elinde olmayan şeyler -özellikle babamın ölümünden sonra içine düştüğü depresyon yüzünden annemi cezalandırmamam gerektiğini öğretti. Çünkü bazen insanların başına bazı şeyler gelebilir ve onlar da bu şeyleri kaldıracak donanıma sahip olmayabilirler. Mesela, şu anda benim olduğum gibi.

Ayrıca, mıntıkaya döndüğüm zaman harika bir şey yaptı. Ailelerimiz ve arkadaşlarımız Peeta'yla beni tren istasyonunda karşıladıktan sonra, gazetecilerin birkaç soru sormasına izin verildi. Biri yeni erkek arkadaşım hakkında ne düşündüğünü sorunca, annem, Peeta'nın genç bir erkeğin nasıl olması gerektiğinin kusursuz bir örneği olmasına rağmen benim henüz bir erkek arkadaş sahibi olmak için çok genç olduğumu söyledi. Ve hemen arkasından Peeta'ya keskin bir bakış attı. Basından bol kahkaha ve "Birinin başı belada," sesleri yükselince, Peeta elimi bırakıp kenara çekildi. Etkisi fazla uzun sürmedi -tam tersi davranmamız için büyük bir baskı vardı- ama en azından Capitol'dekinden daha mesafeli durmak için bir bahane bulmuş olduk. Belki de kameralar mıntıkayı terk ettikten sonra, Peeta'yı bu kadar az görmüş olmamda da, annemin tavrının etkisi olmuştur.

İlk soru, olanları kime anlatacağım. Tabii eğer birisine anlatacaksam. O kişinin annem ya da Prim olmayacağı aşikardı; bunu yapmam, endişeden hasta olmalarından başka bir işe yaramazdı. Gale de olmaz. Ona haber uçurmayı başarabilsem bile. Hem zaten bu bilgiyle ne yapabilir ki? Tek başına olsaydı onu kaçmaya ikna edebilirdim. Ormanda hayatta kalmayı başarabileceğine hiç şüphem yoktu. Ama tek başına değil; ailesini asla terk etmezdi. Ya da beni. Eve geri döndüğümde, pazar gezilerimizin neden tarih olduğu konusunda bir açıklama yapmam gerekecekti, elbette ama şimdi bunu düşünemezdim. Sadece bir sonraki hamleme kafa yorabilirdim. Ayrıca Gale, o kadar yılgın ve Capitol'e o kadar öfkeli ki, bazen onun kendi isyanını organize edeceğini bile düşünüyordum. Ve en son ihtiyacı gaza getirilmek. Hayır, bu olaydan 12. Mıntıka'da arkamda bırakacağım kimseye bahsedemezdim.

Stilistim Cinna da dahil, hâlâ açılabileceğim üç kişi var. Fakat Cinna'nın halihazırda risk altında olabileceğini tahmin ediyordum ve başının, benimle daha yakın bir ilişki kurarak belaya girmesini istemiyordum. Ve tabii bu aldatmacada partnerim olacak Peeta vardı. Ama konuya nasıl girebilirim ki? Hey, Peeta. Sana aşıkmışım gibi rol yaptığımı söylediğimi hatırlıyor musun? Şimdilik bunu unutmana ve bana aşıkmışsın gibi rol yapmana ihtiyacım var, yoksa başkan, Gale'i öldürebilir. Bunu yapamazdım. Ayrıca Peeta, neyin tehlikede olduğunu bilse de bilmese de, zaten rolünün hakkını verecekti. Geriye bir tek Haymitch kalıyordu. Sarhoş, huysuz ve zıtlaşmaya bayılan, az önce kafasından aşağı bir leğen buz gibi su boca ettiğim Haymitch. Oyunlar'daki akıl hocam olarak beni hayatta tutmak onun göreviydi. Tek umudum, bu görevine hâlâ hevesli olmasıydı.

Çevremdeki bütün sesleri susturmasına izin vererek suyun içine kaydım. Keşke küvet, sıcak yaz günlerinde babamla ormanda yüzdüğümüz gibi yüzmeme olanak sağlayacak kadar genişleyebilseydi. O günler, benim için çok özel bir zevkti. Sabahın erken saatlerinde yola çıkar, her zamankinden daha uzağa yürüyüp babamın avlanırken keşfettiği küçük göle ulaşırdık. Yüzmeyi nasıl öğrendiğimi anımsamıyorum bile. Babam bana yüzmeyi öğrettiğinde çok küçüktüm. Daldığımı, suda taklalar attığımı ve ortalıkta badi badi yüzdüğümü hatırlıyorum. Ve ayak parmaklarımın uçlarında gölün çamurlu tabanını hissettiğimi. Yeni açan çiçeklerin ve yeşilliklerin kokusunu. Tıpkı şimdiki gibi, sırtüstü yatarken, mavi göğe bakışımı ve orman seslerinin suyun sessizliğinde kayboluşunu. Babam kıyıda yuva yapmış su kuşlarını yakalar, ben çimenlerin

arasında yumurta arardım; sonra ikimiz birlikte, sığ sulardan, babamın bana ismini verdiği katniss çiçeğinin köklerini söküp çıkarırdık. Akşamları eve dönünce, annem temizliğimden dolayı beni tanıyamamış gibi yapardı. Sonra kızarmış ördek ve fırınlanmış, soslu katniss yumrularından oluşan leziz bir yemek hazırlardı.

Gale'i göle hiç götürmedim. Götürebilirdim. Oraya gitmek biraz zaman alıyordu ama su kuşlarını yakalamak o kadar kolaydı ki, kaybettiğiniz av zamanını telafi edebiliyordunuz. Gerçi orası birileriyle paylaşmayı hiçbir zaman gerçekten istemediğim, sadece babamla bana ait olan bir yerdi. Oyunlar'dan bu yana, kendimi oyalayacak pek fazla işim olmadığı için bir iki defa göle gittim. Yüzmek hâlâ çok hoştu ama göl ziyaretlerimin beni hüzünlendirdiğini söyleyebilirdim. Aradan geçen beş seneye rağmen göl hemen hiç değişmemişti; oysa ben artık tanınmayacak haldeydim.

Suyun altında bile kargaşayı duyabiliyordum. Araba kornaları, selamlaşmalar, çarpılarak kapanan kapılar. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Maiyetim geldi. Hazırlık ekibim banyoya dalmadan önce, sadece şöyle bir kurulanıp üzerime bir bornoz geçirecek kadar zamanım vardı. Mahremiyet diye bir şey yoktu. Bedenim söz konusu olunca, bu üç insanla aramda en ufak bir sır kalmıyordu.

"Katniss! Kaşların!" Venia beni görür görmez bir çığlık attı. Üzerimde dolaşan kara bulutlara rağmen, bir kahkaha koyuverme mecburiyeti duydum. Mavi saçları, kafasının çevresinde sivri çıkıntılar oluşturacak biçimde şekillendirilmişti. Eskiden kaşlarının üstünde kalan altın renkli dövmeleri gözerinin altına doğru uzatılmıştı. Venia'nın görüntüsündeki bu değişiklikler, beni gördüğü anda yaşadığı şaşkınlık sonucu oluşmuş gibi duruyordu.

Octavia yanında belirdi ve Venia'nın sırtını sıvazladı. Kavisli vücudu, Venia'nın ince ve çöp gibi görüntüsü yanında daha bir tombul duruyordu. "Bak, bak, bak. Senin kaşları halletmen ancak bir iki dakikanı alır. Ama ya ben bu tırnaklarla ne yapacağım?" Ellerimi kapıp kendi bezelye yeşili ellerinin arasına aldı. Hayır, teni artık tam olarak bezelye yeşili sayılmazdı. Daha çok, yapraklarını hiç dökmeyen bitkilerin biraz daha açığı bir yeşildi. Bu ton değişikliğinin tek nedeninin, Capitol'ün aykırı moda eğilimlerine ayak uydurma çabası olduğuna hiç şüphem yoktu. "Ciddiyim, Katniss. Keşke bana üzerinde çalışabileceğim bir şeyler bıraksaymışsın!"

Bu doğru. Son birkaç aydır, tırnaklarımı diplerine kadar yiyordum. Bu alışkanlıktan vazgeçmeyi çok düşündüm ama bunu yapmak için geçerli bir neden bulamadım. "Üzgünüm," diye mırıldandım. Ellerimin durumunun hazırlık ekibimi nasıl etkileyeceğini düşünmeye zaman ayırdığım söylenemezdi.

Flavius ıslak ve karmakarışık saçlarımı tutam tutam kaldırdı. Kafasını memnuniyetsizliğini gösterecek şekilde salladı ve burgu dalgalı, turuncu saçlarının zıplamasına neden oldu. Sert bir sesle "Son görüşmemizden bu yana, saçlarına el sürdürmedin umarım," dedi. "Hatırlarsan, saçlarına dokunmamanı özellikle tembihlemiştik."

Onları tamamen hafife almadığımı gösterme fırsatını bulmanın sevinciyle "Evet," dedim. "Yani, hayır, saçlarımı kesen olmadı. Bunu unutmadım." Aslında işin doğrusu, saçlarım gündeme hiç gelmedi. Eve döndüğüm günden beri, tek yaptığım, saçlarımı, eskisi gibi, arkadan örmek oldu.

Bu sözlerim gönüllerini biraz olsun almışa benziyordu. Hepsi beni öptü ve yatak odamdaki bir sandalyeye oturtup, her zaman olduğu gibi, dinleyip dinlemememe aldırmadan ve hiç durmadan konuşmaya başladılar. Venia kaşlarımı yeniden yaratır, Octavia ellerime sahte tırnaklar takar, Flavius ise saçlarıma bir tür çamurla masaj yaparken, Capitol hikayelerini dinledim. Oyunlar'ın ne büyük sükse yaptığını, o günden beri her şeyin çok sıkıcı olduğunu ve herkesin Zafer Turu'nun sonunda, Peeta'yla birlikte Capitol'e gitmemizi sabırsızlıkla beklediğini. Zaten tur tamamlanır tamamlanmaz, Capitol'ün bu defa da Çeyrek Asır Oyunları için hazırlıklara koyulacağını...

"Ne müthiş, değil mi?" .

"Çok şanslı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Galipliğinin daha birinci senesinde, Çeyrek Asır Oyunları'nda akıl hocalığı yapma fırsatı bulacaksın!"

Heyecandan, birbirlerine sözlerini tamamlama fırsatı bırakmadan konuşuyorlardı.

"Ah, evet," dedim doğal bir sesle. Elimden ancak bu kadarı geliyordu. Normal bir yılda bile, haraçlara akıl hocalığı yapmak kabus gibi bir şeydi. Her

gün okula giderken, çocuklardan hangisine akıl hocalığı yapmak zorunda kalacağımı düşünmekten kendimi alamıyordum. Fakat bu kadarı yetmezmiş gibi, bu yıl Açlık Oyunları'nın yetmiş beşinci yılıydı. Yani Çeyrek Asır Oyunları senesiydi.

Her çeyrek asır, mıntıkaların yenilgisinin yıldönümünün altını çizmek için abartılı kutlamalar, ekstra eğlence ve haraçlar için hazin bir dönemeç demekti. Doğal olarak bu gördüğüm ilk Çeyrek Asır Oyunları olacaktı. Fakat Capitol'ün ikinci Çeyrek Asır Oyunları için arenaya iki kat fazla haracın gönderilmesini talep ettiğini okulda buymuştum. Öğretmenler çok fazla detaya girmemişlerdi. O seneki Oyunları, 12. Mıntıka'dan Haymitch Abernathy'nin kazandığı düşünülünce, bu, gerçekten şaşkınlık verici bir durumdu.

Octavia, "Haymitch kendini daha fazla ilgiye hazırlasa hiç fena olmaz," dedi. Haymitch bana arenada yaşadığı şahsi tecrübelerden hiç bahsetmedi. Ben de hiç sormadım. TV'de o seneki yarışmaların tekrar yayınlarını gördüysem bile, hatırlayamayacak kadar küçük yaşta olmalıyım. Fakat Capitol'ün Haymitch'e o günleri unutturmaya hiç niyeti yoktu. Peeta'yla benim Çeyrek Asır Oyunları'nda akıl hocalığı yapacak olmamız bir anlamda iyi bir şeydi; çünkü Haymitch'in zom olacağından hiç şüphem yoktu.

Hazırlık ekibim, Çeyrek Asır Oyunları konusunda anlatacak hiçbir şey bırakmayınca, inanılmaz derecede saçma hayatlarından konuşmaya başlıyorlardı. Hiç tanımadığım bilmem kim hakkında, kim ne demiş, nasıl ayakkabılar almışlar ve doğum günü partisine herkesin kuş tüyleriyle donanıp gelmesinin ne büyük hata olduğuna dair uzun, upuzun bir hikaye.

Kısa bir süre sonra, kaşlarım sızlıyordu, saçlarım pürüzsüz, ipek gibi ve tırnaklarım boyanmaya hazırdı. Görünüşe bakılırsa, soğuk hava yüzünden başka her yerim örtülü olacağı için, sadece ellerimi ve yüzümü hazırlama talimatı almışlardı. Flavius kendi alametifarikası olan mor ruju üzerimde denemek istedi ama sonra yüzümü ve tırnaklarımı renklendirmeye başladıkları zaman, pembe bir rujla yetindi. Seçtikleri renklere bakarak, Cinna'nın seksi değil, genç kız işi bir şeylerde karar kıldığını tahmin ettim. İyi. Baştan çıkarıcı olmaya çalışırsam kimseyi hiçbir şeye ikna edemezdim. Haymitch, Oyunlar'daki mülakatım için bana koçluk yaparken bunu açıkça ifade etmişti.

Annem, biraz utangaç bir tavırla içeri girdi ve Cinna'nın, toplama gününde

saçlarımı nasıl ördüğünü hazırlık ekibine göstermesini rica ettiğini söyledi. Ekiptekiler, bu haberi heyecanla karşıladı ve annemin saç örgüsünü büyük bir dikkatle izledi. Aynada, annemin bütün hareketlerini ilgiyle izleyen samimi yüz ifadelerini ve deneme sırası kendilerine gelince nasıl heveslendiklerini görebiliyordum. Aslında, üçü de anneme karşı o kadar gönülden saygılı ve iyilerdi ki, ortalıkta onlara üstünlük taslayarak dolaştığım için kendimi kötü hissettim. Capitol'de büyümüş olsam kim bilir ben nasıl biri olurdum ve nelerden bahsederdim? Belki de benim de en büyük üzüntüm, doğum günümde kuş tüylü kostümlerin giyilmiş olması olurdu.

Saçlarım da yapılınca, aşağıya indim ve Cinna'yı oturma odasında beklerken buldum. Onu görmek bile umutlanmama yetiyordu. Her zamanki gibi görünüyordu; basit kıyafetler, kısa kahverengi saçlar ve sadece hafif, altın rengi bir göz kalemi. Kucaklaştık. Başkan Snow'la yaşadığımız sahneyi yumurtlamama ramak kaldı. Ama hayır, kararımı verdim. Önce Haymitch'e anlatacaktım. Bu yükü kimin kaldırabileceğini en iyi o bilirdi. Yine de Cinna'yla konuşmak çok kolaydı. Son zamanlarda, evle birlikte hayatımıza giren telefonda sık sık konuşmaya başladık. Aslında çok komik çünkü tanıdığımız hemen hiç kimsenin evinde telefon yoktu. Tabii ki Peeta'da var ama onu aramadım. Haymitch ise kendi telefonunu seneler önce söküp atmıştı. Arkadaşım Madge'in -belediye başkanının kızı- evinde de bir telefon vardı ama onunla konuşmak istediğimiz zaman, bu işi yüz yüze yapıyorduk. Başlangıçta telefon hiç kullanılmıyordu. Sonra Cinna yeteneğimi geliştirmek üzere, sık sık arar oldu.

Her galibin bir yeteneği olmalı. Yeteneğiniz, okulda ya da mıntıkanızın sanayi kolunda çalışmak zorunda olmamanızdan istifade ederek zaman ayırmaya başladığınız yeni bir uğraş oluyor. Her şey, hakkında röportaj yapılabilecek her şey olabilir. Görünüşe göre, Peeta da bir yetenek edinmişti: Resim yapmak. Ailesinin fırınında pasta ve kurabiye süsleme işini senelerdir yapıyordu. Fakat şimdi, artık zengin olduğu için, tuvallere gerçek boya saçma lüksü var. Yasadışı avlanma olayını saymazsanız -ki onlar saymıyorlar- benim herhangi bir yeteneğim yoktu. Ya da şarkı söylemek—ki Capitol için hayatta şarkı söylemem. Annem, Effie Trinket'in ona gönderdiği listeden uygun alternatiflere ilgimi çekmek için bir hayli çaba harcadı. Yemek yapmak, çiçek aranjmanları düzenlemek, flüt çalmak. Bende tutmadı ama Prim her üçünde de çok yetenekli çıktı. Nihayet devreye Cinna girdi ve var olmadığı için ciddi anlamda gelişmeye ihtiyacı olan kıyafet tasarlama tutkumu geliştirmek konusunda yardım teklif etti.

Evet, dedim çünkü bu sayede Cinna'yla konuşma fırsatı bulacaktım. Üstelik Cinna bütün işi yapacağına söz verdi.

Oturma odasında bir şeyler hazırlıyordu: Kıyafetler, kumaşlar ve çizdiği tasarımların süslediği çizim tahtaları. Çizim tahtalarından birini aldım ve sözüm ona benim tasarlamış olduğum kıyafeti inceledim. "Biliyor musun, bence gelecek vaat ediyorum," dedim.

Bana bir kucak dolusu kıyafet atarken "Hemen giyin, seni beş para etmez yaratık," dedi.

Kıyafet tasarlamakla hiçbir ilgim olmayabilir ama Cinna'nın benim için yarattığı kostümlere bayıldım. Tıpkı şimdiki gibi. Kalın ve sıcak tutan bir malzemeden yapılma, dökümlü siyah pantolon. Çok rahat, beyaz bir gömlek. Yeşil, mavi ve gri kırçıllardan oluşan kedi yavrusu tüyü gibi yumuşacık yün kazak. Parmaklarımı acıtmayan bağcıklı deri çizmeler.

"Kıyafetimi kendim mi tasarladım?"

"Hayır ama kendi kıyafetlerini tasarlamak, benim gibi, yani moda kahramanın gibi olmak için can atıyorsun," dedi Cinna. Bana bir deste kart uzattı. "Seni değil, kıyafetleri çekerlerken bunları okuyacaksın. Önemsiyormuşsun gibi görünmeye çalış."

Tam o sırada, Effie Trinket herkese "Uymamız gereken bir zaman çizelgesi var!" diye hatırlatmak üzere, turuncu peruğuyla çıkageldi. Kamera ekibine el sallarken beni yanaklarımdan öptü; sonra bana pozisyonumu almam için talimat verdi.

Capitol'de her yere zamanında ulaşmamızı sadece Effie'ye borçlu olduğumuz için, ona uymaya gayret ettim. Ortalıkta bir süs bebeği gibi zıplamaya ve kıyafetleri havaya kaldırıp "Sizin de hoşunuza gitmedi mi?" tarzı şeyler söylemeye başladım.

Ses ekibi, daha sonra görüntülerin üzerine oturtmak üzere kartlardaki notları okuyan neşeli sesimi kaydetti. Sonra, benim tasarımlarımı Cinna'nın tasarımlarını çekmek üzere beni odadan postaladılar.

Prim, bugünün aktivitesine yetişebilmek için okuldan erken çıkmıştı. Şimdi

mutfağın orta yerinde dikilmiş; bir başka ekibe röportaj veriyordu. Gözlerini öne çıkaran gök mavisi elbise içinde, uyumlu bir kurdeleyle arkaya toplanmış sarı saçlarıyla çok güzel görünüyordu. Parlak beyaz botlarının parmak uçlarına biraz fazla abanıyordu. Sanki her an koşmaya başlayacakmış gibi... Tıpkı...

Bam! Göğsüme bir darbe inmiş gibi hissettim. Aslında, tabii ki, kimsenin bana vurduğu yoktu ama ben öyle keskin bir acı duyuyordum ki ister istemez bir adım geri çekildim. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve Prim'i göremiyordum. Gördüğüm, 11.Mıntıka'nın haracı, arenadaki müttefikim Rue'dan başkası değildi. Ağaçtan ağaca kuş misali uçabiliyor, en ince dallara dahi tutunabiliyordu. Rue... Hayatını kurtaramadığım. Ölmesine izin verdiğim. Onu karnına saplanmış mızrakla yerde yatarken görür gibi oluyordum.

Capitol'ün hıncından daha kimleri sakınamayacaktım, kim bilir? Başkan Snow'u tatmin edemezsem, başka kimler ölecekti?

Cinna'nın üstüme bir palto giydirmeye çalıştığını fark edip kollarımı kaldırdım. İçli dışlı kürkün beni sarmaladığını hissettim. Daha önce gördüğüm hayvanların kürklerinden çok farklıydı. Ben paltonun beyaz kolunu okşarken, "Ermin," dedi. Deri eldivenler. Parlak kırmızı bir eşarp. Kürklü bir şeyler kulaklarımı örtüyordu. "Kulaklıklar sayende yeniden moda olacak."

Kulaklıktan nefret ederim, diye düşündüm. Duymayı zorlaştırıyorlar.

Arenadaki bir patlama sonucu tek kulağım neredeyse sağır olduğu için, kulaklıklardan iki kat nefret ediyordum. Galip gelince, Capitol kulağımı tedavi ettirdi ama yine de, zaman zaman kendimi kulağımı test ederken buluyordum. Annem ellerinin arasında sımsıkı tuttuğu bir şeyle, telaşlı adımlarla yanıma geldi. "Şans için," dedi.

Bu, Madge'nin Oyunlar'a giderken bana hediye ettiği iğneydi. Altın bir halka içinde, uçar gibi kollarını açmış bir alaycıkuş. Rue'ya vermeye çalışmıştım ama almamıştı. Bana o iğne sayesinde güvendiğini söylemişti. Cinna iğneyi eşarbımın düğüm yerine tutturdu.

Effie Trinket yanımıza gelip el çırptı. "Herkesin dikkatine! Galiplerin harika geçecek bir seyahat öncesinde bir araya gelecekleri ilk dış mekan çekimimizi yapmak üzereyiz. Pekala, Katniss. Kocaman bir gülümseme lütfen! Çok

heyecanlısın, değil mi?"

Bir an, lapa lapa yağmaya başlayan kar yüzünden pek net göremedim. Sonra evinin ön kapısından çıkmakta olan Peeta'yı seçtim. Zihnimde Başkan Snow'un direktifini duyabiliyordum: "Beni ikna et." Ve buna mecbur olduğumu biliyordum.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi ve Peeta'nın olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Sonra, tahammülüm kalmamış gibi koşmaya başladım. Beni yakaladı, kendi etrafında döndürdü, ayağı kaydı -henüz takma ayağına tam olarak hakim değildi- ben üstte o altta, karın içine düştük ve aylardır ilk defa öpüştük. Bu, kürk, kar tanesi ve ruj dolu bir öpücüktü ama hepsinin altında, Peeta'nın her şeye kattığı istikrarı hissedebiliyordum. Ve yalnız olmadığımı biliyordum. Onu ne kadar incitmiş olursam olayım foyamı kameraların önünde ortaya çıkarmayacaktı. Beni yarı gönüllü bir öpücükle cezalandırmayacaktı. Hâlâ beni kollamaya devam ediyordu. Tıpkı arenada olduğu gibi. Her nasılsa, bu istek bende ağlama isteği uyandırıyordu. Oysa, ayağa kalkmasına yardım ettim ve eldivenli elimi koluna geçirip mutlu bir tavırla onu bizim eve doğru çektim.

Günün geri kalan kısmı, tıpkı bir rüyada gibi, istasyona gidişimiz, herkesle vedalaşmamız, trenin hareket etmesi, eski ekibin -Peeta ve ben, Effie ve Haymitch, Cinna ve Portia (Peeta'nın stilisti)'nın- hatırlayamadığım kadar leziz bir akşam yemeği yememizle sürüp gitti. Sonra, üzerimde pijamam ve büyük bir sabahlıkla konforlu kompartımanımda oturup diğerlerinin uykuya dalmasını bekledim. Haymitch'in daha uzun saatler yatmayacağını biliyordum. Hava karanlıkken uyumayı sevmiyordu.

Tren sessizleşince, terliklerimi giyip kapısına gittim. Kötü haber getirdiğimden eminmiş gibi, asık bir ifadeyle kapıyı açması için uzun süre beklemem gerekiyordu.

Beni şarap kokusuyla az kalsın nakavt ederek "Ne istiyorsun?" dedi.

"Seninle konuşmalıyım," diye fısıldadım.

"Şimdi mi?" dedi. Kafamı salladım. "İyi bir şey olsa iyi olur," dedim. Bekliyor ama ben Capitol treninde sarf edeceğimiz her kelimenin kayda gireceğinden emindim. "Eee?" diye gürledi.

Tren fren yapmaya başladı ve birden Başkan Snow’un beni izlediği, Haymitch'e açılmamdan hoşlanmadığı ve harekete geçip beni derhal öldürmeye karar verdiği fikrine kapıldım. Ama sadece yakıt takviyesi için durduk.

"Tren çok havasız," dedim.

Bu zararsız bir cümleydi ama Haymitch, gözlerini, anladığını gösterir şekilde kıstı. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Beni yana itip yalpalayarak koridorun ilerisindeki bir kapıya yürüdü. Büyük bir mücadele sonucu kapıyı açtığı zaman, içeriye kar doldu. Haymitch aşağıya atladı.

Bir Capitol görevlisi yardım etmek için yanımıza koştu ama Haymitch sendeleyerek toparlanmaya çalışırken, munis bir tavırla görevliye durmasını işaret etti. "Sadece biraz temiz hava almak istiyorum. Sadece bir dakika sürer." "Üzgünüm," dedim özür diler gibi. "Sarhoş. Ben onu ikna ederim." Aşağı atladım ve Haymitch'in peşinden, peronda karlara bata çıka yürüdüm. Haymitch duyulmayacağımızdan emin olduğu bir noktaya, trenin sonuna gelince durdu.

Bana döndü.

"Ne var?"

Ona her şeyi anlattım. Başkanın ziyaretini, Gale konusunu ve ben bu işi yüzüme gözüme bulaştırırsam hepimizin öleceğini.

Trenin kırmızı ışıklarında yüzü ayıldı ve sanki yaşlanıyor gibiydi. "O zaman sen de yüzüne gözüne bulaştırmazsın."

"Bu seyahati sağ salim atlatmama yardım edersen..." diye söze girdim.

"Hayır, Katniss," dedi. "Sadece bu seyahat meselesi değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Seyahati kotarsan bile, birkaç ay içinde bizi Oyunlar'a götürmek üzere geri gelecekler. Sen ve Peeta, bundan sonra her yıl akıl hocalığı yapmak durumundasınız. Ve her sene aşkınızı yeniden gündeme getirip özel hayatınızın detaylarını yayınlayacaklar. Ve senin o çocukla sonsuza dek mutlu yaşamak dışında bir seçeneğin olmayacak."

Söylediklerinin etkisiyle sarsıldım. İstesem de, Gale'le bir hayat kuramayacaktım. Tek başıma yaşamama asla izin verilmeyecekti. Sonsuza dek Peeta'ya aşık kalmak zorundaydım. Capitol bunun için ısrar edecekti. Sadece on altı yaşında olduğum için annem ve Prim'le kalabilmek için sadece birkaç senem olacaktı. Ve sonra... Sonra...

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye bastırdı.

Kafamı salladım. Sevdiklerimin hayatta kalmasını -ve kendi canımı korumak istiyorsam benin için tek bir gelecek ihtimalinin olduğunu söyledi. Peeta'yla evlenmek zorunda kalacağımı.

4

Derin bir sessizlik içinde, karlara bata çıka, trene döndük. Haymitch, koridorda, benim kapımın önünde omzumu sıvazladı ve "Daha kötüsü de olabilirdi, biliyorsun," dedi. Şarap kokusunu da beraberinde götürerek, kendi kompartımanına doğru ilerledi.

Odama girince, sırılsıklam terliklerimden, ıslak pijama ve sabahlığımdan kurtuldum. Çekmecelerde yedekleri vardı ama ben, yatağa iç çamaşırlarımla girdim. Haymitch'le konuşmamızı düşünürken, gözlerimi karanlığa diktim.

Capitol'ün beklentileri ve Peeta'yla geleceğimiz hakkında söylediği her şey, hatta en son yorumu bile, çok doğruydu. Tabii ki Peeta'dan daha kötüsü de olabilirdi.

Gerçi, asıl önemli olan bu değil, öyle değil mi? 12. Mıntıka'da sahip olduğumuz sayılı özgürlüklerden biri, kiminle evleneceğimize -ya da hiç evlenmemeye kendimizin karar verebilmemizdi. Ve şimdi hu özgürlük de elimden alınıyordu.

Başkan Snow'un çocuk sahibi olmamız konusunda ısrar edip etmeyeceğini merak ediyordum. Çocuk sahibi olursak, çocuklarımız her sene toplama günü kabusunu yaşamak zorunda kalacaklardı. Sadece tek bir galibin değil, iki galibin dünyaya getirdikleri bir çocuğun arenaya çıkması görülmeye değer bir olay olmaz mıydı? Galiplerin çocuklarının arenaya çıktıkları çok oldu. İsimlerinin kurada çıkması, her zaman büyük bir heyecan dalgasına ve şansın aileden yana olmadığına dair bir yığın gevezeliğe sebep olurdu. Fakat, her nasılsa, bu, sadece şansa bağlanmayacak kadar sık yaşanan bir durumdu. Gale, Capitol'ün bunu bilerek yaptığına ve olaya fazladan dram katmak için kuraya hile karıştırdığına inanıyordu. Neden olduğum onca belayla, dünyaya getireceğim bütün çocukların Oyunlar'daki yerini garantilemiş olmalıydım.

Hiç evlenmemiş, bir ailesi olmayan ve dünyasını içkiye boğan Haymitch'i düşündüm. Mıntıkadan istediği kadınla evlenebilirdi. Oysa yalnızlığı seçti.

Hayır, yalnızlık kelimesi biraz fazla huzurlu kalıyordu. Daha çok tek başına

hücre cezası diyebiliriz. Acaba arenada bulunmuş biri olarak, böylesinin, alternatifleri riske atmaktan daha iyi olacağını düşünmüş olabilir mi? Toplama günü, Prim'in adını okuduklarında, kardeşimin sahneye ve ölümüne doğru ilerleyişini izlerken, ben de o alternatifin tadını aldım. Ablası olarak Prim'in yerini alabildim; ama bu, annemize yasaklanmış bir seçenekti.

Zihnim deli gibi çalışarak bir çıkış yolu arıyordu. Başkan Snow'un beni böyle bir hayata mahkum etmesine izin veremezdim. Kendi hayatıma son vermek pahasına. Gerçi, canımı almadan önce kaçmayı denerdim. Sahi, ortadan kayboluversem, ne yaparlar acaba? Ormanın derinliklerinde kaybolsam ve bir daha hiç ortaya çıkmasam? Sevdiğim herkesi yanımda götürüp, vahşi ortamda yepyeni bir hayat kurabilir miyim? Pek olası görünmüyor ama imkansız da sayılmaz.

Beynimi boşaltmak için kafamı salladım. Vahşi kaçış planları yapmak için hiç uygun bir zaman değildi. Bütün dikkatimi Zafer Turu'na odaklamaya mecburdum. Haddinden fazla insanın kaderi, benim iyi bir şov sergilememe bağlıydı.

Şafak, uykudan önce gelirken Effie kapımı tıklattı. Çekmecenin en üstündeki kıyafetleri üstüme geçirip kendimi, yemek vagonuna sürükledim. Gün boyunca yolda olacağımıza göre, saat kaçta kalktığımın ne önemi olabilir ki, diye düşünüyordum ama sonra, önceki günkü hazırlıkların sadece beni tren istasyonuna kadar götürme amaçlı olduğunu öğrendim. Bugün hazırlık ekibim yine iş başında olacaktı.

"Ama neden? Hava hiçbir yerimi gösteremeyeceğim kadar soğuk," diye homurdandım.

"On birinci mıntıkada değil," dedi Effie.

11.Mıntıka. İlk durağımız. Orası Rue'nun mıntıkası olduğu için, hangisi olursa olsun, başka bir mıntıkadan başlamamızı yeğlerdim doğrusu. Fakat Zafer Turu'nun güzergahı böyleydi. Genelde tura 12. Mıntıka'yla başlanıp geriye, 1. Mıntıka'ya doğru gidiliyordu. Sonra Capitol geliyordu. Galibin mıntıkası atlanır ve en sona saklanırdı. 12. Mıntıka genelde en sönük kutlamalara -galip için basit bir yemek ve meydanda, hiç kimsenin eğlenir gibi bile yapmadığı bir kutlama toplantısı- ev sahipliği yaptığı için, bizi bir an önce ayak altından çıkarmaları iyi

olmuşa benziyordu. Bu sene, Haymitch'in zaferinden sonra ilk kez, turun son durağı 12. Mıntıka olacaktı ve Capitol, şenlikleri renklendirmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Hazelle'in dediği gibi, yemeğin tadını çıkarmaya çalıştım. Mutfak personelinin beni memnun etmeye çalıştıkları açıkça belli oluyordu. Başka lezzetlerin yanında en sevdiğim yemeği de yapmışlar: Kuru erikli kuzu yahnisi. Masadaki yerimde portakal suyu ve bir kase dumanı tüten sıcak çikolata hazır bekliyordu. Ben de tıka basa yedim. Yemekte eleştirilecek tek bir şey yoktu ama yine de keyif alamadım. Hatta, Effie'yle benim dışında kimsenin olmaması, canımı sıkıyordu. "Diğerleri nerelerde?" diye sordum.

"Ah, Haymitch'in nerede olduğunu Tanrı bilir," dedi Effie. Haymitch'i görmeyi beklediğimi söyleyemem çünkü büyük ihtimalle şu saatlerde yatağına gidiyordur. "Cinna senin kıyafet vagonunu hazırlamakla meşgul olduğu için çok geç yattı. Senin için nereden baksan yüz tane kostüm hazırlamış. Gece kıyafetlerin muhteşemler. Peeta'nın ekibindekiler de büyük ihtimalle hâlâ uyuyorlar."

"Onun hazırlanması gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Senin gibi değil," dedi Effie.

Bu da ne demek? Ben bütün sabahı vücudumdaki tüyleri yoldurarak geçirirken Peeta uyku keyfi mi yapacaktı yani? Bu konuyu pek düşünmemiştim ama arenada kızların aksine, erkeklerin bir kısmı, vücut tüylerini muhafaza etme şansına sahiptiler. Peeta'yla birlikte derede yıkandığım için onunkileri hatırlayabiliyorum. Kan ve çamurdan arınınca, gün ışığında sapsarıydılar.

Sadece yüzü pürüzsüzdü. Oğlanların, bir kısmının yeterince büyük olmasına rağmen, hiçbirinin sakalı çıkmıyordu. Onlara ne yaptılar acaba?

Ben kendimi döküntü gibi hissediyor olabilirim ama hazırlık ekibim benden beter durumdaydı. Fincan fincan kahve içip, parlak renklerdeki haplarını birbirleriyle paylaşıyorlardı. Görebildiğim kadarıyla milli bir aciliyet durumu - bacaklarımdaki tüyler gibi- olmadığı sürece, yataklarından öğleden önce çıkmıyorlardı. Tüylerimin yeniden uzaması beni çok mutlu etmişti. Sanki her şeyin normale döndüğünün işaretiymişler gibi hissetmiştim. Parmaklarımı

bacaklarımı kaplayan yumuşak ve kıvrım kıvrım tüylerin üstünde dolaştırdıktan sonra kendimi ekibe teslim ettim. Hiçbiri, her zamanki gevezeliklerine girişecek halde olmadıkları için, tek tek bütün tellerin köklerinden ayrılırken çıkardıkları sesleri duyabiliyordum. Yüzüm ve saçlarım kremlerle kaplanırken, yoğun kıvamlı ve nahoş kokulu bir solüsyonla doldurulmuş küvette yatmak zorunda kaldım. Bunu, daha az rahatsız edici karışımlarla yaptığım iki banyo daha izledi. Tenimin üst katmanları soyulup açılana kadar çekiştiriliyor, fırçalanıyor, masajlanıyor ve merhemleniyordum.

Flavius çenemi kaldırırken iç geçirdi. "Cinna'nın üzerinde değişiklikler yapılmasına itiraz etmesi çok yazık."

"Evet," dedi Octavia. "Seni gerçekten çok özel bir şeye dönüştürebilirdik."

Venia neredeyse sert bir sesle "Büyüdüğü zaman," dedi, "Cinna bize izin vermek zorunda kalacak."

Ne için? Dudaklarımı Başkan Snow'unkiler gibi şişirmeleri için mi?

Göğüslerime dövme yapmaları için mi? Tenimi fuşya rengine boyayıp pahalı taşlar ekmeleri için mi? Yüzümde dekoratif desenler açmaları için mi? Ya da tırnaklarımı yuvarlaklaştırmaları için? Ya da kedi bıyığı eklemek için? Bütün bunları ve daha fazlasını Capitol halkının üstünde gördüm. Bizim, diğerlerine ne kadar ürkütücü göründüklerinin farkında değiller mi yoksa?

Hazırlık ekibimin anlık moda heveslerine terk edilmek düşüncesi, dikkatimi çekmek için birbirleriyle yarışan üzüntülerime -tacize uğrayan bedenim, uykusuzluğum, dayatma evliliğim ve Başkan Snow'un isteklerini yerine getirmek konusunda başarısız olma korkum- bir yenisini daha ekledi. Kendimi, Effie, Cinna, Portia, Haymitch ve Peeta'nın bensiz başladıkları öğle yemeğine attığımda konuşamayacak kadar kederliydim. Yemek ve trende ne kadar iyi uyudukları konusunda gevezelik edip duruyorlardı. Herkes tur yüzünden müthiş heyecanlıydı. Yani Haymitch dışında herkes. Akşamdan kalmışlığının etkisinden kurtulmaya çalışırken, kekini didikliyordu. Ya sabah çok fazla tıkındığımdan ya da çok mutsuzluğumdan olsa gerek, ben de gerçekten aç değildim. Bir kase etli sebze çorbasıyla oynadım, topu topu bir iki kaşık yedim. Bütün bunların onun suçu olmadığını çok iyi bilmeme rağmen, atanmış müstakbel eşim Peeta'dan tarafa bakmadım bile.

İnsanlar halimi fark edip beni sohbete dahil etmeye çalışıyorlardı ama onları geri püskürttüm. Bir noktada tren durdu. Garsonumuz bunun sadece yakıt ikmali amaçlı bir duraksama olmadığını, bir parçada sorun yaşandığını ve değiştirilmesi gerektiğini haber verdi. Bu durum, Effie'nin tadını kaçırdı. Derhal günlük programını çıkarıp bu gecikmenin hayatımızın geri kalan kısmını nasıl etkileyeceğini hesaplamaya koyuldu. Birden, onu dinlemeye daha fazla dayanamayacağımı anladım.

"Kimsenin umurunda değil, Effie!" diye haykırdım. Masadaki herkes, hatta Effie onu deli ettiği için bana arka çıkacağını düşündüğüm Haymitch bile, bana dik dik bakıyordu. Derhal savunmaya geçtim. "Hiç kimsenin umurunda değil işte," dedim ve ayağa kalkıp yemek vagonundan ayrıldım.

Tren birdenbire boğucu gelmeye başladı ve şimdi artık kesinlikle kusacak haldeyim. Çıkış kapısını bulup zorla açtım -ve alarmın ötmeye başlamasını duymazdan geldim- ve karların içine düşmeyi bekleyerek aşağı atladım. Fakat ılık hava bacaklarımı sıcacık sardı. Ağaçlarda hâlâ yemyeşil yapraklar vardı. Bir gün içinde ne kadar güneye inmiş olabiliriz? Parlak gün ışığı karşısında gözlerimi kısarak peron boyunca yürümeye başlarken, Effie'ye sarf ettiğim sözlerden daha şimdiden pişmandım. İçinde bulunduğum tatsız durumda onun hiçbir kabahati yoktu. Geri dönüp özür dilemeliydim. Çıkışım, terbiyesizlik boyutuna varacak cinstendi; oysa Effie tavırları fazlasıyla önemserdi. Fakat ayaklarım peron boyunca durmadan ilerleyip trenin sonuna ulaştı. Bir saatlik rötar. Aynı yönde en az yirmi dakika yürüsem bile zaman sıkıntısı çekmeden geri dönebilirdim. Oysa daha birkaç yüz metre yürümüşken, yere çöktüm ve orada oturup gözlerimi uzaklara diktim. Yanımda bir yay ve birkaç ok olsa, yürümeye devam eder miydim acaba?

Bir süre sonra, arkamda ayak sesleri duydum. Beni azarlamaya gelen Haymitch olsa gerek. Hak etmediğimi söyleyecek değilim ama yine de duymak istemiyordum. "Vaaz dinleyecek havada değilim." Ayaklarımın dibindeki ayrık otlarına bakarak konuştum.

"Kısa tutmaya çalışırım." Peeta yanıma oturdu.

"Seni Haymitch sandım."

"Hayır, o hâlâ kekiyle meşgul." Peeta’nın yapma bacağını yerleştirmeye

çalışmasını izledim. "Kötü bir gün desene?"

"Önemli bir şey değil," dedim.

Derin bir nefes aldı. "Bak, Katniss. Ben de seninle trende takındığım tavır hakkında konuşmak istiyordum. Son trenden bahsediyorum. Hani şu bizi eve getiren tren... Gale'le aranızda bir şeyler olduğunu biliyordum. Seninle resmen tanışmadan önce de onu kıskanıyordum. Üstelik, Oyunlar'da yaşanan şeylerin suçunu sana yüklemem de adilce değildi. Üzgünüm."

Özrü beni şaşırttı. Oyunlar sırasındaki aşkımın sadece rol icabı olduğunu itiraf etmemin ardında, Peeta'nın bana sırt çevirdiği doğruydu. Ama onu bunun için suçlamıyordum. Arenadayken aşk olayına sonuna kadar tutunmuştum.

Benim de ona karşı ne hissettiğimi tam olarak bilemediğim zamanlar oldu. Aslına bakarsanız, hâlâ da bilmiyorum ya.

"Ben de çok üzgünüm," dedim. Tam olarak ne için üzüldüğümü bilmiyordum. Belki de onu yok etmek üzere olma ihtimalimin çok büyük olması yüzündendir. "Üzülmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Sen ikimizi de bayatta tutmaya çalışıyordun. Ama böyle devam etmemizi, gerçek hayatta birbirimizi görmezden gelirken, bir kamera gördüğümüz anda birlikte karların içine yuvarlanmamızı istemiyorum. Bu yüzden düşündüm ki eğer ben, bilirsin işte, böyle yaralı bir hayvan gibi davranmaktan vazgeçersem, belki de arkadaş olmayı deneyebiliriz."

Büyük olasılıkla bütün arkadaşlarımın sonu ölüm olacaktı ama Peeta'yı geri çevirmem de güvende olmasına yetmeyecekti. "Tamam," dedim. Teklifi, kendimi daha iyi -bir şekilde daha az iki yüzlü- hissetmemi sağladı. Bunları bana daha önce, mesela Başkan Snow'un bambaşka planları olduğunu ve sadece arkadaş kalmak gibi bir seçeneğimizin olmadığım öğrenmemden önce, söylemiş olsaydı hoş olabilirdi. Yine de, yeniden konuşmaya başladığımıza memnundum.

"Sorun ne?" diye sordu.

Ona söyleyemezdim. Ayrık otlarıyla oynamaya başladım.

"Daha temel bir şeyle başlayalım. Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını riske atabileceğini bilirken, en sevdiğin rengi bilmemem sence de çok

tuhaf değil mi?" diye sordu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Yeşil. Ya seninki?"

"Turuncu," dedi.

"Turuncu mu? Effie'nin saçları gibi mi yani?"

"Biraz daha yumuşatılmış hali diyelim," dedi. "Günbatımı gibi."

Gün batımı. Ve o anda gördüm: Güneş yavaş yavaş alçalırken, gökyüzü turuncunun farklı tonlarıyla parlıyordu. Çok güzeldi. Bir kez daha pars leylağı süslemeli kurabiyeyi hatırladım. Peeta benimle konuşmaya yeniden başlamışken, Başkan Snow'la ilgili hikayeyi baştan sona anlatmamak için fendimi zor tutuyordum. Fakat Haymitch'in bunu yapmamı paylamayacağını biliyordum. Bu yüzden havadan sudan sohbet etmeye devam etsem iyi olacaktı. "Biliyor musun, herkes senin tablolarından bahsediyor. Onları görmediğim için kendimi kötü hissediyorum," dedim.

"Yanımda bir vagon dolusu tablo var." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

"Haydi."

Parmaklarının yeniden parmaklarıma kenetlendiğini hissetmek, bunu şov amaçlı değil, gerçek dostlukla yaptığını bilmek çok iyi geldi. El ele trene doğru yürüdük. Kapıya gelince aklım başıma geldi. "Önce Effie'den özür dilemeliyim." Peeta "Abartmaktan hiç çekinme," dedi.

Bu yüzden, herkesin hâlâ öğle yemeğiyle meşgul olduğu yemek vagonuna döndüğümüzde, bana göre fazla ağdalı ama Effie'nin zihninde görgü kuralı ihlalimi ancak telafi eden bir özür diledim. Effie, incelik gösterip özrümü büyük bir zarafetle karşıladı. Büyük baskı altında olduğumu görebildiğini söyledi. Ve birilerinin zaman çizelgesine uygun hareket etmesi gerektiğiyle ilgili yorumları en çok beş dakika sürdü. Gerçekten, bu işi ucuz atlattım.

Effie'nin söyleyecekleri bitince, Peeta beni birkaç vagon ilerideki tablolarına götürdü. Ne beklediğimi bilmiyordum. Belki de çiçekli kurabiyelerinin büyük versiyonlarını bekliyordum. Ama bu, bambaşka bir şeydi. Peeta, Oyunlar'ı resmetmiş.

Bazıları, arenada onun yanında olmamanız halinde kolayca anlayabileceğiniz şeyler değil. Mağaramızın çatlaklarından içeri süzülen su. Kuru gölet yatağı.

Kök bulmak için toprağı kazan bir çift el; kendi elleri. Diğerleri, bakan herkesin tanıyabileceği şeyler. Cornucopia diye bilinen altın boynuz.

Ceketinin içindeki bıçakları düzenleyen Clove. Hırlayarak üstümüze üstümüze gelen, Glimmer'a benzetilmeye çalışılan sarışın, yeşil gözlü mutta. Ve ben. Her yerdeyim. Bir ağacın tepesinde. Bir tişörtü deredeki taşlarla döverek yıkarken.

Bir kan gölünün ortasında, bilinçsiz halde yatarken. Ve bir de nerede olduğunu çıkaramadığım -belki de Peeta ateşliyken beni böyle görüyordu- gümüş grisi gözlerimle uyumlu bir sis bulutunun arasından çıkarken...

"Ne diyorsun?" diye sordu.

"Midemi bulandırdı," dedim. Kanın, pisliğin ve muttaların doğallıktan uzak nefeslerinin kokusunu alır gibiydim. "Ben arenada yaşananları unutmak için debelenirken, sen her şeyi yeniden canlandırmışsın," dedim. "Her şeyi nasıl bu kadar net hatırlayabiliyorsun?"

"Onları her gece görüyorum."

Ne demek istediğini anlıyordum. Oyunlar'dan önce de yabancı olmadığım kabuslar, şimdi her gözümü kapatışımda başıma üşüşüyorlardı. Fakat eskiden kalma, babamın madende havaya uçtuğunu gördüğüm o kabus artık karşıma daha nadir çıkıyordu. Onun yerine, arenada olanların farklı versiyonlarını yeniden yaşıyordum. Rue'yu kurtarmak için harcadığım boş çabayı. Peeta'nın kan kaybından ölmesine ramak kalmasını. Glimmer'ın şiş vücudunun ellerimin arasında lime lime oluşunu. Cato'nun muttalar yüzünden maruz kaldığı o dehşet verici sonu. En vefalı ziyaretçilerim bunlardı. "Ben de öyle. Bir yardımı oluyor mu? Yani resme dökmenin?"

"Bilmiyorum. Sanırım bu sayede geceleri uykuya dalmaktan daha az korkar oldum. Ya da en azından kendime böyle söylüyorum," dedi. "Ama hepsi oldukları yerde duruyorlar."

"Belki de hep duracaklar. Haymitch'inkiler gibi." Haymitch bunu dile

getirmiyor ama karanlıkta uyumak istememesinin nedeninin bu olduğundan emindim.

"Hayır. Ama benim için elimde bıçak yerine fırçayla uyanmak çok daha iyi," dedi. "Gerçekten resimlerimden nefret ettin mi?"

"Evet. Ama müthişler. Gerçekten," dedim. Öyleler. Yine de daha fazla bakmak istemiyordum. "Sen de benim yeteneğimin ürünlerini görmek ister misin? Cinna çok iyi iş çıkarmış-"

Peeta güldü. "Daha sonra." Tren ileri doğru sarsıldı. Pencereden bakınca, arazinin yanımızdan kayıp gittiğini gördüm. "Haydi," dedim. "On Birinci Mıntıka'ya geldik sayılır. Gidip bakalım."

Trenin son vagonuna gittik. Oturacak sandalye ve sıralar vardı. Ama işin en güzel tarafı, arka pencerelerin tavana kadar açılabilmesiydi; böylece açık havada seyahat ederken, daha geniş bir manzara görebiliyorduk. Mandıra sürülerinin otladığı geniş, açık araziler. Bizim her tarafı odunla kaplı mıntıkamızdan çok farklıydı. Yavaşladık. Önümüzde bir çit yükselirken, yeni bir durağa geldiğimizi düşündüm. En az on metre yükseklikte, üst sınırı çirkin görünüşlü dikenli tellerle sarılmış bu çitin yanında bizim mıntıkanın çiti çocuksu kalıyordu.

Gözlerim derhal çitin devasa metal plakalarla kaplanmış alt kısmına kaydı. Bu çitlerin altından sıvışmak, avlanmaya kaçmak söz konusu bile olamazdı. Sonra, çevrelerini saran çiçek tarlalarının arasında sırıtan, düzenli aralıklarla yerleştirilmiş gözetleme kulelerini ve kulelerdeki silahlı bekçileri gördüm. Peeta "Farklı bir şeyler var," dedi.

Rue bende 11. Mıntıka'da daha sert kuralların dayatıldığı izlenimini bırakmıştı. Ama hiç böyle bir şey hayal etmemiştim.

Şimdi göz alabildiğince uzanan tarlalar başlıyordu. Güneş ışığından korunmak için hasır şapkalar takmış erkekler, kadınlar ve çocuklar doğruluyor, bize doğru dönüyor ve trenin geçip gitmesini izlerken fırsattan istifade sırtlarını esnetiyorlardı. Uzakta meyve bahçelerini görebiliyordum ve Rue acaba orada mı çalışıyordu, oradaki ağaçların en üst ve narin dallarındaki meyveleri mi topluyordu, diye merak ettim. Orada burada küçük baraka toplulukları - Dikiş'teki evler buradakilerin yanında üst düzey kalıyor- göze çarpıyordu ama

hepsi terk edilmiş gibi görünüyordu. Hasat zamanı herkese ihtiyaç duyuluyor olsa gerek.

Böyle sürüp gidiyordu. 11. Mıntıka'nın büyüklüğüne inanamadım. Peeta "Sence burada kaç kişi yaşıyordur?" diye sordu. Kafamı salladım. Okulda 11. Mıntıka'dan sadece büyük olarak bahsediliyordu, o kadar. Nüfusla ilgili gerçek sayılar verilmiyordu. Her sene toplama gününde ekranda gördüğümüz o çocuklar, burada gerçekten yaşayan çocukların sadece bir örneklemesi olsa gerek. Ne yapıyorlar acaba? Ön kura mı çekiyorlar? Kurada ismi çıkacak olanları önceden belirleyip kalabalığın arasında olmalarını mı sağlıyorlar? Rue nasıl oldu da, yerine geçmeyi teklif edebilecek rüzgar dışında hiçbir şey olmadan kendini o sahnede buluverdi acaba?

Bu yerin uçsuz bucaksızlığı ve sonsuzluğundan yılmaya başladım. Effie yanımıza gelip giyinmemizi söyleyince hiç itiraz etmedim. Kendi kompartımanıma gidip hazırlık ekibimin saçlarımı ve makyajımı yapmasına izin verdim. Cinna elinde, sonbahar yapraklarıyla süslenmiş çok hoş, turuncu bir elbiseyle geldi. Peeta'nın rengi çok beğeneceğini düşündüm.

Effie, Peeta'yla beni bir araya getirip günün programını bir kez daha aktardı.

Bazı mıntıkalarda, galipler, şehri, mıntıka sakinlerinin tezahüratları arasında dolaşırlardı. Fakat 11. Mıntıka'da -belki de her şey fazla geniş bir alana yayıldığı ve ortada şehir diye bir şey olmadığı için ya da hasat zamanı iş gücü kaybına uğramamak içindir- halkın önüne sadece meydanda çıkılıyordu. Olay, büyük, mermer bir yapı olan Adalet Binası'nın tam önünde gerçekleşiyordu. Bina, bir zamanlar gerçekten çok güzel olmalıydı ama zamanın acımasız etkisi burada da görülüyordu. Yer yer dökülen dış yüzeyi kaplayan sarmaşıkları, çatının bel verdiğini televizyonda bile görebiliyorsunuz. Meydanın kendisi de çoğu terk edilmiş köhne dükkan vitrinleriyle çevriliydi. 11. Mıntıka'nın tuzu kurulan nerede yaşıyor bilmiyorum ama buralarda olmadıkları kesin.

Halkın karşısına, Effie'nin veranda olarak adlandırdığı, ön kapılarla merdivenlerin arasında uzanan, kalın sütunların taşıdığı bir çıkıntının gölgelediği seramik kaplı geniş alanda çıkacaktık. Peeta ve benim takdim edilmemizin ardından, 11'in belediye başkanı bizim onurumuza bir konuşma yapacak ve bizler de Capitol tarafından önceden kaleme alınmış bir teşekkürle karşılık verecektik. Galibin, ölü haraçlardan herhangi biriyle ittifak oluşturmuş olması

halinde birkaç şahsi yorumun eklenmesi olumlu karşılanıyordu. Rue ve Thresh için bir şeyler söylemeliydim ama evde ne zaman bir şeyler yazmaya otursam, karşımda bana boş boş bakan beyaz bir sayfa buldum. Onlardan, aşırı duygusallığa kaçmadan bahsetmem imkansızdı. Neyse ki Peeta bir şeyler hazırlamıştı. Bir iki ufak tefek değişiklik ikimize de uyabilirdi. Törenin sonunda bize bir tür plaket takdim edilecekti. Sonrasında özel bir akşam yemeğinin sunulacağı Adalet Binası'na çekilebilecektik.

Tren 11. Mıntıka'nın istasyonuna girerken, Cinna kıyafetimi son kez düzeltip turuncu saç bandımı altın renkli bir bantla değiştirdi ve arenada taktığım alaycıkuş iğnesini elbiseme tutturdu. Platformda karşılama komitesi yerine, bize zırhlı bir kamyonun arka kasasına kadar eşlik edecek sekiz barış muhafızı vardı. Kapı arkamızdan kapanırken, Effie burnunu çekerek "Gören de hepimiz azılı suçlularız sanır," diye homurdandı.

Hepimiz değil, Effie, diye düşündüm. Sadece ben.

Kamyon bizi Adalet Binası'nın hemen arkasında bıraktı. Telaşla içeri sokulduk. Hazırlanan leziz yemeğin mis gibi kokusunu alabiliyordum ama bu koku, küf ve çürük kokularını bastıramıyordu. Bize çevremize bakınacak zaman bırakmıyorlardı. Ön girişe ulaşmak için kestirme bir yol takip ederken dışarıda, meydanda marşın başladığını duyabiliyordum. Birisi yakama bir mikrofon iliştirdi. Peeta sol elimi tuttu. Kocaman kapılar gürültüyle açılırken belediye başkanı bizi takdim etti.

Effie "Kocaman gülümsemeler," diyerek bizi ittirdi. Ayaklarımız harekete geçti.

İşte bu. Herkesi Peeta'ya aşık olduğuma ikna etmem gereken yer, burası, diye düşündüm. Ağırbaşlı seremoni detaylı olarak planlanmışken bunu nasıl yapabileceğimi bilemiyordum. Öpüşülecek zaman değil ama belki araya bir tane sıkıştırabilirdik.

Yüksek bir alkış sesi duyuldu ama Capitol'de aldığımız tepkilerden, tezahüratlardan ve sevgi gösterilerinden eser yoktu. Gölgeli verandada, çatıyı arkada bırakana kadar ilerledik ve göz kamaştıran güneşin altında, büyük mermer basamaklarda durduk. Gözlerim ışığa alıştıkça, meydana bakan binaların bakımsız ön cephelerini saklayacak, devasa bez afişlerle donatılmış olduğunu

görüyordum. Meydan tıklım tıklım doluydu; ancak buradakiler, yine, bu mıntıkada yaşayan insanların sadece bir bölümüydü.

Her zaman olduğu gibi, sahnenin alt tarafına, ölen haraçların aileleri için özel bir platform yerleştirilmişti. Thresh'in tarafında sadece, kamburu çıkmış, yaşlı bir kadın ve kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim, uzun boylu, kaslı yapılı bir kız vardı. Rue'nun tarafında ise... Rue'nun ailesini görmeye hazır değildim. Anne ve babasının yüzlerinde henüz tazeliğini kaybetmemiş bir hüzün vardı. İnce yapıları ve ışıltılı kahverengi özleriyle, ona çok benzeyen beş küçük kardeşi. Küçük, koyu renkli kuşlardan oluşan bir sürü gibiydiler.

Alkışlar durulunca, belediye başkanı bizim onurumuza bir konuşma yaptı. İki küçük kız, ellerinde gösterişli çiçek buketleriyle sahneye geldi. Peeta önceden yazılmış teşekkür konuşmasına başladı. Ben de kendimi konuşmanın son kısmını tamamlarken buldum. Neyse ki annem ve Prim beni metni defalarca tekrar etmeye zorladıkları için, konuşmayı uykumda bile yapabilirdim.

Peeta şahsi yorumlarını küçük bir karta yazmış olmasına rağmen, konuşurken kartı çıkarmadı. Her zamanki sade ve dostça tarzıyla son sekize kalmayı başaran Thresh ve Rue'dan, hayatta kalmama -dolayısıyla Peeta'nın da hayatta kalmasına- yardım ettiklerinden ve bu borcu geri ödememizin mümkün olmadığından bahsetti. Sonra, kartta yazılı olmayan bir şeyi eklemeden önce, kısa bir an duraksadı. Belki de Effie'nin konuşma metninden çıkartacağını düşündüğü için kağıda dökmediği bir şeydi. "Hiçbir şekilde kayıplarınızı karşılamayacağını biliyoruz ama On Birinci Mıntıka'nın her iki haracının ailesinin, şükranlarımızın bir ifadesi olarak, biz hayatta olduğumuz sürece her yıl, bir aylık kazancımızı kabul etmelerini istiyoruz."

Kalabalık hayret nidaları ve mırıltılarla karşılık verdi. Peeta'nın yaptığı şeyin bir örneği yoktu. Yasal olup olmadığından bile emin değildim. Bence kendisi de bilmediği için, yasal olmaması ihtimaline karşılık, bilhassa sormadı. Ailelere gelince, şok içinde bize bakıyorlardı. Thresh ve Rue'yu kaybettikleri zaman hayatları sonsuza dek değişmişti; ancak bu hediye onları bir kez daha değiştirecekti. Bir haracın aylık kazancı, bir aileye yıl boyunca yeterdi. Biz hayatta olduğumuz sürece, açlık çekmeyeceklerdi.

Peeta'ya baktım. Bana hüzünlü bir gülümseme gönderdi. Haymitch'in sesini duyar gibiydim: Daha kötüsü de olabilirdi. Şu anda, nasıl olup da daha iyisini

bulabileceğimi hayal etmek bile imkansızdı. Bu hediye... Mükemmel oldu. Bu yüzden, parmaklarımın üstünde yükselip yanağına bir öpücük kondurmam hiç zorlama görünmüyordu.

Belediye başkanı öne çıkıp ikimize, tutabilmek için elimdeki buketi yere bırakma ihtiyacı duyacağım kadar büyük birer plaket takdim etti.

Seremoninin sonuna doğru, Rue'nın kız kardeşlerinden birinin bakışlarını üzerimde hissettim. Dokuz yaşlarında olmalı. Kollarını iki yana sarkıtarak duruşu da dahil olmak üzere, Rue'nun kusursuz bir kopyasıydı. Bir aylık gelir haberine rağmen, hiç mutlu görünmüyordu. Aslında bakışında sitemkar bir şey vardı. Yoksa Rue'yu kurtaramadığı için mi böyle bakıyordu?

Hayır. Sanırım, ben Rue'ya henüz teşekkür etmediğim için böyle bakıyordu.

İçimden güçlü bir utanç dalgası geçip gitti. Çocuk haklıydı. Nasıl böyle hiçbir şey yapmadan, sessiz ve edilgen bir halde durup söz hakkını sadece Peeta'ya bırakabilirim ki? Kazanan o olsaydı, Rue ölümüme değinmeden geçemezdi. Arenada, sırf kaybının unutulmaması, cansız bedenini çiçeklerle süsleyişimi hatırladım. Fakat şimdi bir şeyler söylemezsem, o günkü jestimin hiçbir anlamı kalmayacaktı.

"Bekleyin!" Plaketi göğsüme bastırarak öne doğru yalpaladım. Konuşmam için bana ayrılan süre geçip gitti ama bir şeyler söylemeye mecburdum. Ona o kadar çok şey borçluydum ki. Bütün gelirimi ailesine bağışlasam bile, bugünkü sessizliğimin özrü olamazdı. "Bekleyin, lütfen," dedim. Söze nasıl gireceğimi bilemiyordum ama ağzımı açınca, sanki zihnimin arka planında uzun süredir hazırlık yapıyormuşum gibi, kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladı.

"Ben de On Birinci Mıntıka'nın haraçlarına teşekkürlerimi sunmak istiyorum," dedim. Thresh'in tarafında oturan iki kadına baktım. "Thresh'le topu topu bir kez konuştum. Hayatımı bağışlamasına yetecek kadar bir süre. Onu tanımıyordum ama hep saygı duydum. Gücü için. Oyunlar'ı başkalarının kurallarına göre oynamayı reddedip, kendi kurallarına bağlı kaldığı için. Kariyerler başından beri onunla birlik olmak istiyorlardı ama Thresh buna izin vermedi. Ona bu yüzden saygı duydum."

Yaşlı ve kamburu çıkmış kadın -Thresh'in büyükannesi olabilir mi acaba?-

ilk kez kafasını kaldırdı; dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Kalabalık tamamen sessizliğe gömülmüş durumdaydı. O kadar sessizler ki, bunu nasıl başardıklarını merak ediyordum. Nefeslerini bile tutuyor olmalıydılar.

Rue'nun ailesine döndüm. "Fakat kendimi Rue'yu gerçekten tanıyormuşum gibi hissediyorum. O her zaman benimle olacak. Güzel olan her şey, bana onu hatırlatıyor. Evimin yakınındaki Çayır'da büyüyen sarı çiçeklerde onu görüyorum. Ağaçlarda şakıyan alaycıkuşlarda. Ama onu en çok kız kardeşim Prim'de görüyorum." Artık sesime güvenemiyordum ama zaten söyleyeceklerimin sonuna geldim. "Çocuklarınız için teşekkürler," dedim. Kalabalığa hitap etmek üzere çenemi dikleştirdim. "Ve ekmek için, hepinize teşekkür ederim."

Üzerime sabitlenen binlerce gözün karşısında, kendimi kırık dökük ve minnacık hissederek öylece duruyordum. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, kalabalığın arka tarafında bir yerde, birisi, ıslıkla Rue'nun dört notalık alaycıkuş melodisini çalmaya başladı. Meyve bahçelerinde mesainin bitişini haber veren melodiyi. Arenada güvenliği haber veren. Melodinin sonuna geldiğinde, soluk kırmızı bir tişört ve bir tulum giymiş yaşlı adamı buldum. Gözlerimiz buluştu. Bundan sonra olanlar, bir kaza değildi. Spontane olmak için fazla ustaca, hep birlikte kotarılan bir eylemdi. Kalabalığı oluşturan herkes, sol elinin üç orta parmağını dudakların götürdükten sonra bana uzattı. Bu bizim 12. Mıntıkamın selamıydı. Benim arenada Rue'ya ettiğim son veda.

Başkan Snow'la konuşmamış olsam, bu jest beni ağlatabilirdi. Ama başkanın yakın zamanda verdiği mıntıkaları yatıştırma talimatı hâlâ kulaklarımda çınladığı için, içim korkuyla titredi. Başkan, halkın, Capitol'e meydan okuyan kıza topyekun verdiği bu selam için ne düşünürdü acaba?

Birden az önce yaptığım şeyin etkisi kafama dank etti. Bilerek yapmadım - ben sadece teşekkürlerimi ifade etmek istemiştim- ama bir tehlikeyi açığa çıkarmış oldum. 11. Mıntıka halkının muhalefetini. Benden yatıştırmamı bekledikleri şey tam olarak buydu!

Az önce olanları baltalayacak, boşa çıkaracak bir şeyler düşünmeye çalıştım; fakat mikrofonumun devre dışı bırakıldığını ve sözü başkanın aldığını işaret eden vızıltıyı duydum. Peeta ve ben bir kez daha alkışlandık. Beni, yolunda

gitmeyen bir şeyler olduğundan tamamen bihaber halde, kapıya doğru götürdü. Kendimi bir tuhaf hissettim ve durma ihtiyacı duydum. Gözlerimin önünde küçük ışık zerreleri dans ediyordu. Peeta "İyi misin sen?" diye sordu.

"Biraz başım döndü. Güneş o kadar parlaktı ki," dedim. Buketini gördüm. "Çiçeklerimi unuttum," diye mırıldandım.

"Ben getiririm," dedi.

"Ben alırım," dedim.

Ben durmuş olmasam, çiçeklerimi unutmasam, çoktan Adalet Binası'nın güvenli kollarına sığınmış olacaktık. Oysa, verandanın dip tarafındaki gölgelikten olayın tamamını seyrediyorduk.

Bir çift Barış Muhafızı az önce ıslık çalan yaşlı adamı üst basamaklara kadar çekiştirdi. Onu kalabalığın önünde diz çökmeye zorladılar. Ve kafasına bir mermi sıktılar.

5

Adam iki büklüm halde yere yuvarlanırken, Barış Muhafızlarının beyaz üniformalarından oluşan bir duvar görüşümüzü engelledi. Bizi kapıya doğru iterlerken, askerlerin büyük kısmının elinde, uzunlamasına tuttukları otomatik silahlar vardı.

Peeta beni sıkıştıran Barış Muhafızını itekleyerek "Gidiyoruz!" diye bağırdı. "Anladık, tamam mı? Haydi, Katniss." Beni koluyla sarıp Adalet Binası'na doğru götürdü. Barış Muhafızları bir iki adım arkamızdan geliyorlardı. İçeri girdiğimiz anda, kapılar çarpılarak kapandı ve Muhafızların çizmelerinin yeniden kalabalığa yöneldiğini duyduk.

Haymitch, Effie, Portia ve Cinna bizi duvara monte edilmiş statik elektrik yüklü bir ekranın altında, gergin yüzlerle bekliyorlardı.

"Neler oldu?" Effie telaşla yanımıza geldi. "Katniss'in güzel konuşmasının ardından yayın kesildi, sonra Haymitch silah sesi duyduğunu söyledi. Ben saçmaladığını söyledim ama kim bilir? Her taraf deli kaynıyor."

"Hiçbir şey olmadı, Effie," dedi Peeta duygusuz bir sesle. Eski bir kamyon alev alıp patladı."

İki atış daha oldu. Kapı sesleri bastırmakta yeterli olmuyordu. Kimdi acaba? Thresh'in büyükannesi mi? Ya da Rue'nun küçük kardeşlerinden biri?

Haymitch "İkiniz de benimle geliyorsunuz” dedi. Peeta ve ben, diğerlerini arkada bırakarak peşine takıldık. Artık içeride ve güvende olduğumuz için, Adalet Binası'nın dört bir yanını kuşatmış olan Barış Muhafızları hareketlerimize hiç ilgi göstermiyorlardı. Döne döne yükselen, gösterişli mermer merdivenleri çıktık. Yukarıda, tabanı yıpranmış bir halıyla kaplı uzun bir koridor vardı. Açık duran çift kanatlı kapıdan karşımıza çıkan ilk odaya daldık. Tavan nereden baksanız altı metre yükseklikte olmalıydı. Kartonpiyerlerin arasına çiçek ve meyve desenleri yerleştirilmişti. Kanatlı, tombul çocuklar tavanın dört bir yanından bize bakıyorlardı. Çiçeklerle dolu vazolardan, gözlerimi sulandıran iç bayıltıcı bir koku yükseldi. Gece kıyafetlerimiz duvara yaslanmış askılarda

bekliyordu. Bu oda bizim kullanımımız için hazırlanmıştı; fakat biz orada ancak hediyelerimizi bırakacak kadar bir süre kaldık. Sonra Haymitch yakamızdaki mikrofonları söktü, onları bir kanepe minderinin altına istifleyip bize eliyle işaret etti.

Bildiğim kadarıyla, Haymitch buraya daha önce sadece bir kez, yıllar önce, kendi Zafer Turu sırasında gelmiş. Fakat ya çok sağlam bir hafızası ya da güvenilir içgüdüleri olmalı; çünkü bizi dolambaçlı merdivenlerden ve gittikçe daralan koridorlardan geçirdi. Zaman zaman durup kapıları zorlaması gerekiyordu. Menteşelerden yükselen itirazlara bakılırsa kapılar açılmayalı çok uzun zaman olmuş. Bir süre sonra, gizli bir kapıya çıkan bir merdiveni tırmandık. Haymitch kapıyı yana kaydırınca, kendimizi Adalet Binası'nın çatı arasında bulduk. Burası kırık dökük mobilyalar, kitap ve ciltli defter yığınları ve paslı silahlarla dolu, kocaman bir yerdi. Her şeyin üstünü kaplayan kalın toz tabakasına bakılırsa, buraya senelerdir hiç kimse adım atmamış. Gün ışığı, kubbenin dört bir yanına yerleştirilmiş kare biçimli, kirli pencerelerden içeri güçlükle süzülüyordu. Haymitch gizli kapıyı kapatıp bize döndü.

"Ne oldu?" diye sordu.

Peeta meydanda olup biten her şeyi aktardı. Islığı, selamı, verandadaki tereddüdümüzü, yaşlı adamın infazını. "Neler oluyor, Haymitch?"

Haymitch bana döndü ve "Senden duyması daha iyi olur," dedi.

Ona katılmıyordum. Bence, benden duyması bin kat daha kötü olurdu. Ama, Peeta'ya her şeyi olabildiğince sakin bir sesle anlattım. Başkan Snow'un ziyaretini ve mıntıkalardaki huzursuzluğu. Hatta Gale'le öpüşmemizi bile atlamadım. Benim orman meyvesi hilem yüzünden, hepimizin, bütün ülkenin, nasıl bir tehdit altında olduğumuzu ortaya döktüm. "Bu turda her şeyi yoluna koymam gerekiyordu. Yaptıklarımın tek nedeninin aşk olduğundan şüphe duyanları aksine ikna etmem. Olayları yatıştırmam. Ancak görünüşe bakılırsa bugün tek yaptığım üç insanın ölümüne neden olmak oldu. Meydandaki herkes benim yüzümden cezalandırılacak." Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, fırlamış tellerine ve süngerlerine aldırmadan, en yakınımdaki kanepeye çöktüm. "Tabii ben de her şeyi berbat ettim," dedi Peeta. "Para bağışlayarak." Birden bir sandığın üstünde her tür tehlikeye açık halde duran lambaya bir tekme savurdu; lamba odanın diğer ucuna uçup paramparça oldu. "Bu işe bir son verilmeli. Hem

de hemen. Bu... İkinizin oynadığı bu oyun... Birbirinize sırlar verip sanki ben olup bitenleri kaldıramayacak kadar mantıksız, aptal ya da zayıf biriymişim gibi benden saklamanız... "

"Öyle değil, Peeta..." diyecek oldum.

"Aynen öyle!" diye bağırdı. "Benim de önemsediğim insanlar var, Katniss. Bu işe bir çare bulamazsak, en az seninkiler kadar ölümle burun buruna gelecek ailem, arkadaşlarım... Arenada yaşadığımız onca şeyden sonra, senden en azından gerçekleri duymayı hak etmiyor muyum yani?" Haymitch "Peeta, sen her zaman insanlarda güven uyandıracak kadar iyisin," dedi. "Kameraların karşısında kendini nasıl sunacağını çok iyi bilecek kadar zekisin. Bunu bozmak istemedim."

"Demek ki beni gözünde büyütmüşsün. Çünkü bugün her şeyi mahvettim. Rue ve Thresh'in ailelerine ne olacak sanıyorsunuz? Bizim gelirimizden pay alacaklarını mı? Onlara parlak bir gelecek sunduğumu mu sanıyorsunuz? Bana sorarsanız bugünü sağ salim atlatırlarsa şanslılar!" Peeta bir şeyi daha kaptığı gibi karşı duvara fırlattı. Bir heykel. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. "Haklı, Haymitch," dedim. "Ona söylemememiz hataydı. Capitol'deyken bile..." Peeta "Arenada bile ikinizin arasında bir düzen vardı, değil mi?" diye sordu.

Sesi biraz daha sakindi. "Benim parçası olmadığım bir düzen..."

"Hayır, resmen değil. Haymitch'in gönderdiklerinden ve göndermediklerinden Haymitch'in ne yapmamı istediğini anlayabiliyordum, o kadar."

"Oysa benim hiç böyle bir imkanım olmadı. Çünkü sen çıkagelene kadar bana hiçbir şey göndermedi," dedi Peeta.

Bu konuyu pek düşünmemiştim doğrusu. Ben arenada yanık kremi ve ekmekle dolaşırken, ölümün kapısında bekleyen onun hiçbir şey almamış olması, Peeta'nın bakış açısından nasıl görünmüştü kim bilir? Sanki Haymitch, onu feda etmek pahasına beni hayatta tutuyormuş gibi...

"Bak, evlat," dedi Haymitch.

"Boşuna nefes tüketme, Haymitch. Birimizi seçmek zorunda olduğunu

biliyorum. Ve ben de o kişinin Katniss olmasını isterdim. Ama bu, farklı bir durum. Dışarıda insanlar ölüyor. Biz çok iyi olmazsak, arkalarından başkaları da gelecek. Hepimiz benim kamera karşısında Katniss'ten daha iyi olduğumu biliyoruz. Hiç kimsenin bana ne diyeceğim konusunda koçluk etmesi gerekmiyor. Fakat benim de neye adım attığımı bilmem gerek."

Haymitch "Şu andan itibaren her şeyden haberin olacak," diye söz verdi.

"Olsa iyi olur," dedi Peeta. Dönüp çıkmadan önce benden tarafa bakma zahmetine girmedi.

Adımlarının havalandırdığı tozlar ortalıkta uçuşuyor ve konacak yeni yerler arıyorlardı. Saçlarıma, gözlerime ve parlak altın iğneme konuyorlardı.

"Beni mi seçtin, Haymitch?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Neden? Onu daha çok seversin."

"Bu doğru. Fakat şunu unutma ki kuralları değiştirdikleri güne kadar, sadece birinizi hayatta tutabilme şansım var dedi. "Onun seni korumaya ne kadar kararlı olduğunu bildiğim için, üçümüzün, elbirliğiyle seni eve sapasağlam döndürebileceğimizi düşündüm."

Söyleyebildiğim tek şey "Ah," oldu.

"Yapmak zorunda kalacağın tercihleri sen de göreceksin. Tabii bu işi sağ salim atlatırsak," dedi. "Sen de öğreneceksin."

Bugün bir şey öğrendim. Burası 12. Mıntıka'nın daha geniş bir versiyonu değil. Bizim çitlerimizde muhafızlar yok ve genelde elektrik verilmiyor. Bizim Barış Muhafızlarımız da sevimsiz tipler ama daha az vahşiler. Bizim zorluklarımız öfkeden çok yorgunluğa neden oluyor. Burada, 11. Mıntıka'da insanlar daha vahim bir ıstırap çekiyor, daha yoğun bir umutsuzlukla mücadele ediyorlar. Başkan Snow haklıydı. Bir kıvılcım bile onları tutuşturmaya yetebilirdi.

Her şey, benim kafamda işleyemeyeceğim kadar büyük bir hızla gelişti.

Uyarı, açılan ateş, çok büyük bir sonuca yol açabilecek bir şeyi hareket geçirmiş olabileceğim gerçeği. Olayın tamamı o kadar olasılıksızdı ki. Ortalığı karıştırmak gibi bir niyetim olsa, tamam ama bu şartlar altında... Nasıl olup da" bu kadar büyük bir belaya yol açtığımı ben de bilmiyordum.

"Haydi," dedi Haymitch. "Katılmamız gereken bir yemek var."

Hazırlanmak üzere çıkmak zorunda kalana kadar -bana izin verdikleri süre boyunca- duşun altında kaldım. Hazırlık ekibim o günün olaylarından bihaber gibiydiler. Hepsi akşam yemeği konusunda son derece heyecanlıydı. Mıntıkalardayken, yemeklere davet edilecek kadar önemli kabul ediliyorlardı. Oysa Capitol'deki prestijli partiler için neredeyse hiç davetiye almıyorlardı.

Onlar hangi yemeklerin ikram edileceğini tahmin etmeye çalışırken, yaşlı adamın beyninin uçuruluşunu tekrar tekrar yaşadım. Çıkmaya hazır hale gelene ve aynadaki yansımama görene kadar bana ne yaptıklarına aldırmıyordum bile. Uçuk pembe, askısız elbisem ayakkabılarıma kadar indi. Tokalarla geriye doğru yatırılan saçlarım, sırtımdan aşağı lüle lüle dökülüyordu. Cinna arkamdan geldi ve omuzlarıma ışıltılı, gümüş renkli bir şal attı.

Aynada göz göze geldik. "Beğendin mi?"

"Çok güzel. Her zamanki gibi," dedim.

Yumuşak bir sesle, "Bakalım gülümsediğin zaman nasıl görünecek," dedi. Bu, bir iki dakikaya kadar yeniden kameralarla burun buruna geleceğimizin habercisiydi. Dudaklarımın kenarlarını oynatmaya çalıştım. "İşte, bu."

Yemeğe inmek için bir araya toplandığımız zaman, Effie'nin bir tuhaf olduğunu görebiliyordum. Haymitch'in ona meydanda yaşananlardan bahsetmediğinden eminim. Cinna ve Portia'nın biliyor olmalarına şaşırmam doğrusu; ama herkes Effie'yi kötü haber kıskacından uzak tutmak için ağız birliği etmişe benziyordu. Yine de sorunun ne olduğunu öğrenmem uzun sürmedi.

Effie akşamın programına son bir kez daha göz attıktan sonra kağıdı bir kenara attı. "Ve sonra, Tanrı'ya şükürler olsun ki, hep birlikte trenimize binip buradan gidiyoruz."

Cinna "Bir sorun mu var, Effie?" diye sordu.

"Bize yaklaşımlarından hiç hoşlanmadım. Kamyonlara doldurulmamız, platformdan uzak tutulmamız. Bir saat kadar önce Adalet Binası'nda çevreye bir bakınayım dedim. Bilirsiniz işte, mimari tasarım konusunda uzman sayılırım."

Portia, sessizliğin fazla uzun sürdüğünü fark edince "Ah, evet, duymuştum," dedi.

"Bu yıl mıntıka harabeleri çok revaçta olacağı için çevreye göz atıyordum ki iki Barış Muhafızı yanımda bittiler ve bize ayrılan bölüme dönmemi emrettiler.

Hatta bir tanesi beni silahıyla dürttü."

Bunun, daha önceki saatlerde Haymitch, Peeta ve benim ortadan kaybolmamızın direkt sonucu olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Aslında, Haymitch'in, konuştuğumuz çatı arasını kimsenin izlemeyeceği tahmininde haklı olabileceğini düşünmek bana biraz da olsa güven verdi.

Eminim, şu saat itibariyle orayı da dinlemeye almışlardır.

Effie o kadar mutsuz görünüyordu ki, birden ona sarılma ihtiyacı duydum.

"Çok kötü, Effie. Belki de o yemeğe hiç gitmemeliyiz. En azından bir özür duyana kadar." Bunu asla kabul etmeyeceğini çok iyi biliyordum ama bu öneri ve şikayetinin onaylanması karşısında gözle görülür biçimde neşelendi "Hayır, idare ederim. İnişleri ve çıkışları geçiştirmek, görevimin bir parçası. Ayrıca siz ikinizin yemeği kaçırmanıza izin veremeyiz," dedi. "Yine de teklifin için teşekkür ederim, Katniss."

Effie salona girişimiz için bizi sıraya soktu. Önce hazırlık ekibi, sonra Effie, stilistler, Haymitch, en arkada ise tabii ki Peeta ve ben.

Aşağıda bir yerde orkestra çalmaya başladı. Küçük geçit alayımızın ilk bölüğü merdivenleri inerken, Peeta'yla el ele tutuştuk.

"Haymitch sana bağırmakla hata ettiğimi söyledi. Ve senin onun talimatlarına

uygun hareket ettiğini," dedi Peeta. "Ayrıca, geçmişte benim de senden bir şeyler saklamadığım söylenemez."

Peeta'nın bütün Panem halkının gözleri önünde bana olan aşkını itiraf etmesiyle yaşadığım şoku hatırladım. Haymitch! olaydan haberdardı ama bana hiçbir şey söylememişti. "Sanırım o mülakattan sonra ben de bir şeyler kırmıştım," dedim.

"Sadece bir vazo," dedi.

"Ve senin ellerin. Gerçi artık hiçbir faydası yok, değil mi? Yani birbirimize karşı açık olmamamızın."

Effie'nin talimatındaki gibi, Haymitch'le aramızda on beş adımlık bir mesafe bırakacak şekilde, merdivenlerin en üst basamağında durduk. "Gale'i gerçekten sadece bir defa mı öptün?"

O kadar şaşırdım ki. "Evet," diye cevap verdim. Bugün yaşanan onca şey arasında, içini kemiren tek soru bu muydu yani?

"Tam on beş adım," dedim. "Haydi, bakalım," dedi.

Bir spot üzerimize çevrilirken, elimden gelen en göz alıcı gülümsemeyi dudaklarıma yerleştirdim.

Merdivenleri indik ve birbirinin eşi akşam yemekleri, merasimler ve tren yolculuklarından oluşan bir devr-i daimin içinde bulduk. Her günümüz bir diğerinin eşiydi. Uyan. Giyin- Alkış tutan kalabalıkların arasından geç. Konuşmaları dinle. Karşılık olarak sadece Capitol'ün verdiği metinle kısıtlı kalan, hiçbir şahsi eklemeye yer olmayan bir teşekkür konuşması yap. Bazen kısa bir mıntıka turu: Mıntıkalardan birinde deniz manzarası, bir diğerinde orman, çirkin fabrikalar, buğday tarlaları, leş gibi kokan rafineriler. Gece elbiselerine burun. Akşam yemeğine katıl. Tren.

Törenler sırasında ağırbaşlı ve saygılı ama her zaman el ele, kol kola, dip dibeyiz. Akşam yemeklerinde, birbirimize beslediğimiz aşkla kendimizden geçmemize ramak kalıyordu. Öpüşüyor, dans ediyor ve baş başa kalmak için sıvışmaya çalışırken yakalanıveriyorduk. Trende, bıraktığımız izlenimi değerlendirmeye çalışırken sessiz ve acınacak haldeydik.

Bizim konuşmalarımızın muhalif duyguları tetiklemesine gerek kalmadan -11. Mıntıka'daki konuşmamızın yayınlanmadan önce elden geçirildiğini söylememe gerek var mı?- havada bir tuhaflık olduğunu ve kaynamakta olan bir tencerenin devrilmesine ramak kaldığını hissedebiliyordunuz. Her yerde değil. Bazı topluluklar, 12. Mıntıka'nın galip törenlerinde sergiledikleri tutuma çok yakın bir temkinli sürü hissi uyandırıyordu. Fakat diğerlerinde -özellikle 8, 4 ve 3- bizi gördükleri anda, insanların yüzünde samimi bir coşku -coşkunun altında öfke beliriyordu.

Adımı haykırdıkları zaman, bir tezahürattan ziyade intikam çığlığı duyar gibi oluyordum. Barış Muhafızları kontrolden çıkmaya meyilli kalabalığı yaktırmak için devreye girdiğinde, kalabalık geri çekilmek yerine, karşı baskı uygulamaya başlıyordu. Ve artık, bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını çok iyi biliyordum. Ne kadar inandırıcı olsa da, hiçbir sevgi gösterisi, bu akışın yönünü değiştiremezdi. O orman meyvelerini ortaya çıkarmam, geçici bir delilik haliyse, bu insanlar o deliliği de benimsemeye hazırdılar.

Cinna kıyafetlerimin bel kısımlarını daraltmaya başladı Hazırlık ekibi, gözlerimi çevreleyen mor halkalardan yakınıyordu. Effie bana uyku ilaçları vermeye başladı ama işe yaramıyorlardı. En azından yeterince değil. Uykuya dalmayı başardığım zaman, sayıları ve içerikleri her gün biraz daha kalabalıklaşan kabuslarla burun buruna geliyordum. Gecenin büyük kısmını trende dolaşarak geçiren Peeta, o dehşet verici; rüyaları iyice uzatan ilaç sersemliğinden kurtulmak için mücadele verirken attığım çığlıkları duyuyordu. Beni uyandırmayı ve sakinleştirmeyi başarıyordu. Sonrasında, ilaçları geri çevirmeye başladım. Fakat onu her gece yatağıma alıyordum. Tıpkı arenadaki gibi birbirimizin kolları arasında, her an üstümüze çökebilecek tehlikelere karşı gardımızı alarak karanlıkla baş ediyorduk. Başka hiçbir şey olmuyordu ama yeni yatak düzenimiz, trende dedikodu malzemesi oluveriyordu.

Effie konuyu açtığı zaman, iyi, diye düşündüm. Belki de Başkan Snow'un kulağına kadar gider. Ona daha temkinli davranacağımıza söz verdim ama temkinli davranmak adına herhangi bir girişimde bulunmadık.

2. ve 1. mıntıkada, peş peşe, birbirinden berbat tecrübeler yaşadık. Peeta ve ben olmasak, 2. Mıntıkamın haraçları Cato ve Clove pekala eve dönebilirlerdi. Glimmer adlı kızı ve 1. Mıntıkanın erkek haracını ben öldürdüm. Ailesiyle göz

göze gelmemek için çaba harcarken adının Marvel olduğunu öğrendim. Bunu nasıl bilmiyor olabilirim ki? Sanırım, Oyunlar'ın öncesinde dikkat etmemiştim; sonrasında da öğrenmek istemedim.

Capitol'e ulaştığımızda, artık umutsuz durumdaydık. Sayısız defalar, bize tapan kalabalıkların önünde boy gösterdik. Burada, ayrıcalıklıların, isimleri hiçbir zaman toplama kürelerine girmeyenlerin ve çocuklarını, nesiller öncesinde işlenmiş olan sözüm ona suçlara kurban etmeyenlerin arasında herhangi bir ayaklanma riski yoktu. Capitol'de kimseyi aşkımıza ikna etmek zorunda değildik ama yine de mıntıkalarda kalan, bize hâlâ inanmayan birkaç kişiye ulaşma umuduna sıkı sıkı tutunuyorduk. Her ne yaparsak yapalım, çok az ve çok geç kalıyor sanki. Eğitim Merkezi'ndeki eski meskenimizde, halkın gözü önünde evlilik teklifi yapma fikrini ortaya ilk ben attım. Peeta bunu yapmayı kabul etti ama sonra uzunca bir süre ortadan kayboldu. Haymitch bana onu rahat bırakmamı söyledi. "Her halükarda zaten istediğini sanıyordum," dedim.

"Böylesini değil," dedi Haymitch. "Gerçek olmasını istiyordu."

Odama gittim, örtülerin altına saklanıp Gale'yi düşünmemeye çalışırken başka hiçbir şey düşünemediğimi fark ettim.

O gece, Eğitim Merkezinin önüne kurulan sahnede bir yığın soru arasında yolumuzu bulmaya çalıştık. Caesar Flickerman, ışıltılı gece mavisi takımı içinde, saçları, gözkapakları ve dudakları mavi pudrayla boyanmış halde, bizi mülakatta hiç teklemeden yönlendirdi. Bize gelecekte neler olacağını sorunca, Peeta dizinin üstüne çöktü, kalbini ortaya döküp onunla evlenmem için yalvardı. Ben, elbette, kabul ettim. Caesar kendinden geçti, Capitol izleyicisi kontrolden çıktı. Ülkenin dört bir yanında kaydedilen görüntüler, mutluluk sarhoşu kalabalıkları gözler önüne seriyordu.

Başkan Snow bir sürpriz ziyaretle bizi tebrik etmeye geldi- Peeta'nın elini ellerinin arasına alıp omzunu sıvazladı.

Beni kucaklayarak, kan ve gül kokusuyla sarmaladı ve yanağıma abartılı bir öpücük kondurdu. Geri çekildiği zaman parmaklarıyla kollarımı sımsıkı kavrayarak bana gülümsedi" Kaşlarımı kaldırma cüretini gösterdim ve dudaklarımın dile getiremediği bir şeyi gözlerimle sordum. Yapabildim mi? Yeterli miydi? Size istediklerinizi verebildim mi? Oyuna ayak uydurup Peeta'yla

evlenmeye söz vermem yeterli miydi?

Cevap olarak, kafasını, algılanması neredeyse imkansız bir hızla, şöyle bir salladı.

6

Ve ben o tek ve belli belirsiz harekette umudun sonunu, dünyada kıymet verdiğim her şeyin mahvoluşunu görüyordum. Cezamın nasıl bir şekil alacağını, ağın ne kadar geniş bir alana yayılacağını tahmin edemiyordum. Ama her şey sona erdiğinde, çok büyük olasılıkla geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Böylesi bir anda müthiş bir çaresizlik hissedeceğimi sanabilirsiniz. Tuhaf olan da bu zaten. Hissettiğim en belirgin duygu, müthiş bir rahatlamaydı. Artık bu oyunu koyuverebileceğim düşüncesi. Bu girişimde başarılı olup olmayacağım sorusunun cevabı, kocaman bir "hayır" da olsa, alındı. Çaresiz zamanlar, çaresiz önlemler almayı gerektiriyorsa, ben de istediğim kadar çaresizce hareket etmek konusunda özgürüm demektir.

Sadece, henüz ve burada değil. 12. Mıntıka'ya dönmem çok önemliydi; çünkü yapacağım her planın ana kısmı, annem, kız kardeşim, Gale ve ailesini içeriyor olacaktı. Ve onu bizimle gelmeye ikna edebilirsem, Peeta. Haymitch'i de listeye ekledim. Vahşi hayata kaçarken yanıma almam gereken insanlar bunlardı.

Onları nasıl ikna edeceğim, kış ayazında nereye gideceğimiz ve yakalanmamak için neler yapmamız gerekeceği şimdilik cevapsız sorulardı. Ama en azından artık ne yapacağımı biliyordum.

Bu yüzden iki büklüm yere çöküp ağlamak yerine, sırtımı daha da dikleştirdiğimi ve haftalardır hissetmediğim bir özgüvenle dolduğumu hissettim. Gülümsemem, her ne kadar biraz delice olsa da, zoraki değildi. Başkan Snow izleyicileri susturup "Düğünlerini burada, Capitol'de yapmamıza ne dersiniz?" diye sorduğu zaman, sevinçten neredeyse katatoniye kapılmış bir kız gibi görünmeyi hiç zorlanmadan başardım.

Caesar Flickerman, Başkan'ın aklında bir tarih olup olmadığını sordu.

"Ah, tarihi belirlemeden önce, Katniss'in annesiyle görüş birliğine varmamız daha iyi olur," dedi başkan. İzleyicilerden bir kahkaha yükselirken, başkan elini omzuma attı. "Belki de bütün ülke bunu kafaya koyarsa, seni otuzuna varmadan evlendirmeyi başarabiliriz."

Kıkırdayarak "Büyük olasılıkla yürürlüğe yeni bir kanun koymanız gerekebilir," dedim.

"Gerekirse, neden olmasın?" Başkan da en az benim kadar neşeli bir sesle cevap verdi.

Ah, birlikte ne çok eğleniyoruz!

Başkan Snow'un malikanesinin balo salonunda veriler partinin eşi benzeri yoktu. On iki metre yükseklikteki tavan bir gece göğüne dönüştürülmüş; yıldızlar aynı evdeki gibi görünüyorlardı. Capitol'de de aynı göründüklerini tahmin ediyorum ama kim bilir? Burada şehirde, her zaman yıldızları görmenizi imkansız kılacak kadar çok ışık vardı. Yerle tavan arasında ortalarda bir yerde, havada, kabarık beyaz bulutlara benzeyen bir şeyin üstünde, müzisyenler süzülüyordu. Ama onları havada tutan şeyin ne olduğunu bir türlü göremiyordum. Geleneksel yemek masalarının yerini, kimi, şöminelerin etrafına, kimi hoş kokulu çiçek bahçelerinin yanına ya da egzotik balıklarla dolu göletlerin çevresine yerleştirilmiş, insanın olabildiğince konfor içinde yiyip içmelerine ve canları ne istiyorsa onu yapmalarına olanak verecek, sayısız kanepe ve koltuklar almış. Salonun ortasında, dans pistinden, gösteri sanatçılarının boy gösterdiği bir sahneye ve göz alıcı kıyafetler içindeki misafirlerin birbirleriyle sohbet ettikleri bir alana kadar türlü amaca hizmet eden geniş, seramik kaplı bir alan vardı.

Fakat gecenin asıl yıldızı, yiyeceklerdi. Duvar diplerine üzerleri türlü, özel lezzetle donatılmış masalar sıralanmış. Aklınıza gelebilecek ve hayalini dahi kuramayacağız her şey hazır bekliyordu. Kızarmış danalar, domuzlar ve keçiler, bütün halinde şişlerde dönmeye devam ediyordu. Geniş servis tabaklarında, leziz meyveler ve kuruyemişlerle doldurulmuş kuşlar sunuluyordu. Soslara yatırılmış ya da baharatlı karışımlarla batırılmak için adeta yalvaran okyanus yaratıkları. Sayısız peynir, ekmek, sebze ve tatlılar, şarap şelaleleri ve alevler içinde titreşen alkollü içki dereleri.

Savaşma arzumla birlikte, iştahım da geri gelmişe benziyordu. Haftalar boyunca yemek yememe engel olan endişeyle boğuştuktan sonra, şimdi, midem açlıktan zil çalıyordu.

Peeta'ya "Bu odadaki her şeyin tadına bakmak istiyorum," dedim.

Yüz ifademi okumaya, dönüşümümü çözmeye çalıştığını görebiliyordum.

Başkan Snow'un bu işin üstesinden gelemediğimi düşündüğünü bilmediği için, halimden, başardığımız sonucunu çıkarmış olabilirdi. Hatta nişanımızdan dolayı samimi bir mutluluk yaşadığımı. Yaşadığı şaşkınlık ve karmaşa bakışlarına yansıyordu ama kameralar tarafından takip edildiğimiz için, "O zaman hızını kontrol etsen iyi olur," dedi.

"Pekala, her şeyden sadece bir lokma alacağım," dedim.

Kararım, daha, yirmiden fazla çorbanın sunulduğu ilk masada, kıyılmış kuru yemişler ve küçük siyah tohumlarla süslenmiş, kremalı bal kabağı çorbasını fark ettiğim anda, yerle bir oldu. "Bütün gece bunu yiyebilirim," dedim. Ama yemedim. Açık yeşil renkli ve sadece tadı bahar gibiydi, diye tarif edebileceğim sebze çorbası ve içinde ahududu tanelerinin yüzdüğü köpüğümsü pembe çorba karşısında elim ayağım kesildi.

Yüzler belirdi, isimler değiş tokuş edildi, fotoğraflar çekildi, yanaklara öpücükler konduruldu. Öyle görünüyor ki alaycıkuş iğnem yeni bir modaya öncülük etmiş; pek çok insan bana aksesuarlarını göstermeye geldi. Kuşum, kemer tokalarına konmuş, ipekli yakalara işlenmiş, hatta mahrem yerlere dövmeleri yapılmış. Herkes galibin nişanını taşımak istiyordu. Bunun Başkan Snow'u ne kadar delirttiğini tahmin edebiliyordum. Fakat ne yapabilir ki? Oyunlar burada, orman meyvelerinin sadece çaresiz bir kızın aşığını koruma çabası olarak görüldüğü bu yerde, müthiş bir sükse yapmıştı.

Peeta ve ben birileriyle sohbet etmek için en ufak bir çaba harcamasak da, peşimizde sürekli birileri vardı. Partide hiç kimsenin kaçırmak istemediği çift bizdik. Çok mutluymuşum gibi yapıyordum ama aslında Capitol insanları beni zerre kadar ilgilendirmiyordu. Yemeklerle arama girmekten başka bir işe yaramıyorlardı.

Her masada, beni baştan çıkaracak yeni bir şeyler bekliyordu. Her şeyden bir lokma kuralıma rağmen, kısa sürede doyduğumu hissettim. Küçük, kızarmış bir kuş alıp bir lokma ısırdım; dilimin üstü, portakal sosuyla kaplandı. Müthiş.

Ancak başka şeyler tatmaya devam etmek istediğim için, kalanını Peeta'ya verdim. Burada sık sık gördüğüm gibi, insanların yiyecekleri rahatça çöpe

atmaları, bende tiksinti uyandırdı. Yaklaşık on masanın sonunda gırtlağıma kadar doldum; oysa henüz, ortalıktaki yemeklerin ancak bir kısmını tadabildik. Tam o sırada, hazırlık ekibim başımıza üşüştü. Tükettikleri alkol ve böyle büyük bir olayın parçası olmaktan duydukları coşkuyla adeta zırvalıyorlardı. Octavia "Neden bir şeyler yemiyorsun?" diye sordu.

"Yedim ama midemde bir lokma alacak yer kalmadı," dedim. Bu, bugüne kadar duydukları en komik şeymiş gibi, bir kahkaha koy verdiler.

Flavius "Hiç kimse böyle bir şeyin onları durdurmasına izin vermez!" dedi.

Bizi, incecik saplı, içi açık renk bir sıvıyla dolu şarap kadehlerinin durduğu masaya götürdüler. "Şundan için!"

Peeta kadehlerden birini alıp dudaklarına götürünce kontrolden çıktılar.

Octavia "Burada değil," diye söylendi.

"Şu tarafta yapmalısın," dedi Venia tuvaletlere açılan kapıyı işaret ederek. "Yoksa yerleri batırırsın."

Peeta kadehe bir kez daha baktı ve parçaları birleştirerek "Yani beni kusturacağını mı söylemeye çalışıyorsunuz?" diye sordu.

Hazırlık ekibim isterik bir kahkahaya boğuldu. "Tabii ki. Bu sayede bir şeyler yemeye devam edebilirsin," dedi Octavia. "Ben tam iki defa girip çıktım. Bunu herkes yapar. Yoksa ziyafete gelmenin ne tadı kalır ki?"

O şirin küçük kadehlere ve taşıdıkları anlama bakarken nutkum tutuldu.

Peeta kadehi öyle kararlı bir tavırla masaya bırakıyor ki, gören, kadehin infilak etmek üzere olduğunu sairdi. "Haydi, Katniss. Dans edelim."

Peeta beni gruptan, masadan uzaklaştırıp dans pistine çekerken bulutların arasından müzik süzülüyordu. Önceden sadece bir iki dans biliyorduk; onlar da keman ve flüt eşliğinde edilen ve geniş bir alan gerektiren danslardı. Fakat Effie bize Capitol'de popüler olan başka dansları da gösterdi. Müzik, ağır ve rüya gibiydi. Peeta beni kollarının arasına çekti ve neredeyse hiç adım atmadan, çember içinde dönmeye başladık. Bu dansı bir turta tabağının içinde bile

yapabilirdiniz. Bir süre sessizliğimizi koruduk. Sonra, Peeta sıkıntılı bir sesle şöyle dedi: "Bununla baş edebileceğini, belki de o kadar fena olmadıklarını düşünerek yola devam ediyorsun ama sonra..." Sustu.

Tek düşünebildiğim, mutfak masamızda oturan, annemin, reçetelerine ebeveynlerin veremeyecekleri bir şeyi -daha çok yiyecek- yazdığı bir deri bir kemik çocuklardı. Şimdi artık zengin olduğumuz için, annem onları yanlarına biraz yiyecek verip gönderebiliyordu. Fakat eskiden, verilecek hiçbir şey olmuyordu; zaten çocuklar da kurtulacak noktayı çoktan geride bırakmış oluyorlardı. Oysa burada, Capitol'de, insanlar sırf göbeklerini tekrar tekrar doldurma zevkini tatmak için kusuyorlardı. Bunu bedensel ya da ruhsal bir hastalık ya da bozuk yemek yüzünden yapmıyorlardı. Partilerde herkes böyle yaptığı için yapıyorlardı. Beklenen bu olduğu için. Eğlencenin bir parçası olarak görüldüğü için.

Hazelle'e av eti vermek için uğradığım bir gün, Vick kötü bir öksürük yüzünden, evde hasta yatıyordu. Gale'in ailesinin bir ferdi olarak, çocuğun, 12. Mıntıka'nın geri kalanının yüzde doksanından daha iyi besleniyor olması gerekiyordu. Fakat yine de, tam on beş dakika boyunca, Koli Günü'nde açtıkları bir kutu mısır şurubundan, her birinin ekmeklerine birer kaşık sürdüklerinden ve haftanın ilerleyen günlerinde bunu yine yapacaklarından bahsedip durdu. Hazelle çayının içine bir miktar mısır şurubu katmasının öksürüğüne iyi geleceğini söyleyince, Vick'in diğerleri de aynı şeyi yapmadığı sürece içinin rahat etmeyeceğini söyleyip itiraz ettiğini dün gibi hatırlıyorum. Gale'in evinde durum böyleyse, diğer evlerde kim bilir nasıldı?

"Peeta, bizi buraya, sırf onlar eğlensin diye ölümüne savaşmamız için getiriyorlar," dedim. "Onunla karşılaştırınca, bu solda sıfır kalır."

"Biliyorum. Farkındayım. Sadece... Bazen daha fazla dayanamayacağımı hissediyorum. Hatta öyle ki... Ne yapacağımı bilmiyorum." Durdu ve fısıldayarak "Belki de yanıldık, Katniss," dedi.

"Hangi konuda?" diye sordum.

"Mıntıkalarda olayları yatıştırmaya çalışmak konusunda," dedi.

Kafamı sağa sola çevirdim ama bizi kimse duymamışa benziyordu. Kamera

ekibi, üzeri kabuklu deniz mahsulleriyle dolu bir masanın başında mola vermişti. Çevremizde dans eden çiftler de, bizi fark etmeyecek kadar sarhoş ya da kendi dünyalarına dalmış haldeydiler.

"Üzgünüm," dedi. Üzülse iyi olur. Burası, bu tarz düşüncelerin dile getirileceği en son yerdi. "Eve sakla," dedim.

Tam o sırada, Portia, yanında hayal meyal tanıdığım, iri yapılı bir adamla çıkageldi. Adamı Plutarch Heavensbee, yeni Baş Oyunkurucu olarak takdim etti. Plutarch, Peeta'ya beni bir danslığına çalıp çalamayacağını sordu. Peeta kamera yüzünü takındı ve munis bir tavırla beni teslim ederken, damı bana çok yakın sarılmaması konusunda uyardı.

Plutarch Heavensbee'yle dans etmek istemiyordum. Bana el sürsün, tek elini elimin üstüne, diğerini kalçama koysun istemiyordum. Peeta ve ailem dışında kimsenin temasına alışık değildim. Ve Oyunkurucuları tenime değmesini istediğim yaratıklar sıralamasında sinek kurtlarından daha alt sıralara yerleştiriyordum. Fakat, Plutarch bunu hissetmiş gibi, dans Pistinde dönerken beni bir kol boyu mesafede tuttu.

Parti, eğlence ve yiyecekler hakkında gevezelik ettik. Plutarch, eğitimden bu yana punchtan uzak durmaya çalıştığına dair bir espri yaptı. Önce anlamadım, sonra eğitimimiz sırasında okumla Oyunkurucuları hedef aldığım zaman, geri geri kaçarken punch kasesini boylayan adamdan bahsettiğini fark ettim. Aslında tam olarak oyun kurucuları hedef almamıştım. Kızarmış domuzlarının ağzındaki elmayı vurmaya çalışıyordum ama hepsini yerlerinden sıçratmıştım.

Onu punch kasesine düşerken gördüğümü hatırlayınca, gülerek "Ve siz de..." dedim.

"Evet. Bir daha hiç iyileşemediğimi duymak hoşunuza gider herhalde," dedi Plutarch.

Ona, kendi elleriyle yarattığı oyunda canlarından olan yirmi iki haracın da asla iyileşemeyeceklerini söyleme isteğiyle doldum. Fakat sadece "İyi," demekle yetindim. "Demek bu senenin Baş Oyunkurucusu sizsiniz. Büyük bir onur olmalı."

"Aramızda kalsın ama işin pek fazla gönüllüsü yoktu," dedi. "Oyunların gidişatını yönetmek büyük sorumluluk."

Evet, bu işi üstlenen son adam hayatta değil, diye düşündüm. Seneca Crane'den haberi olmalıydı ama pek endişeli bir hali yoktu doğrusu. "Çeyrek Asır Oyunlarımı planlamaya başladınız mı?" diye sordum.

"Ah, evet. Aslında çalışmalar uzun senelerdir sürüyor. Arenalar bir günde inşa edilmiyor. Fakat, şöyle diyebiliriz: Şu anda Oyunlar'ın çeşnisi belirleniyor. İster inanın, ister inanmayın bu akşam bir strateji toplantım var," dedi.

Plutarch bir adım geri çekildi ve yeleğinin cebinden altın bir zincire tutturulmuş bir saat çıkarttı. Kapağını açıp saati görünce, kaşlarını çattı. "Birazdan gitmem gerek." Saati, benim de görebilmem için, bana doğru çevirdi. "Gece yarısı başlayacak."

"Biraz geç..." diyecek oldum ama dikkatim başka bir yöne kaydı. Plutarch baş parmağını saatin kristal yüzeyinde dolaştırınca, sadece kısa bir an için, mum ışığıyla aydınlatılmış gibi bir görüntü belirdi. Bir alaycıkuş daha. Elbisemdeki iğnenin birebir aynısıydı. Tek fark, bu alaycıkuşun bir görünüp bir kaybolmasıydı. Plutarch saatin kapağını kapattı.

"Çok hoş," dedim.

"Ah, çok hoş demek az kalır. İkinci bir örneği yok," dedi. "Beni soran olursa, eve, yatmaya gidiyorum. Toplantıların gizli tutulması gerek. Ama size söylememde bir sakınca olmayacağını düşündüm."

"Evet. Sırrınız bende güvende," dedim.

El sıkışırken, burada, Capitol'de sıkça rastlanan bir jestle, hafifçe eğildi. "Önümüzdeki yaz, Oyunlar'da görüşürüz, Katniss," dedi. "Nişanınızı tebrik ederim. Anneniz konusunda da bol şans diliyorum."

"Buna ihtiyacım olacak," dedim.

Plutarch ortadan kayboldu. Kalabalığın içinde, Peeta'yı arayarak dolaşırken, yabancıların nişanımla, Oyunlar'daki zaferimle ve ruj seçimimle ilgili tebriklerini kabul ettim. Tebriklerini karşılıksız bırakmadım ama aslında,

Plutarch'ın türünün tek örneği cici saatiyle hava atmasını düşünüp durdum. Saatte tuhaf bir şey vardı sanki. Neredeyse gizli kapaklı bir şeydi. Ama neden? Belki de birilerinin saatinin kadranına bir görünüp bir kaybolan bir alaycıkuş koyma fikrini çalmasından çekiniyordu. Evet, büyük ihtimalle o saate bir servet ödemiştir ama şimdi, birilerinin ucuz ve saatin fiyatını düşürecek bir kopyasını yapmasından çekiniyordu. Bu, sadece Capitol'de olacak bir şeydi.

Peeta'yı bir masa dolusu, itinayla süslenmiş pastaları hayranlıkla incelerken buldum. Pasta ustaları özellikle şeker kremaları konusunda sohbet etmek üzere mutfaktan çıka gelmişlerdi. Peeta'nın sorularını cevaplamak için birbirleriyle yarıştıklarını görebiliyordum. Peeta'nın talebi üzerine, 12. Mıntıka'ya geri götürmesi ve orada sakin sakin incelemesi için çeşit çeşit küçük pastalardan oluşan bir asorti hazırlıyorlardı. "Effie saat birde trende olmamız gerektiğini söyledi. Saati kaç acaba?" diye sorarken çevresine bakındı.

"Neredeyse gece yarısı," dedim. Bir pastanın üzerinden çikolatadan yapılma bir çiçek kapıp görgü kurallarını umursamadan parmaklarımın arasında emmeye başladım.

Effie dirseğimin dibinde "Teşekkür ve veda zamanı geldi," diye şakıdı. İnsanı zorlayan dakikliğine bayıldığım anlardan biri daha. Cinna ve Portia'yı toparladık. Effie, önemli insanlarla tek tek vedalaşmamızı sağladıktan sonra, bizi kapıya götürdü.

Peeta "Başkan Snow'a da teşekkür etmemiz gerekmez mi?" diye sordu. "Ne de olsa onun evi."

"Ah, Başkan Snow pek parti adamı değildir. Çok yoğun," dedi Effie. "Ona yarın gönderilecek gerekli not ve hediyeler için ayarlamaları yaptım bile. İşte bu!" Effie, aralarında sarhoş haldeki Haymitch'i tutan iki Capitol görevlisine eliyle işaret etti.

Capitol sokaklarından pencereleri karartılmış bir arabayla geçtik. Hemen arkamızda, hazırlık ekiplerini taşıyan ikinci bir araba vardı. Sokaklar kutlama yapan insanlarla dolu olduğu için, çok ağır ilerledik. Ancak Effie'nin bilimsel yaklaşımıyla, saat tam birde trendeydik ve tren, istasyondan ağır ağır ayrılıyordu.

Haymitch odasına yerleştirildi. Cinna çay ısmarladı. Effie program kağıtlarını hışırdatarak turun henüz bitmediğini hatırlatırken masanın çevresindeki yerimizi aldık. "Daha On İkinci Mıntıka'daki Hasat Festivali var. Bu yüzden çayımızı içtikten sonra, doğruca yataklarımıza çekilmemizi öneriyorum." Kimse itiraz etmedi.

Gözlerimi açtığımda, öğleden sonranın ilk saatlerindeydik. Başım, Peeta'nın kolunun üstünde duruyordu. Dün gece yanıma geldiğini hatırlamıyordum. Onu rahatsız etmemeye özen göstererek döndüm ama o zaten uyanıktı.

"Kabus yoktu," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Dün gece hiç kabus görmedin," dedi.

Haklıydı. Asırlardır ilk defa deliksiz bir uyku çektim. "Ama rüya gördüm," dedim. "Ormanda peşimde bir alaycıkuşla dolaşıyordum. Uzun süre dolaştım. Aslında kuş, Rue'ydu. Demek istediğim, şakımaya başladığı zaman onun sesini duydum."

"Seni nereye götürdü?" diye sorarken alnımdaki saçları arkaya itti.

"Bilmiyorum. Gideceğimiz yere varamadık," dedim. "Ama mutluydum."

"Zaten mutlu biri gibi uyudun," dedi.

"Peeta, nasıl oluyor da ben senin kabus gördüğünü hiç fark etmiyorum?" "Bilmem sanırım haykırmadığım, çırpınmadığım için falan olsa gerek. Korkudan taş kesiliyorum," dedi.

"Beni uyandırmalısın," derken, kötü bir gece geçirdiğim zaman uykusunu en az iki ya da üç kez böldüğümü düşündüm. Ve beni yatıştırmanın ne kadar uzun sürdüğünü.

"Gerek olmuyor. Benim kabuslarım genelde seni kaybetmek üzerine," dedi. "Yanımda olduğunu fark edince, düzeliyorum."

Ahh... Peeta bu tarz yorumları öylesine bir şey söyler gibi yapıyordu ki ben

mideme yumruk yemiş gibi oluyordum. Tek yaptığı, sorularımı dürüstçe yanıtlamaktı. Aynı tarz cevaplar vermem ya da ilan-ı aşk etmem için bastırmıyordu Yine de, kendimi, onu bir şekilde kullanıyormuşum gibi, berbat hissediyordum. Kullanıyor muydum yoksa? Bilmiyordum. Tek bildiğim, yatağımda olduğu için kendimi ilk defa ahlaksız hissediyor olduğumdu. Artık resmen nişanlı olduğumuz düşünülürse, ironik bir durumdu.

"Eve döndüğümüzde ben yeniden tek başıma uyumaya başlayınca, daha beter olacak," dedi.

Doğru. Eve yaklaştık sayılırdı.

11.Mıntıka'nın programında bu akşam Belediye Başkanı Undersee'nin evinde bir yemek ve yarın, Hasat Festivali sırasında, meydanda bir kutlama toplantısı vardı. Hasat Festivalimi her zaman Zafer Turu'nun son gününde kutlardık. Fakat bu, normalde, evde ya da -eğer paranız varsa- arkadaşlarınızla bir yemek demekti. Bu seneki kutlama, halka açık bir kutlama olacaktı ve daveti Capitol üstlendiği için, mıntıkada yaşayan herkesin karnı doyacaktı.

Dışarıya çıkarken yeniden kürklü kılıklarımıza bürüneceğimiz için, hazırlığımızın büyük kısmı, Belediye Başkanının evinde yapılacaktı. İstasyonda çevremizdekilere gülümseyip el sallayacak kadar kısa bir süre kaldıktan sonra arabalara doluştuk. Bu akşamki yemeğe kadar ailelerimizi bile "göremeyecektik. Yemek, babamın anma töreninin yapıldığı ve toplama günü sonrasında ailemle yürek parçalayıcı veda sahnelerini yaşadığım Adalet Binası yerine Belediye Başkanımın evinde yapılacağı için seviniyordum. Adalet Binası, benim için fazla hüzünlü bir yerdi.

Fakat, artık kızı Madge'yle arkadaş olduğumuz için, Belediye Başkanı Undersee'nin evini seviyordum. Aslında bir anlamda hep arkadaştık. Madge, ben Oyunlar'a gitmek üzere Mıntıka'dan ayrılmadan önce bana güle güle demeye gelince, arkadaşlığımız resmiyet kazanmış oldu. Ve bana şans getirmesi için o alaycıkuş iğnesini verince. Eve döndüğüm zaman, birlikte zaman geçirmeye başladık. Görünüşe bakılırsa, Madge'nin öldürecek çok boş zamanı vardı. Başlangıçta halimiz biraz tuhaftı; çünkü ne yapacağımızı bilemiyorduk.

Yaşıtımız olan diğer kızların erkeklerden, diğer kızlardan ya da kıyafetlerden bahsettiklerini duymuştum. Madge ve ben dedikoducu tipler değildik ve

kıyafetler de gözlerimi yaşartıyordu. Birkaç yanlış başlangıçtan sonra, onun da ormana gitmek için can attığını fark ettim ve onu yanımda götürüp ok atmayı gösterdim. O da bana piyano çalmasını öğretmeye çalışıyordu ama ben daha çok onu dinlemeyi tercih ediyordum. Bazen birbirimizin evinde yemeğe kalıyorduk. Madge bizim evi daha çok seviyordu. Anne ve babası hoş insanlara benziyorlardı ama Madge'nin onları pek sık görebildiğini sanmıyorum. Babası, 12. Mıntıka'yı idare etmekle meşguldü; annesi ise onu uzun günler boyunca yatağa mahkum eden korkunç baş ağrıları çekiyordu.

Yine böyle bir günde, "Belki de onu Capitol'e götürmelisiniz," dedim. O gün piyano çalmamıştık; çünkü piyano sesi, iki kat yukarıda yatan annesine müthiş ıstırap veriyordu. 'Her iddiasına girerim, anneni iyileştirebilirler."

"Evet. Ama davet edilmediğin sürece Capitol'e gidemezsin." dedi Madge mutsuz bir sesle. Belediye Başkanı'nın imtiyazları bile kısıtlıydı.

Belediye Başkanı'nın evine vardığımızda, Effie beni hazırlanmak üzere üçüncü kata sürüklemeden önce, Madge'ye yaklaşacak zamanı zar zor buluyordum. Hazırlanıp, yerleri süpüren gümüş renkli elbisemi giydikten sonra, yemeğe kadar bir saat zamanımın olduğunu öğrenince, Madge'i aramaya çıktım.

Madge'nin yatak odası, sayısız misafir odasıyla birlikte babasının çalışma odasını da barındıran ikinci kattaydı Başkan'a merhaba demek üzere kafamı içeriye uzattım ama içeride kimse yoktu. Televizyon açıktı. Peeta'yla benim, önce ki akşamki partide çekilmiş görüntülerimize göz atmak içi biraz oyalandım. Dans edip, bir şeyler yiyişimizi ve öpüşmelerimizi görüyordum. Şu anda, Panem'deki evlerde hep ay görüntü izleniyordu. Seyircilere 12. Mıntıka'nın talihsiz aşıklarından gına gelmiş olmalıydı. Bana geldiğini çok iyi biliyordum.

Tam odadan çıkmak üzereyken bir bip sesi dikkatimi çekti. Bakışlarımı yeniden ekrana çevirdiğimde, kararmış olduğunu gördüm. Hemen arkasından ekranda "8. MINTIKAYA DAİR GÜNCELLEME" kelimeleri yanıp sönmeye başladı. İçgüdülerim bunun beni değil, sadece Belediye Başkanı'nı hedef alan bir uyarı olduğunu söylüyordu. Gitmeliydim. Hemen. Oysa kendimi televizyona iyice sokulurken buldum.

Daha önce hiç görmediğim bir spiker ekranda belirdi. Saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, sert ve otoriter bir sesi olan bir kadın. Durumun kötüleştiğini ve alarmın

2.Seviyeye yükseltildiğini ilan ediyordu. 8. Mıntıka'ya takviye kuvvetler gönderildiğini ve tekstil üretiminin durduğunu haber veriyordu.

Görüntü, kadından, 8. Mıntıka'nın ana meydanına döndü. Bu görüntüyü hemen tanıdım çünkü daha geçen hafta oradaydım. Üzerinde benim resimlerimin olduğu bez afişle çatılardan aşağı sallanmaya devam ediyordu. Aşağıda bir izdiham sahnesi yaşanıyordu. Meydan, yüzlerini paçavralar ev yapımı maskelerle gizlemiş, çevrelerine tuğlalar savuran insanlarla doluydu. Binalar yanıyordu. Barış Muhafızları kalabalığa ateş açtı ve rastgele insan öldürdüler.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ama gördüğüm şeyin ne olduğunu biliyordum. Bu, Başkan Snow'un bahsettiği ayaklanmadan başka bir şey değildi.

7

Yiyecekle tıka basa dolu deri bir çanta ve bir matara sıcak çay vardı. Cinna'nın geride bıraktığı bir çift, kürk bileklikli eldivendi. Çıplak ağaçlardan kırılmış üç dal parçası, karın içinde öylece yatarak gideceğim yönü işaret ediyordu. Hasat Festivalimden sonraki ilk pazar günü, her zamanki buluşma yerimize Gale için bıraktığım şeyler bunlardı.

Soğuk ve sisli ormanda Gale'e yabancı gelecek ama kendi ayaklarım için bulunması hiç zor olmayacak bir patika açarak ilerledim. Patikanın ucu, göle çıkıyordu. Her zamanki randevu noktalarımızın mahremiyet içerdiğine artık güvenemiyordum. Bugün Gale'e içimde ne var ne yok dökerken, o mahremiyete ve daha fazlasına ihtiyacım olacağı kesindi. Fakat acaba gelecek miydi? Olur da gelmezse, gecenin bir yarısı evine kadar gitme riskini göze almaktan başka çarem kalmayacaktı, Bilmesi gereken şeyler vardı... Çözmek için yardımına ihtiyaç duyduğum şeylerdi.

Başkan Undersee'nin televizyonunda gördüğüm şeylerin ne anlama geldiği kafama dank edince doğruca kapıya koştum ve kendimi koridora attım. Bunu tam zamanında yapmışım çünkü sadece birkaç dakika sonra Başkan çıkageldi. Ona el salladım.

Dostça bir sesle "Madge'i mi arıyorsun?" diye sordu.

"Evet. Ona elbisemi göstermek istiyorum," dedim.

"Onu nerede bulacağını biliyorsun," dedi. Ve tam o anda çalışma odasından yeni bir bip sesi geldi. Başkanın yüzü ciddileşti ve "İzninle," dedi. Çalışma odasına girip kapıyı sıkıca kapattı.

Kendimi iyice toplayana kadar koridorda bekledim. Kendi kendime doğal davranmak zorunda olduğumu hatırlattım. Sonra, Madge'i kendi odasında, tuvalet masasının başında, aynaya bakarak dalgalı saçlarını fırçalarken buldum. Üzerinde toplama gününde giydiği güzel, beyaz elbise vardı. Benim yansımamı arkasında görünce gülümsedi. "Şu haline bir bak. Capitol sokaklarından çıkıp gelmiş gibisin!"

Ona iyice yaklaştım. Parmaklarım alaycıkuş iğnemin üstündeydi. "İğnem bile," dedim. "Sayende, Capitol'de bir alaycıkuş çılgınlığı yaşanıyor. Geri istemediğine emin misin?" diye sordum.

"Saçmalama. Onu sana hediye ettim," dedi Madge. Saçlarını süslü, altın renkli bir kurdeleyle topladı.

"Sahi, iğneyi nereden almıştın?"

"Teyzemindi," dedi. "Ama sanırım öncesinde de uzun süredir ailemizdeydi."

"Alaycıkuş, çok ilginç bir seçim," dedim. "Yani, isyanda olanlardan sonra. Zevzekkuşların, Capitol'ün oyununu terse çevirmesi falan."

Zevzekkuşlar, Capitol'ün mıntıkalara casusluk ettirmek üzere genetikleriyle oynayarak yarattıkları erkek kuşlar; yani mutasyonlarmış. İnsanların konuşmalarının uzun sayılabilecek bölümlerini hafızalarına kaydedebildikleri için, bizim kelimelerimizi kapıp Capitol'e taşımaları için, ayaklanan bölgelere gönderilmişler. İsyancılar bu duruma uyanmışlar kuşları yalanlarla yükleyip geri göndermişler. Bu durum ortaya çıkınca, zevzekkuşlar ölüme terk edilmişler. Birkaç sene içinde, vahşi ortamda soyları tükenmiş, ancak öncesinde alaycıkuşlarla çiftleşip yepyeni bir türün ortaya çıkmasına neden olmuşlar.

"Fakat zevzekkuşlar hiçbir zaman silah olmadılar ki," dedi Madge. "Onlar sadece çok güzel şakıyan kuşlar, öyle değil mi?

"Evet, sanırım öyle," dedim. Ama bu, doğru değildi. Alaycıkuş, sadece şakıyan bir kuş değildir. Alaycıkuş, Capitol'ün var etmeye hiçbir zaman niyetlenmediği bir yaratıktır. Son derece kontrollü zevzekkuşların vahşi hayata uyum sağlayacak beyin kapasitesine sahip olduklarını, genetik kodlarını aktarabileceklerini ve yeni bir biçimde gelişebileceklerini hesaba katmamışlar; yaşama iradesi göstereceklerini tahmin etmemişlerdi.

Şimdi karların arasında ilerlerken, başka kuşların melodilerini kapıp önce tekrar edip sonra kendilerine göre değiştirirken daldan dala zıplayan alaycıkuşları görüyordum. Her zamanki gibi, bana Rue'yu anımsatıyorlardı. Trendeki son gecemde gördüğüm, alaycıkuş görüntüsüne bürünmüş Rue'nun peşine düştüğüm o rüyayı anımsadım. Keşke biraz daha uyuyabilsem ve beni

nereye götürmeye çalıştığını görebilseydim.

Göle varmak için ciddi bir yürüyüş yapmak gerektiği kesindi. Olur da peşimden gelmeye karar verirse, Gale, ava ayırmayı tercih edeceği aşırı enerji tüketiminden hiç hoşlanmayacaktı. Ailesinin diğer fertlerinin orada olmalarına rağmen, Belediye Başkanının evindeki akşam yemeğine katılmaması özellikle dikkat çekiciydi. Hazelle, onun hasta olduğu için evde kaldığını söyledi ama bu, bariz bir yalandı. Onu Hasat Festivali'nde de göremedim. Vick ava gittiğini söyledi. Büyük olasılıkla doğruydu.

Birkaç saat sonunda gölün kıyısındaki eski bir eve ulaştım. Belki "ev" demek fazla iyimser bir yaklaşım; tek odalı, topu topu bir buçuk metrekarelik bir yerdi. Babam uzun zaman önce, buralarda başka binaların da olduğuna -temelleri hâlâ görebiliyordunuz-ve insanların buraya oyun oynamaya ve gölde balık tutmaya geldiklerine inanırdı. Bu ev, betondan yapıldığı için diğerlerinden daha uzun süre ayakta kalmayı başarmış. Taban, çatı ve tavan. Dört pencereden sadece biri duruyordu; o da zaman içinde sararıp girintili çıkıntılı bir hal almış. Tesisat ve elektrik yok ama şömine hâlâ çalışır duruna daydı. Bir köşede babamla seneler önce istiflediğimiz odunlar duruyordu. Sisin dumanı örtbas edeceği umuduyla, küçük bir ateş yaktım. Ateş hızlanırken, ben sekiz yaşlarındayken babamın evcilik oynamam için kendi elleriyle yaptığı bir süpürgeyle boş pencerelerin altına biriken karları süpürdüm. Sonra küçük beton ocağın yakınına oturup, ateşte ısınarak Gale'i beklemeye koyuldum.

Gelmesi, beklemediğim kadar çabuk oldu. Omzunda yayı, kemerinde ise büyük ihtimalle yol üstünde önüne çıkan bir yaban hindisi asılıydı. İçeri girip girmemekte tereddüt edermiş gibi eşikte duruyordu. Açılmamış deri yemek çantası, matara ve Cinna'nın eldivenleri elindeydi. Bana duyduğu öfke yüzünden kabul etmeyeceği hediyeler. Ne hissettiğini çok iyi biliyordum. Aynı şeyi ben de anneme yapmadım mı?

Gözlerinin içine baktım. Öfkesi, Peeta'yla nişanlanmamın neden olduğu kırgınlığı ve ihanet hissini saklamaya yetmiyordu. Bugünkü buluşma, Gale'i sonsuza dek kaybetmemek için son şansım olacaktı. Olanı biteni izah etmem ama sonunda geri çevrilmem saatler alabilirdi. Bu yüzden, doğrudan konunun kalbine daldım.

"Başkan Snow, şahsen, seni öldürmekle tehdit etti," dedim.

Gale kaşlarını hafifçe kaldırdı ama gözlerinde gerçek bir korku ya da hayret belirtisi yoktu. "Ya başkalarını?"

"Şey, aslında listenin bir kopyasını vermedi. Ama ikimizin ailelerinin de listede yer aldığını düşünmek, yerinde bir tahmin olur."

Bu sözler, onu ateşe yaklaştırmaya yetti. Ocağın yanına gelip yerde diz çöktü. "Tabii eğer... "

"Bugünkü durumda eğer diye bir şey yok." Bu sözlerinim daha detaylı bir açıklamayı gerektirdiği kesindi ama söze nereden başlayacağımı bilemediğim için, gözlerimi ateşe dikip öylece oturdum.

Birkaç saniye sonra sessizliği bozan Gale oldu. "Ne diyeyim? Uyarı için teşekkürler."

Ona çıkışmaya hazır halde hışımla döndüm ama bakışındaki ışıltıyı görüyordum. Gülümsediğim için kendimden nefret ediyordum. Bu, komik bir an değildi. Fakat sanırım bu, tek bir insana yüklenmeyecek kadar ağır bir yüktü.

Ne olursa olsun, hepimiz bir şekilde yok edilecektik. "Bir planım var."

"Evet, şaşırtıcı bir şey olduğundan eminim." Eldivenleri kucağıma attı. "Al bakalım. Nişanlının eski eldivenlerini istemem."

"O benim nişanlım değil. Bu, sadece oyunun bir parçası. Ayrıca eldivenler de onun değil. Cinna'nın," dedim.

"O zaman geri ver," dedi. Eldivenleri takıp parmaklarını oynattı ve beğenisini gösterecek şekilde kafasını salladı. "Neyse, en azından konfor içinde öleceğim."

"İyimser bir yaklaşım. Tabii ki neler olduğunu bilmiyorsun," dedim.

"Anlat bakalım," dedi.

Peeta ve benim Açlık Oyunları'nın Galipleri olarak taç giydiğimiz ve Haymitch'in beni, Capitol'ün öfkesine karşı uyardığı akşamla başladım. Eve döndükten sonra bile üzerimde atamadığım huzursuzluğu, Başkan Snow'un

ziyaretini, 1. Mıntıka'daki cinayetleri, kalabalıkların gerilimini, nişanımı ilan ederek son bir çaba sarf ettiğimizi ama başkanın bunu kafi gelmediğini ima ettiğini ve bunun bedelini ödemek zorunda kalacağımdan emin olduğumu anlattım.

Gale sözümü hiç kesmedi. Ben konuşurken, eldivenle ceplerine tıkıştırdı ve kendini çantadaki yiyeceklerle masa hazırlamaya verdi. Ekmek kızartıp üstlerine peynir yerleştirdi, elmaların çekirdeklerini çıkardı, kestaneleri ateşe dizdi. Güzel, becerikli ellerini seyrettim. Capitol'ün tenimdeki bütün yara izlerini temizlemesinden önceki ellerimi andıran, yara bere içinde; fakat güçlü ve marifetli ellerini. Kömür madeninde çalışacak güce ve hassas bir kapan kuracak inceliğe sahip ellerini. Güvendiğim ellerini.

Ona eve dönüşümden bahsetmeden önce, mataradan biraz çay içtim.

"Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmışsın," dedi. "Henüz bitirmedim," dedim.

"Şu ana kadar yeterince dinledim. Haydi artık planın geçelim."

Derin bir nefes aldım. "Kaçıyoruz."

"Ne?" diye sordu. Önerimin onu hazırlıksız yakaladığı kesindi.

"Ormana girip ortadan kayboluyoruz," dedim. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak imkansızdı. Bana gülüp aptallığımla dalga mı geçecekti? Kendimi tartışmaya hazırlayarak, gergin bir tavırla ayaklandım. "Bunu yapabileceğimizi kendin söylemiştin! Toplama günü sabahı. Demiştin ki..."

Gale de kalktı ve bir anda ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Oda etrafımda dönmeye başladı; düşmemek için Gale'in boynuna sarılmak zorunda kaldım. Neşeyle güldü.

"Hey!" diye itiraz ettim ama ben de güldüm.

Gale beni yere indirdi ama kollarını çözmedi. "Tamam, kaçalım," dedi.

"Gerçekten mi? Delirdiğimi düşünmedin mi yani? Benimle kaçacak mısın?" Omuzlarımdaki ağır yükün bir kısmı Gale'inkine kayarken, hafiflediğimi hissettim.

"Delirdiğini düşünüyorum, evet ama yine de seninle geliyorum," dedi. Ve çok ciddiydi. Sadece ciddi değil, aynı zamanda hevesliydi. "Bunu yapabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum. Buradan gidelim ve bir daha hiç dönmeyelim."

"Emin misin?" dedim. "Çünkü çok zor olacak. Çocuklar falan... Ormanın beş mil derinliklerine gidip sonra senin... "

"Eminim. Tamamen, bütünüyle ve yüzde yüz eminim." Alnını alnıma yaslayıp beni iyice kendine çekti. Ateşe çok yakın olduğu için, teninden, bütün varlığından bir sıcaklık yayıldı. Gözlerimi yumup kendimi sıcaklığına bıraktım. Karla ıslanan deri, is ve elma kokusunu, Oyunlar'dan önce paylaştığımız kış günlerinin kokusunu içime çektim. Kaçmaya yeltenmedim. Zaten neden kaçacakmışım? Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Seni seviyorum."

İşte bu yüzden.

Böyle şeylerin geldiğini hiçbir zaman göremiyordum. Çok hızlı oluyorlar. Bir saniye bir kaçış planı teklif ediyorsunuz ve hemen ardından... Böyle bir şeyle baş etmeniz bekleniyor. Olabilecek en kötü cevapla karşılık verdim. "Biliyorum."

Kulağa korkunç geliyordu. Sanki kendini beni sevmekten alıkoyamadığını bildiğimi ama karşılığında hiçbir şey hissetmediğimi ima edermişim gibi. Gale geri çekilmeye yeltendi ama onu sıkı sıkı tuttum. "Biliyorum... Ve sen de benim için ne ifade ettiğini biliyorsun." Bu yetmedi. Kollarımın arası dan sıyrıldı. "Gale, şu anda hiç kimseyi düşünemem. Kurada Prim'in adını çektikleri günden beri, her gün, tek düşünebildiğim, ne kadar korktuğum. Ve şu anda kalbimde başka hiçbir şeye yer yok gibi geliyor. Kendimizi güvenli bir yere atabilirsek, belki o zaman farklı olabilirim. Bilmiyorum."

Hayal kırıklığıyla yutkunduğunu görebiliyordum. "Yani gidiyoruz. Göreceğiz." Yeniden, kestanelerin yanmaya başladığı ateşe döndü. Kestaneleri ocağın önündeki taş bölüme çekti. "Annemi ikna etmek için çok dil dökmem gerekecek."

Yine de gideceğini tahmin ettim. Fakat mutluluğumuz, yerine çok iyi tanıdığımız endişeyi bırakarak, kayboldu. "Benimkini de. Tek yapmam gereken, ona olayın mantığını izah etmek. Onu uzun bir yürüyüşe çıkarmak. Aksi takdirde

hayatta kalmayacağımızı anlamasını sağlamak."

"Anlayacaktır. Oyunlar'ın büyük kısmını o ve Prim'le birlikte izledim. Sana hayır demeyecektir," dedi Gale.

"Umarım demez." Odadaki sıcaklık sadece birkaç saniye içinde yirmi derece birden düşüverdi sanki. "Haymitch de ciddi bir mücadele gerektirecek."

"Haymitch?" Gale kestaneleri bırakıp bana döndü. "Ondan bizimle gelmesini istemeyeceksin ya?"

"Buna mecburum, Gale. Onu ve Peeta'yı geride bırakamam; çünkü onlar..." Yüzünü buruşturduğunu görünce sustum. "Ne oldu?"

"Üzgünüm. Kaçış ekibinin bu kadar büyük olacağım tahmin etmemiştim," dedi ters ters.

"Nerede olduğumu öğrenmek için onlara öldüresiye işkence ederler," dedim.

"Ya Peeta'nın ailesi? Onlar hayatta gelmez. Hatta bizi ele vermek için can atacaklarından eminim. Eminim Peeta da bunu fark edecek kadar zekidir. Ya kalmayı seçerse?"

Kayıtsız görünmeye çalıştım ama sesim çatlak çatlak çıkıyordu. "O zaman kalır."

"Yani onu arkada bırakabilirsin, öyle mi?"

"Prim'i ve annemi kurtarmak için, evet," dedim. "Yani hayır! Onu da gelmeye ikna ederim."

"Ya ben? Beni bırakır mıydın?" Gale'in ifadesi kaya sertliğindeydi. "Yani bir an için, annemi kış ayazında üç çocuğu ormana sürüklemeye ikna edemediğimi varsayalım."

"Hazelle itiraz etmeyecektir. Olayın mantığını görecektir," dedim.

"Ya görmezse, Katniss? O zaman ne olacak?" diye sordu.

"O zaman senin onu zorlaman gerekecek Gale. Bütün bunları uydurduğumu falan mı sanıyorsun?" Benim sesim de öfkeyle yükseldi.

"Hayır. Bilmiyorum. Belki de başkan seni sadece elinde oynatmaya çalışıyordur. Demek istediğim, düğününü o yapacak. Capitol'deki kalabalığın nasıl tepki verdiğini sen de gördün. Seni öldürmeyi göze alabileceğini sanmam. Ya da Peeta'yı. Bu işin içinden nasıl çıkabilir ki?" dedi Gale.

"Şey, 8. Mıntıka'daki ayaklanma gündemdeyken, benim düğün pastamı seçmekle uğraştığını hiç sanmam."

Daha kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, pişman oldum. Gale'in üzerindeki etkileri çok hızlı oldu: Yanakları kızardı, gri gözleri çakmak çakmak oldu. "Sekizinci Mıntıka'da ayaklanma mı var?"

Geri adım atmaya çalıştım. Tıpkı mıntıkalarda yaptığım gibi, onu yatıştırmaya çabaladım. "Gerçekten bir ayaklanma var mı, bilmiyorum. Ama bir huzursuzluk var. İnsanlar sokaklarda..." dedim.

Gale omuzlarımı kavradı. "Ne gördün?"

"Hiç. Yani şahsen hiçbir şey görmedim. Sadece bir şeyler; duydum." Her zamanki gibi, sözlerim yetersiz kaldı, artık çok geçti. Pes edip anlatmaya başladım. "Belediye Başkanının televizyonunda bir şeyler gördüm. Görmemem gerekiyordu. Bir kalabalık vardı. Ve yangınlar. Barış Muhafızları insanlara ateş açıyordu ama direniyorlardı." Dudağımı ısırdım ve gördüğüm sahneyi anlatmaya devam edip etmemekte bocaladım. Ve sonunda bir süredir içimi kemiren sözcükleri yüksek sesle dile getirdim. "Hepsi benim hatam, Gale. Arenada yaptıklarım yüzünden. O orman meyveleriyle kendimi öldürmüş olsaydım, bunların hiçbiri yaşanmazdı. Peeta evine dönüp yaşamaya devam ederdi. Herkes güvende olurdu."

"Ne yapmak için güvende?" derken sesi az öncekinden daha yumuşak çıktı. "Açlıktan ölmek için mi? Köle misali çalışmak için mi? Çocuklarını toplama gününe göndermek için mi? Sen onlara bir fırsat verdin. Tek yapmaları gereken, bu fırsatı kullanacak kadar cesur olmak. Madenlerde bir süredir konuşuluyor zaten. Savaşmak isteyen insanlar konuşuyorlar. Anlamıyor musun? Oluyor... Nihayet oluyor. 8. Mıntıka'da bir ayaklanma varsa, burada neden olmasın? Ve

her yerde? Aradığımız fırsat bu olabilir."

"Kes şunu! Sen ne dediğinin farkında değilsin. 12. Mıntıka dışındaki Barış Muhafızları, Darius gibi değiller. Hatta Cray gibi bile değiller. Mıntıka halklarının hayatı onlar için hiçbir şey ifade etmiyor!" dedim.

Sert bir sesle "İşte bu yüzden mücadeleye katılmalıyız ya zaten... " dedi.

"Hayır. Bizi ve daha pek çok insanı öldürmelerine fırsat vermeden buradan gitmeliyiz." İşte yine bağırdım ama bunu neden yaptığına bir anlam veremedim. İnkar edilemez olanı görmesi neden bu kadar zordu?

Gale beni sertçe iterek kendinden uzaklaştırdı. "O zaman, sen git. Ben hayatta gitmem!"

"Az önce gitme fikrine bayılıyordun. Sekizinci Mıntıka'daki bir ayaklanmanın, gitmemizin gerekliliğini arttırmaktan başka bir anlamı olmasına şaşırıyorum. Kızgınsın çünkü..." Hayır, Peeta'yı yüzüne vuramazdım. "Ya ailen?"

"Ya diğer aileler, Katniss? Kaçamayacak olanlar? Anlamıyor musun? Artık mesele bizi kurtarmaktan ibaret olamaz. Hele ayaklanma başlamışken..." Gale, bana duyduğu tiksintiyi saklama gereği duymadan, kafasını salladı. "Bu kadarını bari yapabilmelisin." Cinna'nın eldivenlerini suratıma fırlattı. "Fikrimi değiştirdim. Capitol'de yapılmış hiçbir şeyi istemiyorum." Ve çıkıp gitti.

Eldivenlere bakakaldım. Capitol'de yapılmış hiçbir şey mi? Bu sözlerin hedefi ben miydim? Benim de artık Capitol'den çıkma bir ürün, dolayısıyla el sürülemeyecek bir şey olduğumu mu düşünüyordu yani? Bu haksızlık duygusu, içimi öfkeyle doldurdu. Fakat öfkem bundan sonra nasıl bir delilik yapabileceğine dair bir korkuyla karışıyordu.

Ateşin yanına çöküp umutsuzca rahatlamaya ve bundan sonraki hamlemin ne olması gerektiğine karar vermeye çabalıyordum. Kendimi, isyanların bir günde gerçekleşmediği düşüncesiyle yatıştırmaya çalıştım. Gale, yarın sabaha kadar maden işçileriyle konuşamazdı. O zamana kadar Hazelle'le konuşmayı başarırsam, belki o Gale'i vazgeçirebilirdi. Ama şimdi gidemezdim. Gale orada olursa, beni içeri almazdı. Belki bu gece... Herkes uyuduktan sonra... O zaman gidip pençelerini tıklatabilir ve Hazelle'e durumu anlatabilirdim. O da Gale'in

aptalca bir şey yapmasına engel olurdu.

Başkan Snow'la yaptığımız konuşma, birdenbire zihnimde canlanıverdi.

"Danışmanların zorluk çıkarmanızdan endişeliydiler ama zorluk çıkarmak niyetinde değilsiniz herhalde, değil mi?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Danışmanlarıma, hayatını kurtarmak için bu kadar ileri gidebilen bir kızın, o hayatı kendi elleriyle çöpe atma aptallığını göstermeyeceğini söyledim."

Hazelle'in o aileyi ayakta tutmak için ne kadar çaba harcadığını düşünüyordum. Bu meselede benim yanımda olacağından hiç şüphem yoktu. Olur, değil mi?

Saat öğlene yaklaşıyor olmalıydı, günler çok kısaydı. Mecbur olmadığınız sürece, hava karardıktan sonra ormanda kalmanın hiçbir anlamı yoktu. Küçük ateşimi söndürüp yemekleri topladıktan sonra, Cinna'nın eldivenlerini kemerime tıkıştırdım. Sanırım eldivenleri bir süre daha saklayacaktım. Gale fikrini değiştirir belki. Eldivenleri yere fırlatırken, yüzünün aldığı şekli hatırlıyordum. Onlardan ne kadar tiksindiğini. Ve benden.

Hava henüz aydınlıkken, ormanı geçip eski evime ulaştım. Gale'le yaptığım konuşma bariz biçimde başarısızlıkla sonuçlandı; ama ben 12. Mıntıka'dan kaçış planımı hayata geçirmekte kararlıydım. İlk olarak Peeta'yı bulmaya karar verdim. Tuhaf biçimde, benim turda gördüklerimin bir kısmını o da gördü. Onu ikna etmek, Gale'i ikna etmekten daha kolay olabilirdi. Onu, tam Galipler Köyünden çıkarken yakaladım.

"Avda mıydın?" diye sordu. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmediğini görmek hiç zor değildi.

"Tam olarak öyle denemez. Kasabaya mı gidiyorsun?" diye sordum.

"Evet. Ailemle akşam yemeği yiyeceğim." "O zaman en azından seninle yürüyebilirim." Galipler Köyü'nden meydana inen yol, pek sık kullanılan bir yol değildi. Konuşmak için güvenli bir yerdi. Fakat bir türlü dilim dönüp de

kelimeleri telaffuz edemiyordum. Gale'e teklifte bulunuşum tam bir felaketti. Soğuktan çatlamış dudaklarımı ısırdım. Her adımda, meydana biraz daha yaklaşıyorduk. Yakın zamanda bir daha böyle bir fırsat yakalayamayabilirdim. Derin bir nefes alıp, kelimelerin ağzımdan bir çırpıda dökülmesine izin verdim. "Peeta, senden benimle birlikte mıntıkadan kaçmanı istesem, kaçar mıydın?"

Peeta kolumu tutup beni durdurdu. Ciddi olup olmadığımı anlamak için yüzüme bakmasına gerek yoktu. "Neden sorduğuna göre değişir."

"Başkan Snow ikna olmamış. 8. Mıntıka'da bir ayaklanma baş göstermiş. Buradan gitmeliyiz," dedim.

"Biz derken sadece "sen ve ben"den mi bahsediyorsun?" diye sordu.

"Ailemden. Gelmek isterlerse seninkilerden. Belki Haymitch'ten de," dedim.

"Ya Gale?" diye sordu.

”Bilmiyorum. Onun başka planları olabilir," dedim.

Peeta kafasını sallarken bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Buna hiç şaşırmadım. Katniss, tabii ki seninle gelirim."

İçimde bir umut kıpırtısı hissettim. "Gelir misin?"

"Evet. Ama senin gideceğini bir an için bile düşünemem," dedi.

Kolumu çektim. "O zaman beni tanımıyorsun demektir, hazır ol. Her an olabilir." Adımlarımı sıklaştırdım, bir iki adım arkamda kaldı.

"Katniss," dedi. Hız kesmedim. Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsa bile, bilmek istemiyordum; çünkü sahip olduğum tek fikir buydu. "Katniss, dur biraz." Kirlenmiş Ve buz tutmuş bir kar kümesini ayağımla savurdum. Bu, Peeta'yı bana yetişme fırsatı verdi. Kömür tozu her şeyin özellikle çirkin görünmesine neden oluyordu. "Seninle gelmemi istersen! gerçekten gelirim. Ama bunu Haymitch'le detaylı olarak görüşmemiz gerektiğine inanıyorum. Ve hiç kimseyi zor durumda bırakmadığımızdan emin olmamamız gerektiğine." Kafasını kaldırdı. "Bu da ne?"

Çenemi kaldırdım. Kendi endişelerime öylesine dalmışım ki, meydandan gelen tuhaf sesleri fark etmemişim. Bir ıslık bir çarpma sesi ve kalabalıktan yükselen iç çekiş.

"Haydi," dedi Peeta. Yüzü, ansızın sertleşiverdi. Nedenini bilmiyordum. Sesin ne olduğunu çıkaramadım; hatta tahmin dahi edemedim. Ama ses, onun için kötü bir anlam ifade ediyordu besbelli.

Meydana vardığımızda, bir şeyler döndüğünden iyice emin oluyorduk ama ortalık olanları göremeyeceğimiz kadar kalabalıktı. Peeta, şekerci dükkanın duvarına dayalı duran bir sandığın üstüne çıktı ve gözleriyle meydanı tararken bana elini uzattı. Tam ben sandığa adım atmak üzereyken beni durdurdu. "İn aşağı. Hemen git buradan!" Fısıltıyla konuşuyordu ama sesinde ısrarcı bir sertlik vardı.

"Ne?" derken sandığa çıkmayı bir kez daha denedim.

"Evine git, Katniss. Ben de hemen geleceğim. Yemin ederim!" dedi.

Her ne oluyorsa, korkunç bir şey olduğu kesindi. Elinden kurtulup kalabalığı yararak ilerlemeye başladım. İnsanlar beni görüyor, tanıyor ve birden paniğe kapılmış gibi bir hal alıyorlardı. Eller beni geri itmeye çalışıyordu. Sesler tıslıyordu.

"Git buradan, kızım.

"Durumu daha da kötüleştireceksin."

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Onu öldürtmeye mi?"

Fakat bu noktada kalbim öyle hızlı ve hararetli çarpıyordu ki artık onları duyamıyordum. Meydanın ortasında bekleyen şey her neyse, benim için olduğunu biliyordum. Nihayet kendimi açık alana atınca, yanılmadığımı gördüm. Ve Peeta'nın haklı olduğunu. Ve bütün o seslerin.

Gale bileklerinden ahşap bir direğe bağlanmış. Daha önce vurduğu yaban hindisi, boynundan direğe çivilenmiş halde, kafasının üstünden sarkıyordu. Gale'in ceketi bir tarafa savrulmuş. Gömleği paramparça. Bilincini kaybetmiş halde dizlerinin üstüne yığılmış; onu tutan tek şey direğe bağlı bilekleri. Eskiden

sırtının olduğu yerde, çiğ ve kanlı bir et parçası duruyor sanki.

Arkasında daha önce hiç görmediğim ama üniformasını çok iyi tanıdığım bir adam duruyordu. Bu, Baş Barış Muhafızımızın üniforması. Gerçi içindeki yaşlı Cray değil. Bu adam, pantolonu jilet gibi ütülü, uzun boylu ve kaslı bir adamdı. Resmin parçalarını bir araya getirmekte zorlanıyordum. Ta ki adamın elindeki kamçının havaya kalktığını görene kadar.

8

"Hayır!" diye haykırarak öne fırladım. Kolun inmesine engel olmak için artık çok geçti; üstelik içgüdülerim onu engelleyecek gücü bulamayacağımı söylüyordu. Bu yüzden kendimi Gale'le kamçının arasına attım. Kırık dökük bedenini olabildiğince korumak amacıyla kollarımı iki yana açtığım için, kamçı darbesinin yönünü değiştirecek hiçbir şey yoktu. Darbe, var gücüyle, yüzümün sol tarafına indi.

Acı, gözlerimi kör edecek kadar keskin ve hızlıydı. Görüşüm keskin ve ani ışıklarla bölünürken dizlerimin üstüne düştüm. Bir elim yanağımı avuçlarken, diğer elim beni düşmekten alıkoydu. Kamçı izinin daha şimdiden kabarmaya başladığını, şişkinliğin gözümü kapattığım hissedebiliyordum. Ardımdaki taşlar, Gale'in kanıyla sırılsıklam haldeydi. Havada da kanının ağır kokusu hakimdi. "Kesin şunu! Onu öldüreceksiniz,'" diye haykırdım.

Beni kamçılayan yüzü kısa bir an için de olsa gördüm. Derin çizgileri ve acımasız bir ağzı olan, sert bir yüzdü. Gri saçları neredeyse tamamen tıraşlanmıştı; gözleri o kadar siyah ki, gözbebeklerini göremiyordunuz. Düz ve uzun burnu soğuktan kıpkırmızıydı. Bakışlarını gözlerime sabitleyerek kolunu bir kez daha kaldırdı. Elim, bir ok bulma umuduyla omzuma gitti ama tabii ki, silahlarım ormandaki kütük içinde saklıydı. Bir sonraki kamçı darbesinin beklentisi dişlerimi sıktım.

Bir ses, "Kesin şunu!" diye gürledi. Haymitch ortaya çıktı ve yerde yatan bir Barış Muhafızının üstünden atladı. Bu Darius'tu. Alnındaki kızıl saçların arasından mor bir şişlik görünüyordu. Baygın haldeydi ama nefes alıyordu. Ne oldu acaba? Ben meydana ulaşmadan önce, Gale'in yardımına koşmuş olabilir mi?

Haymitch, Darius'u görmezden gelerek beni çekip ayağa kaldırdı. "Ah, harika." Elleri çenemin altında birleşti; yüzümü kendine çevirdi. "Haftaya gelinlik mankenliği yapacağı bir fotoğraf çekimi olacak. Şimdi stilistine ne diyeceğim?"

Eli kamçılı adamın yüzünde bir tanıma belirtisi görür gibi oldum. Soğuğa

karşı kat kat giyinmiş halim, makyajsız yüzüm ve paltomun altına tıkıştırılmış saç örgümle, son Açlık Oyunları'nın galibi olduğumu ayırt etmek hiç kolay olmasa gerekti. Özellikle yüzümün yarısı böyle şişmişken. Ancak Haymitch uzun senelerdir TV ekranlarında boy gösterdiği için onu unutmak zordu.

Adam, kamçısını belindeki yerine taktı. "Suçu itiraf edilmiş bir suçlunun cezalandırılmasına mani olmaya kalkıştı."

Bu adama dair her şey -hükmedici sesi ve tuhaf aksanı- bilinmezi ve tehlikeli bir tehdidi çağrıştırıyordu. Nereden gelmiş olabilir? 11. Mıntıka'dan mı? Üçüncü'den mi? Capitol'ün kendisinden mi?

"Lanet olası Adalet Binası'nı havaya uçurmuş dahi olsa umurumda değil. Yanağına bir bak! Sence bir hafta içinde kamera karşısına çıkmaya hazır olabilir mi?" Haymitch adeta güdüyordu.

Adamın sesi hâlâ buz gibiydi; ama az da olsa bir şüphe duyar gibiydim. "Benim sorunum değil.

"Öyle mi? Bence senin sorunun olmak üzere, dostum. Gider gitmez ilk arayacağım yer Capitol olacak," dedi Haymitch.

"Galip'in güzel ve narin yüzünü harabeye çevirme iznini kimden aldığını bir öğrenelim bakalım."

"İzinsiz avlanmış. Hem bu kızın üzerine vazife miydi?"

"Çocuk onun kuzeni." Şimdi Peeta diğer kolumu tuttu. "Kız da nişanlım. Onu haklamak istiyorsan, önce ikimizi aşman gerek."

Belki de doğruyu söylüyordu. Koca mıntıkada bu şekilde kafa tutabilecek üç kişi varsa bizdik. Gerçi bunun geçici bir durum olduğu da kesindi. Mutlaka yankıları olacaktı. Fakat şu anda, Gale'in hayatta kalmasını sağlamaktan başka hiçbir şey umurumda değildi. Yeni Baş Barış Muhafızı omzunun üstünden destek kuvvetine bakıyordu. Ekibin tanıdık yüzlerden Hob'tan eski dostlar oluştuğunu görünce rahatladım. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, eğlenir gibi bir halleri yoktu.

İçlerinden biri, düzenli olarak Yağlı Sae'den alışveriş eden Purnia adlı bir

kadın öne çıktı. "Sanırım, ilk ihlal için ön görülen kamçı sayısı uygulandı, efendim. Tabii eğer, ölüm cezası vermediyseniz. Ki bu durumda da bizim kurşuna dizmemiz icap eder."

Baş Barış Muhafızı "Buradaki protokol böyle mi?" diye sordu.

"Evet, efendim," dedi Purnia. Diğerleri de onaylamak için kafalarını salladılar. Hiçbirinin gerçekten bilmediklerinden emindim; çünkü Hob'da uygulanan standart protokol, biri elinde bir hindiyle çıkageldiği zaman herkesin butları kapmak için birbiriyle iddialaşmasıdır.

"Pekala. O zaman, kuzenini hemen buradan götür, kızım. Ve kendine gelirse, ona söyle: Bir daha Capitol'ün arazisinde izinsiz avlanacak olursa, onu kurşuna dizecek birliği bizzat kendim toparlarım." Baş Barış Muhafızı elini kamçı boyun gezdirerek üzerimize kan sıçrattı. Sonra kamçıyı seri ve düzgün ilmeklerle sardıktan sonra, çekip gitti.

Barış Muhafızlarının çoğu, adamın arkasında tuhaf bir sır oluşturarak uzaklaştılar. Geriye kalan küçük grup Darius'u kollarından ve bacaklarından tutarak kaldırdı. Purnia'nın gözlerinin içine bakıp dudaklarımı oynatarak "Sağ ol," dedim. Karşılık vermedi ama anladığından emindim.

"Gale." Hemen dönüp bileklerini saran düğümleri çözmeye koyuldum. Birisi bir bıçak uzattı. Peeta ipleri kesti. Gale yere yığıldı.

"Onu annene götürsek iyi olur," dedi Haymitch.

Sedye yok ama kıyafet tezgahındaki kadın, tezgah üstü olarak kullandığı tahtayı bize sattı. "Nereden aldığınızı sakın söylemeyin," dedikten sonra telaşla diğer eşyalarını toplamaya başladı. Korkunun şefkate üstün gelmesiyle meydanın büyük kısmı hızla boşaldı. Fakat az önce olanlardan sonra, kimseyi suçlayamazdım.

Gale'i tahtaya yüzüstü yatırdığımızda, geriye onu taşıyacak bir avuç insan kaldı. Haymitch, Peeta ve Gale'le aynı ekipte çalışan iki madenci tahtayı kaldırdılar.

Dikiş'te, benden birkaç ev aşağıda yaşayan bir kız, Leevy koluma girdi. Geçen sene kızamık olduğunda, annem, küçük kardeşinin hayatını kurtarmıştı.

"Eve dönmek için yardıma ihtiyacın var mı?" Gri gözleri ürkek ama bir o kadar da kararlıydı.

"Hayır. Ama Hazelle'i çağırabilir misin? Onu bize gönderebilir misin?" diye sordum.

"Tabii," dedi Leevy topuklarının üstünde dönerken.

"Leevy!" diye seslendim. "Çocukları getirmesin."

"Hayır. Ben onlarla kalırım," dedi.

"Teşekkürler." Gale'in ceketini kaptığım gibi, diğerlerinin peşine düştüm.

Haymitch omzunun üstünden "Yüzüne biraz kar tut," diye talimat verdi. Bir avuç kar alıp yanağıma bastırdım. Acım, kısmen de olsa hafifledi. Sol gözüm fena halde sulanırken, loş ışıkta önümdeki çizmeleri güçlükle takip ettim.

Yürürken, Gale'in madenci arkadaşları Bristel ve Thom'un hikayenin parçalarını birleştirmelerine kulak misafiri oldum. Onlara göre, Gale, Cray'in yaban hindisine iyi para verdiğini bildiği için, daha önce yüzlerce defa yaptığı gibi, Cray'in evine gitmiş olmalıydı. Fakat karşısında onun yerine insanların Romulus Thread olarak hitap ettikleri yeni Baş Barış Muhafızı'nı bulmuş. Cray'e ne olduğunu ise kimse bilmiyordu. Daha bu sabah, Hob'da içki alırken görülmüştü. Ve daha bu sabah mıntıkadan hâlâ o sorumlu görünüyormuş ama şimdi, nerede olduğunu bilen kimse yokmuş. Thread, Gale'i derhal tutuklamış. Tabii elinde ölü bir hindi varken, Gale'in kendini savunmak için söyleyebileceği pek bir şey yokmuş. Cezalandırılacağı haberi hızla yayılmış. Gale meydana getirilmiş, suçunu kabul etmeye zorlanmış ve derhal infaz edilmek üzere, kamçı cezasına çarptırılmış. Ben meydana vardığımda, kırk kamçı yemiş bile. Otuzuncu darbede bayılmış.

"Neyse ki yanında sadece bir hindi varmış," dedi Bristel. "Her zamanki kadar yüklü olsa, durum iyice beter olurdu."

"Thread'e hindiyi Dikiş'te dolaşırken bulduğunu söyledi. Hayvanın çiti aştığını gördüğünü ve onu bir bıçak darbesiyle öldürdüğünü. Bu da bir suç tabii. Ama silahlı olarak ormana açıldığını bilseler, Gale'i kesinkes öldürürlerdi," dedi Thom.

Peeta "Ya Darius?" diye sordu.

"Yirminci kırbaçtan sonra, bu kadarının kafi olduğunu söyleyerek müdahale etmeye kalkıştı. Fakat bunu, Purnia gibi resmi bir tavırla ve zekice yapmadı. Thread'in koluna yapıştı. Thread de kırbacının sapını kafasına indirdi. Bence onu iyi şeyler beklemiyor," dedi Bristel.

"Bence hiçbirimizi iyi şeyler beklemiyor," dedi Haymitch.

Kar, lapa lapa ve ıslak yağmaya başladı ve görüşü iyi güçleştirdi. Diğerlerinin arkasında eve doğru ilerlerken, kendimi gözlerimden ziyade kulaklarımın rehberliğine teslim ederek adeta yalpaladım. Kapı açılınca, altın renkli bir ışık, karı renklendiriyordu. Gün boyu haber vermeden ortadan kaybolduğum için beni dört gözle bekleyen annem, durumu derhal kavradı.

Haymitch "Yeni Baş Muhafız" dedi. Annem "başka açıklamaya gerek yok" der gibi başını salladı.

Bir örümceği öldürmek için bile beni çağıran annemin korkuya duyarsız bir kadına dönüşmesini, her zamanki gibi, müthiş bir hayranlıkla izledim. Hasta ya da ölmek üzere olan bir insan ona getirildiğinde... Sanırım annem sadece öyle zamanlarda gerçekten kim olduğunu biliyordu. Birkaç saniye içinde, uzun mutfak masasının üstü boşaltıldı, üzerine steril bir örtü serildi ve Gale örtünün üzerine yatırıldı. Annem, Prim'e ecza dolabından bir dizi ilaç çıkarması için talimat verirken, küçük bir leğenin içine ısıtıcıdan su boşalttı. Kurutulmuş otlar, ilaçlar ve dükkandan alınmış şişeler. Ellerinin, uzun, incecik parmaklarının küçük leğene bir tutam şundan, birkaç damla diğerinden eklemesini izledim. Prim'e ikinci bir karışım hazırlaması talimatını verirken, elindeki bezi leğene batırdı.

Sonra bana baktı. "Gözünü kesti mi?"

"Hayır, sadece şişip kapandı," dedim.

"Üstüne biraz daha kar koy," dedi. Ama önceliğin bende olmadığı açıkça belli oluyordu.

"Onu kurtarabilecek misin?" diye sordum. Bezi sıvının içinden çıkarıp

kuruması için havaya tutarken tek kelime dahi etmedi.

"Endişelenme," dedi Haymitch. "Cray'den önce, kamçı olayı sık sık yaşanırdı. O zaman da yaralıları annene götürürdük."

Cray'den öncesini, bir Baş Barış Muhafızı'nın kafasına estiği gibi kamçı savurduğu günleri hatırlayamıyordum. Fakat o günlerde annem benim yaşlarımda ve annesiyle babasının ecza dükkanında çalışıyor olmalıydı. Sanırım daha o zaman bile şifa veren ellere sahipmiş.

Müthiş bir yumuşaklıkla, Gale'in lime lime olmuş sırtını temizlemeye başladı. Midemin bulandığını, eldivenimden damlayan kar suları ayaklarımın dibinde küçük bir birikinti oluştururken, hiçbir işe yaramadığımı hissettim. Peeta bana bir sandalye çekti ve içi taze karla doldurulmuş bir kumaşı yanağıma tuttu.

Haymitch, Bristel ve Thom'a evlerine gitmelerini söyledi. Çıkarlarken, avuçlarına birkaç madeni lira sıkıştırdığını gördüm. "Sizin ekibe ne olur, hiç bilmiyorum," dedi. Çocuklar kafalarını salladı ve parayı kabul ettiler.

Hazelle nefes nefese eve girdi. Saçlarında taze karlar parlıyordu. Tek kelime etmeden masanın yanındaki tabureye çöktü; Gale'in elini tutup dudaklarına götürdü. Annem ondan tarafa bile bakmıyordu. Sadece kendisine, hastasına ve zaman zaman Prim'e yer olan dünyasına dalmış durumdaydı. Biz diğerleri, nasılsa, beklerdik.

Annemin uzman ellerine rağmen, yaraların temizlenmesi, zarar görmüş teninin olabildiğince büyük kısmının kurtarılması, merhemlenip hafif bir bandajla örtülmesi, uzun zaman aldı. Kan temizlendikçe, her bir kırbaç darbesinin indiği yeri seçebiliyordu ve yüzümdeki tek kesikte yankılandığını hissettim. Hissettiğim acıyı bire, ikiye, kırka katlıyor ve Gale'in baygın halinin sürmesi için dua ediyordum. Tabii ki bu gerçek olmayacak kadar büyük bir istekti. Son bandaj sarılırken dudaklarından bir inleme yükseldi. Annem ve Prim, kıt ağrı kesici zulalarında sadece doktorların bulundurabildikleri türden bir şeyler ararken, Hazelle oğlunun saçlarını okşadı ve bir şeyler mırıldandı. Ağrı kesiciler elde edilmesi zor, pahalı ve her daim talep gören ilaçlardı. Annem en güçlü ağrı kesiciyi, en kötü acıya saklamak zorundaydı. Ama en kötü acı hangisiydi? Bana göre, en kötü acı, her zaman için, o anda hissedilen acıdır. Eğer karar yetkisi bende olsaydı, ağrı kesiciler bir çırpıda tükenirdi; çünkü acı çeken

insanları izlemek konusunda hiç başarılı değildim. Annemse o ilaçları gerçekten ölümle boğuşan insanlara ayırmaya ve dünyadan ayrılışlarını kolaylaştırmaya çalışıyordu.

Gale bilincini geri kazanmaya başladığı için, ağız yoluyla alabileceği bir ot karışımının uygun olacağına karar verdiler. "Yetmez," dedim. Bana dik dik baktılar. "Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Yetmez. O, baş ağrısını bile zar zor alt eder."

"Uyku şurubuyla karıştıracağız, Katniss. İdare edecektir," dedi annem. "Otlar daha çok iltihap için... "

"Ona ilacı ver!" diye haykırdım. "Haydi, ne duruyorsun. Sen kim oluyorsun da ne kadar acıya, katlanabileceğine karar veriyorsun?"

Gale sesimi duyunca kıpırdanmaya başladı ve elini bana doğru uzattı. Hareketi, bandajlarından taze kan süzülmesine ve ağzından acı dolu bir iniltinin yükselmesine neden oluyordu.

Annem "Onu dışarı çıkarın," dedi. Ben anneme ağza alınmayacak laflar sıralarken, Haymitch ve Peeta beni neredeyse taşıyarak odadan çıkardılar. Çırpınmaktan vazgeçene kadar da ekstra yatak odalarından birindeki bir yatağa adeta mıhladılar.

Orada, hıçkırıklar ve şiş gözkapağımın arasından yolunu bulmaya çalışan gözyaşları arasında yatarken Peeta'nın Haymitch'e Başkan Snow ve 8.Mıntıka'daki ayaklanma meselesini aktardığını duydum. "Hepimizin kaçmasını istiyor," dedi. Fakat, bu konuda bir görüşü varsa bile, Haymitch hiçbir şey söylemedi.

Bir süre sonra, annem odaya gelip yüzüme pansuman yaptı. Sonra, Haymitch, onu Gale'in başına gelenler konusunda aydınlatırken, elimi tutup kolumu okşadı.

"Yani yine başlıyor," dedi annem. "Eskisi gibi."

"Öyle görünüyor," dedi Haymitch. "Yaşlı Cray'in gidişine üzüleceğimiz kimin aklına gelirdi?"

Cray'in sevimsiz üniforması bile sevilmemesi için yeterli nedendi. Ancak mıntıkada bir nefret objesine dönüşmesinin asıl nedeni, açlıkla savaşan kadınları para karşılığı yatağına alma alışkanlığıydı. Gerçekten kötü zamanlarda, en aç olanlar, gece vakti Cray'in kapısına üşüşür ve ailelerini doyuracak birkaç madeni lira karşılığında bedenlerini satmak için adeta yalvarırlardı. Babam öldüğünde yaşça biraz daha büyük olsaydım, ben de onlardan biri olabilirdim. Oysa ben bedenimi satmak yerine avlanmayı öğrendim.

Annemin "yeniden başladığını" söylerken tam olarak ne demek istediğini bilmiyordum ama soramayacak kadar öfkeli Ve acı doluydum. Gerçi en kötü zamanların geri döndüğü fikrini algılayabiliyordum. Kapı zili çalınca, yataktan fırladım. Gecenin bu saatinde kim gelmiş olabilirdi? Tek bir cevap vardı: Barış Muhafızları.

"Onu alamazlar," dedim.

Haymitch "Asıl peşinde oldukları sen olabilirsin," diye hatırlattı.

"Ya da sen," dedim.

"Burası benim evim değil," dedi Haymitch. "Yine de kapıya bakacağım."

Annem aceleyle "Hayır," dedi. "Ben bakarım."

Yine de, annem ısrarla çalan kapıya doğru yürürken, hepimiz peşinden gittik. Kapıyı aralayınca karşısında bir Barış Muhafızları Birliği yerine, karla kaplı, ufak tefek bir karaltı buldu: Madge. Bana kardan ıslanmış, küçük karton bir kutu uzattı.

"Bunu arkadaşın için kullan," dedi. Kapağı kaldırınca, içlerinde açık renk bir sıvı olan yarım düzine kadar şişe gördüm. "Annemin," dedi. "Alabileceğini söyledi. Lütfen kullanın," dedi. Sonra, bize onu durdurma fırsatı bırakmadan, fırtınanın içinde gözden kayboldu.

Hepimiz annemin peşi sıra mutfağa girerken Haymitch "Deli kız," diye homurdandı.

Haklıymışım. Annem, Gale'e her ne verdiyse, yeterli olmuyordu. Dişleri sıkılı, teni terden sırılsıklamdı. Annem, Madge'in getirdiği şişelerden birindeki

sıvıyı bir şırıngaya çekiyor ve iğneyi Gale'in koluna batırıyordu. Gale'in yüzü, hemen gevşemeye başladı.

Peeta "Nedir o?" diye sordu.

"Capitol'den," dedi annem. "Morfin."

"Madge'in Gale'i tanıdığından haberim yoktu," dedi Peeta.

Neredeyse kızgın bir sesle "Eskiden ona çilek satardık, dedim. Gerçi, neye kızıyorum ki? Herhalde, Madge'in ilaç getirmesine değil.

Haymitch "Çileği çok seviyor olmalı," dedi.

İşte beni kızdıran şey buydu. Gale'le Madge arasında bir şeyler olabileceği iması. Bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Tek söylediğim, "O benim arkadaşım," oldu.

Gale, ağrı kesicinin etkisiyle derin bir uykuya dalınca, hepimiz rahatladık. Prim bize güveç ve ekmek hazırladı. Hazelle'e odada kalması teklif edildi ama o eve, çocukların yanına dönmesi gerektiğini söyledi. Haymitch ve Peeta kalmaya istekliydiler ama annem onları da evlerine, yataklarına gönderdi. Aynı şeyi bende denemesinin anlamsız olduğunu bildiği için, Prim'le birlikte dinlenmeye çekilirlerken, Gale'e benim göz kulak olmamı kabul etti.

Mutfakta Gale'le baş başa kalınca, Hazelle'in boş bıraktığı tabureye çöküp, elini tuttum. Bir süre sonra, parmaklarım yüzüne uzandı. Daha önce dokunmak için bir gerekçem olmayan yerlerine dokundum. Kalın, koyu renk kaşlarına, yanaklarının kıvrımlarına, burnunun çizgisine, boynunun alt kısmındaki çukura. Çenesindeki sakal izini parmağımla okşadım ve nihayet dudaklarını buldum. Yumuşak, dolgun ve yer yer çatlamıştı. Nefesi, üşüyen tenimi ısıtıyordu.

Acaba herkes uyurken olduğundan daha genç mi görünür? Çünkü, Gale şu anda, seneler önce ormanın derinliklerinde rastladığım ve beni, kapanlarından bir şeyler çalmakla suçlayan o çocuk olabilir. Ne çifttik ama... Babasız, korkmuş ama ailelerini hayatta tutmaya kararlı iki çocuk. Çaresizdik ama o gün birbirimizi bulduktan sonra, artık yalnız değildik. Ormanda yaşadığımız sayısız an gözümün önünde canlandı; tembel tembel balık tuttuğumuz öğleden sonralar,

ona yüzmeyi öğrettiğim gün, dizimi burkuşum ve onun beni eve kadar taşıması. Birbirimize duyduğumuz karşılıklı güven, birbirimizin arkasını kollamamız ve birbirimizi cesur olmaya zorlamamız.

İlk defa, zihnimdeki yerlerimizi değiştirdim. Gale'i toplama gününde Rory'nin yerine gönüllü olurken izlediğim onun hayatımdan koparıldığını, hayatta kalabilmek için tanımadığım bir kızın aşk hikayesinin kahramanı olduğunu, sonra onunla birlikte eve döndüğünü hayal ettim. Onunla kapı komşu yaşadığını. Onunla sözlendiğini...

Ona, hayalet kıza ve her şeye duyduğum nefret o kadar büyük ki, boğulur gibi oldum. Gale, benim. Ben de onunum. Bunun dışındaki ihtimalleri düşünmek bile imkansızdı. Bunu görebilmem için, neden neredeyse canından olacak şekilde kamçılanması gerekti?

Çünkü ben bencildim. Korkaktım. Çünkü ben aslında bir işe yarayabilecekken, hayatta kalmak için kaçmayı ve peşinden gelemeyenleri acı çekerek ölmeye terk etmeyi göze alabilecek bir kızdım. Bugün, Gale'in ormanda buluştuğu kız, tam olarak böyle bir kızdı işte.

Oyunlar'ı kazanmama şaşmamak gerekti. Düzgün birinin kazandığı görülmüş şey değildi.

Zihnimde cılız bir ses "Peeta'yı kurtardın," diyordu.

Fakat artık bunu bile sorgular oldum. O çocuğun ölmesine izin vermem halinde, 12. Mıntıka'ya döndüğüm zaman hayatımın yaşanmaz olacağını çok ama çok iyi biliyordum.

Kendime duyduğum nefret beni öyle derinden sarsıyor ki kafamı masanın kenarına yaslama ihtiyacı duydum. Keşke arenada ölseydim. Keşke, o orman meyvelerini ortaya çıkardığım anda, tıpkı Başkan Snow'un dediği gibi, Seneca Crane beni paramparça etseydi.

Orman meyveleri. O bir avuç zehirli meyvede, gerçekte kim olduğumun cevabının yattığını fark ettim. Eğer o meyveleri, sırf onsuz geri dönmem halinde dışlanacağımı bildiğim için Peeta'yı kurtarmak amacıyla ortaya çıkardıysam, o zaman yazıklar olsun bana... Eğer o meyveleri Peeta'yı sevdiğim

için ortaya çıkardıysam, her ne kadar affedilebilir olsam da, hâlâ ben merkezliyim demektir. Fakat o meyveleri, Capitol'e meydan okumak için uzattıysam o zaman, kıymetli biriyimdir. Asıl sorun, o anda içimde nelerin döndüğünü tam olarak bilmiyor olmamdı.

Mıntıkalardaki halklar, bilinçdışı da olsa, bunun bir isyan hareketi olduğu konusunda haklı olabilirler miydi acaba? Çünkü için için, kendimi, ailemi ya da dostlarımı hayatta tutabilmek için kaçmanın yeterli olmadığını biliyor olmam gerekti. Tutabilsem bile. Hiçbir şeyi çözmezdi ki. İnsanların, tıpkı bugün Gale'le olduğu gibi, zarar görmelerine mani olmazdı.

12.Mıntıka'da hayat, arenadakinden çok da farklı değildi. Bir noktada kaçmaktan vazgeçip arkanıza bakmanız ve sizi ölü görmek isteyen her kimse, onunla yüzleşmeniz gerekiyordu. İşin en zor kısmı, bunun gerektirdiği cesareti toplayabilmekti. Oysa Gale için hiç zor değildi. O doğuştan asiydi. Kaçış planı yapmaya çalışan bendim.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım ve eğilip onu öptüm.

Gözkapakları titreşti ve bana afyonun getirdiği uyuşuklukla baktı. "Hey, Katniss."

"Hey, Gale," dedim.

“Çoktan gitmişsindir sanıyordum," dedi.

Önümdeki seçenekler gayet basitti. Ormanda bir av hayvanı gibi ölebilirdim. Ya da burada, Gale'in yanında. "Hiçbir yere gitmiyorum. Burada kalıp olabildiğince bela çıkaracağım."

"Ben de," dedi Gale. İlaçlar onu bir kez daha alıp götürmeden önce, gülümsemeyi başarıyordu.

9

Birinin omzumu sarsmasıyla doğruldum. Yüzüm masada, uyuyakalmıştım. Beyaz örtü, sağlam yanağımda izler bırakmış. Thread'in kamçısına maruz kalan diğer yanağım acıyla zonkluyordu. Gale, tamamen dünyadan bihaber halde yatıyordu ama parmaklarım, parmaklarıma kilitlemişti. Taze ekmek kokusu aldım ve tutulmuş boynumu çevirince, hüzünlü bir suratla bana bakan Peeta'yı gördüm. Bir süredir bizi izlemekte olduğu hissine kapıldım.

"Haydi, yatağına git, Katniss. Ona ben bakarım," dedi.

"Peeta... Dün söylediklerim hakkında... Şu kaçma meselesi" diyecek oldum.

"Biliyorum," dedi. "Açıklanacak bir şey yok."

Sabahın solgun ve karlı ışığında mutfak tezgahında duran ekmek somunlarını gördüm. Ve Peeta'nın gözlerinin alandaki mor halkaları. Hiç uyumuş mudur diye merak ettim, uyuduysa bile, çok uzun süre uyumuş olamazdı. Önceki gün benimle kaçmayı kabul edişini, Gale'i korumak için öne çıkışımı, karşılığında çok az şey verirken, bütün varlığını ortaya koymak konusundaki istekliliğini düşünüyordum. Ne yaparsam yapayım, birilerini mutlaka incitiyordum.

"Peeta..."

"Git, yat... Tamam mı?"

Merdivenleri tırmanıp yatağıma girdim ve derhal uykuya daldım. Bir noktada, 2.Mıntıkanın kız haracı Clove, rüyama girdi. Peşime düştü, beni yere mıhladı ve yüzümü parçalamak üzere bir bıçak çekti. Bıçak yanağıma saplanıp derin bir oyuk açtı. Sonra Clove değişmeye başladı; yüzü bir hayvan yüzü gibi uzadı, derisinden tüyler fışkırmaya, tırnakları hayvan pençelerine dönüşmeye başladı. Fakat gözleri hiç değişmedi. Kendi kendinin mutta haline dönüşüyordu; tıpkı arenadaki son gecemizde Capitol'ün bizi dehşete düşüren kurdumsu yaratıkları gibi. Kafasını arkaya atıp, yakın çevredeki diğer muttaları derhal harekete geçirecek uzun ve ürkütücü bir uluma koyuverdi. Clove yüzümdeki yaradan fışkıran kan yalamaya başladı; dilinin her darbesiyle canım biraz daha

çok acıdı. Boğuk bir çığlık koyuverdi; bir taraftan terleyerek, bir taraftan titreyerek yatağımdan fırladım. Elimi yaralı yanağıma örterken, kendime bu yarayı açarım Clove değil, Thread olduğunu hatırlattım. Artık böyle bir şey istemeye hakkım olmadığını hatırlamadan önce, Peeta'nın yanımda olmasını diledim. Ben Gale'i ve isyanı seçtim. Peeta'yla bir gelecek, benim değil, Capitol'ün tasarımı.

Şişi indiği için gözümü az da olsa açabildim. Perdeyi kenara çekince tipinin, fırtınaya dönüştüğünü gördüm. Beyazlıktan ve dikkat çekici derecede muttaların ulumalarını hatırlatan rüzgardan başka hiçbir şey yoktu.

Azgın rüzgarları ve gittikçe derinleşen, oradan oraya savrulan karlı fırtınayı sevinçle karşıladım. Bu, gerçek kurtları, nam-ı diğer Barış Muhafızlarını kapımdan uzak tutmaya yetebilirdi. Düşünmek için birkaç gün kazanmama. Plan yapmama. Hazır, Gale, Peeta ve Haymitch de elimin altındayken. Bu fırtına bir armağandı.

Yeni hayatımla yüzleşmek için aşağı inmeden önce, bütün bunların ne anlama geleceğini idrak etmek için kendime biraz zaman tanıdım. Daha bir gün önce, yanımda sevdiklerim ve Capitol'ün Peşimize düşmesi olasılığıyla, hem de kış ortasında vahşi hayata dalmaya hazırdım. En iyi ihtimalle korkutucu bir macera olacaktı. Fakat şimdi, çok daha riskli bir işe baş Koyuyordum. Capitol'le mücadeleye girişmek, seri bir misillemeyi garantilemek demekti. Her an tutuklanabileceğim gerçeğini kabul etmeliydim. Dün geceki gibi kapım çalınacak ve beni alıp götürmek için gelmiş bir grup Barış Muhafızını karşımda bulacaktım. İşkence de olabilir. Değişim de. O kadar hızlı gidebilecek kadar şanslıysam, kasaba meydanında beynime yiyeceğim bir mermi. Capitol, insan öldürmek konusunda yaratıcılıkta sınır tanımıyordu. Bütün bunları zihnimde canlandırırken dehşete kapılıyordum ama kabul edelim: Bütün bu ihtimaller, zihnimin arka tarafında sinsi sinsi bekliyordu zaten. Ben Oyunlar'da haraçtım. Başkan tarafından tehdit edildim. Yüzüme kırbaç yedim. Zaten hedeftim.

Şimdi işin daha zor kısmı geliyordu. Ailem ve arkadaşlarımın da aynı kaderi paylaşabilecekleri gerçeğini kabul etmek zorundaydım. Prim. Prim'i düşünmek, kararlılığımın yok olup gitmesi için yeterliydi. Onu korumak benim görevimdi. Battaniyeyi kafama kadar çektim. O kadar hızlı soluk alıp veriyorum ki oksijenin tamamını tüketip nefessiz kaldım. Capitol'ün Prim'e zarar vermesine izin veremezdim.

Ve birden kafama dank etti. Zarar verdiler bile. Babasını o rezil madenlerde katlettiler. Açlıkla savaşına seyirci kaldılar. Onu haraç seçtiler. Ablasının Oyunlar'da onun yerine üstlendiği ölüm kalım savaşını izlemeye mecbur ettiler. Prim, daha on iki yaşında, bana göre çok daha büyük yaralar almıştı. Üstelik onun durumu, Rue'nun hayat şartlarının yanında sönük kalıyordu.

Battaniyemi bir kenara atıp, çerçevelerden içeri dolan soğuk havayı içime çektim.

Prim... Rue... Savaşmayı denememin asıl nedeni onlar değiller mi? Başlarına gelenler, o kadar yanlış ve mazur görülmekten o kadar uzak ve kötü ki, başka seçeneğim yoktu. Çünkü kimsenin onlara bu şekilde davranmaya hakkı yoktu.

Evet. Korku, beni yutmakla tehdit ettiği zaman, hatırlamam gereken şey buydu. Yapmak üzere olduğum şey, katlanmak zorunda bırakılacağımız her şey, onlar içindi. Rue'ya yardım etmek için çok geçti ama belki de 11. Mıntıka'nın meydanında, bana mahzun mahzun bakan o beş küçük surata yardım etmek için geç değildi. Rory, Vick ve Posy için. Prim için.

Gale haklıydı. Eğer insanlar gereken cesarete sahiplerse, bu bir fırsat olabilirdi. Ayrıca, bu hareketi başlatan ben olduğum için, en azından bu kadarını yapabileceğim konusunda da haklıydı. Gerçi "bu kadarının" tam olarak ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Fakat kaçmama kararını almak bile, çok kritik bir ilk adımdı.

Duş aldım. Bu sabah beynim vahşi hayatta ihtiyaç duyulacak malzemeler listesiyle değil, 8. Mıntıka'daki ayaklanmayı nasıl organize ettikleriyle meşguldü. O kadar çok insan, açıkça Capitol'e meydan okuyordu. Acaba planlı bir şey miydi, yoksa senelerin nefret ve tiksintisiyle birdenbire mi patlak verdi? Aynı şeyi burada nasıl sağlarız? 12. Mıntıka halkı bize katılır mı, yoksa kapılarını mı kilitler? Dün Gale'in kırbaçlanmasının ardından meydan bir anda boşalıverdi. Fakat bunun nedeni, hepimizin kendimizi iktidarsız hissetmemiz ve ne yapacağımızı bilememiz değil mi? Bizi yönlendirecek ve bunun mümkün olduğuna inandıracak birine ihtiyacımız vardı. Bu kişinin ben olduğumu hiç sanmıyordum. Ben, isyanın katalizörü olabilirdim; fakat lider dediğin, ikna yeteneği güçlü biri olmalıydı. Oysa ben bu fikri daha yeni yeni benim birisiydim. Gözü kara biri olmalıydı; ben hâlâ kendi cesaretimi bulup çıkarmaya debeleniyordum. Açık ve ikna edici kelimeleri olan biri olmalıydı; oysa benim

dilim kolayca buluverirdi.

Kelimeler. Kelimeler derken, aklıma Peeta geldi. İnsanların onun ağzından çıkan sözleri nasıl kolayca benimsedikleri, her iddiasına girerim, istese, kalabalığı harekete geçirebilirdi Ne söylenmesi gerektiğini bilirdi. Fakat bu fikrin aklının ucundan dahi geçmediğinden de emindim.

Aşağıya inince, annemi ve Prim'i, kendini tamamen onlara bırakmış bir Gale'e pansuman yaparken buldum: Yüzündeki ifadeye bakılırsa, ilacın etkisi geçiyor olmalıydı. Kendimi yeni bir mücadeleye hazırlarken, sesimi alçak tutmak için büyük çaba harcadım. "Ona bir iğne daha yapabilir misin?"

"Gerekirse yapacağım. Önce kar paltosunu deneyelim dedik," dedi annem. Bandajları çıkarmış. Gale'in sırtından buram buram yükselen sıcak, neredeyse gözle görülebiliyordu. Annem, Gale'in üstüne yeni bir örtü sererken, Prim'e başıyla işaret verdi.

Prim, büyük bir kar kasesini andıran bir şeyi karıştırarak geldi. Fakat kasenin içindeki şey, yeşil renkli ve etrafa tatlı, temiz bir koku saçıyordu. Kar paltosu. Büyük bir dikkatle, malzemeyi örtünün üstüne yaymaya başladı. Gale'in işkenceye maruz kalmış derisinin, kar karışımıyla buluşurken sızladığını duyar gibiydim. Gözlerini açtı, şaşkın şaşkın baktı, sonra bir rahatlama sesi koy verdi.

"Kar olduğu için şanslıyız," dedi annem.

Yaz ortasında, yakıcı sıcak ve ılık çeşme suyuyla, kamçı yaralarından kurtulmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. ”Sıcak aylarda ne yapıyordunuz?" diye sordum.

Kaşlarını çatınca, annemin alnında kırışıklıklar belirdi. "Sinekleri uzak tutmaya çalışırdık."

Düşüncesi bile midemi kaldırmaya yetti. Bir mendil içine kar karışımından koydu. Mendili yanağımdaki kabartının üstüne yerleştirdim. Acı, bir anda dindi. Tabii ki soğuğunun etkisi büyüktü ama annemin eklediği ot suları tenimi uyuşturdu. "Ah, bu harika bir şey. Neden dün gece kullanmadın?"

"Önce yaranın yatışması gerekiyordu."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama işe yaradığı sürece, ben kim oluyorum da annemi sorguluyordum. Annem ne yaptığını çok iyi biliyordu. Önceki gün olanlar Peeta'yla Haymitch beni mutfaktan sürükleyerek çıkarırken haykırdığım korkunç kelimeler yüzünden pişmanlık duydum. "Özür dilerim. Dün sana öyle bağırdığım için."

"Daha kötülerini de duydum," dedi. "Sevdiklerinden birisi acı çekerken, insanların nasıl olduklarını sen de defalarca gördün."

Sevdikleri biri. Bu kelimeler, dilimi, üstü bir kar paltosuyla kaplanmış gibi, uyuşturuyordu. Tabii ki Gale'i seviyordu, Fakat annem nasıl bir sevgiden bahsediyordu? Ben Gale sevdiğimi söylerken nasıl bir sevgiyi kastediyordum? Bilmiyordum. Dün gece, duygularımın doruk noktasına çıktı bir anda, onu öpüverdim. Ama Gale'in bunu hatırlamadığından emindim. Hatırlıyor mudur? Hatırlamadığını umarım Ve eğer hatırlıyorsa, her şey iyice karmaşık bir hal alacak ve kışkırtmam gereken bir isyan varken öpüşme meselesini düşünemem ki. Zihnimi boşaltmak için kafamı salladım. "Peeta nerede?"

"Senin kalktığını duyunca eve gitti. Fırtınada evini sahipsiz bırakmak istemedi," dedi annem.

"Sapasağlam gitmiş midir?" diye sordum. Kar fırtınasında birkaç metre içinde yolunuzu şaşırıp kaybolmanız çok kolaydır.

"Neden arayıp kendisine sormuyorsun?"

Başkan Snow'la karşılaşmamdan bu yana özellikle uzak durduğum çalışma odasına girip Peeta'nın numarasını tuşladım. Birkaç çalıştan sonra açtı.

"Hey. Eve tek parça halinde gittiğinden emin olmak istedim," dedim.

"Katniss. Aramızda sadece üç ev var."

"Biliyorum ama havanın durumunu falan düşününce... "

"Ben iyiyim. Sorduğun için teşekkürler." Uzun bir sessizlik oldu. "Gale nasıl?"

"İyi. Annem ve Prim ona kar paltosu uyguluyorlar," dedim.

"Ya yüzün?"

"Bende kar tutuyorum," dedim. "Bugün Haymitch'i hiç gördün mü?"

"Bir uğradım. Kör kütük sarhoş. Ama ateşini yakıp biraz ekmek bıraktım," dedi.

"Ben... İkinizle de konuşmak istiyorum." Dinlendiğinden emin olduğum telefonumda daha fazlasını söyleme cüretini gösteremedim.

"Büyük olasılıkla havanın yatışmasını beklemen gerekecek," dedi. "Zaten kar dinmeden pek bir şeyin olacağı da yok."

"Doğru, pek bir şey olmaz," diye onayladım.

Fırtınanın dinmesi ve bizi boyumu aşan kar birikintilerle baş başa bırakması, iki günü buldu. Galipler Köyü'nden Meydana inen yolun açılması için bir gün daha bekledik. Bu süre zarfında, Gale'in tedavisine yardım ediyor, yanağıma Paltosu kar uyguluyor ve 8. Mıntıka'daki ayaklanma hakkında olabildiğince çok şey hatırlamaya çalışıyordum. Yüzümün şişi iniyor ve geriye, kaşınan, iyileşme yolunda bir yara ve mosmor bir göz kalıyordu. Yine de, ilk fırsatta Peeta'yı arayıp benimle kasabaya gelmek isteyip istemeyeceğini sordum.

Haymitch'i kaldırıp zorla yanımıza kattık. Söylenip durdu ama her zamanki kadar değildi. Olup bitenleri konuşmamız gerektiğini ve bunu Galipler Köyü'ndeki evlerimiz kadar tehlikeli bir yerde yapamayacağımızı biliyorduk. Hatta, konuşmak için bile, köyü bir hayli arkamızda bırakana kadar bekledik. Ben, kendimi, yolun açılması için iki tarafa tepeleme kümelenmiş karlara bakarak ve üstümüze yıkılma ihtimallerinin olup olmadığını merak ederek oyaladım.

Nihayet, Haymitch sessizliği bozdu. "Şimdi hepimiz büyük bilinmeze doğru sürükleniyoruz, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Artık değil."

"Planındaki pürüzleri giderdin galiba, değil mi, tatlım?" diye sordu. "Yeni fikirlerin var mı?"

"Bir ayaklanma başlatmak istiyorum," dedim.

Haymitch sadece güldü. Bu kötü niyetli bir kahkaha bile değildi, zaten bu yüzden daha can sıkıcı ya. Beni ciddiye bile alamadığını gösterdi. "Bir şeyler içmek istiyorum. Yine de bana nasıl gittiğini haber verirsin, değil mi?"

"Pekala. Senin planını duyalım bakalım," diye çıkıştım.

"Benim planım, düğününüzde hiçbir aksaklık çıkmamasını sağlamak," dedi Haymitch. "Telefon açtım ve çok fazla detay belirtmeden, fotoğraf çekimini ileri bir tarihe attım."

"Senin telefonun bile yok," dedim.

"Effie o işi halletti," dedi. "Biliyor musun, seni damada teslim etmek isteyip istemeyeceğimi sordu. Ben de ona elimizi ne kadar çabuk tutarsak o kadar iyi olur, dedim."

"Haymitch." Sesimin yalvarır gibi çıktığının farkındaydım.

"Katniss." Ses tonumu taklit etti. "Bu, hiçbir işe yaramaz."

Yanımızdan, Galipler Köyü istikametine doğru, eli kürekli birkaç adam geçti, sustuk. Belki şu boyumu aşan kar duvarlarının icabına bakabilirlerdi. Adamlar bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında, meydana çok yaklaşmış olduk. Daha meydana adım atar atmaz donup kaldım.

Kar dinmeden pek bir şeyin olacağı yok. Peeta ve ben bu konuda hemfikirdik. Fakat daha fazla yanılamazdık. Meydan tam bir dönüşümden geçmiş. Adalet Binasının bir cephesi üzerinde Panem'in mührünü taşıyan kocaman bir bez afişle kaplanmış. Tertemiz beyaz üniformalar içindeki Barış Muhafızları, süpürülmüş parke taşı kaldırımlarda uygun adım yürüyorlardı. Çatılarda, makineli tüfeklerin arkasındaki yerlerini almış başka muhafızlar vardı. En sinir bozucu olan, meydanın tam ortasına yerleştirilmiş bir dizi yeni yapıydı: Resmi bir kırbaç kulübesi, bol miktarda boyunduruk ve darağaçları.

"Thread'in eli çabukmuş," dedi Haymitch.

Meydanın birkaç sokak ilerisinden alevler yükseliyordu. Hiçbirimizin yorum

yapmasına gerek yoktu. Hob çatır çatır yanıyordu. Yağlı Sae'yi, Ripper'ı ve geçimlerini Hob'dan sağlayan bütün arkadaşlarımı düşündüm.

"Haymitch, herhalde herkesin içeride olduğunu..." Cümlemi tamamlayamadım.

"Hayır. O kadar aptal değiller. İnsan buralarda uzun zaman yaşayınca aklını kullanmayı öğreniyor," dedi. "Eczaneye gidip bana ne kadar alkol verebileceklerine bir bakayım."

Haymitch meydandan uzaklaşırken Peeta'ya baktım. Alkolü ne yapacak ki?" Sonra cevabı anladım. "Onu içmesine izin veremeyiz. Ya ölür ya da en iyi ihtimalle kör olur. Evde, zulada biraz içki var." "Bende de. Belki Ripper ticarete dönmenin bir yolunu bulana kadar, onlarla idare edebilir," dedi Peeta. "Benimkilere bir bakmam gerek."

"Ben de Hazelle'e gideceğim." Endişeliydim. Kar temizlenir temizlenmez kapımızda biter sanıyordum. Ama ondan en ufak bir işaret yoktu.

"Ben de geleyim. Fırına eve dönüş yolunda uğrarım," dedi.

"Teşekkürler." Birden bulacaklarımdan korkmaya başladım.

Sokaklar neredeyse bomboştu. Yetişkinler madenlerde, çocuklar okulda olsalar, günün bu saatinde, bundan doğal bir şey olamazdı. Ama değiller. Kapı aralıklarından, panjurlardaki çatlaklardan bizi seyreden gözler görüyordum.

Ayaklanma, diye düşündüm. Ne aptalım ama. Planda Gale'in de benim de göremeyecek kadar kör olduğumuz esaslı bir kusur vardı. Ayaklanma, kanunları çiğnemeyi, otoriteye karşı çıkmayı gerektirirdi. Biz, hayatımız boyunca bunu hep yaptık; en azından ailelerimiz yaptılar. Gizli gizli avlanmak, karaborsada takas etmek, ormanda Capitol'e kafa tutmak. Fakat 12. Mıntıka'daki insanların büyük kısmı için Hob'dan bir şey almaya gitmek bile, riskli bir hareket sayılırdı. Bu insanların ellerinde tuğlalar ve meşalelerle meydanda toplanmasını mı bekliyorum bir de? Peeta'yla beni görmeleri bile, çocuklarını pencerelerden uzaklaştırıp perdeleri sıkı sıkı örtmeleri için yeterli oluyordu.

Hazelle'i evinde bulduk. Fena halde hasta olan Posy'yi iyileştirmeye çalışıyordu. Kızamık noktalarını derhal tanıdım. "Onu bırakamazdım," dedi.

"Gale'in emin ellerde olduğunu biliyordum."

"Tabii ki," dedim. "Şimdi çok daha iyi. Annem birkaç haftaya kalmaz madene dönebileceğini söylüyor."

Hazelle "Zaten o zamana kadar maden de açılmayabilir," dedi.

"İkinci bir emre kadar kapalı kalacaklarını duydum." boş çamaşır leğenine gergin bir bakış attı.

"Sen de mi işini kapattın?" diye sordum.

"Resmen değil," dedi Hazelle. "Ama insanlar artık beni kullanmaya korkuyorlar."

"Belki kar yüzündendir," dedi Peeta.

"Hayır. Rory bu sabah hızlı bir keşif turu attı. Görünüşe bakılırsa yıkanacak hiçbir şey yokmuş," dedi.

Rory, kollarını Hazelle'in boynuna doladı. "Bize bir şey olmaz," dedi.

Cebimden bir avuç para çıkarıp masaya bıraktım. "Annem, Posy için bir şeyler gönderir."

Dışarı çıkınca, Peeta'ya döndüm. "Sen dönebilirsin. Ben Hob'un oradan geçmek istiyorum."

"Ben de geleceğim," dedi.

"Hayır, başını yeterince belaya soktum zaten," dedim.

"Hob'un yakınından geçmekten kaçınmam... benim için her şeyi halledecek, öyle mi?" Gülümseyerek elimi tuttu. Yanan binaya ulaşana kadar, Dikiş'in sokaklarında dolaştık. Hob' un çevresine nöbetçi Barış Muhafızı bırakma zahmetine dahi girmemişlerdi. Kimsenin binayı kurtarmaya çalışmayacağını çok iyi biliyorlardı.

Alevlerden yayılan ısı çevredeki karları eritiyordu ve ayaklarımın yanından

siyah bir akıntı süzülüyordu. "Eski günlerden kalma onca kömür tozu," dedim. Her çatlak ve gedik, kömür tozuyla doluydu. Hatta yer parkelerinin araları hile. Bu yerin daha önce alev almaması bile şaşırtıcıydı. "Yağlı Sae'ye bir bakmak istiyordum."

"Bugün olmaz, Katniss. Bugün ziyaretlerimizin onlara bir faydasının olacağını sanmıyorum."

Meydana döndük. Peeta ve babası havadan sudan sohbet ederken, biraz pasta aldım. Ön kapıya birkaç metre mesafede duran yeni işkence aletlerinden bahseden yoktu. Meydandan ayrılırken fark ettiğim son detay, Barış Muhafızlarının hiçbirini tanımıyor oluşumdu.

Günler geçtikçe, durum daha beter bir hal aldı. Madenler tam iki hafta boyunca kapalı kaldı. İnsanlar açlıktan ölmek üzereydiler. Mozaik taşı için adını yazdıran çocukların sayısında patlama oluyor ama çoğu tahıllarını alamıyorlar Yiyecek kıtlığı baş gösteriyor; parası olanlar bile dükkanlardan elleri boş dönüyorlardı. Madenler yeniden açılınca, yevmiyeler kesintiye uğradı, çalışma saatleri uzadı ve madenciler akıl almaz derecede tehlikeli çalışma sahalarına gönderildiler. Dört gözle beklenen, vaat edilmiş Koli Günü yiyecekleri, bozulmuş ve fareler tarafından pisletilmiş halde geldi. Meydandaki aletler, yasadışı olduklarını unutacağımız kadar uzun süredir görmezden gelinen suçlardan dolayı cezalandırılan insanlar yüzünden hiç boş kalmadı.

Gale, aramızda ayaklanmayla ilgili yeni bir konuşma geçmeden evine döndü. Fakat kendimi gördüklerinin, mücadele arzusunu güçlendireceğini düşünmekten alamadım. Madenlerdeki güçlükler, meydanda işkence gören bedenler, ailesinin yüzüne yansıyan açlık. Rory mozaik taşına adını yazdırdı; bu Gale'in ağzına bile almak istemediği bir konuydu. Ancak bu bile, kıtlık ve sürekli artan yiyecek fiyatları karşısında yeterli olmuyordu.

Gündemdeki tek olumlu gelişme, Haymitch'i Hazelle'i hizmetçi olarak işe almaya ikna etmemdi. Bu sayede, hem Hazelle ekstra para kazanmış, hem de Haymitch'in hayat standardı büyük ölçüde yükselmiş oluyordu. Evine girmek, her tarafı temiz pak bulmak, ocakta ısınan yemeğin kokusunu almak çok tuhaftı. Haymitch durumun pek farkında değildi çünkü o bambaşka bir savaş veriyordu. Peeta ve ben, elimizdeki içkileri idareli kullandırmaya çalışıyorduk ama stoklarımız tükenmek üzereydi. Ripper'i son gördüğümde boyunduruktaydı.

Sokaklarda dolaşırken kendimi bir firavun gibi hissediyordum. Başkalarının görebileceği yerlerde herkes benden uzak duruyordu. Ama evimiz hep kalabalıktı. Mutfağımız, hizmetleri karşılığı para almaktan uzun süre önce vazgeçen annemin hünerli ellerinden medet uman hastalar ve yaralılarla dolup taşıyordu. Annemin ilaç stoku da dibini bulmak üzereydi. Yakında, hastalarım tedavi ederken kullanabileceği tek malzeme kar olacaktı.

Orman, doğal olarak, yasaktı. Katiyetle. Soru yok. Gale bile bu yasağa meydan okumuyordu. Fakat bir sabah, ben okudum.

Beni çitin altından sürünerek geçmeye iten, evi dolduran hastalar ve ölmek üzere olan insanlar, kan revan içindeki sırtlar, avurtları çökmüş çocuklar, uygun adım yürüyen çizmeler ya da her daim varlığını hissettiren sefalet değildi. Effie'nin gönderdiği, üzerine Başkan Snow'un onları onayladığına dair bir not iliştirilmiş gelinlik sandığıydı.

Düğün. Bu düğünü yapmayı gerçekten planlıyor muydu? Çarpık zihninde bununla ne elde etmeyi düşünüyor olabilirdi? Capitol'deki insanların hatırı için mi? Söz verildiyse, o düğün illa ki yapılacaktı. Sonra bizi öldürecek miydi? Mıntıkalara ders olsun diye. Bilmiyordum. Olup bitenlere anlam veremiyordum. Daha fazla dayanamayacağımı anlayana kadar yatağın içinde bir o yana, bir bu yana dönüp duruyordum. Dışarı çıkmalıydım... En azından birkaç saat.

Dolabımı, Cinna'nın turda boş zamanlarda giymem için hazırladığı yalıtımlı kışlık kıyafetleri bulana kadar karıştırdım. Su geçirmez botlar, beni başımdan ayak parmaklarıma kadar örten bir kar tulumu ve termal eldivenler. Eski avcı kıyafetlerimi daha çok seviyordum ama bugün aklımdan geçenler, bu yüksek teknoloji ürünü kıyafetlere daha uygun düşüyordu. Parmaklarımın ucunda yürüyerek alt kata indim, av çantamı yiyeceklerle doldurduktan sonra evden gizlice çıktım. Yan sokaklar ve ara yollardan sessizce geçerek, çitin, kasap Rooba'nın evine en yakın bölümündeki zayıf noktaya ulaştım. İşçilerin büyük kısmı madenlere gitmek için bu yolu kullandıkları için karın yüzeyi bir yığın ayak iziyle doluydu? Benimki fark edilmeyecekti bile. Thread güvenlik önlemlerini arttırırken çite pek dikkat etmedi. Belki de sert hava şartları ve vahşi hayvanların herkesi çitin diğer tarafında tutmaya yeteceğini sandı. Buna rağmen, tel örgüden yapılma çitin altından geçince, ağaçların altında görünmez oldukları noktaya kadar, ayak izlerimi bozarak ilerledim.

Ben yay ve ok takımımı bulup, kar yığıntılarının arasında ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye başlarken, şafak sökmeye yüz tuttu. Her nedense, göle ulaşmayı kafama koydum. Belki de, bir daha geri dönmeyeceğimi bildiğim için, bu yere, babama ve mutlu zamanlara veda etmek istiyordum. Ya da belki de yeniden gerçek bir nefes alabilmek istiyordum. Orayı son bir kez daha görebilirsem yakalanmak bile umurumda olmayacaktı sanki.

Yol, her zamankinden iki kat uzun sürdü. Cinna'nın kıyafetleri ısıyı muhafaza etmek konusunda gerçekten üstündü. Göle vardığımda, soğuktan uyuşmuş suratımın aksine, bedenim, terden sırılsıklamdı. Kış güneşinin karla yansıyan parlaklığı görüşüme oyunlar oynuyordu. Üstelik o kadar bitkin ve umutsuz düşüncelere gömülmüş haldeydim ki, işaretleri fark etmiyordum bile. Bacadan süzülen cılız dumanı, yakın zamanda açılmış ayak izlerini, ısınan çam iğnelerinin kokusunu. Betonarme eve sadece birkaç adım kala donakaldım, durmamın nedeni, duman, ayak izleri ya da koku değildi, hemen arkamda duyduğum ve bir silahtan çıktığından emin olduğum klik sesiydi.

Alışkanlık. İçgüdü. Her ne kadar şansın benden yana olmayacağını zaten biliyor olsam da, okumu çekerek döndüm. Beyaz Barış Muhafızı üniformasını, sivri çeneyi ve okumun yerini bulacağı açık kahverengi gözleri gördüm. Fakat silah vere düştü ve silahsız kadın, eldivenli eliyle bana bir şey uzattı.

"Dur!" diye haykırdı.

Olayların gidişatını idrak etmekte güçlük çekerek sendeledim. Belki de bugüne kadar tanıdığım herkesi suçlu çıkarana kadar işkence edebilmek için, beni canlı götürme emri almışlardı. Evet, diye düşündüm. Size bol şans dilerim. Parmaklarım tam yayı bırakmaya karar vermişken, eldivenin içindeki nesne gözüme çarptı. Bu, yassı hamurdan yapılma küçük beyaz bir halkaydı. Daha ziyade bir krakere benziyordu aslında. Gri ve kenarlara doğru ıslak ıslak. Fakat tam ortasındaki baskıyı net olarak görebiliyordum.

KISIM II

‘İSYAN’

10

Bu, benim alaycıkuşumdu.

Anlam veremiyordum. Krakerin üzerinde, benim işaretim, ha? Capitol'de gördüğüm stil sahibi sunumların aksine, bu, bir moda bildirisi değildi. Her an birilerini öldürmeye hazır, biraz sert bir sesle "Nedir bu? Ne demek oluyor?" diye sordum.

Arkamdan titrek bir ses yükseldi. "Senin tarafındayız demek."

Geldiğimde onu görmemiştim. Evin içindeymiş demek. Gözlerimi halihazırdaki hedefimden ayırmadım. Yeni gelen de silahlı olabilirdi ama arkadaşını derhal öldüreceğimi bildiği için, olası ölümümü haber verecek klik sesini bana duyurma riskini almadı. "Seni görebileceğim tarafa geç," dedim.

Krakerli kadın "Gelemez... O..." diyecek oldu.

"Karşıma geç dedim!" diye haykırdım. Bir adım ve sürüklenme sesi duydum.

Bu hareketin onu zorladığı belliydi. Bir kadın -ya da benimle aynı yaşta göründüğü dikkate alınırsa bir kız demek daha doğru olabilir- topallayarak görüş alanıma girdi. Üzerinde, üstünden dökülür gibi duran bir Barış Muhafızı üniforması ve beyaz kürklü bir pelerin vardı. Ancak pelerin de narin cüssesine göre birkaç beden büyük duruyordu. Görünürde silahı yoktu. Elleri, kırık bir daldan yapılma kaba saba bir koltuk değneğini düzeltmekle meşguldü. Ayağını sürüklediği için sağ çizmesinin burnu, kardan çıkamıyordu.

Soğuktan kıpkırmızı olmuş yüzüne dikkatle baktım. Eğri büğrü dişleri ve

çikolata renkli gözlerinden birinin üstünde çilek biçiminde bir doğum lekesi vardı. Bu kız ne Barış Muhafızı ne de Capitol sakiniydi.

Temkinli fakat nispeten daha az kavgacı bir sesle "Kimsiniz?" diye sordum.

"Adım Twill," dedi kadın. O yaşça daha büyüktü. Otuz beş yaşlarında falandı. "O da Bonnie. 8. Mıntıka'dan kaçtık."

8. Mıntıka ha! Bu durumda ayaklanmadan haberleri olmalı!

"Üniformaları nereden buldunuz?" diye sordum.

"Fabrikadan çaldım," dedi Bonnie. "Biz bunları üretiyoruz. Aslında ben bunu... Başkası için almıştım. Bu yüzden üstümden dökülüyor ya zaten."

"Silah, ölü bir Barış Muhafızınındı," dedi Twill bakışlarımı takip ederek.

"Ya elindeki kraker? Şu üstünde kuş olan. O neyin nesi?" diye sordum.

"Bilmiyor musun, Katniss?" Bonnie gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu.

Beni tanıyorlardı. Tabii ki tanıyacaklar. Yüzüm açık ve 12. Mıntıka'nın hemen dışında, okumu üzerlerine çevirmiş halde duruyordum. Başka kim olabilirim ki? "Arenada taktığım iğnenin eşi olduğunun farkındayım."

"Bilmiyor," dedi Bonnie yumuşacık bir sesle. "Belki de hiçbir şey bilmiyor." Birden üste çıkmak ihtiyacı hissettim. "8. Mıntıka'da ayaklanma olduğunu biliyorum."

"Evet. Biz de bu yüzden kaçmak zorunda kaldık ya," dedi Twill.

"Pekala; sapasağlamsınız ve kaçmışsınız. Bundan sonra ne yapacaksınız?" diye sordum.

"13. Mıntıka'ya gidiyoruz," dedi Twill.

"13 mü?" dedim. "13. Mıntıka diye bir şey yok ki. Haritadan silindi."

"Yetmiş beş sene önce," dedi Twill.

Bonnie koltuk değneğine yaslanarak kıpırdanırken yüzünü buruşturdu. "Bacağına ne oldu?" diye sordum.

"Bileğimi burktum. Çizmeler ayağıma çok büyük geliyor," dedi Bonnie.

Dudağımı ısırdım. İçgüdülerim doğruyu söylediklerini fısıldıyordu. Ve o doğrunun arkasında öğrenmek istediğim pek çok bilgi yatıyordu. Yine de öne doğru bir adım atıp Twill'in silahını almadan yayımı indirmedim. Sonra, birden, bu ormanda Gale'le birlikte bir hava aracının gökyüzünde belirmesini ve iki Capitol kaçağını alıp götürmesini izlediğimiz o güne döndüm. Çocuk mızraklanıp öldürülmüştü. Kızılsaçlı kız ise -daha sonra Capitol'e gittiğimde öğrendiğim üzere- dili kesilerek Avox adı verilen dilsiz hizmetkarlardan birine dönüştürülmüştü. "Peşinizde kimse var mı?"

"Sanmıyoruz. Fabrikadaki patlamada öldüğümüze inandıklarını düşünüyoruz," dedi Twill. "Zaten ölmememiz büyük şanstı."

"Pekala, içeri girelim," derken başımla beton evi işaret ettim. Elimde silahla, arkalarından yürüdüm.

Bonnie doğruca ateşin yanına gitti ve şöminenin önüne yayılmış Barış Muhafızı pelerininin üstüne çöktü. Ellerini közleşmeye yüz tutmuş bir kütüğün ucunda yanan cılız ateşe uzattı. Teni, şeffaf sayılacak kadar açık renkliydi; ateşin neredeyse teninin altını aydınlattığını görebiliyordum. Twill, tir tir titreyen kızın omuzlarında duran, aslında kendisine ait olduğunu tahmin ettiğim pelerini düzeltiyordu.

Teneke bir galon yarıya kesilmiş, ağız kısmı hırpani ve tehlikeli görünüyordu. Suyun içinde buğulanan bir avuç çam iğnesiyle, küllerin ortasında duruyordu.

"Çay mı yapıyordunuz?" diye sordum.

"Aslında emin değiliz. Birkaç sene önce Açlık Oyunları'nda birinin böyle bir şey yaptığını görmüştüm galiba. En azından çam iğnesi olduklarını sanıyorum," dedi Trill çatık kaşlarla.

8. Mıntıka'yı çok iyi hatırlıyordum. Sanayi dumanları yüzünden leş gibi kokan, çirkin bir kentti. İnsanlar harap lojmanlarda yaşıyorlardı ve ortalıkta

çimenden eser yoktu. Tıpkı orada yaşayanların, doğada ne yapılacağını öğrenmek gibi bir şanslarının olmaması gibi. Bu ikisinin bugüne kadar gelebilmiş olmaları bile mucizeydi.

"Yiyecekleriniz tükendi mi?" diye sordum.

Bonnie başıyla onayladı. "Alabileceğimizi aldık ama yiyecek kıtlığı vardı. Bir süredir böyleydi." Sesinin titremesi, son savunma duvarımı da yıktı. O sadece Capitol'den kaçan, yetersiz beslenmiş, yaralı bir kızdı.

"O zaman bugün şanslı gününüzdesiniz," dedim ve av çantamı yere bıraktım. Mıntıkanın dört bir yanında insanla açlıktan telef olurken bizde hâlâ gereğinden fazla yiyecek vardı. Bu yüzden, son günlerde çevreme bir şeyler dağıttım. Kendime göre önceliklerim vardı. Gale'in ailesi, Yağlı Sae ve işlerini kapatmak zorunda kalan diğer Hob tüccarları. Annemin yardım etmek istediği başka insanlar -genellikle hastaları- vardı. Bu sabah çantamı özellikle tıka basa doldurdum; çünkü annemin boşalmış kileri görünce benim açları dolaşmaya çıktığımı sanacağından emindim. Aslına bakarsanız, niyetim, annemi endişelendirmeden göle gitmek için zaman kazanmaktı. Yiyecekleri bu akşam dönüşümde dağıtmayı planlıyordum. Ama şimdi bunun mümkün olmayacağını görebiliyordum.

Çantadan, üstü peynirle kaplı taze iki çörek çıkardım. Peeta, bunların favorim olduğunu öğrendi öğreneli, bu çörekler evimizden eksik olmuyordu. Çöreklerden birini Twill'e attım. Ama Bonnie'ninkini yanına gidip kucağına bıraktım çünkü şu an için el göz koordinasyonu pek sağlıklı görünmüyordu ve çöreğin ateşi boylamasını hiç istemiyordum.

"Ah," dedi Bonnie. "Hepsi benim mi yani?"

Başka bir sesi anımsarken içim burkuldu. Rue. Arenada. Ona hindikuşu butunu verdiğim zaman. Daha önce tek başıma bütün bir but yediğim olmamıştı. Kronik açların şaşkınlığı.

"Evet, ye bakalım," dedim. Bonnie, gerçek olduğuna bir türlü inanamıyormuş gibi, çöreğe uzun uzun baktıktan sonra, dişlerini geçirdi. Sonra, kendini tutamayarak, tekrar tekrar ısırdı. "Çiğnersen daha iyi olur." Kafasını salladı, yavaşlamaya çalışıyordu ama içiniz o kadar boş olunca, durmanın ne

denli zor olduğunu çok iyi biliyordum. "Sanırım çay hazır." Teneke kutuyu küllerin arasından aldım. Twill çantasından iki teneke kupa çıkardı ve çayı boşalttım; kupaları soğumaları için yere bıraktık. Ben ateşi yakarken, birbirlerine sokuldular Ve bir taraftan çöreklerini yerken, bir taraftan da -çabuk soğuması için üfleyerek- çaylarından küçük küçük yudumlar aldılar. "Eee, hikayenizi anlatsanıza," demek için parmaklarıma bulaşan yağı yalayacak hale gelmelerini bekledim. Ve anlatmaya başladılar.

8. Mıntıka'daki huzursuzluk, Açlık Oyunları'ndan beri artarak devam etmekteymiş. Tabii ki, belli bir seviyeye kadar hep varmış. Boş boş konuşmanın yetmediğini fark ettikleri zaman, harekete geçme fikri, bir dilekten gerçekliğe dönüşmüş. Panem'e hizmet eden tekstil fabrikaları makine sesleri yüzünden çok gürültülü olurmuş. Bu sayede, fark edilmeyen kontrolsüz kelimelerin kulaktan kulağa dolaşması hiç zor olmamış. Twill okulda öğretmenmiş, Bonnie ise öğrencilerinden biri. Son zil çaldıktan sonra, her ikisi de, dört saatlik bir vardiya boyunca, faaliyet alanı Barış Muhafızlarının üniformalarını yapmak olan bir fabrikada çalışıyorlarmış. Soğuk kontrol bölümünde çalışan Bonnie'nin oradan bir pantolon, şuradan bir çizme toplayarak, iki tam üniforma ayarlayabilmesi aylar almış. Aslında, üniformalar Twill ve kocası içinmiş. Çünkü ayaklanma bir defa başlayınca, daha geniş bir alana yayılması ve başarılı olabilmesi için, 8. Mıntıka'nın ötesine bilgi ulaştırılmasının hayati önem taşıyacağından kimsenin şüphesi yokmuş.

Peeta ve benim, Zafer Turu kapsamında 8. Mıntıka'da boy gösterdiğimiz gün, aslında bir tür prova olmuş. İnsanlar, kalabalığın içinde, ekiplerine ve isyan başladığı zaman saldıracakları binalara göre pozisyon almışlar. Plan, şehrin güç kaynağı binalarını -Adalet Binası, Barış Muhafızlarının Karargâhı ve meydandaki İletişim Merkezi gibi- ele geçirmek üzerine kurulmuş. Tabii mıntıkadaki başka noktaları da -tren yolu, hububat ambarı, güç istasyonu ve cephanelik gibi- unutmamışlar.

Benim nişanlandığım, yani Peeta'nın Capitol'de, kameraların karşısında dizlerinin önüne çöküp, bana olan ölümsüz aşkını ilan ettiği gece, ayaklanmanın patlak verdiği gece olmuş. İdeal bir kılıf. Caesar Flickerman'la yaptığımız Zafer Turu röportajının izlenmesi mecburiydi. 8. Mıntıka halkı, bu gece hava kardıktan sonra sokaklarda dolaşma, röportaj izlemek için meydanda ya da diğer halka açık merkezlerde bir araya gelme imkanını bulmuşlar. Normal şartlarda, bu tarz aktiviteler şüphe uyandırabiliyor. Oysa o akşam, saat tam

sekizde, herkes yerini almış. Kamuflajlar yapılmış ve cehennem patlak vermiş. Başlangıçta bu müthiş kalabalık karşısında şaşıran ve ne yapacağını bilemeyen Barış Muhafızları, kalabalıklara yenik düşmüşler. İletişim Merkezi, hububat ambarı ve güç istasyonu sağlama alınmış. Barış Muhafızları düştükçe, silahlar asilerin eline geçmeye başlamış. Bunun bir delilik hareketi olmadığına, bir şekilde diğer mıntıkalara haber ulaştırmaları halinde, Capitol'deki hükümeti gerçekten alaşağı edebileceklerine dair umutları varmış.

Ama sonra balta inivermiş. Binlerce Barış Muhafızı akın akın gelmeye başlamışlar. Hava araçları, asilerin kalelerini bombalayıp, küle çevirmişler. Bunu izleyen o tarifsiz kaosta, insanların tek yapabildiği, henüz hayattayken kendilerini evlerine atmak olmuş. Şehri etkisiz hale getirmeleri kırk sekiz saat dahi sürmemiş. Sonra, bir hafta boyunca, herkes kilit altında kalmış. Yiyeceksiz ve kömürsüz kalmışlar; evden dışarı çıkmaları yasaklanmış. Statik elektrik dışında ekrana yansıyan tek şey, şüpheli fitnecileri meydanda asılırken gösteren görüntüler olmuş. Sonra bir gece, bütün mıntıka açlıktan ölme sınırındayken, her zamanki gibi işe dönmeleri için emir gelmiş.

Bu, Twill ve Bonnie için okul demekmiş. Bombalar yüzünden geçilmez bir hal alan bir sokak yüzünden, fabrikadaki vardiyalarına geç kalmışlar. Bu yüzden, fabrika, içindeki herkesle -ki buna Twill'in kocası ve Bonnie'nin bütün ailesi de dahilmiş- birlikte havaya uçarken, sadece birkaç yüz metre uzaktaymışlar.

"Birileri, Capitol'e ayaklanma fikrinin fabrikadan çıktığını söylemiş olmalı," dedi Twill cılız bir sesle.

İkisi birlikte, Barış Muhafızı üniformalarının beklediği Twill'in evine kaçmışlar. Bulabildikleri erzakın tamamını bir araya toplayıp artık ölü olduklarını bildikleri komşularının evlerinden özgürce bir şeyler çaldıktan sonra, doğruca tren istasyonuna koşmuşlar. Raylara yakın bir depoda üstlerini değiştirip Barış Muhafızı kostümüne büründükten sonra, kendilerini 6.Mıntıka'ya doğru yola çıkan bir trenin kumaşla dolu yük vagonuna atmayı başarmışlar. Yol üzerinde bir yakıt istasyonunda trenden kaçıp yola yaya olarak devam etmişler. Ormana gizlenerek ve yollarını kaybetmemek için rayları rehber edinerek, iki gün kadar önce 12. Mıntıka'nın dışına ulaşmışlar. Bonnie bileğini burkunca durmak zorunda kalmışlar.

"Neden kaçtığınızı anlıyorum ama 13. Mıntıka'da ne bulmayı

bekliyorsunuz?" diye sordum.

Bonnie ve Twill birbirlerine gergin bakışlar attılar. "Tam olarak emin değiliz,"dedi Twill.

"Orada molozdan başka bir şey yok ki," dedim. "Hepimiz televizyonda yayınlanan filmi gördük."

"Mesele de bu ya zaten. 8. Mıntıka'da yaşayan herkesin hatırlayabildiği en eski zamanlardan bu yana hep aynı görüntüleri veriyorlar," dedi Twill.

"Öyle mi?" Geriye dönüp düşünmeye, televizyonda gördüğüm 13. Mıntıka görüntülerini zihnimde canlandırmaya çalıştım.

Twill "Adalet Binası'nı hep nasıl gösterdiklerini bir düşünsene," diyerek devam etti. Kafamı salladım. En az bin defa görmüşümdür. "Çok dikkatli bakınca görebiliyorsun. Uzakta, sağ köşede."

"Neyi görebiliyorsun?" diye sordum.

Twill üzerinde kuş olan krakerini havaya kaldırdı. "Bir alaycıkuş. Uçup giderken, kısa bir an görünüp kayboluyor. Her defasında, hep aynı kuş."

"Bizim mıntıkada, Capitol şimdi gerçekten neler olduğunu gösteremeyeceği için, hep aynı görüntüyü yayınladıkları konuşulurdu," dedi Bonnie.

İnanmadığımı gösteren bir homurtu çıkardım. "Sırf buna, bir kuşa dayanarak, ta 13. Mıntıka'ya mı gideceksiniz? Ne yani? Sokaklarında insanların salına salına dolaştıkları bir şehir bulacağınızı falan mı sanıyorsunuz? Ve Capitol'ün buna razı geldiğini?"

"Hayır," dedi Twill saf bir tavırla. "Yüzeydeki her şey yerle bir edilince, insanların yer altına taşındıklarına inanıyoruz. Hayatta kalmayı başardıklarını düşünüyoruz. Karanlık Günler'den önce, 13. Mıntıka'nın ana sanayisi nükleer gelişme olduğu için, Capitol'ün, onları rahat bıraktığını."

"Onlar grafit madencileriydi." Ama sonra, bu bilgiyi Capitol'den aldığını anımsayıp duraksadım.

"Birkaç küçük madenleri vardı, evet. Ama o kadar kalabalık bir nüfusu mazur göstermeye yetmez. Sanırım, kesin olarak bildiğimiz tek şey bu," dedi Twill. Kalbim deli gibi çarptı. Ya haklılarsa? Doğru olabilir mi? Vahşi hayat dışında, kaçılacak başka bir yer olabilir mi? Güvenli bir yer. 13. Mıntıka'da bir topluluk varsa, burada ölümümü beklemek yerine oraya, bir şeyler başarabileceğim bir yere gitmem daha doğru olmaz mı? Ama eğer... 13. Mıntıka'da güçlü silahları olan insanlar varsa?

Öfkeli bir sesle "Bize neden yardım etmediler?" dedim. Ve eğer doğruysa, neden bizi bu şekilde yaşamaya terk ettiler? Açlık ve Oyunlar'daki onca ölümle baş başa..." Birden, arkasına yaslanıp ölümümüzü seyreden 13. Mıntıka'nın hayali yeraltı şehrinden nefret etmeye başladım. Onların Capitol'den bir farkı yok demekti.

Bonnie "Bilmiyoruz" diye fısıldadı. "Şu anda sadece var oldukları umuduna tutunuyoruz."

Bu cümle aklımı başıma getirdi. Bunlar sadece yanılsamalardı. 13. Mıntıka diye bir şey yok; çünkü Capitol var olmalarına asla izin vermezdi. Büyük ihtimalle o film konusunda yanılıyorlardı. Alaycıkuşlar kayalar kadar nadir ve en az kayalar kadar dayanıklılar. 13. Mıntıka bombardımana dayanabildilerse, büyük olasılıkla şimdi, öncesinden daha iyi durumdadırlar.

Bonnie'nin bir yuvası yoktu. Ailesi ölmüştü. 8. Mıntıka'ya geri dönmesi ya da başka bir mıntıkaya karışması imkansızdı. Tabii ki bağımsız ve gelişmekte olan bir 13. Mıntıka fikri ona cazip geliyordu. Ona cılız bir duman kadar uçucu bir hayalin peşinden koştuğunu bir türlü söyleyemiyordum. Belki o ve Twill, ormanda bir şekilde yeni bir hayat kurabilirler. Bundan şüpheliydim ama o kadar acınacak haldeler ki, yardım etmeyi denemeye mecburdum.

İlk iş olarak onlara daha çok kuru fasulye ve tahıllardan oluşan erzak paketlerimi verdim. Temkinli hareket ederlerse, uzunca bir süre idare edebilirlerdi. Sonra Twill'i dışarı çıkarıp avlanmanın temel kurallarını anlatmaya çalıştım. Elinde, gerekli hallerde güneş enerjisini ölümcül güç ışınlarına çevirebilen, dolayısıyla sonsuza dek dayanabilecek bir silah vardı. İlk sincabını öldürmeyi başarıyor ama zavallı hayvan, bedenin doğrudan darbe yediği için bir kömür yığınına dönüşüyordu. Yine de ona derisini nasıl yüzeceğini ve nasıl temizleyeceğini gösterdim. Biraz pratikle iyice kapacaktır. Bonnie için yeni bir

koltuk değneği kestim. Eve döndüğümüz zaman, ayağımdaki ekstra çorap çiftini çıkarıp zavallı kızcağıza verdim ve yürümek zorunda kaldığı zaman çizmesini burnuna sokmasını, geceleri de ayağına giymesini söyledim. Ve nihayet onlara adam gibi ateş yakmayı gösterdim.

12. Mıntıka'da hayatın nasıl olduğunu anlatmam için yalvardılar. Ben de onlara Thread'li hayatı anlattım. Bunu 13. Mıntıka'yı idare edenlere götürülecek önemli bir bilgi olarak algıladıklarını gördü ve umutlarını yerle bir etmemek için onlara ayak uydurdum. Fakat ışık akşamüstünü haber verince, artık onları oyalayacak zamanım kalmadı.

"Artık gitmem gerek," dedim.

Bana tekrar tekrar teşekkür edip sımsıkı sarıldılar.

Bonnie'nin gözlerinden yaşlar döküldü. "Seninle gerçekten tanışma şansına sahip olduğumuza inanamıyorum. Şeyden beri herkes sadece senden bahsediyor... "

"Biliyorum, biliyorum. O orman meyvelerini ortaya çıkarmamdan beri," dedim bitkin bir sesle.

Yağan kara rağmen eve dönüş yolunun nasıl geçtiğini anlamadım. Aklımda 8. Mıntıka'daki ayaklanmayla ilgili yeni haberler ve 13. Mıntıka'nın pek olası görünmeyen ama umut vaat eden varlığı cirit atıyordu.

Bonnie ve Twill'in anlattıkları, bir şeyi doğrulamış oldu. Başkan Snow beni aptal yerine koydu. Dünya üzerindeki bütün öpüşmeler ve sevgi sözcükleri bir araya gelseler bile, 8. Mıntıka'da baş gösteren hararetı söndüremezlerdi. Evet, orman meyvelerini ortaya çıkarmam bir kıvılcım vazifesi görmüş olabilirdi ama ateşi kontrol etmem gibi bir olasılık yoktu. Başkan da bunu biliyor olmalıydı. O zaman neden evime kadar geldi ve beni Peeta'ya karşı aşkımla kalabalıkları ikna etmeye zorladı?

Bu, dikkatimi dağıtmak ve beni mıntıkalarda daha coşturucu hamleler yapmaktan alıkoymak için kurguladığı bir oyundu. Ve tabii, Capitol halkını eğlendirmek için. Sanırım düğün de bunun gerekli bir uzantısından başka bir şey değildi.

Tam çite yaklaşırken, dallardan birinde bir alaycıkuş kıpırdandı ve bana bakarak şakıdı. Kuşu görünce, krakerdeki figürün tam olarak ne anlama geldiğini öğrenmemiş olduğumu fark ettim.

"Senin tarafındayız demek." Bonnie böyle demişti. Beni tarafımda insanlar mı var? Hangi taraftan bahsediyoruz? Yoksa farkında olmadan, umut bağlanan bir ayaklanmanın yüzümü oldum? İğnemdeki alaycıkuş direnişin sembolü mü oldu Eğer öyleyse, benim tarafın durumu pekiyi değil demektir. Bunu anlamak için 8. Mıntıka'da olup bitenlere bakmak yeterliydi.

Silahlarımı, Dikiş'teki evimin yakınında boş bir kütüğü içine gizledikten sonra, çite doğru yürüdüm. Çayır'a girmek üzere yere çömeldim ama kafam o gün yaşadıklarıma öylesine takılmış haldeydi ki, ancak bir baykuşun öttüğünü duyunca aklım başıma geldi.

Solgun ışıkta dikenli teller her zamanki kadar zararsız görünüyordu. Fakat kulağıma gelen ses beni irkiltti: Teller, elektrikle yüklendiklerini anlatırcasına, iz sürücü arıların kovanlarıyla dolu bir ağaç gibi vızıldıyorlardı.

11

Ayaklarım otomatik olarak geri çekildi ve ağaçların arasına karıştım. Buz gibi havada nefesimin beyaz buğusunu saklamak için eldivenli elimi, ağzımın üstüne kapattım. Damarlarımda adrenalin çağlarken, o güne dair bütün endişeleri zihnimden silip tam karşımda duran yakın tehdide odaklandım. Neler oluyordu? Thread ek bir güvenlik önlemi olarak çiti çalıştırmış olabilir miydi? Ya da bir şekilde bugün ağından kaçtığımı mı öğrenmişti? Beni göz altına alıp tutuklamanın bir yolunu bulana kadar, 12. Mıntıkanın dışında tutmayı kafasına koymuş olabilir miydi? Beni meydana sürükleyip boyunduruğa hapsedene, kırbaçlayana veya asana kadar?

Kendi kendime, sakin ol, dedim. Bu çite elektrik verilmesine mıntıka dışında ilk yakalanışım değil ki. Seneler içinde, bunu birkaç defa yaşadım ama her defasında Gale yanımdaydı. İkimiz birlikte, güç kaynağının kapatılmasını beklemek için rahat bir ağacın tepesine tünerdik. Zaten bir zaman sonra da elektrik akımı kesilirdi. Hatta Prim, geç kaldığım zamanlarda Çayır'a gidip çiti kontrol etme ve annemin endişelerini giderme alışkanlığı bile edinmişti.

Ancak bugün ormanda olduğum ailemin aklının ucundan dahi geçmezdi. Onları yanlış yönlendirmek için ne gerekiyorsa yapmıştım. Yani, ortaya çıkmazsam, endişelenecekleri kesindi. Aslında ben de için için endişeliydim; çünkü çite, ormana döndüğüm ilk günde elektrik verilmesinin tesadüften ibaret olup olmadığını bilmiyordum.

Beni, gizli gizli çitin altından geçerken kimsenin görmediğini sanıyordum ama kim bilir, her zaman kiralık gözler vardır. Birileri Gale'i tam o noktada öptüğümü bildirmemiş miydi? Gerçi o zaman gündüzdü benim davranışlarım konusunda temkinli davranmaya başlamamdan önceydi. Gözetleme kameraları olabilir miydi? Bu daha önce de merak etmiştim. Başkan Snow öpüşme olayını kameralar aracılığıyla mı öğrenmişti? Ben çitin altından süzülürken hava henüz karanlıktı; üstelik yüzümü bir şalla sıkı sıkı sarmıştım. Gerçi, ormana girdiğinden şüphelendikleri insanların listesi pek uzun olmasa gerek.

Gözlerim, ağaçların arasından çitin öte yakasını, Çayır’ı taradı. Tek görebildiğim, Dikiş'in dış kenarındaki evlerin pencerelerinden süzülen ışıkla

aydınlanan ıslak kardı. Görünürde tek bir Barış Muhafızı ya da avlandığıma dair hiçbir işaret yoktu. Thread bugün mıntıkadan çıktığımı bilsin ya bilmesin, aksiyon planım aynı olmak zorundaydı: Görünmeden çitin diğer tarafına ulaşıp bu tarafa hiç geçmemişim gibi davranmak.

Tel örgü ya da çitin üst kısmını koruyan dikenli tellere temas etmek, hemen o anda elektrik akımına kapılmak demekti. Tellerin altından, algılanma riskini almadan geçebileceğimi hiç sanmıyordum. Zaten zemin de donuk haldeydi. Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Bir şekilde üstünden geçmem gerekecekti.

En dışta kalan ağaç sırası boyunca ilerledim ve ihtiyacımı karşılamaya yetecek yükseklik ve uzunlukta bir dal aramaya başladım. Bir mil kadar ilerledikten sonra işe yarayabilecek bir akçaağaca rastladım. Gerçi gövdesi fazla geniş ve sarılarak tırmanılamayacak kadar buzluydu. Üstelik alçakta dalı da yoktu. Hemen yanı başındaki başka bir ağaca tırmanıp riski alarak akçaağaca atlarken, ağacın buz tutmuş kabuğu az kalsın ellerimin arasından kayıyordu. Ancak tutunmayı ve dikenli tellerin üstüne doğru uzanan bir dala ağır ağır da olsa geçmeyi başardım.

Aşağıya bakınca, Gale'le çiti haklamaya soyunmak yerine beklemeyi neden tercih ettiğimizi hatırladım. Kızarmayacak kadar yüksekte olmak, yerden en az altı metre yukarıda olmak anlamına geliyordu. Benim üzerinde durduğum dalın yaklaşık yedi buçuk metre yüksekte olduğunu tahmin ediyordum. Ama başka seçeneğim var mıydı? Başka bir dal arayabilirdim ama hava artık kararmaya başladı. Kar yağışı, ay ışığını bastıracaktı. Burada, en azından düşüşümü yumuşatacak bir kar yığını olduğunu görebiliyordum. Başka bir ağaç bulsam -ki bundan da şüpheliyim- neyin içine atlayacağımı kim bilebilirdi? Boş av çantamı omzuma asıp sadece ellerimden asılı kalacak şekilde, aşağı sarktım. Bir an cesaret topladım. Ve sonra parmaklarımı gevşettim.

Ardından düşme hissi geldi ve sonra omurgamdan yukarı doğru çıkan keskin bir sancıyla eşzamanlı olarak yere çarptım. Bir an sonra popom son hızla yere vurdu. Karın içinde hareketsiz yatıp ne kadar zarar gördüğümü kestirmeye çalıştım. Daha ayağa kalkmadan, sol topuğumdaki ve kuyruk sokumumdaki acıdan, yaralandığımı anladım. Tek soru, ne kadar kötü yaralandığımdı. Birkaç ezikle atlatacağımı umuyordum ama kendimi ayağa kalkmaya zorlayınca, bir yerlerimi kırdığımdan da şüpheleniyordum. Yine de yürüyebildim; bu yüzden harekete geçtim ve topallamamı olabildiğince sakladım.

Annem ve Prim, ormana gittiğimi asla öğrenmemeliydiler. Ne kadar zayıf olursa olsun, kendime bir hikaye uydurmak zorundaydım. Meydandaki dükkanların bazıları hâlâ açıktı. Birine girip bandajlık beyaz kumaş aldım. Zaten bandaj malzememiz de bir hayli azalmıştı. Başka bir dükkanda Prim için biraz şekerleme aldım. Şekerlerden birini ağzıma atıp nane tadının dilimin üstünü kaplamasını hissederken gün boyu hiçbir şey yemediğimi fark ettim. Niyetim, gölde bir şeyler yemekti ama Twill ve Bonnie'nin durumunu görünce, erzaklarından tek bir yudum dahi almaya kıyamadım.

Eve vardığımda sol topuğumun en ufak bir ağırlığa da tahammülü yoktu. Anneme eski evimizin çatısındaki bir sızıntıyı tamir etmeye çalışırken kayıp düştüğümü söylemeye karar verdim. Eksilen yiyecekler konusuna gelince, kimlere dağıttığım konusunu havada bırakmaya çalışacaktım. Kendimi içeri sürükleyip ateşin önünde koy vermeyi planlıyordum. Ama beni yeni bir şok bekliyordu.

Biri kadın, biri erkek, iki Barış Muhafızı, mutfak kapımızda dikiliyorlardı. Kadın, tepkisiz kaldı, ancak adamın gözlerinde bir şaşkınlık kıpırtısı görür gibi oldum. Beklenmiyordum. Ormanda olduğumu biliyor; orada kısılıp kaldığımı sanıyorlardı.

Doğal bir sesle "Merhaba," dedim.

Annem, muhafızların arkasında belirdi ama aradaki mesafeyi korumaya özen gösterdi. Biraz fazla neşeli bir sesle "İşte geldi. Yemeğe yetişti," dedi. Oysa akşam yemeği için çok geç kaldım.

Normal şartlarda yapacağım gibi çizmelerimi çıkarmayı düşünüyordum ama bunu, yaralarımı ele vermeden yapabileceğimden emin olamadım. Bu yüzden ıslak beremi çıkarıp saçlarımdaki karları silkeledim. Barış Muhafızlarıma "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

"Baş Barış Muhafızı Thread, size bir mesaj gönderdi," dedi kadın.

Annem "Saatlerdir bekliyorlar," diye ekledi. Geri dönemediğimi görmek için bekliyorlardı. Çitte elektrik akımına kapıldığımdan ya da ormanda mahsur kaldığımdan emin olmak ve ailemi sorguya alabilmek için. "Önemli bir mesaj olmalı," dedim.

Kadın "Nerede olduğunuzu sorabilir miyiz, Bayan Everdeen?" diye sordu.

Bıkkın bir sesle "Sanırım nerede olmadığımı sormanız daha kolay olabilirdi." Attığım her adım işkenceden farksız olsa da, kendimi ayağımı normal kullanmaya zorlayarak, mutfağa yöneldim. Barış Muhafızlarının arasından geçip masaya sorunsuz ulaştım. Çantamı bırakıp, ocağın yanında kaskatı bir halde duran Prim'e döndüm. Haymitch ve Peeta da oradaydılar. Birbirinin eşi sallanan koltuklarla yerleşmiş, satranç oynuyorlardı. Tesadüfen mi buradalar yoksa Barış Muhafızları tarafından "davet" mi edildiler? Her halükarda, onları gördüğüme memnundum.

Haymitch sıkılmış gibi "Eee, nerede değildin?" diye sordu.

Prim'e bakarak, üstüne basa basa "Keçi Adam'a Prim'in keçisini gebe bıraktırma konusunu konuşmaya gidemedim çünkü birileri bana adamın nerede yaşadığı konusunda tamamen yanlış bilgi vermiş," dedim.

"Hayır, yanlış bilgi vermedim," dedi Prim. "Sana tam adresi söyledim."

"Madenin batı girişinin yakınında yaşadığını söyledin," dedim.

Prim "Doğu girişi," diye düzeltti.

"Bariz olarak 'batı girişi' dedin. Hatta kömür döküntülerinin yığıldığı yer mi diye sorduğumda da 'evet' dedin."

Prim sabırla "Kömür döküntüleri doğu girişi tarafında kalıyor," dedi.

"Hayır. Bunu ne zaman söyledin ki?" diye sordum. Haymitch lafa girdi. "Dün gece."

"Kesinlikle doğu dedi," diye söylendi Peeta da Haymitch'e baktı, gülüştüler. Peeta'ya baktım, pişman olmuş gibi görünüyordu. "Üzgünüm ama hep söylüyorum; insanları dinlemiyorsun."

"Her iddiasına girerim, insanlar bugün orada yaşamadığını söylediklerinde sen yine dinlememişsindir," dedi Haymitch.

Ne kadar haklı olduğunu açıkça ortaya koyarak "Kapa çeneni, Haymitch,"

dedim.

Haymitch ve Peeta gülmekten yerlere yatarken Prim de gülümsedi.

"Pekala. Madem öyle, o aptal keçiyi gebe bıraktırma işini başkası halletsin."

Bu sözlerim onları daha da güldürdü. İçimden "Haymitch ve Peeta'nın buraya kadar gelebilmelerinin nedeni bu," diye geçirdim. "Hiçbir şey onları hazırlıksız yakalayamıyor."

Barış Muhafızlarıma baktım. Adam gülümsedi ama kadın ikna olmuşa benzemiyordu. Keskin bir sesle "Çantada ne var?" diye sordu.

Av hayvanı ya da yaban bitkileri bulmayı umduğunu biliyordum. Beni açıkça suçlu çıkaracak herhangi bir şey. Çantanın içindekileri masaya boşalttım. "Kendiniz bakın."

"Ah, çok iyi," dedi annem kumaşa yakından bakarken. "Bandajımız azalmıştı." Peeta masaya yaklaştı ve şekerleme torbasını açarken "Oooo, naneli hem de,"diyerek ağzına bir şeker attı.

"Onlar benim," diyerek şeker torbasını kapmak üzere atıldım. Peeta torbayı Haymitch'e attı. Haymitch ağzına bir avuç şeker attıktan sonra, torbayı kıkırdayan Prim'e attı. hiçbiriniz şekeri hak etmiyorsunuz," dedim.

"Neden? Haklı olduğumuz için mi?" Peeta beni kollarıyla sardı. Kuyruk sokumumun itirazıyla dudaklarımın arasından acı dolu bir inleme kaçtı ve ben sanki gücendiğim için böyle davranıyormuşum gibi bir tavır takındım. Ancak Peeta'nın bakışlarından, canımın yandığını anladığını okuyabiliyordum.

"Tamam. Prim batı dedi. Kesinlikle batı dediğini duydum. Ve hepimiz aptalız. Bu nasıl?"

"Daha iyi," deyip öpüşünü kabul ettim. Sonra, orada olduklarını yeni hatırlamışım gibi, Barış Muhafızlarına baktım. "Benim için bir mesajınız vardı, değil mi?"

Kadın "Baş Muhafız Thread'den," dedi. "12. Mıntıka'yı çevreleyen çite, bundan böyle günün 24 saati elektrik verileceğini bilmenizi istedi."

Biraz fazla masum bir edayla "Zaten öyle değil miydi?" diye sordum.

"Bu bilgiyi kuzeninize aktarmak ilginizi çekebilir diye düşündü," dedi kadın.

"Teşekkürler. Söylerim. Sanırım güvenlik önemlerinin Çite kadar sıçradığını duyunca daha rahat uyuyacaktır." Durumu zorladığımı biliyordum ama böyle cevap vermek bana tatmin duygusu yaşatıyordu.

Kadının çenesi gerildi. Hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyordu ama uygulayacak başka emri yoktu. Beni başıyla selamlayıp peşinde erkek muhafızla birlikte evden ayrıldı. Annem kapıyı arkalarından kilitler kilitlemez, masaya yaslandım.

Peeta düşmememem için beni tutarak "Sorun ne?" diye sordu.

"Ah, sol ayağımın canına okudum. Topuğum. Kuyruk sokumumun da iyi bir gün geçirdiğini söyleyemem." Peeta beni sallanan koltuklardan birine götürdü, ağır hareketlerle mindere çöktüm.

Annem çizmelerimi çıkardı. "Ne oldu?"

"Kayıp düştüm." Dört çift göz bana inanmayarak bakıyordu. "Buzda." Fakat hepimiz evin dinlendiğini ve açıkça konuşmanın güvenli olmadığını biliyorduk. Burada ve şimdi olmaz.

Annem çorabımı çıkarınca parmaklarıyla sol topuğumun kemiklerini yokladı; yüzümü buruşturdum. "Kırık olabilir," dedi. Diğer ayağımı kontrol etti. "Bu iyi görünüyor." Kuyruk sokumumun fena hasar gördüğüne karar verdi.

Prim pijamalarımı ve sabahlığımı almaya gönderildi. Üstümü değiştirince, annem sol bileğim için bir kar bohçası hazırlayıp ayağımı bir yastığın üstüne uzattı. Diğerleri yemeklerini masada yerken, ben oturduğum yerde üç kase güveç ve bir somun ekmeği mideye indirdim. Bonnie ve Twill'i düşünerek, ağır ve ıslak karın ayak izlerimi yok ettiğini umarak ateşe baktım.

Prim gelip yere, yanıma oturdu ve başını dizime yasladı. Ben onun yumuşacık sarı saçlarını kulaklarının arkasına iterken, birlikte naneli şekerlerimizi emdik.

"Okul nasıldı?" diye sordum.

"Fena değildi. Kömürün yan ürünlerini öğrendik," dedi. Bir süre ateşe bakmaya devam ettik. "Gelinliğini deneyecek misin?"

"Bu akşam değil. Büyük ihtimalle, yarın denerim," dedim.

"Ben eve dönene kadar bekle, olur mu?" "Tabii." Tabii o saate kadar tutuklanmazsam.

Annem bana içine bir doz uyku şurubu kattığı bir fincan papatya çayı verdi. Göz kapaklarım derhal ağırlaşmaya başladı. Yaralı ayağımı sardı. Peeta beni yatağıma taşımaya gönüllü oldu. Önce omzuna yaslanarak yürümeye gayret ettim ama o kadar sersem haldeydim ki, sonunda beni kucakladığı gibi üst kata taşıdı. Yatağıma yatırıp üstümü sıkıca örttükten sonra iyi geceler diledim ama elini yakaladım ve gitmesine izin vermedim. Uyku şurubunun bir yan etkisi, tıpkı beyaz likör gibi, insanın duygularını kontrolsüzce dışa vurmasına neden oluyordu ve dilimi tutmam gerektiğinin farkındaydım. Ama gitmesini istemiyordum. Hatta yatağa, yanıma tırmanmasını ve bu gece kabusların taarruzuna uğradığımda yanımda olmasını istiyordum. Zihnimde şekillendiremediğim bir nedenden dolayı, bunu istemeye iznimin olmadığını biliyordum.

"Hemen gitme, ben uyuyana kadar bekle," dedim.

Peeta yatağımın kenarına oturup elimi ellerinin arasında ısıttı. "Bugün neredeyse fikrini değiştirdiğini düşünmeye başlayacaktım. Akşam yemeğine geç kalınca... "

Başım dumanlıydı ama neden bahsettiğini tahmin edebiliyordum. Çit hikayesi, geç kalışım, Barış Muhafızlarının beni bekliyor olması... Kaçtığımı düşünmüş olmalıydı. Belki de Gale'le birlikte.

"Hayır. Sana söylerdim," dedim. Elini çekip yanağıma yaslayınca o gün pişirdiğini tahmin ettiğim ekmeklerden kalma tarçın ve dereotu kokusunu duydum. Ona Twill, Bonnie Ve 13. Mıntıka fantezisinden bahsetmek istiyordum ama bu hiç güvenli olmazdı. Zaten içimin geçtiğini hissettim. Son bir cümle daha söyleyebildim. "Benimle kal."

Uyku şurubu beni uykunun derinliklerine çekerken, Peeta'nın bir cevap fısıldadığını duyar gibi oldum ama tam olarak ne dediğini anlamıyordum.

Annem öğlene kadar uyumama izin verdi; sonra topuğumu muayene etmek için kaldırdı. Bir haftalık yatak istirahatına çarptırıldım ama kendimi çok bitkin hissettiğim için itiraz etmedim. Sadece bileğim ve kuyruk sokumum değil bütün bedenim yorgunluktan sızlıyordu. Bu yüzden annemin doktorluk taslamasına ve bana kahvaltımı yatakta ettirdikten sonra üzerime bir kat daha battaniye sermesine izin verdim Sonra, bir süre pencereden kış göğünü seyrederek öylece yatıp olayların nereye varacağını merak ettim. Bol bol, Bonnie ve Twill'i, aşağıdaki beyaz gelinlik yığınını, Thread'in geriye nasıl döndüğümü keşfedip beni tutuklayacağını düşündüm. İşin komik tarafı, geçmiş suçlanma dayanarak beni kolayca tutuklayabilirdi; fakat belki de, bir galip olduğum için, bahanesinin çürütülmeyecek bir bahane olması gerekiyordu. Başkan Snow'un, Thread'le iletişim halinde olup olmadığını da merak ediyordum. Başkan'ın, yaşlı Cray'in varlığından haberdar olduğunu bile sanmıyordum; fakat artık ülke çapında sorun olduğum için, Thread'i ne yapması gerektiği konusunda özenle yönlendiriyor olabilir miydi? Yoksa Thread başına buyruk mu hareket ediyordu? Her halükarda, ikisinin de, o çit sayesinde, beni mıntıkaya hapsetmek istediğinden emindim. Kaçmanın bir yolunu bulsam bile -belki o akçaağaca bir halat bağlayıp kendimi yukarı çekebilirim- artık ailem ve dostlarımla birlikte kaçmam söz konusu olamazdı. Hem zaten Gale'e kalıp mücadele edeceğimi söyledim.

Bundan sonraki birkaç gün boyunca, kapının her çalınışında yerimden sıçradım. Gerçi ortalıkta beni tutuklamaya gelmiş Barış Muhafızları olmadığı için zamanla gevşemeye başlıyordum. Peeta, çitin belli yerlerinde elektriğin kesildiğini çünkü ekiplerin tel örgüyü yere sabitleme çalışmalarıyla meşgul olduğunu söyleyince daha da rahatladım. Thread, içinden geçen ölümcül akıma rağmen, bir şekilde çitin altından geçtiğimi başardığımı sanıyor olmalıydı. Bu sayede, Barış Muhafızlarının insanları taciz etmek dışında bir işle meşgul oldukları için Mıntıkadakiler de rahat bir nefes alıyorlardı.

Peeta her gün elinde peynirli çöreklerle çıkageliyordu ve aile defteri üzerinde çalışmama yardım etmeye başladı. Defter dediğini, parşömen kağıdı ve deriden yapılma eski bir şeydi Anne tarafımdan bir aktar, çok uzun zaman önce, defteri hazırlamaya başlamış. Defter, bitkilerin mürekkepli kalemle yapılmış çizimleri ve tıbbi kullanımlarının tariflerinden oluşuyordu. Babam, kitaba yenilebilir bitkilerle ilgili bir bölüm eklemişti; bu bölüm, ölümünden sonra hayatta

kalabilmemizde bize rehberlik etmişti. Uzun süredir, kendi bilgilerimi de kaydetmek istiyordum. Tecrübeyle ya da Gale sayesinde öğrendiğim şeyleri ve Oyunlar öncesindeki eğitimde edindiğim bilgileri. Ressamlığın kıyısından bile geçmediğim için yapamamıştım çünkü çizimlerin detaylı olarak yapılması hayati önem taşıyordu. İşte burada Peeta devreye girdi. Bitkilerin bir kısmını zaten o da tanıyordu, bir kısmının kurutulmuş örnekleri elimizde vardı; diğerlerini de benim tarif etmem gerekiyordu. Ben tamamen doğru olduklarına ikna olana kadar, müsvedde kağıdına eskiz çizmeyi sürdürdü. Çizimleri kitaba aktarmasına ancak doğruluklarından emin olunca izin verdim. Sonrasında da ben, bitkiyle ilgili bilgilerimi özenle not ettim.

Bu sakin ve oyalayıcı iş sayesinde, zihnimi dertlerimden uzak tutmayı başarıyordum. Peeta'nın çizim yapan, boş bir sayfayı mürekkep darbeleriyle çiçeklendiren, daha önce siyah beyaz olan defterimize renk katan ellerini seyretmek çok hoşuma gidiyordu. Konsantre olduğu zaman, yüzü, bambaşka bir hal alıyordu. Her zamanki uysal ifadesi, yerini daha yoğun ve içinde koskoca bir dünyanın kilitli olduğunu düşündüren bir ifadeye bıraktı. Bu ifadeyi daha önce de görmüştüm: Arenada, bir kalabalığa hitap ederken ya da 11. Mıntıka'da Barış Muhafızlarının silahlarını iterek benden uzaklaştırırken gibi ifadeden nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini bilemiyordu. Ayrıca, çok açık renk oldukları için normalde fark etmediğimiz kirpiklerine de biraz takıldım. Yakından baktığınız zaman, pencereden içeri süzülen gün ışığında, açık altın rengi ve göz kırptığı zaman birbirlerine takılıp-kalıverecekleri hissini uyandıran uzun kirpiklerini daha iyi görebiliyordunuz.

Bir öğleden sonra, Peeta bir çiçeği renklendirirken ansızın durdu ve bana o kadar ani bir bakış attı ki, onu gizli gizli süzerken yakalanmışım gibi irkildim. Aslında tuhaf biçimde, onu gerçekten de süzüyor olabilirdim. Ama o sadece "Biliyor musun, sanırım ilk defa birlikte normal bir şeyler yapıyoruz," dedi.

"Evet," dedim. Bütün ilişkimiz Oyunlar'ın lekelerini taşıyordu. İçinde normallikten eser yoktu. "İyi değişiklik," dedim.

Her öğleden sonra, biraz ortam değişikliği yaşayayım diye, beni aşağıya taşıdı. TV'yi açarak herkesin sinirlerini bozuyordum. Normalde televizyonu sadece mecburi olduğu zamanlarda açardık çünkü Capitol'ün güç gösterileri ve propagandalarından oluşan -ve Açlık Oyunları'nın yetmiş dört yılından klipler içeren- karışım insanda nefret uyandırıyordu. Fakat şimdi ben özel bir şey

arıyordum. Bonnie ve Twill'in umutlarını bağladıkları o alaycıkuş. Bunun büyük ihtimalle aptalca olduğunu biliyordum ama öyleyse üstünü çizmek istedim. Ve gelişmekte olan 13. Mıntıka fikrini zihnimden sonsuza dek atmaktı.

Gözüme takılan ilk şey, Karanlık Günleri referans alan bir haber oldu. 13. Mıntıkanın Adalet Binası'nın dumanı tüten kalıntılarını ve ekranın sağ üst köşesinde uçan bir alaycıkuşun kanatlarının siyah-beyaz renkli alt kısımlarını gördüm. Aslında hiçbir şey kanıtlamıyordu. Çünkü, gördüğüm şey, eski bir hikayeye eşlik eden eski bir çekimdi.

Bununla birlikte, birkaç gün sonra dikkatimi çeken başka bir şey daha oldu. Ana haber sunucusu, 3. Mıntıka'daki üretici olumsuz etkileyen grafit kıtlığına dair bir haber okudu. Bir bayan muhabirle sözüm ona canlı bağlantı kuruyorlardı. Muhabir, üzerinde koruyucu bir tulumla 13. Mıntıka'nın Adalet Binası'nın harabelerinin önünde durdu. Maskesinin altından, yeni tamamlanan bir çalışmayla, 13. Mıntıka'daki madenlerin henüz yaklaşılamayacak kadar zehirli olduklarının ortaya konduğunu anlatıyordu. Nokta. Fakat yeniden stüdyodaki haber spikerine bağlanmadan hemen önce, ekranda, kesinlikle aynı alaycıkuşa ait olduğundan emin olduğum kanatları gördüm.

Muhabirin görüntüsü, eski çekimin üstüne oturtulmuş. Kadın 13. Mıntıka'da bile değildi. Ve şu soru kaçınılmaz bir hal aldı: O zaman, 13. Mıntıka'da ne var?

12

Bu keşiften sonra sakin sakin yatakta kalmak çok daha zordu. 13. Mıntıka hakkında daha çok bilgi toplamak ya da Capitol'ü tepetaklak etme amacına hizmet edecek bir şeyler istiyordum. Oysa tek yaptığım, tıka basa peynirli çörek yiyip Peeta'nın çizim yapmasını izlemekti. Haymitch zaman zaman bana kasabadan haber getirmek üzere uğruyordu ki haberler hep kötüydü. Cezalandırılan ya da açlığa yenik düşen insan sayısı, her geçen gün artıyordu. Ayağımın kullanılabilir kıvama gelmesiyle birlikte, kış da geri çekilmeye başladı. Annem bana egzersizler veriyordu ve biraz biraz tek başıma yürümeme izin veriyordu. Bir gece, ertesi sabah kasabaya inmeyi kafama koyarak yattım. Fakat ertesi sabah tepeme dikilmiş sırıtan Venia, Octavia ve Flavius'la uyandım. "Sürpriz!" diye haykırdılar. "Erken geldik."

Yüzüme yediğim kamçı darbesinden sonra, Haymitch, iyileşebilmem için, hazırlık ekibinin ziyaretini birkaç ay ertelemişti. Onları daha üç hafta görmem sanıyordum. Fakat gelinlikli fotoğraf çekimlerimin nihayet yapılacak olmasına sevinmiş gibi görünmeye çalışıyordum. Annem bütün gelinlikleri astığı için, hazır durumdaydılar ama dürüst olmam gerekirse, ben bir tanesini bile denemiş değildim.

Ekiptekiler, güzelliğimin harap hali üzerine her zamanki dramatik lakırdılarını sıraladıktan sonra, doğrudan işe koyuldular. En büyük endişeleri yüzümdü. Gerçi ben annemin yüzümü iyileştirmek konusunda çok iyi iş çıkardığını düşünüyordum. Sadece elmacık kemiğimin üstünde hafif pembe bir çizgi kaldı. Kamçı meselesinden kimsenin haberi olmadığı için, buzda kayıp yüzümü kestiğimi söylüyordum. Fakat sonra, aynı bahaneyi, ayağımın acımasını ve neden yüksek pabuçlu ayakkabı giyemeyeceğimi açıklamak için de kullandığımı fark ettim. Neyse ki Flavius, Octavia ve Venia şüpheci tipler değillerdi; bu yüzden bu konuda güvendeydim.

Birkaç hafta değil, sadece birkaç saat tüysüz görünmem icap ettiği için bu defa ağda yerine tıraşa maruz kaldım. Yine de içi bir şeyle doldurulmuş küvette yatmam gerekiyordu ama bu defaki iğrenç bir şey değildi; ben daha ne olduğunu anlamadan saç makyaj olayına geçtik. Ekip, her zaman olduğu gibi, dinlememek için ne gerekiyorsa yaptığım yeni haberlerle doluydu. Fakat Octavia dikkatimi

cezbeden bir şey söylüyordu. Aslında sadece laf arasında geçen, verdiği bir parti için karides bulamadığına dair bir şikayetti ama beni kulak kesilmeye itiyordu. "Neden karides bulamadın ki? Yoksa mevsimi mi değil?" diye sordum.

Octavia "Ah, Katniss. Haftalardır deniz mahsulü bulamıyoruz," diye yakındı. "Biliyorsundur, 4. Mıntıka'da hava çok kötü."

Beynim uğuldamaya başladı. Deniz mahsulleri yoktu. Haftalardır. 4.Mıntıka'dan gelmiyordu. Zafer Turu sırasında, kalabalığın güçbela gizlenen öfkesini hatırladım. Ve birden 4. Mıntıkanın baş kaldırdığından kesinkes emin oldum.

Sohbet arasında, kışın başka hangi zorluklara maruz kaldıklarını sordum. İstemeye alışık olmadıkları için, herhangi bir tedarik sorununun üzerlerindeki etkisi büyük oluyordu. Giyinmeye hazır hale geldiğimde, yengeç etinden, müzik ciplerine ve kurdelelere kadar sayısız ürünle ilgili şikayetleri sayesinde, hangi mıntıkaların ayaklanmış olabilecekleri konusunda fikir sahibi oldum. Deniz mahsulleri, 4. Mıntıka. Elektronik aygıtlar, 3. Mıntıka. Ve tabii, kumaşlar, 8. Mıntıka, bu kadar geniş bir alana yayılmış bir ayaklanma fikri bana hem korku, hem heyecan yaşatıyordu.

Daha fazla soru sormak istedim ama Cinna, beni kucaklamak ve makyajımı kontrol etmek üzere çıkageldi. Dikkati, derhal yüzümdeki yara izine kaydı. Bir şekilde, buzda kayma hikayesine inanmadığını hissettim ama didiklemedi. Yüzümdeki pudrayı elden geçirmekle yetindi ve yara izim tamamen görünmez hale geldi.

Aşağı indiğimizde oturma odasını tamamen boşaltılmış ve çekim için ışıklandırılmış halde buldum. Effie, çevredekilere emirler yağdırırken ve hepimizi programa uydurmaya çalışırken halinden son derece hoşnut görünüyordu. Aslında Effie'nin olması hiç de kötü bir şey sayılmazdı. Çünkü ortada altı gelinlik vardı ve tabi her gelinliğin ayrı bir duvağı, ayakkabısı, mücevheri, saçı, makyajı, dekoru ve ışığı. Krem rengi dantel, pembe güller ve bukleler. Fildişi saten, altın renkli dövmeler ve yeşillikler. Pırlantalarla süslü uzun, dar bir elbise, mücevherlerle donatılmış bir duvak ve ay ışığı. Ağır, beyaz pek ve belimden yere kadar inen kollar ve inciler. Bir çekim Onaylanır onaylanmaz, derhal bir sonrakine geçtik. Kendimi tekrar tekrar şekil verilen bir hamur gibi hissediyordum. Üzerimde çalışılırken, annem beni küçük lokmalar ve

çay yudumlarıyla beslemeye gayret etti ama çekim sona erdiğinde, bitkin ve açlıktan ölmek üzereydim. Cinna'yla biraz vakit geçirebilmeyi umuyordum ama Effie herkesi kapı dışarı edince telefon vaadiyle yetinmek zorunda kaldım.

Akşam oldu. Ayaklarım onca çılgın ayakkabı yüzünden acı içindeydi. Bu yüzden kasabaya gitme fikrinden vazgeçtim. Üst kata çıkıp yüzümdeki makyaj katmanlarım, kremleri ve boyaları yıkadım ve saçlarımı kurutmak üzere, aşağıya ateşin yanına indim. Okuldan eve son iki çekime yetişecek bir zamanlamayla dönen Prim, annemle gelinlikler hakkında gevezelik etmekle meşguldü. İkisi de fotoğraf çekiminden fazla hoşnut görünüyorlardı. Yatağıma girdiğim zaman, mutluluklarının asıl nedeninin, benim güvende olduğumu düşünmeleri olduğunu fark ettim. Capitol'ün kamçı olayına müdahalemi görmezden geleceğini çünkü hiç kimsenin öldürmeyi planladığı biri için bunca zahmet ve harcamaya girişmeyeceğini düşünüyorlardı. Doğruydu.

Kabusumda kendimi ipek gelinliğin içinde gördüm ama gelinlik yırtık pırtık ve çamur içindeydi. Ben ormanda koştururken, uzun kolları dikenlere ve dallara takılıp duruyordu. Haraçların muttalarından oluşan sürü gittikçe yaklaşıyor yaklaşıyor ve nihayet sıcak nefesleri ve kan damlayan kör dişleriyle beni yakalıyorlardı. Kendi çığlığımla uyandım.

Vakit, şafağa, yeniden uyumaya değmeyecek kadar yaklaşmıştı. Ayrıca bugün gerçekten dışarı çıkıp birileriyle konuşmam gerekti. Gale madende olacağı için ona ulaşmak imkansızdı. Ama Haymitch, Peeta ya da göle gittiğim günde beri yaşadıklarımın yükünü paylaşacak başka birine ihtiyacım vardı. Firardaki kanun kaçakları, elektrik verilmiş çitle bağımsız bir 13. Mıntıka, Capitol'de kısıntılar. Her şey.

Kahvaltımı annem ve Prim'le birlikte edip, sırrımı açacak birini bulma umuduyla yola düştüm. Hava, ılık ve bahardan izler taşıyordu. Bahar, ayaklanma için çok uygun bir zaman olurdu, sanırım. Kışı geride bırakınca, herkes kendini daha az kırılgan hissederdi. Peeta evde değildi. Sanırım çoktan kasabaya inmişti. Haymitch'in bu kadar erken saatte mutfağında hareket ettiğini görünce şaşırdım. Kapıyı çalmaya gerek görmeden, evine daldım. Üst kattan, pırıl pırıl evin yerlerini süpürmekte olan Hazelle'in sesi geldi. Haymitch körkütük sarhoş olmasa da, çok da ayık görünmüyordu. Sanırım Ripper'ın ticaret hayatına geri döndüğü dedikoduları boş değildi. Ben, belki de yatması daha iyi olur diye düşünürken, Haymitch birlikte kasabaya yürümemizi teklif etti. Haymitch ve ben

kısa sürede çok şey konuşmak konusunda bir hayli ustalaştık. Birkaç dakika içinde ben onu güncellemiş, o da beni 7. ve 11. Mıntıkalardaki ayaklanmalar konusunda aydınlatmış oluyordu. Önsezilerim beni yanıltmıyorsa, bütün bunlar, mıntıkaların en az yarısının ayaklanma girişiminde bulunduklarım gösteriyordu.

"Burada bir işe yaramayacağını hâlâ düşünüyor musun?" diye sordum.

"Henüz değil. Diğer mıntıkaların hepsi bizden çok daha büyükler. Halkın yarısı korkup evlerine çekilse bile, isyancıların şansı var. Oysa burada, 12. Mıntıka'da ya hepimiz ayaklanmalıyız ya da hiçbir sonuç elde edemeyiz."

Bunu düşünmemiştim. Sayıca ne kadar noksan olduğumuz aklıma gelmemişti. "Ama belki, belli bir noktada..." diye ısrar edecek oldum.

"Belki. Ama "biz küçük ve zayıfız ve nükleer silah geliştirmiyoruz," dedi Haymitch alaycı bir sesle. 13. Mıntıka hikayem onu pek heyecanlandırmışa benzemiyordu.

"Sence ne yapacaklar, Haymitch? İsyan çıkaran mıntıkalardan bahsediyorum."

"Sekiz'de ne olduğunu sen de duydun. Burada ne yapaklarını da gördük; ki burada tahrik unsuru bile yoktu," dedi Haymitch. "İşler gerçekten kontrolden çıkarsa, sanırım, şu Üç'te yaptıkları gibi, bir mıntıkayı daha ortadan kaldırmakta sakınca görmezler. İbret olsun diye, anlarsın ya."

"Yani sen, On Üç'ün gerçekten yok edildiğine inanıyor musun? Demek istediğim, Bonnie ve Twill alaycıkuşlu görüntüler konusunda haklıydılar."

"Pekala. Bu neyi ispatlar ki? Gerçekte, hiçbir şeyi... Eski çekimleri kullanıyor olmalarının pek çok nedeni olabilir. Belki daha etkileyici görünüyorlardır. Ayrıca, böylesi çok daha basit, değil mi? Onca yolu kat edip çekim yapmak yerine, reji odasında birkaç düğmeye basmak," dedi. "On Üç'ün bir şekilde hayata döndüğü ve Capitol'ün bunu görmezden gelmesi fikri... Bana daha çok, çaresiz insanların bel bağladıkları bir söylenti gibi geliyor."

"Biliyorum. Ben sadece umut etmiştim ki..." dedim.

"Aynen öyle. Çünkü sen de çaresizsin," dedi Haymitch.

Tartışmıyorum, çünkü çok haklıydı.

Prim, okuldan heyecandan fıkırdayarak döndü. Öğretmenleri, o akşam seyredilmesi mecburi bir yayın olacağını ilan etmişlerdi. "Bence senin foto çekimindir," dedi.

"Olamaz, Prim. Resimleri daha dün çektiler."

"Ama birisi öyle duymuş," dedi.

Yanıldığını umuyordum. Gale'i bütün bunlara hazırlayacak zamanım olmadı. Kırbaçlama olayından beri, onu sadece yaralarının durumunu anneme göstermek için bize geldiği zamanlarda görebiliyordum. Genelde, haftanın yedi gününü madende çalışarak geçiriyordu. Baş başa kalabildiğimiz birkaç dakikada -ben ona kasaba yolunda eşlik ederken- 12. Mıntıka'da ayaklanma olasılığıyla ilgili dedikoduların, Thread'in sıkı önlemleriyle geçiştirilmiş olduğunu anladım. Kaçmayacağımı biliyordu. Fakat, 12'de ayaklanmamamızla Peeta'nın karısı olmak zorunda kalacağımı da bilmesi gerekti. Beni ekranda birbirinden gösterişli gelinliklerle boy gösterirken görmek... Bunu nasıl kaldırabilir ki?

Saat yedi buçukta televizyon karşısında toplandığımızda, Prim'in yanılmadığını gördüm. Tahmin edileceği üzere, Caesar Flickerman, Eğitim Merkezi önünde toplanmış, insanları sadece ayakta durabilecekleri kadar yerlerinin olduğu bir kalabalığın karşısında, yaklaşan düğünümden bahsediyordu. Oyunlar'da benim için yarattığı kostümlerle bir gecede yıldızı parlayan Cinna'yı takdim etti; bir dakika kadar süren havadan sudan bir sohbetin ardından, dikkatimiz, devasa ekrana çevrildi.

Şimdi, resimlerimi daha dün çekmişken, bugün nasıl özel bir program yapabildiklerini daha iyi anladım. Başlangıçta Cinna tam iki düzine gelinlik tasarlamıştı. O zamandan bugüne, tasarımların sayısı azaltılmış, elbiseler yaratılmış ve uygun aksesuarları seçilmişti. Görünüşe bakılırsa, Capitol'dekilerin her aşamada favorilerini oylama şansları olmuş. Olay, benim son altı gelinlikle çekilen -ve şova dahil edilmesinin hiç zor olmayacağını tahmin ettiğim- fotoğraflarımla sonlanıyormuş. Her fotoğraf kalabalığın büyük tepkileriyle karşılanıyor, insanlar en beğendikleri resimleri alkışlayıp tezahüratlara boğarken, sevmediklerini yuhalıyorlar. Oy verdikleri ve büyük olasılıkla bahis oynadıkları için, gelinliğim insanların büyük ilgisini çekiyor. Kameralar gelmeden önce bir

tanesini bile deneme zahmetine girmediğim düşünülünce, bu görüntüleri elemek gerçekten çok garip geldi. Caesar, ilgilenenlerin son oylarını ertesi gün öğlene kadar kullanmaları gerektiğini duyuruyordu.

"Katniss Everdeen'i düğününe klas bir kız olarak gönderelim," diye haykırarak kalabalığı iyice galeyana getirdi. Tam televizyonu kapatmak üzereyken, Caesar bizlere, gecenin diğer büyük olayı için, ekran başında kalmamızı söyledi. "Evet doğru. Bu sene Açlık Oyunları'nın yetmiş beşinci yıldönümünü kutluyoruz. Yani Çeyrek Asır Oyunları'nın zamanı geldi."

Prim "Ne yapacaklar ki?" diye sordu. "Daha aylar var."

İkimiz de, yüzü son derece ciddi ve mesafeli görünen annemize baktık. Bir şeyler hatırlıyor gibi bir hali vardı. "Kartın okunması olsa gerek."

Marş çalındı. Başkan Snow sahnedeki yerini alırken, duyduğum tiksinti gırtlağımın kurumasına neden oldu. Peşinde baştan aşağı bembeyaz giyinmiş ve elinde sade, ahşap bir kutu taşıyan küçük bir çocuk vardı. Marş sona erdi. Başkan Snow konuşmaya başladı, bizlere Açlık Oyunları'nın doğduğu Karanlık Günleri hatırlatıyordu. Oyunlar'ın kuralları tayin edilirken, her yirmi beş yılda bir Çeyrek Asır Oyunları'nın yapılması ön görülmüş. Bu, mıntıkaların isyanları sırasında hayatlarını kaybedenlerin anılarını tazelemek için Oyunlar'ın görkemli bir versiyonunun hazırlanması demekti.

Seçtiği sözcükler daha isabetli olamazdı; çünkü şu anda pek çok mıntıkanın ayaklanmış olduğundan şüpheleniyordum.

Başkan Snow sözlerine, daha önceki Çeyrek Asır Oyunları'nda yaşananları anlatarak devam etti. "Yirmi beşinci yıldönümünde, asilere çocuklarının, onların şiddeti başlatmaları yüzünden öldüğünü hatırlatmak için her mıntıka bir seçim yapmaya ve kendilerini temsil edecek haracı oylamaya mecbur edildi."

Bunun nasıl bir duygu olduğunu merak ettim. Gitmek zorunda kalacak çocukları seçmek. Kendi komşularınız tarafından teslim edilmek, adınızın kura topundan çıkmasından çok daha kötü bir şey olsa gerek.

"Ellinci yıldönümünde," dedi başkan. "Her Capitol vatandaşı başına iki asinin öldüğünü hatırlatmak üzere, her mıntıka, iki kat fazla haraç göndermek

zorunda kaldı."

Yirmi üç yerine kırk yedi haraçla karşı karşıya kalmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım. Daha kötü şans, daha az umut ve kesinlikle daha çok ölü çocuk demekti. Bu. Haymitch'in kazandığı sene...

Annem alçak sesle "O sene bir arkadaşım gitmişti," dedi. Maysilee Donner. Annesiyle babası, tatlı dükkanının sahibiydiler. Maysilee ölünce, kuşunu bana vermişlerdi. Bir kanarya."

Prim ve ben birbirimize baktık. Maysilee Donner adını ilk kez duyduk. Belki de annem, arkadaşının nasıl öldüğünü bilmek isteyeceğimizi düşünmüştü.

"Ve şimdi üçüncü Çeyrek Asır Oyunları'nı onurlandırıyoruz," dedi başkan. Küçük çocuk, bir adım öne çıktı ve elindeki kutuyu öne doğru uzatırken, kapağını da açtı. Büyük bir özenle sıralanmış sararmış zarfları gördük. Çeyrek Asır Oyunları sistemini her kim tayin etmişse, Açlık Oyunları'na senelerce yetecek hazırlık yapmış. Başkan, üzerinde açıkça 75 yazan zarfı aldı. Parmağını zarfın içine uzatıp bir kart çıkardı. Hiç tereddüt etmeden okumaya başladı: "Yetmiş beşinci yıl dönümünde, asilere, içlerinden en güçlü olanların bile Capitol'ü alt edemeyeceklerini hatırlatmak için, erkek ve dişi haraçlar, mevcut galipler havuzundan seçilecek."

Annemden cılız bir feryat yükseldi. Prim yüzünü ellerinin arasına gömdü. Fakat ben kendimi daha çok ekranda gördüğüm kalabalıktaki insanlar gibi hissediyordum. Biraz Şaşkın. Mevcut galipler havuzu, ne demek?

Sonra ne anlama geldiğini anladım. En azından benim için ne anlama geldiğini. 12. Mıntıka'nın aralarından seçim yapılabilecek üç galibi vardı. İki erkek... Bir dişi...

Arenaya dönüyorum.

13

Vücudum zihnimden önce tepki veriyordu. Kendimi dışarı attım, Galipler Köyünün yeşilliklerini hızla geride bırakarak karanlığa daldım... Çoraplarım ıslak zemin yüzünden sırılsıklam oldu, rüzgarın keskin ısırığını tenimde hissettim ama durmadım. Nereye? Gidilecek neresi var ki? Tabii ki orman...

Nasıl bir kapana kısıldığımı ancak çite varıp vızıltıyı duyunca hatırladım. Nefes nefese, geri çekildim, topuklarımın üstünde dönüp yeniden koşmaya başladım. Sonrasında hatırladığım ilk şey, kendimi, Galipler Köyü'ndeki boş evlerden birinin bodrum katında dizlerimin ve ellerimin üstünde buluşum oldu. Başımın üstündeki küçük havalandırma deliklerinden içeri cılız bir ay ışığı doluyordu. Üşüyordum, ıslak ve soluksuzdum ama kaçış girişimim içimde yükselen histeriyi yatıştırmayı başaramadı. Bir an önce serbest bırakılmazsa, o histerinin içinde boğulup gidecektim. Tişörtümün önünü kıvırıp ağzımın içine tıkadım ve çığlık atmaya başladım. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Fakat nihayet durduğumda, sesim neredeyse tamamen kısılmış oldu.

Yere kıvrıldım, gözlerimi beton zemine vuran ay ışığına diktim. Arena. Kabuslar ülkesi. Döneceğim yer orasıydı. Böyle bir şeyi hiç beklemediğimi itiraf etmeliydim. Sayısız ihtimal düşündüm, evet. Halkın önünde aşağılanmak, işkence görmek, idam edilmek. Vahşi doğada, peşimde Barış Muhafızları ve hava araçlarıyla kaçak olarak yaşamak. Peeta'yla evlenmek ve çocuklarımızın zorla arenaya sürüklendiklerini görmek. Fakat kendimi Oyunlar'da tekrar yarışmacı olarak göreceğim hiç aklıma gelmemişti. Neden? Çünkü daha önce böyle bir şey yaşanmamıştı. Galiplerin isimleri, toplama kuralarından ömürlerinin sonuna kadar çıkarılırdı. Kazanman halinde, bunu garantiliyordun. Bugüne kadar.

Yerde, boya yapıldığı zaman kullanılan türden, ince bir örtü vardı. Battaniye misali üstüme çektim. Uzakta birileri ismimi sesleniyordu. Fakat şu an için, kendime hayatta en çok sevdiğim insanları bile düşünmeme hakkı tanıdım. Sadece kendimi düşündüm. Ve beni bekleyenleri.

Örtü kaskatıydı ama sıcak tutuyordu. Kaslarım gevşedi, kalp atışım yavaşladı. Küçük çocuğun elindeki ahşap kutu, Başkan Snow'un zarfı çıkarışı

gözümün önünde canlandı. Yetmiş beş sene önce kaleme alman Çeyrek Asır Oyunları gerçekten böyle miydi acaba? Bana hiç mümkün gelmiyordu. Capitol'ün bugün karşı karşıya olduğu belalar için fazla kusursuz bir cevaptı. Bir taşla, hem benden kurtulma hem de mıntıkaları yatıştırma şansına erişiyorlardı.

Başkan Snow'un sesi zihnimde canlandı. "Yetmiş beşini, yıl dönümünde, asilere, içlerinden en güçlü olanların bile Capitol'ü alt edemeyeceklerini hatırlatmak için, erkek ve dişi haraçlar, mevcut galipler havuzundan seçilecek."

Evet, galipler aramızda en güçlülerdi. Arenada hayatta kalmayı başarıp geri kalanımızı boğan açlık ilmeğinden bir şekilde sıyrılmayı başaranlar, onlardı. Onlar ya da belki de biz demeliyim, umudun olmadığı bir yerde, umudun cisimleşmiş halleri. Şimdi, o umudun bile bir yanılsama olduğunu ispatlamak için içimizden yirmi üç tanesi yaşama veda edecekti.

Geçen senenin galibi olduğuma seviniyordum. Aksi takdirde, diğer galipleri, sadece TV ekranında boy gösterdikleri için değil her yılın Oyunlar'ında misafir oldukları için şahsen tanıyor olurdum. Hepsi Haymitch gibi sürekli akıl hocalığı yapmaya mecbur olmasa da, çoğu her sene Capitol'e gelirlerdi. Pek çoğunun arkadaş olduklarını tahmin ediyordum. Oysa ben sadece iki arkadaşımdan birini öldürmek konusunda endişe duyacaktım: Haymitch ya da Peeta. Haymitch ya da Peeta!

Doğrulup oturdum ve üzerimdeki örtüyü bir kenara attım. Aklımdan neler geçiyordu böyle? Haymitch ve Peeta'yı hiçbir şekilde öldüremezdim. Fakat içlerinden biri arenada benimle olacaksa; bu, değişmez bir gerçekti. Hatta kim olacağına çoktan karar verilmiş bile olabilirdi. Kim seçilirse, diğerinin onun yerine gönüllü olma fırsatı olacaktır. Neler olacağını şimdiden biliyordum. Peeta, Haymitch'ten, ne pahasına olursa olsun, benimle arenaya çıkmasına izin vermesini isteyecekti. Benim için. Beni korumak için.

Bodrumda oradan oraya sendeliyor, bir çıkış noktası arıyordum. Buraya nasıl girdim acaba? Basamakları çıkıp mutfağa ulaştım ve kapıdaki camın paramparça edilmiş olduğunu gördüm. Ellerim bu yüzden kanıyor olmalıydı. Telaşla geceye karıştım ve doğruca Haymitch'in evine gittim. Mutfak masasında, bir elinde yarıya inmiş bir şişe içki, diğer elinde bıçağıyla tek başına oturuyordu. Zil zurna sarhoştu.

"Ah, işte geldi. Perişan halde. Nihayet kafan hesaba işledi, ha, tatlım? İçeri tek başına girmeyeceğine uyandın galiba... Ve şimdi buraya geldin çünkü benden... Ne isteyeceksin?"

Cevap vermedim. Pencere açıktı ve içeri dolan rüzgar, sanki dışarıdaymışım gibi, tenimi ısırıyordu.

"Çocuk için daha kolay olduğunu itiraf etmem gerekti Daha ben şişenin mührünü açmayı başaramadan buradaydı. Ona içeri girmesi için ikinci bir şans vermem için yalvardı. Ya sen ne diyebilirsin?" Ses tonumu taklit ediyordu. "Haymitch. lütfen Peeta'nın yerini sen al, çünkü her şeyin denk olduğa düşünülürse, senden çok Peeta'nın hayatının geri kalanı için bir şansının olmasını tercih ederim."

Dudağımı ısırdım; çünkü daha kelimeler Haymitch'in ağzından dökülürken, istediğim şeyin bu olmasından korkuyordum. Haymitch'in ölümü pahasına bile olsa, Peeta yaşamalıydı. Hayır. Hayır. Haymitch berbat biri olabilirdi ama o artık ailemden biriydi. Buraya ne için geldim, diye düşünüyordum. Buraya ne istemeye gelmiş olabilirim?

"Bir içki içmek için geldim," dedim.

Haymitch bir kahkaha koy verdi ve şişeyi önüme çarparak bıraktı. Şişenin ağzını kolumla sildikten sonra, bir iki fırt çekmemle deli gibi öksürmeye başlamam bir oldu. Kendimi toplamam biraz zaman aldı; o zaman bile gözlerimden ve burnumdan dumanlar çıkmaya devam ediyordu. Fakat likör içimi bir ateş gibi yaktı ve bundan çok hoşlandım.

Kendime bir sandalye çekerken umursamaz bir tavırla "Belki de sen olmalısın," dedim. "Hayattan zaten nefret ediyorsun."

"Çok doğru," dedi Haymitch. "Ve son defa senin hayatını kurtarmaya çalıştığıma göre, sanırım bu defa da çocuğu kurtarmaya mecburum."

Burnumu silip şişeyi yeniden kafama dikerken "Bak, bu da doğru," dedim.

"Peeta'nın tezi şu: Geçen defa seni seçtiğim için, ona borçluymuşum. İstediği herhangi bir şeyi yapmam gerekiyormuş. Ve onun istediği, seni korumak için yeniden arenaya girmekmiş," dedi Haymitch.

Biliyordum. Peeta'nın ne yapacağını tahmin etmek zor değildi. Ben bodrum katının zemininde yuvarlanıp sadece kendimi düşünmekle meşgulken, o da burada sadece beni düşünüyordu. "Utanç," hissettiklerimi dile dökmek için yeterince güçlü bir sözcük değildi.

"Yüzlerce hayat yaşasan bile onu hak edemeyebilirsin, biliyorsun," dedi Haymitch.

"Evet, evet," dedim ters ters. "Bu üçlüde en üstün kişinin o olduğuna hiç şüphe yok. Eee, ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Haymitch iç geçirdi. "Yapabilirsem, seninle içeri girerim belki. Gerçi, kurada adım çıksa bile, bir anlamı olmayacak. O, benim yerime gönüllü olacak."

Bir süre derin bir sessizlik içinde oturduk. "Arena senin için çok kötü olacak, değil mi?" diye sordum. "Herkesi tanıdığına göre..."

"Ah, sanırım benim olduğum her yerin katlanılmaz olacağına güvenebiliriz."

Başıyla şişeyi işaret etti. "Şunu geri alabilir miyim?"

"Hayır." Şişeyi kollarımla sardım. Haymitch masanın altından ikinci bir şişe çıkarıp kapağını çevirdi. Fakat ben oraya sadece bir içki içmek için gitmediğimi fark ettim. Haymitch'ten isteyeceğim başka bir şey daha vardı. "Pekala. Ne istediğimi buldum," dedim. "Olur da Peeta ve ben arenaya girersek bu defa onu hayatta tutmaya çalışacağız."

Kan çanağı gözlerinden bir kıpırtı geçti. Acı.

"Dediğin gibi, ne yaparsak yapalım, sonuç kötü olacak. Peeta her ne isterse istesin, kurtarılma sırası onda. İkimiz de ona borçluyuz." Sesim yalvarır gibi çıktı.

"Hem, Capitol benden o kadar çok nefret ediyor ki, şimdiden ölü sayılırım. Peeta'nınsa hâlâ bir şansı olabilir. Lütfen, Haymitch. Bana yardım edeceğini söyle."

Kaşlarını çatarak şişesine baktı; söylediklerimi tartıyordu ve nihayet "Pekala," dedi.

"Teşekkürler," dedim. Şimdi gidip Peeta'yı görmem gerekti ama bunu hiç istemiyordum. Başım, içki yüzünden dönüyordu ve o kadar bitik durumdayım ki bu halimle bana neler kabul ettirebileceğini kim bilebilirdi? Hayır. Şimdi eve dönmem, annem ve Prim'le yüzleşmem gerekti.

Ben, evimin ön basamaklarını yalpalayarak çıkarken kapı açıldı ve Gale beni kollarının arasına çekti. "Yanılmışım," diye fısıldadı. "O zaman gitmeliymişsin." "Hayır," dedim. Odaklanmakta güçlük çektim. İçki şişeden dışarı, Gale'in ceketine dökülüp durdu. Ama o bu durumu umursamıyordu.

"Çok geç değil," dedi.

Omzunun üstünden, kapı eşiğinde, birbirlerine sımsıkı sarılmış annem ve Prim'i gördüm. Biz kaçıyorduk. Onlar ölüyordu. Ve şimdi korumam gereken Peeta vardı. Nokta. "Çok geç," dedim. Dizlerimin bağı çözüldü, Gale beni tutup doğrulttu. Alkol zihnimi ele geçirirken şişenin elimden kayıp yerde paramparça olduğunu duydum. Artık her konudaki hakimiyetimi kaybettiğime göre, gayet isabetli bir hareketti.

Uyanınca, kendimi, beyaz likör yeniden sahneye teşrif etmeden önce, son anda tuvalete attım. Likör gırtlağımdan yukarı tırmanırken, en az inerken olduğu kadar yakıcı bir etki bırakıyordu; ancak tadı iki kat kötüydü. Kusmam biterken ter içinde kaldı ve zangır zangır titriyordum ama en azından o zımbırtının büyük kısmını içimden atmış oldum. Gerçi, kan dolaşımıma yeterince karıştığı için, zonklayan bir baş ağrısı, kavruk bir ağız ve kaynayan bir mideyle baş başaydım. Ancak duşu açıp ılık suyun altında birkaç dakika durduktan sonra iç çamaşırlarımın hâlâ üstümde olduklarını fark ettim. Annem kirli kıyafetlerimi çıkarıp beni yatağıma tıkmış olmalıydı. Islak çamaşırlarımı lavaboya atıp kafama şampuan döktüm. Ellerim acıyordu; işte o zaman, bir elimin avucunda, diğerinin de üst yan tarafında kalan küçük ve düzensiz dikişleri fark ettim. Dün gece cam kapıyı kırdığımı hayal meyal hatırlıyordum. Vücudumu baştan ayağa ovalarken, arada, duşun orta yerinde, kusma molası verdim. Kusmuğumun çoğu safradan oluşuyordu; tatlı kokulu köpüklere karışarak, küvetin giderinde gözden kayboldu.

Nihayet temizlenince, üstüme bir bornoz geçirdim, suları akan saçlarıma aldırmadan yatağıma döndüm. Battaniyemin altına girerken, zehirlenmek böyle bir şey olmalı diye düşünüyordum. Merdivenlerdeki ayak sesleri, önceki akşamki panik duygumu tazeliyordu. Annemi ve Prim'i görmeye hazır değildim. Tıpkı, toplama gününde vedalaşırken olduğu gibi, sakin ve güven veren bir görüntü çizebilmek için kendimi toplamam gerekti. Güçlü olmalıydım. Kendimi zorlayarak yatağın içinde doğruldum. Islak saçlarımı zonklayan şakaklarımdan geriye ittim ve kendimi bu karşılaşmaya hazırlıyordum. Ellerinde çay ve kızarmış ekmek, yüzlerinde endişeyle kapıda belirdi. Söze bir şakayla girmeye niyetlenerek ağzımı açtım ve daha o anda gözyaşlarına boğuldum.

Güçlü halim, buraya kadardı.

Annem yatağımın yanına oturdu, Prim yanıma kıvrıldı, ikisi de sakinleştirici sesler çıkararak bana sımsıkı sarıldılar. Ta ki göz pınarlarım kuruyana kadar. Sonra, annem beni kızarmış ekmek ve çayla beslerken, Prim bir havlu getirip saçlarımı kurulamaya, düğümlerini açmaya koyuldu. Bana sıcacık pijamalar giydirip üstümü sımsıkı örttüler. Bir süre sonra yeniden uykuya daldım.

Yeniden kendime geldiğimde, odaya dolan ışığa bakarak, saatin akşamüstüne yaklaştığını tahmin ettim. Başucumda bir bardak su duruyordu; büyük bir susuzlukla bir dikişte içtim midemde ve başımda hâlâ biraz tuhaflık vardı ama öncesine göre çok daha iyiydim. Kalktım, giyinip saçlarımı ördüm Aşağı inmeden önce, merdivenlerin başında bir süre duraksadım. Çeyrek Asır Oyunları'yla ilgili haberleri ele almaktaki başarısızlığımdan dolayı biraz mahcuptum. Dengesiz kaçışım, Haymitch'le kafa çekişim, ağlayışım. Şartlar düşünüldüğünde sanırım bir günlük bir hoşgörüyü hak ediyordum. Gerçi, kameraların bu halimi görüntüleyememiş olmalarına da sevinmiyor değildim.

Aşağı indiğim zaman, annem ve Prim beni bir kez daha kucakladılar; fakat aşırı duygu gösterilerinden kaçındılar. Durumumu kolaylaştırmak için kendilerini tuttuklarını biliyordum. Prim'in yüzüne bakarken, daha dokuz ay önce, toplama gününde arkada bıraktığım o ürkek kızdan bir iz bulmakta zorlandım. O can sıkıcı dönem ve sonrasında yaşananlar -mıntıkadaki acımasızlıklar, annem şu aralar çok yoğun olduğu için kendi elleriyle tedavi etmek zorunda kaldığı onca hasta ve yaralı- Prim'i bir hayli olgunlaştırdı. Hatta fiziksel olarak da bayağı büyüdü; artık hemen hemen aynı boydaydık ama daha büyük görünmesinin nedeni uzayan boyu değildi.

Annem bir fincana kepçeyle sebze çorbası boşalttı. Haymitch'e götürmek için ikinci bir fincan istedim. Sonra, çimlerin üstünden Haymitch'in evine doğru yürümeye başladım. Onu yeni yeni uyanırken buldum, çorbayı yorum yapmadan kabul etti. Çorbalarımızı yudumlayıp batmaya hazırlanan güneşi seyrederken, sessizce -neredeyse huzur içinde- oturduk. Üst katta birinin dolaştığını duydum. Hazelle'dir diye tahmin ettim ama birkaç dakika sonra Peeta aşağı indi ve masaya içi boş içki şişeleriyle dolu bir koli bıraktı.

"İşte, tamamdır," dedi.

Haymitch, bütün gücünü, bakışlarını şişelere sabitlemeye harcadığı için, ben konuştum. "Ne tamam?"

"Bütün içkileri lavaboya döktüm," dedi Peeta.

Bu cümle Haymitch'i sersemliğinden arındırmaya yetti. Kulaklarına inanamayarak kolinin üstüne atladı. "Ne yaptım dedin?"

"Hepsini attım," dedi Peeta.

"Yerine yenilerini alır," dedim.

"Hayır, almayacak," dedi Peeta. "Bu sabah Ripper'ın izini buldum ve ikinizden birine bir şişe bile içki sattığı anda, onu ihbar edeceğimi söyledim. Emin olmak için cebine biraz da para koydum. Hem zaten Barış Muhafızları'nın nezarethanesine dönmek istediğini de sanmıyorum."

Haymitch bıçağını savurdu ama Peeta, hastalıklı sayılabilecek bir hızla, bıçağın yönünü değiştirdi. Öfkeleniyordum. "Ne yaptığı senin üzerine vazife mi?"

"Hem de nasıl. Sonuç ne olursa olsun, ikimiz yeniden arenaya dönerken, birimiz akıl hocalığı görevini üstleneceğiz. Bu ekipte bir ayyaş bulundurma lüksümüz yok. Özellikle de senin gibisini, Katniss," dedi Peeta.

Öfke içinde "Ne?" diye haykırdım. Akşamdan kalma olmasam, çıkışımın etkisi daha büyük olabilirdi. "Ben hayatımda sadece bir kez, dün gece sarhoş oldum!"

"Evet ve haline bir bak istersen," dedi Peeta.

Duyurunun ardından Peeta'yla ilk karşılaşmamızdan ne beklediğimi bilmiyordum. Belki bir kucaklaşma ve bir iki öpücük. Belki biraz teselli. Ama bunu beklemediğim kesindi. Haymitch'e döndüm. "Merak etme, ben sana içki bulurum."

"O zaman ben de ikinizi birden ihbar ederim. Boyundurukta ayılırsınız."

Haymitch "Bütün bunların kime ne yararı var?" diye sordu.

"Şu yararı var. İçimizden iki kişi Capitol'den geri dönecek. Bir galip ve bir akıl hocası," dedi Peeta. "Effie bana hayattaki bütün galiplerin kayıtlarını gönderecek. Oyunlarını seyredip mücadele şekilleri hakkında ne gerekiyorsa öğreneceğiz. Kilo alıp güçleneceğiz. Kariyerler gibi hareket etmeye başlayacağız. İkinizin hoşuna gitse de gitmese de, birimiz o arenadan galip ayrılacağız."

Hışımla odadan çıktı ve ön kapıyı çarptı. Çarpma sesi karşısında Haymitch de, ben de yüzümü buruşturduk.

"Kendilerini herkesten üstün gören insanlardan hiç hoşlanmıyorum," dedim.

Haymitch "Hoşlanılacak neleri var ki?" diye homurdanırken boş şişenin dibinde kalan son damlaları kafasına dikmeye çalıştı.

"Sen ve ben," dedim. "Bizi eve döndürmeyi planlıyor."

Haymitch "O zaman şapa oturacak demektir," dedi.

Fakat birkaç gün sonra, Kariyerler gibi hareket etmeye razı geldik; çünkü Peeta'nın Oyunlar'a hazırlamasını sağlamanın başka yolu yoktu. Her akşam, diğer galiplerin kazandığı Oyunlar'ın eski görüntülerini seyrediyorduk. Zafer Turu boyunca hiçbiriyle karşılaşmadığımızı fark ettim; tuhaf bir durumdu. Konuyu gündeme getirdiğim zaman, Haymitch, Başkan Snow'un isteyeceği son şeyin, ayaklanma potansiyeli olan mıntıkalarda, Peeta ve benim -özellikle benim diğer galiplerle sıkı bağlar kurduğumuzu halka göstermek olacağını söyledi. Galiplerin özel bir statüsü vardı; onların da Capitol'e meydan okuyuşumu destekler gibi bir görüntü çizmeleri, politik anlamda müthiş bir hata olurdu. Yaş

konusunu gözden geçirirken, bazı rakiplerimizin yaşça bir hayli büyük olabileceklerini fark ettim. Bu hem hüzün, hem de güven veren bir tamaydı. Peeta bol bol not alıyordu, Haymitch rakiplerimizin kişilikleri hakkında bilgi vermeye gönüllü oldu ve yavaş yavaş rakiplerimizi tanır hale geldik.

Her sabah, bedenlerimizi güçlendirmek için egzersiz yapıyorduk. Koşuyor, ağırlık kaldırıyor, kaslarımızı geriyorduk. Her öğleden sonra mücadele kabiliyetlerimiz -bıçak atma, bire bir dövüşme gibi- üzerinde çalışıyorduk. Hatta onlara ağaca tırmanmayı bile öğretiyordum. Resmi olarak, haraçların eğitim almamaları gerekti ama bizi durdurmaya çalışan kimse yoktu. 1. , 2. ve 4. Mıntıka haraçları, normal senelerde bile, mızrak ve kılıç kullanma yetenekleriyle donanmış halde geliyorlardı. Bizim yaptığımız, onlarınkinin yanında hiç kalırdı.

Haymitch'in bedeni, uzun seneler boyunca hor görüldükten sonra, ilerleme kaydetmemekte direniyordu. Hâlâ dikkat çekecek kadar güçlüydü ama en kısa koşular bile nefesini kesiveriyordu. Ve her gece elinde bir bıçakla uyuyan birinin, savurduğu bıçağı en azından evin yan duvarına isabet ettirmesini beklerdiniz. Ancak Haymitch'in elleri o kadar feci titriyordu ki, bunu başarması bile haftalar alıyor.

Diğer taraftan, Peeta ve ben, bu yeni rejim altında büyük başarı kaydettik. Bu sayede kendimi oyalayacak bir şeyler bulmuş oldum. Sadece ben değil, hepimiz, yenilgiye boyun eğmek dışında bir şeyler yapma fırsatı edindik. Annem, bizi, kilo almamızı hedef alan bir diyete soktu. Prim, yorgun kaslarımıza bakım yaptı. Madge, babasının Capitol gazetelerini gizli gizli bize taşıdı. Galiplerin galibinin kim olacağı konusunda tahminler, bizi favori gösteriyordu. Haymitch Ve Peeta'yı zerre kadar sevmese de, Gale bile, pazar günleri bize katılıyordu ve bize kapan kurmakla ilgili ders veriyordu. Aynı anda hem Peeta hem de Gale'le konuşuyor olmak, bana biraz tuhaf geliyordu ama her ikisi de benimle ilgili dertlerini şimdilik, bir kenara bırakmış gibi görünüyorlardı.

Hatta bir gece, ikimiz birlikte kasabaya yürürken, Gale "Keşke ondan nefret etmek daha kolay olsaydı," diye itiraf etti.

"Bana mı söylüyorsun?" dedim. "Arenada ondan nefret edebilseydim, şu anda bu rezilliği çekiyor olmazdık. Peeta ölmüş olurdu ve ben tek başıma galipliğimin keyfini çıkarıyor olurdum."

"Ya biz? Biz ne olurduk, Katniss?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek duraksadım. Peeta olmasaydı, kuzenim ilan edilmesi için bir neden olmayacak sözde kuzenimle durumumuz ne olurdu? Beni yine öper miydi ve ben bunu yapmakta özgür olduğumu bilerek ona karşılık verir miydim? Farklı şartlarda, galip olmanın beraberinde getireceği para ve yiyeceğin eseri güvence ve güvenlik yanılsamalarıyla kendimden geçerek, ona açılır mıydım? Her halükarda, toplama günü kabusu, çocuklarımızın adının çıkması ihtimali, bize rahat vermezdi. Gerçekte istediğim ne olursa olsun...

"Her pazar günü olduğu gibi avlanıyor olurduk," dedim. Sorusuna karşılık böyle bir cevap beklemediğini biliyordum ama dürüstçe verebileceğim en iyi cevap buydu. Gale, kaçıp gitmemem sayesinde, onu Peeta'ya tercih ettiğimi biliyordu. Bana göreyse, olabilecekler konusunda çene yormanın kimseye faydası yoktu. Peeta'yı arenada öldürmüş olsam bile, hiç kimseyle evlenmek istemezdim. Ben sadece, insanların hayatlarını kurtarabilmek için nişanlandım ve girişimim, tamamen geri tepti.

Her halükarda, Gale'le yaşayacağımız herhangi bir duygusallığın onu tehlikeli bir şey yapmaya itmesinden korkuyordum. Haymitch'in de dediği gibi, 12. Mıntıka buna hazır değildi. Hatta, Çeyrek Asır Oyunları'nın ilan edildiği günden bu yana, daha da az hazır olduğu söylenebilirdi. Çünkü, duyurunun ertesi sabahı mıntıkaya yüz yeni Barış Muhafızı daha geldi.

İkinci bir defa canlı olarak dönme planı yapmadığım için, Gale benden ne kadar çabuk vazgeçerse, o kadar iyi olacaktı. Ona toplama kurasının ardından, sevdiklerimizle vedalaşmak, için tanınan bir saatlik sürede söylemeyi planladığım birkaç şey vardı. Gale'in, senelerdir, hayatımda ne kadar önemli bir yerinin olduğunu bilmesini istiyordum. Onu tanımanın hayatımı ne kadar güzelleştirdiğini. Bunu, elimden geldiğince ama kısıtlı biçimde yapmış olsam da, onu sevmenin bana ne kadar iyi geldiğini bilmeliydi.

Ancak bunu yapmaya fırsatım olmadı.

Toplama günü sıcak ve boğucu bir hava hakimdi. 12. Mıntıka halkı, meydanda, üzerlerine çevrilmiş silahların gölgesinde, ter dökerek, sessizce bekledi. Çevresi halatlarla kuşatılmış bir bölümde tek başıma durdum; sağ tarafımdaki bölmede ise Peeta ve Haymitch vardı. Kura sadece bir iki dakika

sürüyordu. Effie metalik altın renkli peruğuyla parlarken, her zamanki şevkinden çok uzaktı. Herkesin üzerinde benim adımın yazdığını bal gibi bildiği tek kağıdı çekmeden önce, elini, kızların kura küresinde şöyle bir çeviriyordu. Sonra Haymitch'in adını çekti. Peeta hiç zaman kaybetmeden öne çıkıp Haymitch'in yerini almaya gönüllü olduğunu ilan etmeden önce, Haymitch'e bana mutsuz bir bakış atmak için bir iki saniyelik bir zaman kaldı.

Derhal, Baş Barış Muhafızı Thread'in bizi beklediği Adalet Binası'na sokulduk. Yüzünde bir gülümsemeyle "Yeni prosedür," dedi. Hızla arka kapıya sürüklendi, bir arabaya bindirilip tren istasyonuna götürüldük. İstasyonda kameralar ya da bizi uğurlamaya gelmiş bir kalabalık yoktu. Haymitch ve Effie, yanlarında korumalarla karşımızda belirdi. Barış Muhafızları, bizi trene tıkıştırıp kapıyı arkamızdan adeta çarpıp kapattılar. Tekerlekler dönmeye başladı.

Ve ben, dudaklarımda edilmemiş vedalarımla, gittik uzaklaşan 12. Mıntıka'ya bakakaldım.

14

Ormanın, evimin son görüntülerini yutmasının üzerinden uzunca bir süre geçmesine rağmen, pencereden bir türlü ayrılamadım. Bu defa, geri döneceğime dair en ufak bir umudum yoktu. Birinci Oyunlar'ımdan önce, Prim'e kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağıma dair söz vermiştim. "Bu defa da, kendi kendime, Peeta'nın hayatta kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağıma dair söz verdim. Bu yolculuğun geri dönüşü olmayacaktı.

Aslında, sevdiklerime söylemek istediğim son sözlerin ne olacağına karar vermiştim. Kapıları kapatıp kilitlemenin ve onları geride hüzünlü ama güvende bırakmanın kendimce en iyi yolunu bulmuştum. Fakat Capitol bu şansı da elimden aldı.

Peeta arkamdan "Mektup yazarız, Katniss," dedi. "Böylesi daha iyi olur. Hem ellerinde bizden bir şeyleri olur. Mektupları Haymitch götürebilir... Yani gerekirse... "

Kafamı "evet" der gibi sallayıp doğruca odama gittim. Yatağıma otururken, o mektupları asla yazmayacağımı çok iyi biliyordum. 11. Mıntıka'da, Rue ve Thresh'i onurlandırmak için yazmaya çalıştığım konuşmalarla aynı akıbeti paylaşacaklardı. Zihnimde her şey net gibiydi; hatta kalabalığın önünde konuşurken bile. Ama kelimeler kalemimin ucundan dosdoğru dökülemedi. Ayrıca, sarf etmeyi planladığım sözcüklere kucaklaşmalar ve öpüşmeler eşlik etmeliydi; Prim'in saçlarını, Gale'in yüzünü okşamak, Madge'in elini sımsıkı tutmalıydım. O sözcükler, sahiplerine, soğuk ve kaskatı kesilmiş bedenimi taşıyan ahşap bir kutu eşliğinde iletilmemeliydiler.

Kendimi ağlayamayacak kadar kötü hissediyordum. Tek istediğim, yatağıma kıvrılıp ertesi gün Capitol'e varana kadar deliksiz uyumaktı. Ancak bir görevim vardı. Hayır; görev demek az kalırdı. Bu, benim son arzumdu. Peeta'yı hayatta tutmak. Ve her ne kadar Capitol'ün hiddeti karşısında bu görevi başarıyla tamamlamam imkansız gibi görünse de, oyunumun zirvesinde olmam çok önemliydi. Bunu, geride bıraktığım insanların yasını tutarak başaramazdım.

Kendi kendime, bırak onları, dedim. Elimden gelenin en iyisini yaparak,

hepsini tek tek düşündüm ve kuşlar gibi, içimdeki koruyucu kafesten uğurlayıp, geri dönmemeleri için kapıları sıkıca kilitledim.

Effie, beni akşam yemeğine çağırmak için kapımı tıklattığında, içim çoktan boşalmıştı. Fakat henüz tamamen hafiflediğim söylenemezdi.

Akşam yemeği, büyük bir sessizlik içinde geçti. Hatta o kadar ki, boşalan tabaklar alınıp yerlerine yenileri bırakılırken, sessizlik biraz olsun bozulduğu için hepimiz rahatladık. Püre haline getirilmiş sebzelerle hazırlanmış soğuk bir çorba. Limon kremalı ezmeyle sunulmuş balık köfteleri. Portakal sosu, yaban pirinci ve su teresiyle doldurulmuş küçük kuşlar. Vişnelerle süslenmiş çikolatalı tatlı.

Peeta ve Effie'nin sohbeti başlatma çabaları çabucak bertaraf edildi.

"Yeni saçlarına bayıldım, Effie," dedi Peeta.

"Teşekkürler. Özellikle Katniss'in iğnesine uysun diye yaptırdım. Hatta sana altın bir bileklik, Haymitch'e altın bir zincir ya da ona benzer bir şey bulup kendimize takım havası verebiliriz diye düşündüm," dedi Effie.

Effie'nin alaycıkuş iğnemin isyancıların, en azından 8. Mıntıka'dakilerin kullandıkları bir simgeye dönüştüğünden habersiz olduğu her halinden belli oluyordu. Alaycıkuş, Capitol'de, hâlâ heyecan verici Açlık Oyunları'nın bir anısı olarak kabul ediliyordu. Başka ne olabilir ki? Gerçek asiler, mücevher gibi dayanıklı bir şeyin üstüne gizli bir sembol koydurmazdılar. Gerekli hallerde hemen yenilebilmesi için gofret ya da ekmek gibi bir şeyin üstüne koyarlardı. "Bence bu harika bir fikir," dedi Peeta. "Sen ne dersin, Haymitch?"

"Evet, her neyse," dedi Haymitch. İçki içmedi ama içmek için can attığını görebiliyordum. Effie, Haymitch'in harcadığı çabayı görünce kendi şarap kadehini de kaldırttı ama Haymitch gerçekten sefil durumdaydı. Haraç olan kendisi olsaydı, Peeta'ya hiçbir borcu olmadığı için istediği gibi sarhoş olabilirdi. Oysa şimdi, Peeta'yı eski dostlarıyla dolu bir arenadan canlı çıkarabilmek için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydı ve büyük ihtimalle başarılı olamayacaktı. Havadaki ağırlığı giderme umuduyla "Belki de sana da bir peruk bulabiliriz," dedim. Bana onu rahat bırakmamı söyleyen ters bir bakış attı ve hepimiz, derin bir sessizlik içinde, tatlılarımızı yedik.

Effie dudaklarının kenarlarını beyaz bir peçeteyle silerken, "Toplama günü görüntülerini seyredelim mi?" diye sordu.

Peeta hayattaki galiplerle ilgili notlarını sakladığı defterini getirdi. Hep birlikte, arenadaki rakiplerimizin kimler olduğunu öğrenmek üzere, içinde bir TV olan kompartımanda toplandık. Marş başlarken hepimiz yerlerimizi almış olduk.

Ve on iki mıntıkada yapılan toplama günü törenlerinin bant yayınlarını izledik. Oyunlar'ın tarihinde toplam yetmiş beş galip vardı. Bunların elli dokuzu hâlâ hayattaydılar. Çoğunu ya daha önceki Oyunlar'da haraç ya da akıl hocası olarak görmüş olduğum için ya da yakın zamanda yeniden seyrettiğimiz eski Açlık Oyunları görüntüleri sayesinde tanıdım. Çoğunu ya çok yaşlı ya da hastalık, uyuşturucu ve içki sorunları yüzünden harap halde oldukları için kolayca çıkaramadım. Tahmin edileceği üzere, 1, 2 ve 4 nolu mıntıkaların galipler havuzu, diğerlerine göre bir hayli kalabalıktı. Fakat her mıntıka en az bir kadın, bir erkek galibi bir araya getirmeyi başarmıştı.

Kuralar çabucak tamamlanıyordu. Peeta, defterine, seçilen galiplerin isimlerinin yanına birer yıldız işareti koydu. Haymitch, arkadaşlarının sahnedeki yerlerini alışlarım, yüzü duygularından tamamen arınmış halde izledi. Effie, alçak sesle "Ah, hayır, Cecelia olmaz," ya da "Tabii ya Chaff mücadeleden uzak kalamaz," gibi yorumlar yaptı ve sık sık iç geçiriyordu.

Bana gelince, zihnime diğer haraçlarla ilgili notlar kaydetmeye çalıştım ama geçen sene olduğu gibi çok azı aklımda yer etti. 1. Mıntıka'da, benim çocukluğumda, iki sene üst üste birinci olmuş, klasik bir güzelliğe sahip bir ağabey ve kız kardeş vardı. 2. Mıntıka'dan, en az kırk yaşlarında olan ve görünüşe göre arenaya dönmek için can atan Brutus adında bir gönüllü çıktı. 4. Mıntıka'dan ise, on sene önce, daha on dört yaşındayken galiplik tacını giymiş olan yakışıklı, bronz rengi saçlı Finnick. 4. Mıntıka'da kuradan ayrıca, dalgalı kahve rengi saçları ve isterik bir havası olan genç bir kadının ismi çıktı ama yerine seksen yaşlarında ve yürüyebilmek için bir bastona ihtiyaç duyan bir kadın gönüllü oluyordu. Sonra 7. Mıntıka'nın hayattaki tek kadın galibi Johanna Mason geliyordu. Birkaç sene önce, Oyunlar'ı zayıf ve hastalıklıymış gibi rol yaparak kazanmıştı. 8. Mıntıka'daki, Effie'nin Cecelia diye bahsettiği kadın otuz yaşlarında görünüyordu ve sahneye çıkabilmek için yanma koşup ona sımsıkı yapışan üç çocuktan güçlükle kurtuldu. 11. Mıntıka'dan Chaff adında bir adam -

ki Haymitch'le arkadaş olduklarını çok iyi biliyordum- da arenaya dahil oldu.

Benim adım okundu. Sonra Haymitch'in. Ve Peeta gönüllü oldu. Spikerlerden birinin gözleri yaşardı çünkü, şans yine bizden, yani 12. Mıntıka'nın talihsiz aşıklarından yana görünmüyordu. Sonra kendini topladı ve "Bu Oyunlar'ın gelmiş geçmiş en iyi Oyunlar olacağına bahse girebileceğini" haykırdı.

Haymitch tek bir söz dahi etmeden kompartımandan çıktı. Effie bir iki haraçla ilgili alakasız yorumlar yaptıktan sonra bize iyi geceler diledi. Orada öylece oturup, Peeta'nın seçilmeyen galiplerin sayfalarını defterden yırtışını izledim.

"Neden biraz uyumuyorsun?" diye sordu.

Çünkü kabuslarımla baş edemiyordum. Sen yanımda olmayınca, diye düşünüyordum. Bu akşam beter kabuslar göreceğimden emindim. Fakat Peeta'dan gelip benimle uyumasını isteyemiyordum. Gale'in kamçılandığı o geceden sonra, birbirimize neredeyse hiç dokunmadık. "Sen ne yapacaksın?" diye sordum.

"Notlarımı gözden geçireceğim," dedi. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu daha net anlamak istiyorum. Yarın sabah seninle üstünden geçeriz. Haydi yatağına, Katniss," dedi.

Böylece yatağıma gittim ve tabii ki, birkaç saat sonra 4. Mıntıka'daki kadının devasa bir kemirgene dönüşüp yüzü tırmıkladığı bir kabusla uyandım. Çığlık attığımdan emindim ama gelen giden olmadı. Ne Peeta, ne de Capitol görevlilerinden biri. Tenimdeki ürperti hissinden kurtulma çabasıyla üstüme bir sabahlık geçirdim. Kompartımanımda kalmam söz konusu bile değildi; bu yüzden bana çay, sıcak çikolata ya da herhangi bir şey hazırlayabilecek birini bulmaya karar verdim. Belki Haymitch henüz yatmamıştır. Uyumadığından emindim.

Bir görevliden ılık süt istedim; aklıma gelen en sakinleştirici içecek bu oldu. TV odasından gelen sesleri duyunca, oraya gidip Peeta'yı buldum. Kanepede, hemen yanında Effie'nin gönderdiği, eski Açlık Oyunları'na ait kutu duruyordu.

Brutus'un galip geldiği bölümü hemen hatırladım.

Peeta beni görünce, hemen ayağa kalktı ve bandı kapattı. "Uyuyamadın mı?"

"Uzun sürmedi," dedim. Kemirgene dönüşen kadını hatırlayınca, ürpererek sabahlığımın önünü iyice kapattım.

"Anlatmak ister misin?" diye sordu. Bazen faydası olabiliyordu ama bu defa, henüz savaşmadığım insanların daha şimdiden kabusum olmalarına izin verdiğim için kendimi zayıf hissederek, kafamı salladım.

Peeta bana kollarını uzatınca, hiç duraksamadan yanına gittim. Çeyrek Asır Oyunları duyurusunun yapıldığı günden beri, bana ilk defa şefkat gösteriyordu. Daha çok talepkar bir eğitmen gibi davranıyordu; hep daha fazlasını isteyen, Haymitch'le beni daha hızlı koşmaya, daha çok yemeye ve düşmanlarımızı daha iyi tanımaya zorlayan bir eğitmen gibiydi. Aşık mı? Unutun, gitsin. Arkadaşım gibi davranmaktan bile vazgeçmişti. Bana şınav çekmem ya da bunun gibi başka bir şey yapmam için talimat vermesine fırsat bırakmadan, kollarımı boynuna doladım. Zaten o da yüzünü saçlarımın arasına gömdü. Dudaklarının boynuma dokunduğu noktadan bütün bedenime büyük bir sıcaklık yayıldı. O kadar inanılmaz derecede iyi geliyor ki, ilk geri çekilenin ben olmayacağımı biliyordum.

Hem zaten neden geri çekilecekmişim? Gale'le vedalaştım. Onu bir daha hiç görmeyeceğim gün gibi aşikardı. Artık yapacağım hiçbir şey onu incitemezdi. Ya görmeyecek ya da kameraların önünde rol yaptığımı düşünecekti. Omzumdan en azından bir yük kalkmış oldu.

Capitol görevlisi ılık sütle gelince birbirimizden ayrıldık. Üzerinde dumanı tüten seramik bir sürahi ve iki fincan olan tepsiyi masanın üstüne bıraktı. "Fazla fincan getirdim," dedi.

"Teşekkürler," dedim.

"Ve süte bir miktar bal ekledim. Tatlansın diye. Bir tutam da baharat," dedi.

Bize daha fazlasını söylemek istermiş gibi bakıyordu. Sonra kafasını hafifçe sallayıp odadan çıktı.

"Nesi var?" dedim.

"Sanırım bizim için üzülüyor," dedi Peeta.

"Doğru ya," dedim sütlerimizi doldururken.

"Ciddiyim. Capitol'deki insanların geri dönmemize pek sevineceklerini sanmıyorum," dedi Peeta. "Ya da diğer galiplerin. Şampiyonlarına kolayca bağlanıyorlar."

"Benim tahminim, kan akmaya başlar başlamaz üzüntülerini geride bırakırlar," dedim duygusuz bir sesle. Gerçekten, şu anda endişeleneceğim son şey, Çeyrek Asır Oyunları'nın Capitol halkının ruhsal durumunu nasıl etkileyeceğiydi. "Demek, bütün bantları sil baştan seyrediyorsun."

"Tam olarak değil. İnsanların farklı mücadele tekniklerini beynime iyice kazımak için hızlı hızlı geçiyorum," dedi Peeta.

"Sırada kim var?"

"Sen seç," dedi Peeta kutuyu bana doğru uzatarak.

Bantların üstünde Oyunlar'ın seneleri ve galiplerin isimleri yazıyordu. Şöyle bir karıştırıyor ve daha önce seyretmediğimiz bir bandı bulup çıkardım. Oyunlar'ın ellinci yılı. ikinci Çeyrek Asır Oyunları. Ve galibin ismi: Haymitch Abernathy.

"Bunu hiç seyretmedik," dedim.

Peeta kafasını salladı. "Hayır. Çünkü Haymitch istemedi. Tıpkı bizim kendi Oyunlarımızı yeniden yaşamak istemeyişimiz gibi. Ve hepimiz aynı takımda olduğumuz için, çok, önemli olmayacağını düşündüm."

"Yirmi beşinci yılda kazanan kişi de geliyor mu acaba?" diye sordum.

"Sanmam. Her kimse, ölmüş olmalı. Effie bana sadece yüzleşme ihtimalimiz olan galiplerin bantlarını gönderdi." Peeta, Haymitch'in bandını eliyle tartar gibi yaptı. "Neden? Sence bunu seyretmeli miyiz?"

"Elimizde bundan başka Çeyrek Asır bandı yok. Nasıl çalıştıkları konusunda değerli bilgiler edinebiliriz," dedim. Ama kendimi çok tuhaf hissediyordum. Haymitch'in mahremiyetini istila eder gibi. Olayın tamamı halkın göz önünde yaşanmışken neden böyle hissettiğimi de bilmiyordum. Ama hissediyordum işte. Ayrıca acayip meraklandığımı da belirtmeden geçemeyeceğim. "Seyrettiğimizi Haymitch'e söylemek zorunda değiliz."

"Tamam," dedi Peeta. Bandı taktı. Ben elimde sütümle -ki bal ve baharat müthiş bir lezzet katmış- kanepeye, yanına kıvrıldım ve kendimi Ellinci Açlık Oyunları'nda kaybettim. Marştan sonra, Başkan Snow'un İkinci Çeyrek Asır Oyunları'nın zarfını açışını gösterdiler. Çok daha genç ancak en az şimdiki kadar itici görünüyordu. Bizimkinde de kullandığı iç sıkıcı ses tonuyla, Panem halkına, Çeyrek Asır Oyunları şerefine normalin iki katı haraç olacağını ilan etti. Editörler derhal isimlerin arka arkaya okunduğu toplama günü kuralına geçtiler.

12. Mıntıka'ya ulaştığımızda, kati bir ölüme doğru yürüyen çocukların sayısının fazlalığından müthiş etkilenmiş haldeydim. 12. Mıntıka'da isimleri, Effie değil, başka bir kadın okudu ama o da "Önce Bayanlar!" diyerek başladı. Dikiş'te yaşadığı her halinden belli olan bir kızın ismini okudu: "Maysilee Donner."

"Ah," dedim. "Annemin arkadaşı." Kamera kalabalığın içinde, başka iki kıza sımsıkı sarılmış haldeki Maysilee'yi buldu. Kızların üçü de sarışın ve kesinlikle tüccar çocuklarıydı.

Peeta sakin bir sesle "Sanırım onu kucaklayan şu kız, annen," dedi. Ve haklıydı. Maysilee Donner müthiş bir cesaretle arkadaşlarından ayrılıp sahneye yürürken annemin benim yaşımdaki halini, kısa bir an için bile olsa gördüm. Ve evet, hiç kimse, güzelliğini abartmamıştı. Annemin elini tutan ve ağlayan diğer kız aynı Maysilee'ye benziyordu. Fakat sadece ona değil; tanıdığım başka birine de benziyordu.

"Madge," dedim.

"Annesi. Maysilee'yle ikisi ikiz falanlarmış galiba. Babam bahsetmişti."

Madge'in annesini düşündüm. Belediye Başkanı Undersee'nin karısı.

Hayatının yarısını korkunç bir ıstırap yüzünden yatağa mahkum, dünyadan uzak geçiren. Annemle aralarında böyle bir bağlantı olduğunu daha önce nasıl fark edemediğimi merak ediyordum. Madge'in o kar fırtınasına rağmen, Gale'e ağrı kesici getirmeye gelişi. Alaycıkuş iğnem. Ve artık, Madge'in teyzesi Maysilee Donner'a, arenada hayatını kaybetmiş bir haraca ait olduğunu öğrendiğim için, iğnenin gözümdeki yeri bir anda değişiverdi.

Ve son olarak Haymitch'in adı okundu. Onu görmek annemi görmekten daha büyük bir şok etkisi yarattı. Genç. Güçlü. İtiraf etmesi güç ama çok hoş adammış. Saçları koyu renk ve dalgalı, gri Dikiş gözleri parlak; hatta tehlikeli.

"Ah, Peeta... Maysilee'yi o öldürmemiştir, değil mi?" diye haykırdım. Neden bilemiyorum ama düşüncesi bile dayanılmaz geliyordu.

"Kırk sekiz yarışmacı varken mi? Bence çok düşük ihtimal," dedi Peeta.

12. Mıntıka çocuklarının korkunç maden işçisi kostümleriyle boy gösterdikleri resmi geçit ve mülakatlar hızla akıp gitti. Hiç kimseye odaklanacak vaktimiz olmadı. Fakat galip Haymitch olduğu için, mavi takım elbisesi içinde, şimdiki haline çok benzeyen Caesar Flickerman'la -sadece koyu yeşil saçları, gözkapakları ve dudakları farklı- aralarında geçen konuşmanın tamamını seyredebildik.

Caesar "Söyle bakalım, Haymitch, Oyunlar'da yüzde yüz daha fazla yarışmacı olması konusunda neler hissediyorsun?" diye sordu.

Haymitch omuz silkti. "Benim için pek bir şey fark etmiyor. Hepsi, her zamanki gibi yüzde yüz aptallar; bu yüzden şansımın üç aşağı, beş yukarı aynı olduğunu düşünüyorum."

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi, Haymitch onlara yarım bir gülümseme gönderdi. Küçümseyici. Küstah. Kayıtsız.

"Bunun için çok fazla zorlanması gerekmemiş, değil mi" dedim.

Ve şimdi Oyunlar'ın başladığı sabahtayız. Olayları, Giriş Odası'ndaki bir tüpün içinden yukarı yükselen ve sonra arenaya doğru ilerleyen bir haracın bakış açısından izledik. Elimde olmadan iç geçirdim. Oyuncuların yüzlerinde hayret ifadesi yansıyordu.

Burası tasavvur edilebilecek en nefes kesici yerdi. Altın Cornucopia göz alıcı çiçek tarlalarının süslediği yemyeşil bir çayın tam ortasında duruyordu. Pamuk gibi bembeyaz bulutlarla bezeli gökyüzü parlak maviydi. Dört bir yanda kuşlar şakıyorlardı. Bazı haraçların burun çekişlerine bakılırsa, harika kokuyor olsa gerekti. Kuşbakışı çekimde, çayırın kilometrelerce uzayıp gittiğini görüyorduk. Uzakta, bir tarafta bir orman, diğer tarafta ise zirvesi karla kaplı bir dağ vardı.

Güzellik, oyuncuların büyük kısmının dikkatini dağıtıyordu çünkü gong sesi duyulduğunda, çoğu bir rüyadan uyanmaya çalışır gibi görünüyordu. Gerçi, bu Haymitch için geçerli bir durum değildi. O çoktan Cornucopia'ya varmıştı, birkaç silah ve çeşitli malzemeyle dolu sırt çantasını kapmıştı bile. Pek çoğu metal halkalarından çıkmayı bile başaramadan, o ormanın derinliklerinde kayboldu.

Tam on sekiz haraç, ilk günün kan gölünde hayatlarını kaybetti. Diğerleri de teker teker ölmeye başladı ve zamanla bu güzel yerdeki hemen hemen her şeyin -fundalıklardan sarkan ağız sulandırıcı meyvelerin, kristal berraklığındaki derelerdeki suların, hatta içe çekildiği zaman çiçek kokularının- öldürücü bir zehre sahip oldukları ortaya çıktı. Sadece yağmur suyu ve Cornucopia'dan tedarik edilen yiyecekler güvenliydi. Ayrıca, on kişilik kalabalık ve sağlam tedarikli bir Kariyer grubu, kurban peşinde dağa doğru ilerledi.

Haymitch'in de ormanda kendine göre dertleri vardı. Tüylü, altın renkli sincaplar etobur çıkıyor ve sürüler halinde saldırıyorlardı. Kelebekler, soktukları zaman, ölüm değilse "ile ciddi bir sıkıntı getiriyorlardı. Fakat, Haymitch uzaktaki dağı arkasında tutarak ilerlemekte inat etti.

Maysilee Donner, Cornucopia'dan sadece küçücük bir sırt çantasıyla ayrılabilmiş bir kız için bir hayli maharetli çıktı. Çantanın içinde bir kase, biraz kuru et ve içinde iki düzine dart oku olan bir hava tabancası buldu. Elde edilmesi hiç zor olmayan zehirlerden yararlanarak, hava tabancasını, öldürücü maddelere batırdığı ve rakiplerine nişan aldığı dart oklarıyla, ölümcül bir silaha dönüştürdü.

Dört gün sonra, bir tabloyu andıran dağ, bir düzine yarışmacının daha katline yol açan bir volkan patlamasıyla sarsıldı. Kariyer sürüsünün beş ferdi burada can verdi. Dağdan saçılan lavlar ve saklanma olanağı sunmayan çayır arasında, geriye kalan on üç haracın -ki bu on üç kişiye Haymitch ve Maysilee de dahiller-

ormana gizlenmekten başka şansları kalmadı.

Haymitch, aynı istikamette -volkandan olabildiğince uzağa- ilerlemekte kararlı görünüyordu; fakat sımsıkı örülmüş yeşilliklerden oluşan bir labirent, onu yeniden üç Kariyerle burun buruna geleceği ve bıçak çekmek zorunda kalacağı ormanın merkezine getirdi. Kariyerler daha iri ve güçlü olabilirler ama Haymitch, dikkat çekici sürati sayesinde iki tanesini hakladı. Bu sırada üçüncü Kariyer onu silahsız bıraktı. Kariyer haracı, tam Haymitch'in gırtlağını kesmek üzereyken, bir dart okuyla kendini yerde buldu.

Maysilee Donner ağaçların arasından çıktı ve "İkimiz birlikte olursak daha uzun süre yaşayabiliriz," dedi.

"Sanırım az önce bunu ispatladın," dedi Haymitch boynunu ovarken. "Müttefik miyiz?" Maysilee kafasını salladı. İşte böylece, kendilerini, eve dönüp mıntıkanızla yüzleşmeyi planlamanız halinde, bozarken müthiş bir sıkıntı duyacağınız bir paktın içinde buldular.

Tıpkı Peeta ve benim gibi, bir arada daha iyi iş çıkardılar. Daha çok dinlendiler, yağmur suyu biriktirmek için sistemli çalıştılar, takım halinde savaştılar ve ölü haraçların çantalarından topladıkları yiyecekleri paylaştılar. Fakat Haymitch, yoluna devam etmekte kararlı görünüyordu.

Maysilee sürekli "Neden?" diye soruyordu; fakat Haymitch, genç kız sonunda, cevap almadan bir adım daha atmayacağını belirtene kadar, Maysilee'nin sorularını duymazdan geldi.

"Çünkü bir yerlerde bir sonu olmalı, değil mi?" dedi Haymitch. "Arena sonsuza dek devam edemez ya... "

Maysilee "Bulmayı umduğun nedir?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ama belki kullanabileceğimiz bir şeyler vardır."

Nihayet, ölü Kariyerlerden birinin çantasında buldukları lehim lambası sayesinde, o imkansız labirentin içinden çıkmayı başarınca, kendilerini ucu bir uçuruma çıkan düz, çorak bir toprak zeminde buldular. Çok aşağıda, sivri kayalıkları görebiliyordunuz.

"Hepsi bu kadar, Haymitch," dedi Maysilee. "Dönelim."

"Hayır, ben burada kalıyorum," dedi Haymitch.

"Pekala. Geriye sadece beş kişi kaldık. Bu noktada vedalaşabiliriz," dedi Maysilee. "Sonunda birebir kalmamızı istemem."

"Tamam," dedi Haymitch. O kadar. Ne elini sıkmaya yeltendi, ne de genç kızdan tarafa baktı. Maysilee dönüp gitti.

Haymitch bir şeyi çözmeye çalışır gibi, uçurum boyunca ilerledi. Ayağı, bir çakıl taşını yerinden oynattı. Taş, dipsiz gibi görünen boşluğa düştü. Fakat bir dakika sonra, Haymitch dinlenmek için yere oturunca ok gibi fırlayıp geri geldi ve hemen yanına düştü. Haymitch şaşkın gözlerle taşa bakıyordu. Sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Yumruk büyüklüğünde bir kayayı yerinden çıkarıp uçurumdan aşağı fırlatıp bekledi.

Taş geri uçup avucunun içine konunca, Haymitch gülmeye başladı.

İşte o anda Maysilee'nin çığlıklarını duyduk. İttifak bozulduğu ve bozan taraf Maysilee olduğu için, Haymitch'in bu çığlığı duymazdan gelmesine kimsenin bir lafı olamazdı. Fakat Haymitch sesin geldiği yöne koştu. Şeker pembesi renkli, uzun ince gagalı bir kuş sürüsünün Maysilee'nin boynunu şişlemelerinin ancak son sahnesine yetişebiliyordu. Maysilee son nefesini verirken, Haymitch elini sımsıkı tuttu. İzlerken tek düşünebildiğim, Rue ve benim de onu kurtarmakta ne kadar geç kaldığım oldu.

Aynı gün, başka bir haraç bir çarpışma sırasında son nefesini verdi. Bir diğeri de kabarık tüylü sincaplara yem oldu. Geriye Haymitch ve 1. Mıntıka'nın kız haracı kaldılar. Kız, Haymitch'ten daha iri yarı ve en az onun kadar hızlıydı.

Kaçınılmaz mücadele bir hayli kanlı ve korkunç geçiyordu, nihayet Haymitch silahsız kaldığında her ikisi de ölümcül yaralar almış oldular. Haymitch, bağırsaklarını yerinde tutamayarak ormanın içine doğru sendeledi. Kız da, elinde ölümcül darbeyi indirmeyi planladığı baltasıyla Haymitch'in peşine düştü. Haymitch kestirme yoldan uçuruma koştu ve tam kızın baltayı fırlattığı anda uçurumun kenarına ulaştı. Haymitch kendini yere atınca, balta, üstünden boşluğa yuvarlandı. Artık kendisi de silahsız kalan kız öylece durup

boş göz çukurundan akan kanı durdurmaya çalıştı. Belki de, yerde kıvranan Haymitch'ten daha uzun süre dayanabileceğini sanıyordu. Fakat, o Haymitch'in aksine, baltanın geri döneceğini bilmiyordu. Ve balta boşluktan geri fırlar fırlamaz kızın kafasının tam ortasına indi. Top sesi duyuldu, kızın cansız bedeni alındı ve davullar Haymitch'in zaferini ilan etti.

Peeta bandı çıkardı ve bir süre derin bir sessizlik içinde oturduk.

Nihayet Peeta "Uçurumun dibindeki o güç sahası, Eğitim Merkezi'nin çatısındaki gibi bir şeydi," dedi. "Hani insanların kendilerini aşağı atmaya kalkışmaları halinde geri fırlatılmalarını sağlayan güç... Haymitch bunu bir silaha dönüştürmeyi başarmış."

"Sadece diğer haraçlara değil, Capitol'e karşı da..." dedim. "Böyle bir şeyin olmasını beklememişlerdir, biliyorsun, değil mi? O gücün arenanın bir parçası olması planlanmamıştır. Haymitch'in bunu keşfetmesi, Capitol'dekileri aptal durumuna düşürmüş. Eminim etkisini unutturmaya çalışırken bayağı uğraş vermişlerdir. Sanırım bu yüzden bu sahneyi TV'de gördüğümü hatırlamıyorum. Neredeyse orman meyveleri kadar feci bir şey!"

Aylardır ilk defa-, kahkahama -gerçek kahkahama- engel olamadım. Peeta bana aklımı kaçırmışım gibi bakarak kafasını salladı. Evet, belki biraz kaçırmış olabilirdim. Arkamızdan Haymitch'in sesi yükseldi. "Neredeyse ama aynı şey değil."

Bandını izlediğimiz için öfkeli olacağını düşünerek hızla arkama döndüm ama Haymitch pişmiş kelle gibi sırıttıktan sonra elindeki şarap şişesinden büyük bir yudum çekti. Ayıklığı buraya kadardı. Sanırım yeniden içmeye başlamasından üzüntü duymalıydım ancak kafamı meşgul eden başka bir duygu vardı.

Bunca haftadır rakiplerimin kim olduğunu öğrenmek için göbeğim çatlarken, takım arkadaşlarımın kim olduğuna zerre kadar kafa yormadım. Fakat şimdi içimde yeni bir güven duygusu canlanıyordu; çünkü nihayet, Haymitch'i gerçekten tanıdığımı düşünüyordum. Ve kendimi. Capitol'ün başına bu kadar çok bela açmayı başarmış iki kişi bir araya gelince, Peeta'yı eve sapasağlam döndürmeyi başarabilmeliydiler.

15

Flavius, Venia ve Octavia'yla sayısız hazırlık aşamasından geçmiş olan benim için, bu, aşılması gereken bir rutinden başka bir şey olmamalıydı. Fakat beni bekleyen duygusal çileyi tahmin edememiştim. Hazırlık süresince, her biri, en az iki kez ağlama krizine girdi, Octavia zaten bütün sabahı bir inleme eşliğinde geçirdi. Bana gerçekten bağlanmışlar meğer. Benim arenaya dönmem fikri, üçünü de dağıtmış. Buna bir de benimle birlikte, her tür sosyal aktiviteye -özellikle de düğünüme- katılma şansını kaybedecek olmaları endişesi eklenince, olay tamamen dayanılmaz hale gelmiş. Hayatları boyunca hiçbir zaman, bir başkası için güçlü durmak gibi bir mecburiyetleri olmadığı için, onları teselli etmek de bana düştü. Katledilecek kişinin ben olduğumu göz önüne alınca, bu gerçekten can sıkıcı bir durumdu.

Gerçi, Peeta'nın trendeki görevlinin galiplerin yeniden savaşacak olmalarından dolayı mutsuz olduğunu söylemini düşününce, bunu bir hayli ilginç buldum doğrusu. Capitol'deki insanlar bu durumdan hoşnut değillerdi. Hâlâ, gong sesi duyulduğu anda, her şeyin unutulacağını düşünüyordum fakat Capitol'dekilerin bizler için birtakım duygular dediklerini görmek, yeni bir keşifti. Her sene çocukların arenada öldürülmelerini izlemekle bir sorunları olmadığı ortadaydı. Belki de galipler -özellikle de seneler önce kazanmış olanlar hakkında, bizlerin de insan olduğunu hatırlatacak kadar çok şey biliyorlardı. Bu, insanın kendi arkadaşlarının ölümünü izlemesi gibi bir şeydi. Yani, biz mıntıkalarda yaşayanların Oyunlar'ı seyrederken kapıldığımız hislere daha yakındı.

Cinna geldiğinde, hazırlık ekibini teselli etme çabasından hırçın ve bitkin düşmüştüm. Çünkü hazırlık ekibinin dinmeyen gözyaşları bana, evimde döküldüğünden hiç şüphe duymadığım gözyaşlarını hatırlatıyordu. İncecik bir sabahlık içinde, sızım sızım sızlayan bir ten ve kalple ayakta dikilirken, hüzün dolu bir çift göze daha tahammülümün olmayacağını biliyordum. Bu yüzden, Cinna içeri girer girmez, "Yemin ederim, eğer ağlarsan seni hemen şuracıkta öldürürüm," dedim.

Cinna sadece gülümsedi. "Rutubetli bir sabah geçirdin galiba."

"Sıksan suyumu çıkarabilirsin," dedim.

Cinna kolunu omzuma attı ve beni öğle yemeğine götürdü. "Endişelenme. Ben duygularımı her zaman işime kanalize ederim. Böylece, kendimden başka hiç kimseye zarar vermemiş olurum."

Onu uyardım. "Aynı şeyi bir kez daha yaşayamam."

"Biliyorum. Onlarla konuşurum," dedi Cinna.

Yemek kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Mücevher renkli jölelerle süslenmiş sülün, sebzelerin tereyağlı sosta yüzen küçük versiyonları, maydanozla harmanlanmış patates püresi. Tatlı olarak, bir kase dolusu eritilmiş çikolatanın içine meyve parçacıkları batırdık. Ben sosu kaşıklamaya başlayınca, Cinna ikinci bir kase sipariş etmek zorunda kaldı.

Kasenin dibini kazırken nihayet "Eee, açılış törenlerinde ne giyeceğiz?" diye sordum. "Madenci kaskı mı, ateş mi?

Geçit töreninin, Peeta'yla benim kömürle alakalı bir şeyler giymemizi gerektireceğini artık biliyordum.

"Arada bir şey," dedi.

Açılış törenleri için kostümlerimize bürünme zamanı gelince, hazırlık ekibim çıkageldi ama Cinna onları sabah kusursuz bir iş çıkardıklarını ve geriye bir iş kalmadığını söyleyerek savuşturdu. Neyse ki, beni Cinna'nın hünerli ellerine terk edip toparlanmak üzere, odadan çıktılar. Cinna ilk iş olarak, annemin ona daha önce gösterdiği örgüyle saçlarımı topladı, sonra makyaja geçti. Geçen sene, arenaya indiğimde insanların beni kolayca tanıyabilmeleri için çok az makyaj yapmıştı. Fakat bu defa yüzüm, dramatik vurgular ve koyu gölgelerle neredeyse tamamen gizlendi. Derin kavisli kaşlar, keskin elmacık kemikleri, için için yanan gözler, koyu mor dudaklar. Kostüm, ilk bakışta fazla basit görünüyordu; boynumdan aşağısını tamamen örten siyah bir tulumdu. Başıma, galip olarak kazandığıma çok benzeyen yarım bir taç yerleştirdi. Bu defaki altından değil, ağır bir metalden yapılmıştı. Sonra, alacakaranlık havası vermek için odadaki ışığı ayarladı ve bileğimde, kumaşın iç tarafında kalan bir düğmeye bastı. Büyülenmiş gözlerle aşağıya baktım; kıyafetim ağır ağır hayat buluyordu,

kademeli olarak yumuşacık altın renginden yanan kömürün turuncu-kızıl rengine dönüşüyordu. Işık saçan korlarla kaplanmış gibi görünüyordum; hayır, aslında ben bir şömineden çıkıp gelmiş korun ta kendisiydim. Renkler, tıpkı kömürde olduğu gibi, artıp azalıyor, değişip birbirine karışıyordu.

Hayret içinde "Bunu nasıl başardın?" diye sordum.

"Portia ve ben, ateşi seyrederek bolca zaman geçirdik," dedi Cinna. "Kendine bir baksana."

Etkiyi tamamen yakalayabilmem için beni aynaya çevirdi. Gördüğüm bir kız ya da bir kadın değildi; Haymitch'in Çeyrek Asır Oyunları'nda sayısız can alan volkanı kendine mesken edinebilecek dünya dışı bir varlıktı. Şimdi artık alev kırmızısına dönüşmüş olan siyah taç dramatik bir makyajla renklendirilmiş yüzüme gölgeler düşürüyordu. Alevler içindeki kız, Katniss, titreyen alevlerini, mücevherlerle süslü tuvaletlerini ve yumuşak mum ışığını andıran kostümlerini geride bırakmıştı. O artık en az ateşin kendisi kadar ölümcüldü.

"Sanırım... Diğerlerinin karşısına çıkarken ihtiyaç duyacağım şey, buydu," dedim.

"Evet. Bence pembe rujlu ve kurdeleli günleri çoktan geride bıraktın," dedi.

Bir kez daha bileğimdeki düğmeye dokunup ışığımı söndürdü. "Güç kaynağını tüketmeyelim," dedi. "Bu defa arabaya bindiğinde gülümsemek ya da el sallamak yok. Senden, seyirciler senin dikkatine değmezmiş gibi, dümdüz, karşıya bakmanı istiyorum."

"Nihayet altından kalkabileceğim bir şey," dedim. Cinna'nın göz kulak olması gereken bir iki işi daha olduğu için, Yeniden Yaratılma Merkezinin, açılış törenleri öncesinde haraç ve atlı arabalarının bir araya toplanmalarına olanak veren geniş bodrum katına inmeye karar verdik. Peeta ve Haymitch'i orada bulmayı umuyordum; ancak henüz gelmemişlerdi. Beni, haraçların arabalarına adeta yapışık durdukları geçen senenin aksine, sosyal bir ortam bekliyordu. Eski galipler, yani hem bu senenin haraçları hem de akıl hocaları, küçük gruplar halinde bir araya gelmiş sohbet ediyorlardı. Tabii ki hepsi birbirlerini tanıyordu ve ben hiç kimseyi tanımıyordum. Üstelik ortalıkta dolaşıp kendi kendini tanıtacak bir insan değildim. Bu yüzden atlarımın boynunu okşarken fark

edilmemeyi umuyordum. Ancak bir işe yaramıyordu.

Ben daha yanıma geldiğini anlayamadan, kulağıma katır kutur bir ses geldi. Kafamı çevirdiğim zaman, Finnick Odair'in meşhur deniz yeşili gözlerinin benimkilerden sadece birkaç santim uzakta olduklarını gördüm. Ağzına bir küp şeker atıp atıma yaslandı.

Aslında hiç karşılaşamamış olmamıza rağmen, sanki uzun senelerdir tanışıyormuşuz gibi bir edayla "Selam, Katniss," dedi.

Yakınlığından -özellikle teninin büyük kısmı açıkta olduğu için- tedirgin olsam da rahat görünmeye çalışarak "Selam, Finnick," dedim.

"Küp şeker ister misin?" diye sorarak tepeleme şekerle dolu avucunu bana uzattı. "Aslında atlar içinler ama kimin umurunda. Onların şeker yiyecekleri uzun seneleri olacak. Oysa sen ve ben... Her neyse, tatlı bir şey görünce, vakit kaybetmeden kapmak gerek."

Finnick Odair, Panem için yaşayan efsane gibi bir şeydir. Henüz on dört yaşındayken Açlık Oyunları'nı kazandığı günden beri, hâlâ, yaşayan en genç galiplerden biri. 4. Mıntıka'da yetiştiği için, o da bir Kariyer haracıydı ve tahminler lehineydi ama hiçbir eğitmen ona sıra dışı yakışıklılığını kazandırmakla böbürlenemezdi. Uzun boy, atletik bir vücut, altın renkli bir ten, bronz saçlar ve inanılmaz bir çift göz. O seneki diğer haraçlar hediye olarak bir avuç tahıl ya da birkaç kibrit almakta bile zorlanırken, Finnick'in hiçbir şey -ne ilaç, ne yiyecek ne de silah- istemesine gerek kalmamıştı. Rakiplerinin asıl öldürülmesi gerekenin o olduğunu anlamaları bir haftayı bulmuştu; fakat artık çok geçti. Cornucopia'da bulduğu mızraklar ve bıçaklarla zaten yeterince güçlü bir savaşçıydı. Ucuna üç dişli bir zıpkın bağlanmış gümüş renkli paraşütü aldığında -ki arenada gördüğüm en pahalı hediye bu olmalı- her şey bitmişti. 4. Mıntıka'nın sanayi kolu balıkçılıktır. Finnick de bütün hayatını teknelerde geçirmişti. Zıpkın kolunun doğal ve ölümcül bir uzantısı gibiydi. Bulduğu bir asma türünden bir ağ örmüştü. Ağı, rakiplerini zıpkınıyla öldürebilmek için etkisiz hale getirmede kullanıyordu. Birkaç güne kalmadan taç onun oldu.

O zamandan beri, Capitol halkı, Finnick'i ağızlarının suyu akarak izliyorlardı.

Gençliğinden dolayı ilk bir iki sene ona dokunamadılar. Ancak on altı yaşını doldurduğu günden beri, Oyunlar'daki zamanını, peşinde umutsuz aşıklarıyla geçirir oldu. Hiç kimse, Finnick'in kalbindeki yerini uzun süre koruyamıyordu. Senelik ziyaretlerinden dört, beş kişiyi arka arkaya dizdiği oluyordu. Yaşlı ya da genç, hoş ya da sıradan, zengin ya da çok zengin, hepsine yarenlik edip abartılı hediyelerini alıyor ama asla içlerinden biriyle kalmıyordu. Ve bir kez gitti mi, asla geri gelmiyordu.

Finnick'in gezegendeki en çarpıcı ve en çok şehvet uyandıran insanlardan biri olduğuna itiraz edecek değilim. Fakat bana hiçbir zaman çekici gelmediğini dürüstçe söyleyebilirim. Belki fazla hoş ya da elde edilmesi fazla kolay ya da belki de gerçekte, kaybedilmesi çok kolay biri olduğu içindir.

Şeker teklifine karşılık "Hayır, teşekkürler," dedim. "Gerçi bir ara kıyafetini ödünç almak isteyebilirim."

Düğüm yeri stratejik olarak tam kasıklarının arasına denk getirilmiş altın renkli bir ağa sarılmıştı. Teknik anlamda çıplak olduğu söylenemezdi ama çıplaklığa daha fazla yaklaşamazmış. Stilistinin seyircilere ne kadar fazla Finnick gösterirse, sonucun o kadar iyi olacağını düşündüğünden emindim. "Kılığınla beni kesinlikle dehşete düşürüyorsun. Cici kız elbiselerine ne oldu, söyler misin?" diye sordu. Dudaklarını diliyle hafifçe ıslattı. Büyük ihtimalle, bu hareketiyle pek çok insanı delirtiyordur. Fakat her nedense, benim aklıma açlıktan ölmek üzere olan zavallı kadınlara salyalarını akıtan Cray'den başka bir şey gelmiyordu.

"O elbiseleri aştım," dedim.

Finnick kıyafetimin yakasını tutup parmaklarının arasından geçirdi. "Şu Çeyrek Asır olayı çok kötü oldu. Capitol'de haydut gibi yaşayıp gidebilirdin. Mücevherler, para, ne istersen.”

"Mücevherleri sevmem. Zaten ihtiyacım olandan daha çok param var. Bu arada, sen paralarını neye harcarsın, Finnick?" dedim.

"Ah, senelerdir para gibi bayağı şeylerle işim olmadı," dedi Finnick.

"O zaman, insanlar arkadaşlığından aldıkları keyfin karşılığını sana nasıl

ödüyorlar?" diye sordum.

Yumuşak bir sesle "Sırlarla," dedi. Kafasını eğince dudakları, dudaklarıma değecek kadar yaklaştı. "Ya sen alevler içindeki kız? Zamanımı almaya değer sırların var mı?"

Aptalca bir nedenden ötürü kızardım ve kendime ayaklarımı yere sağlam basmam gerektiğini hatırlattım. "Hayır, ben açık bir kitap gibiyim," diye fısıldadım. "İnsanlar sırlarımı benden önce öğrenmiş oluyorlar."

Gülümsedi. "Ne yazık ki, doğru söylüyorsun." Gözleri yana kaydı. "Peeta geliyor. Düğününüzü iptal etmek zorunda kalmanıza çok üzüldüm. Bunun sizin için ne büyük bir yıkım olduğunu tahmin edebiliyorum." Ağzına bir küp şeker daha attıktan sonra telaşsız adımlarla yanımdan uzaklaştı.

Peeta, benimkinin birebir aynısı kostümüyle yanıma geldi. "Finnick Odair ne istiyormuş?" diye sordu.

Dönüp dudaklarımı Peeta'nın dudaklarına yaklaştırıp, Finnick'inkini taklit eden bir fısıltı ve en baştan çıkarıcı sesimle "Bana şeker ikram etti ve bütün sırlarımı öğrenmek istedi," dedim.

Peeta güldü. "Iykk. Gerçek olamaz."

"Gerçek, dedim. "Terimdeki ürperti geçince, devamını da anlatırım.

"Sence sadece birimiz kazansaydık, biz de onlar gibi olur muyduk?" Peeta bu soruyu sorarken çevresine, diğer galiplere bakınıyordu. "Bu ucube gösterisinin bir parçası..."

"Tabii! Hele sen," dedim.

Gülümseyerek “Ah, neden hele ben?" diye sordu.

Üstünlük taslayarak "Çünkü senin güzel şeylere zaafın var; benim yok," dedim. "Seni kolayca Capitol havasına sokarlardı, kendini tamamen kaybederdin!"

"Zevk olmak laf sahibi olmak demek değildir," dedi Peeta. "Büyük olasılıkla

senin dışındaki konularda." Müzik başladı ve kapıların ilk araba için açıldığını gördüm. Kalabalığın uğultusu içeri doldu. "Gidelim mi?" Elimi tutup arabaya binmeme yardım etti.

Yerimi alınca, onu yukarı çektim. "Hiç kıpırdama," diyerek tacını düzelttim. "Tulumunun ışıklandırılmış halini gördün mü? Yine muhteşem olacağız."

"Kesinlikle. Ancak Portia mağrur durmamızı söyledi. El sallamak falan yok," dedi. "Bu arada, onlar neredeler?"

"Bilmem." Geçit alayını taradım. "Belki de işe koyulup ışıklarımızı kendimiz yaksak daha iyi olacak." Öyle yaptık. Biz ışıldamaya başlarken insanların bizi işaret ederek birbirlerine bir şeyler söylediklerini fark ettim. Ve bir kez daha, açılış törenine damgamızı vuracağımızı biliyordum. Neredeyse kapıdaydık. Kafamı çevirdim ama geçen sene son ana kadar yanımızdan ayrılmayan Portia ve Cinna görünürlerde yoktular. "Bu sene de el ele tutuşmamız gerekir mi acaba?" diye sordum.

"Sanırım işin o kısmını bize bıraktılar," dedi Peeta.

Tonlarca makyajın bile gerçek anlamda ölümcül bir ifade veremeyeceği o mavi gözlere baktım ve daha bir sene önce, onu öldürmeye nasıl da hazırlıklı olduğumu hatırladım. Ve onun beni öldürmeye çalıştığına ne kadar inandığımı. Şimdi her şey tersine dönmüş durumdaydı. Onun hayatta kalması için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydım ve bedelinin kendi hayatım olacağının farkındaydım. Ancak benliğimin benim arzu ettiğim kadar cesur olmayan tarafı, yanımdaki kişinin Haymitch değil, Peeta olmasından son derece memnundu. Daha fazla tartışmamıza gerek kalmadan, ellerimiz birbirini buldu. Tabii ki, bu işe tek parça olarak girecektik.

Biz, akşamın solmaya yüz tutmuş ışıklarına karışırken, kalabalığın sesi ortak bir haykırışa dönüştü. Ancak ikimiz de tepki vermedik. Ben gözlerimi olabildiğince uzak bir noktaya dikip ortada seyirci yokmuş, histeri yaşanmıyormuş gibi davranıyordum. Yol üstündeki dev ekranlara yansıyan görüntümüz gözüme takıldı, sadece güzel değil, aynı zamanda karanlık ve güçlüydük. Hayır, daha fazlası da vardı. Biz, 12. Mıntıkanın, çok acı çekmiş ve zaferlerinin tadını yeterince çıkaramamış talihsiz aşıklardık. Hayranlarımızın sempatisini kazanmak, onları gülümsemelerimizle fethetmek, öpücüklerini

yakalamak peşinde değildik. Bizler affedici olmaktan çok uzaktık.

Ve ben bu duyguyu seviyordum. Sonunda kendim olma fırsatını buluyordum.

Kıvrılarak şehir meydanının dönemecine saparken, birkaç stilistin Cinna ve Portia'nın haraçlarını ışıklandırma fikrini çalmış olduklarını gördüm. Elektronik eşya üretimiyle haşır neşir olan 3. Mıntıka haraçlarının elektrik ampülleriyle süslenmiş kostümleri en azından mantıklı geliyordu. Ya hayvancılıkla uğraşan 10.Mıntıkanın inek kılığına bürünmüş haraçlarının alevli kemerlerine ne demeli? Ne yapıyorlardı? Kendi kendilerini ızgara yapmaya mı çalışıyorlardı? Acınası derecede gülünçtü.

Diğer taraftan, Peeta ve ben sürekli değişen kömür kostümlerimizle gerçekten büyüleyici olmalıyız; çünkü haraçların çoğu gözlerini bizden ayıramadılar. 6. Mıntıkanın morfin bağımlısı olarak tanınan çiftini özellikle etkilemiş olmalıyız. Her ikisi de bir deri bir kemikler; sarkık ciltleri sarımtırak bir renge dönüşmüş. Başkan Snow balkonundan, "Çeyrek Asır Oyunları"na hoş geldiniz temalı konuşmasını yaparken bile, aşırı büyük gözlerini üzerimizden ayıramadılar. Marş başladı. Meydanda son turumuzu attık. Yanılıyor muydum yoksa Başkan'ın bakışları da mı bize sabitlenmiş durumdaydı?

Peeta ve ben, gevşemek için Eğitim Merkezinin kapıları ardımızdan kapanana dek bekledik. Cinna ve Portia performansımızdan son derece hoşnut halde, bizi bekliyorlar. Bu sene Haymitch de boy göstermeye karar vermişti, bizim arabada değildi; 11. Mıntıka haraçlarının yanında kafasıyla bizi işaret ettiğini gördüm. Haymitch'in peşi sıra bize merhaba demeye geldiler.

Chaff'i görüntü itibariyle tanıyordum; çünkü uzun seneler boyunca onu ekranda Haymitch'le içki şişelerini değiş tokuş ederken seyrettim. Yaklaşık bir seksen beş metre boyunda, koyu renk tenli bir adamdı. Kollarından biri çolak; çünkü otuz sene önce galip çıktığı Açlık Oyunları’nda elini kaybetmişti. Yerine yapay bir el koymayı önerdiklerinden emindim, tıpkı Peeta'nın bacağının alt kısmını budamak zorunda kaldıkları zaman olduğu gibi. Ama sanırım Chaff bu teklifi kabul etmemişti.

Kadın, Seeder, zeytuni teni ve yer yer kırçıllaşmış düz, siyah saçlarıyla pekala Dikiş sakini olabilirmiş. Başka bir mıntıkanın ferdi olduğunu ele veren tek yeri altınımsı kahverengi gözleriydi. Altmış yaşlarında olmalıydı ama çok

güçlü görünüyordu. Ve seneler içinde yaşadıklarının etkisinden kurtulmak için alkol, morfin ya da başka bir kimyasal maddeye sığınmadığı da belli oluyordu. İkimizden biri tek kelime edemeden, Seeder beni kucakladı. Rue ve Thresh için olduğunu tahmin ediyordum. Kendimi tutamayarak fısıldadım: "Aileleri?"

Beni bırakmadan önce, yumuşacık bir sesle "Hayattalar," dedi.

Chaff sağlam kolunu omzuma doladı ve beni tam dudağımdan öpüverdi. Ben şaşkınlık içinde hızla geri çekilirken Chaff ve Haymitch kahkahayı bastı.

Capitol görevlileri, bizi sert tavırlarla asansörlere yönlendirmeden önce, ancak bu kadar zamanımız oldu. Duruma olabildiğince aldırmaz görünen galipler arasındaki yakınlaşmalardan aralarında müthiş bir rahatsızlık olduğu hissine kapıldım. Peeta'yla el ele asansörlere doğru yürürken, birisi yanıma sokuldu. Kız üstü yapraklı dallardan yapılma başlığını çıkarıp nereye düştüğüne aldırmadan arka tarafa savurdu.

Johanne Mason. 7. Mıntıka. Kereste ve kağıt. Yani ağaç. İnsanların onu yok saymalarına neden olacak kadar zayıf ve çaresiz bir görüntü çizerek kazanmıştı. Sonra hain bir öldürme yeteneği sergiledi. İnatçı saçlarını şöyle bir karıştırırken gözlerini çevirdi. "Kostümüm berbat, değil mi? Stilistim Capitol'ün en büyük salağı. Sayesinde, bizim mıntıkanın haraçları tam kırk senedir ağaç kılığında geziyorlar. Keşke Cinna benimle olsaydı. Harika görünüyorsun."

Kız sohbeti. Her zaman çok başarısız olduğum bir alandı. Kıyafetler, saç ve makyaj üzerine yorumlar. Bu yüzden yalan söylüyordum. "Evet. Kendi giyim koleksiyonumu tasarlamama yardım ediyor. Kadifeyle neler başarabildiğini görmelisin." Kadife. Aklıma gelen tek kumaş türünü söyleyiverdim.

"Gördüm. Sizin turda. 2. Mıntıka'da giydiğin şu askısız elbise. Ekranın içine dalmak, elbiseyi üstünden yırtıp almak istedim doğrusu," dedi Johanna.

Buna hiç şüphem yok, diye düşündüm. Etimden de biraz koparırdın herhalde.

Asansörleri beklerken, Johanna ağacının kalan kısmını da çıkarıp ayaklarının dibine bıraktı. Sonra tiksinti içinde, ayağıyla itti. Üzerinde -orman yeşili terlikleri dışında- kumaş namına bir şey kalmadı. "Böylesi daha iyi."

Kendimizi aynı asansörde bulduk. Peeta’nın hâlâ yanıp sönmekte olan kostümünün ışıkları çıplak memelerinde yansırken, Johanna, yedinci kata kadar hiç durmadan, Peeta’nın tabloları hakkında konuşuyordu. Johanna asansörden inerken, Peeta'dan tarafa bakmadım ama sırıttığını biliyordum. Kapılar Chaff ve Seeder'in arkasından kapanıp bizi baş başa bırakınca, elini biraz sertçe bıraktım. Peeta bir kahkaha koyuverdi.

Kendi katımızda asansörden çıkarken ona dönüp "Ne?" dedim.

"Ne olacak, sen, Katniss," dedi. "Göremiyor musun?"

"Neyim varmış?"

"Hepsinin neden böyle davrandıklarını göremiyor musun? Finnick ve küp şekerleri, Chaff'in seni öpmesi, Johanna’nın soyunması..." Daha ciddi bir ses tonu takınmaya çalışıyor ama başarısız oluyordu. "Seninle oynuyorlar, çünkü sen... Bilirsin işte."

"Hayır, bilmiyorum," dedim. Gerçekten de neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Yarı ölü olmama rağmen arenadayken çıplak halime bakamıyordun. Sen çok... Safsın..." dedi nihayet.

"Saf falan değilim!" dedim. "Son bir sene boyunca, ne zaman ortalıkta bir kamera olsa, seni soyup durdum."

"Evet, ama... Demek istediğim, Capitol'ün gözünde safsın işte." dedi bariz biçimde gönlümü almaya çalışarak. "Benim için kusursuzsun. Onlar sadece seni kızdırmaya çalışıyorlar."

"Hayır, bana gülüyorlar, tıpkı senin gibi!" dedim.

"Hayır." Peeta kafasını salladı ama gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Diğer asansörün kapıları açılırken, Oyunlar'dan kimin sağ çıkması gerektiği konusuna yeniden ciddi ciddi kafa yormaya başladım.

Haymitch ve Effie bize katıldı; bir şeye sevinmiş gibi bir halleri vardı. Sonra Haymitch'in yüzü sertleşti.

Tam Yine ne yaptım? diyecekken, bana değil, arka tarafıma, yemek salonunun girişine baktığını fark ettim.

Effie de gözlerini kırpıştırarak aynı yöne bakıyordu, sonra neşeli bir sesle "Görünüşe bakılırsa bu sene size takım düzmüşler," dedi.

Arkama dönünce, geçen sene Oyunlar başlayana kadar bakımımı üstlenen kızıl saçlı Avox kızını gördüm. Burada bir arkadaş bulmanın ne hoş bir şey olduğunu düşünüyordum. Sonra yanındaki genç adamı fark ettim. Onun da kızıl saçları vardı. Effie'nin takım düzmekten kastı bu olsa gerek.

Ve sonra, ensemden aşağı bir ürperti indi. Çünkü genç adamı da tanıyordum. Ama Capitol'den değil. Uzun seneler boyunca Hob'da havadan sudan sohbet ettiğim, Yağlı Sae'nin çorbası eşliğinde şakalaştığım ve Gale'in kan kaybından ölmek üzere meydanda bilinçsiz yatarken gördüğüm.

Yeni Avox'umuz Darius'tan başkası değildi.

16

Haymitch bir sonraki hamlemi tahmin edercesine bileğime yapıştı ama ben de en az Capitol işkencecilerinin, Darius'u soktukları yeni hal kadar nutku tutulmuş durumdaydım. Haymitch bir defasında, bir daha konuşamamaları için Avox'ların dillerine bir şeyler yapıldığından bahsetmişti. Kafamın içinde Darius'un, bana takılmak için Hob'un bir ucundan diğerine çınlayan şakacı ve neşeli sesi yankılanıyordu. Onunki diğer galiplerin alaylarına benzemiyordu çünkü biz birbirimizi samimi olarak severdik. Gale onu görebilseydi...

Ona doğru herhangi bir hamle yapmamın, tanıdığıma dair en ufak bir hareketimin Darius'un ceza görmesiyle sonuçlanacağını biliyordum. Bu yüzden birbirimizin gözlerinin içine bakmakla yetindik. Darius artık dilsiz bir köleydi. Bense ölüme doğru yürüdüm. Zaten birbirimize söyleyecek neyimiz var ki? Birbirimiz için üzüldüğümüzü mü söyleyeceğiz? Yoksa diğerinin acısını içimizde hissettiğimizi? Birbirimizi tanıma şansına sahip olduğumuz için memnun olduğumuzu?

Hayır. Darius beni tanıdığına memnun falan olmamalı. Orada olup Thread'i durdurabilseydim Gale'i kurtarmak için kendini öne atması gerekmezdi. Avox olmazdı. Daha da önemlisi benim Avox'um olmazdı; çünkü Başkan Snow'un onu sadece benim çıkarım için buraya yerleştirdiği aşikar.

Bileğimi çevirip Haymitch'in elinden kurtardım ve doğruca eski odama gidip kapıyı arkamdan kilitledim. Dirseklerimi dizlerime, alnımı yumruklarıma dayayarak yatağın kenarına çöktüm ve karanlıkta ışıldayan tulumumu seyrederek 12. Mıntıka'daki eski evimde, ateşin yanına kıvrıldığımı hayal ettim. Güç kaynağı tükenirken tulum yavaş yavaş siyaha dönüyordu.

Bir süre sonra Effie beni akşam yemeğine çağırmak için kapıyı tıklatınca, yerimden kalktım, tulumumu çıkardım, düzgünce katlayıp tacımın yanına, masaya koydum. Banyoda yüzümdeki koyu renk makyaj kalıntılarını temizledim. Düz bir tişört ve pantolon giyip koridora çıkıp, yemek salonuna doğru yürümeye başladım. Yemek boyunca, hizmetimizi Darius ve kızıl saçlı Avox kızının görüyor olmaları dışında hiçbir şeyin farkında değildim. Effie, Haymitch, Cinna, Portia ve Peeta da oradaydılar ve sanırım, açılış törenleri

hakkında konuşuyorlardı. Fakat kendi varlığımı gerçekten hissettiğim tek an, bir tabak dolusu bezelyeyi bilerek yerlere saçtığım ve kimsenin beni durdurmasına fırsat bırakmadan toplamak için yere çöktüğüm an oldu. Tabağı düşürdüğüm anda Darius hemen yanı başımda belirdi. Birlikte bezelyeleri toplarken, kısa bir süre için gözlerden uzak halde, yan yana durduk. Sadece bir an için ellerimiz buluştu. Yemeğin kremamsı sosunun altında nasırlaşmış tenini hissettim. Parmaklarımız birbirine sımsıkı kenetlenirken birbirimize asla söyleme fırsatı bulamayacağımız şeyleri söyler gibi olduk. Sonra Effie yanımda bitti ve "Bu senin görevin değil, Katniss," tarzı bir şeyler gevelemeye başladı. Ve Darius o anda elimi bıraktı.

Açılış törenlerinin bant yayınlarını izlemeye geçtiğimiz zaman, kanepede Cinna ve Haymitch'in arasına sıkıştım çünkü Peeta'nın yanında oturmak istemiyordum. Darius'un başına gelen bu korkunç şeyden ben ve Gale ve belki biraz da Haymitch sorumluyduk ama Peeta'nın konuyla ilgisi yoktu. Darius'u başıyla küçük bir selam verecek kadar tanıyor olabilirdi ama Peeta, Hob'a biz diğerleri gibi sık sık takılmazdı. Ayrıca diğer galiplerle birlikte bana güldüğü için ona hâlâ kızgındım ve şu anda istediğim son şey bana sempati göstermesi ve beni rahatlatmaya çalışmasıydı. Arenada hayatını kurtarmak konusunda fikrimi değiştirmiş değildim ama ona daha fazlasını borçlu olduğumu sanmıyorum.

Şehir Meydanı'ndaki geçit törenini izlerken normal bir senede bile bizleri kostümlerle büründürüp arabalarla meydanda dolaştırmalarının yeterince kötü olduğunu düşünüyordum. Kostümlü çocuklar çok aptal görünüyorlardı ama görünüşe bakılırsa yaşlanmaya yüz tutmuş galiplerin hali yürekler açışıydı. Johanna ve Finnick gibi henüz çizginin genç tarafında olan ya da Seeder ve Brutus gibi bedenleri henüz harap olmamış birkaç kişi hâlâ saygınlıklarını - kısmen de olsa- korumayı başarabiliyorlardı. Fakat çoğunluk; içkinin, uyuşturucunun ya da hastalıkların pençesine düşmüş diğerleri, inek, ağaç ya da ekmek somununu temsil eden kostümlerinin içinde gülünç haldeydiler. Geçen sene tek tek bütün yarışmacılar hakkında gevezelik etmiştik ama bu akşam sadece arada sırada bir şeyler söyledik. Işık saçan kostümlerimizin içinde genç, güçlü ve güzel bir tablo çizen Peeta ve ben ortaya çıkınca kalabalığın aşka gelmesine hiç şaşmamak gerek. Bizler gerçek birer haraç imgesiydik.

Yayın biter bitmez ayağa kalktık, Cinna ve Portia'ya çıkardıkları olağanüstü iş için teşekkür ettikten sonra doğruca yatağıma gittim. Effie arkamdan seslenip eğitim stratejimiz üzerinde çalışmak için kahvaltıya erken oturmamız gerektiğini

hatırlattı. Zavallı Effie. Sonunda Peeta ve benimle birlikte Oyunlar'da doğru dürüst bir sene geçirmişken; şimdi öyle rezil bir durumdaydı ki, artık olayların seyrini değiştirmeye onun bile gücü yetmezdi. Capitol bakış açısıyla, gerçek trajedi bu olsa gerek.

Yatağa girmemden kısa bir süre sonra kapım hafifçe vuruldu ama duymazdan geldim. Bu gece Peeta'yı istemiyordum. Hele Darius ortalıktayken. Darius'un varlığı Gale'in burada olması kadar kötüydü. Gale. Darius koridorlarda dolanıp dururken onu aklımdan çıkarmam nasıl beklenebilirdi?

Kabuslarımda diller ön plandaydı. Önce eldivenli ellerin Darius'un ağzından kesilmiş parçaları çıkarmalarını, donmuş ve çaresiz halde izliyordum. Sonra kendimi herkesin maske taktığı bir partide buluyordum. Finnick olduğunu tahmin ettiğim ve ıslak dilini şaklatıp duran birisi peşime düşüyordu. Nihayet beni yakalayıp maskesini çıkardığı zaman, karşımda şişkin dudaklarından kanlı salyalar akan Başkan Snow'u buluyordum. Sonunda yeniden arenadaydım, dilim zımpara kağıdı misali kupkuruydu. Tam ulaşacağım anda geri çekilen bir su birikintisinin peşindeydim.

Uyanınca sendeleyerek banyoya gittim ve daha fazlasını içim almayacak kıvama gelene kadar, musluktan su içtim. Terli kıyafetlerimden soyunup yatağa çıplak halde geri girdim ve bir şekilde uykuya dalmayı başardım.

Ertesi sabah kahvaltıya inişimi olabildiğince erteledim çünkü eğitim stratejisini tartışmayı hiç mi hiç istemiyordum. Tartışılacak ne vardı ki? Bütün galipler diğerlerinin neler yapabileceğini zaten biliyorlardı. Ya da eskiden neler yapabildiklerini, her neyse işte. Bu durumda Peeta ve ben aşık rolü yapmaya devam edecektik, hepsi o kadar. Nedense bunu konuşacak havada değildim; özellikle de Darius dilini yutmuş halde tepemizde dikilirken. Uzun bir duş aldım, Cinna'nın eğitim için bıraktığı kıyafeti üstüme geçirdim ve bir hoparlöre konuşarak odama kahvaltı ısmarladım. Bir dakika içinde sosis, yumurta, patates, ekmek, meyve suyu ve sıcak çikolatadan oluşan kahvaltım geldi. Kahvaltımı mideye indirdim ve saat onda aşağıya, Eğitim Merkezi'ne inmek zorunda kalacağım ana kadar olabildiğince oyalanmaya karar verdim. Saat dokuz otuzda Haymitch bariz bir şekilde benden bıkmış bir halde kapımı vurdu ve bana aşağıya inmemi emretti. HEMEN ŞİMDİ! Yine de avare avare koridoru arşınlamadan önce dişlerimi fırçaladım ve beş dakika daha vakit öldürmeyi başardım.

Yemek odasında Peeta ve yüzü öfke ve içkiden kıpkırmızı olmuş Haymitch dışında kimse yoktu. Haymitch'in bileğinde, mutsuz bir tavırla çevirip durduğu, alev desenli, altından yapılma bir bilezik vardı. Effie'nin hepimizin uyumlu takım sembolleri taşımamız yönündeki fikri karşısında vereceği tek taviz bu olsa gerek. Aslında bilezik gerçekten çok şık ama Haymitch'in onu kurcalayıp durması, bileziğe bir mücevherden ziyade, kelepçemsi, sınırlayıcı bir hava veriyordu. Bana "Geç kaldın," diye homurdandı.

"Özür dilerim. Gecenin yarısını ayakta geçirmeme neden olan, kesilmiş dillerle dolu kabuslardan sonra uyuyakalmışım." Düşmanca bir tavır takınmaya niyetlendim ama cümlemi tamamlarken sesim titredi.

Haymitch önce yüzünü buruştursa da hemen yumuşadı. "Tamam. Boş ver gitsin. Bugün eğitimde iki göreviniz var. Birincisi, aşık rolüne devam."

"Orası malum," dedim.

"İki arkadaş edinin," dedi Haymitch.

"Hayır," dedim. "Hiçbirine güvenmiyorum. Çoğuna tahammülüm yok. Bu yüzden sadece iki kişi hareket etmemizi bin kere tercih ederim."

Peeta "Ben de başta öyle dedim ama... " dedi.

"Ama bu yetmez," dedi Haymitch ısrarla. "Bu defa daha çok mütteffiğe ihtiyacınız olacak."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü bariz bir dezavantajınız var. Rakipleriniz birbirlerini uzun senelerdir tanıyorlar. Bu durumda önce kimi hedef alırlar sanıyorsun?"

"Bizi. Ve yapacağımız hiçbir şey eski dostlukların önüne geçemez," dedim.

"Onca zahmete girmeye ne gerek var?"

"Çünkü mücadele edebilirsiniz. Kalabalık arasında belli bir popülerliğiniz var. Bu, hâlâ istenen müttefikler olmanızı sağlayabilir. Tabii ancak siz onlarla işbirliği yapmaya istekli olduğunuzu belli ederseniz," dedi Haymitch.

Hoşnutsuzluğumu gizlemeyi başaramayarak "Yani bu sene bizim Kariyer ekibine dahil olmamızı mı istiyorsun?" diye sordum, Geleneksel olarak, 1, 2 ve 4 nolu mıntıkaların haraçları güç birliği yapar ve zaman zaman dışarıdan sıra dışı savaşçıları aralarına alıp daha zayıf rakiplerin peşlerine düşerler.

Haymitch "Stratejimiz bu değil miydi?" diye sordu. "Kariyerler gibi antrenman yapmak? Üstelik Kariyer ekibini oluşturacak isimler genelde Oyunlar'ın öncesinde belirleniyor. Peeta geçen sene güçbela aralarına karışmıştı."

Önceki Oyunlar'da Peeta'nın Kariyerlerle hareket ettiğini öğrendiğim zaman duyduğum nefreti hatırladım. "Yani Finnick ve Brutus'la sıkı fıkı olmamız gerek, söylemeye çalıştığın bu mu?"

"Şart değil. Herkes galip. İstediğiniz gibi ekip kurabilirsiniz. İstediklerinizi seçin. Ben Chaff ve Seeder'i öneririm. Yine de Finnick de es geçilmemeli," dedi Haymitch. "Size faydası olabilecek birileriyle takım oluşturmaya gayret edin. Unutmayın, artık tir tir titreyen çocuklarla dolu bir ringde değilsiniz. Karşınıza hangi biçimde çıkarlarsa çıksınlar, bu insanların hepsi tecrübeli katiller."

Belki de haklıydı. İyi de, kime güvenebilirdim ki? Belki Seeder'a. Ama onu daha sonra öldürme ihtimalim büyükken, Seeder'la takım kurmak istiyor muydum gerçekten? Hayır. Gerçi Rue'yla da aynı şartlarda bir araya gelmiştik. İçin için bu işte pekiyi olmayacağımı bilmeme rağmen, Haymitch'e elimden geleni yapacağımı söyledim.

Effie bizi aşağıya götürmek için biraz erken geldi. Çünkü geçen defa, tam zamanında gitmiş olmamıza rağmen, Peeta ve ben en sona kalmıştık. Fakat Haymitch, Effie'ye bizi aşağıya onun götürmesini istemediğini söyledi. Diğer galiplerin hiçbiri bakıcılarıyla girmeyecekti; en genç biz olduğumuza göre kendi başının çaresine bakabilir bir görüntü çizebilmemiz daha da büyük önem kazanıyordu. Bu yüzden Effie bizi asansöre kadar geçirmekle yetinmek zorunda kaldı. Saçlarımıza söylendi ve bizim yerimize asansörün düğmesine bastı.

Yol çok kısa olduğu için sohbet için yeterli zaman yoktu; ama Peeta elimi tutunca geri çekilmedim. Dün gece gözlerden uzakken onu yok saymış olabilirdim ama eğitimde ayrılmaz bir takım gibi görünmemiz şarttı.

Effie, en sona bizim kalmamızdan boşu boşuna endişe duymuştu. Sadece Brutus ve 2. Mıntıka'nın kadın haracı Enobaria oradaydı. Enobaria otuz yaşlarında olmalıydı. Hakkında hatırlayabildiğim tek şey birebir mücadele sırasında, bir haracı, gırtlağını dişleriyle parçalayarak öldürmüş olduğu. Bu hareketi ona büyük ün kazandırmıştı. Arenadan galip olarak ayrıldıktan sonra dişlerini kozmetik olarak değiştirilmişti. Şimdi bütün dişleri, köpek dişi gibi sivri bir uçla bitiyordu ve altın kaplamalıydı. Capitol'de hayran sıkıntısı çekmediği kesindi.

Saat on itibariyle, haraçların ancak yarısı boy gösteriyordu. Eğitimleri yöneten kadın, Atala, katılımcı azlığı karşısında soğukkanlılığını koruyarak, konuşmasına tam zamanında başladı. Belki de bunu bekliyordu. Bir açıdan rahatladım çünkü bu, bir düzine insanla arkadaş olmak istermişim gibi rol yapmaktan kurtulmam anlamına geliyordu. Atala, dövüş ve hayatta kalma teknikleri de dahil olmak üzere, istasyonların isimlerini tek tek saydıktan sonra bizi eğitimimizle baş başa bıraktı.

Ben Peeta'ya ayrılmamızın en iyisi olacağını, bu sayede daha çok şey keşfedeceğimizi söyledim. O, Brutus ve Chaff'le mızrak fırlatmaya giderken ben düğüm atma istasyonuna yöneldim. Genelde kimse o istasyona uğrama zahmetine girmezdi. Antrenörü çok seviyordum; o da beni -belki de geçen sene birlikte zaman geçirdiğimiz için- içtenlikle hatırladı. Rakibimin tek ayağından ağaca asılı kalmasını sağlayacak kapanı nasıl kuracağımı hatırladığımı görünce sevindi. Geçen sene arenada kurduğum tuzaklara dikkat ettiği ve şimdi beni ileri düzeydeki bir öğrenci olarak gördüğü her halinden belli oluyordu. Bu yüzden faydalı olabilecek düğümlerin üstünden geçmesini ve büyük olasılıkla hiçbir zaman kullanmayacağım bir iki düğüm daha göstermesini rica ettim. Bütün sabahı onunla baş başa geçirmek işime gelirdi doğrusu ama yaklaşık bir buçuk saat kadar sonra birisi arkamdan kollarını uzattı ve hünerli parmaklarıyla üzerinde çalıştığım düğümü bir çırpıda tamamlayıverdi. Bu kişi, tabii ki, çocukluğunun tamamını zıpkın kullanmak ve ağ örmek için iplere şık düğümler atmakla geçirmiş Finnick'ten başkası değildi. Uzun bir halat alıp bir ilmiğe dönüştürmesini ve beni güldürmek için kendini asarmış gibi yapmasını izledim. Sonra gözlerimi çevirip haraçların ateş yakmayı öğrendikleri boş bir istasyona geçtim. Halihazırda kusursuz ateşi yakabiliyordum ama ne yazık ki ateş yakmak için hâlâ kibrite ihtiyaç duyuyordum. Antrenör beni çakmaktaşı, çelik ve biraz kömürleşmiş bir kumaş parçasıyla çalıştırıyordu. Göründüğünden daha zor bir

işmiş meğer, olabildiğince büyük bir gayretle çalışmama rağmen ateş yakmam nereden baksanız bir saati buluyordu. Zafer dolu bir gülümsemeyle kafamı kaldırdığım zaman, yalnız olmadığımı fark ettim.

3. Mıntıkanın haraçları yanımdaydılar ve kibritlerle adam gibi ateş yakmak için boğuşuyorlardı. Bir an oradan uzaklaşmayı düşündüm ama çakmaktaşını bir kez daha kullanabilmeyi çok istiyordum. Üstelik Haymitch'e arkadaşlık kurma çabalarımla ilgili rapor vermem gerekti ve bu ikisi katlanılabilir seçenekler gibi görünüyorlardı. İkisi de kül rengi tenleri ve siyah saçlarıyla ufak tefek tiplerdi. Kadın yani Wiress, yaş olarak anneme yakın gibi görünüyordu; alçak ve zekice bir ses tonuyla konuşuyordu. Fakat kısa bir süre sonra, sanki orada olduğunuzu unutmuş gibi, cümlelerinin ortasında susuverdiğini fark ettim. Erkek, Beetee ise yaşça daha büyüktü ve bir şekilde yerinde duramayan, kıpır kıpır bir adamdı. Gözlükleri vardı ama gözlüklerin altından bakmayı alışkanlık edinmiş. İkisi de biraz tuhaftılar ama ikisinin de çırılçıplak soyunmaya yeltenerek beni huzursuz etmeyeceklerini tahmin ediyordum. Hem, ne de olsa, 3. Mıntıka'dan geliyorlardı ve belki de orada bir ayaklanma olduğuna dair şüphelerimi doğrulayabilirlerdi. Eğitim Merkezinde çevreme bakındım. Peeta, bıçak atanların oluşturduğu çemberin ortasında durdu. 6. Mıntıkanın morfin bağımlıları kamuflaj istasyonundaydılar ve birbirlerinin suratlarına parlak pembe yuvarlaklar çizmekle meşguldüler. 5. Mıntıkanın erkek haracı, kılıç dövüşü istasyonunun orta yerinde şarap kusuyordu. Finnick ve mıntıkasının yaşlı kadın haracı, ok atma istasyonunu kullanıyorlardı. Johanna Mason yine çıplaktı; güreş dersi için vücudunu yağlıyordu. Olduğum yerde kalmaya karar verdim.

Wiress ve Beetee fena sayılmazlardı. Yeterince dost canlısı olmakla birlikte, kurcalayıcı tipler değillerdi. Yeteneklerimizden bahsediyorduk; bana her ikisinin de bir şeyler icat ettiklerini anlatıyorlardı. Benim sözüm ona moda yeteneğim onlarınınkinin yanında biraz cılız kalıyordu. Wiress üzerinde çalıştığı bir tür dikiş aletini anlattı.

"Kumaşın yoğunluğunu algılayıp ipliğin..." dedi ve sözüne devam etmeden önce bir parça kuru samana dalıp gitti.

Beetee onun yerine tamamladı: "İpliğin gücünü seçiyor. Otomatik olarak. İnsan hatalarına ihtimal bırakmıyor." Sonra kendisinin bir payetin içine saklanacak kadar küçük olmasına rağmen saatler boyu çalabilecek kadar çok şarkıyı içine alabilen bir müzik çipi icat ettiğini anlattı. Octavia'nın gelinlikli

resimlerimin çekimi sırasından bundan bahsettiğini hatırlar gibiyim. Bunu ayaklanma konusunu açmak için fırsat olarak gördüm.

"Ah, evet. Birkaç ay önce hazırlık ekibim bundan yakınıyorlardı," dedim rahat bir tavırla. "Sanırım o çiplerden bir türlü edinememişler... Galiba 3. Mıntıka'da siparişler ertelenip duruyormuş."

Beetee gözlüklerinin altından beni süzdü. "Evet. Bu sene sizin de kömür üretiminde benzer bir sıkıntınız oldu mu?"

"Hayır. Yani başımıza yeni Baş Barış Muhafızı ve ekibi gelince, birkaç hafta kaybettik ama çok önemli bir şey olmadı," dedim. "Yani üretim anlamında. İki hafta hiçbir şey yapmadan oturmak pek çok insan için iki haftayı aç geçirmek demek."

Sanırım ne demeye çalıştığımı bizde ayaklanma falan olmadığını anlıyorlardı.

Wiress biraz hayal kırıklığına uğramış bir sesle "Ah, çok yazık," dedi. "Ben sizin mıntıkayı çok..." dikkati başka bir şeye kayınca cümlesi havada kaldı.

Beetee "İlginç bulur," diye tamamladı. "İkimiz de ilginç buluruz."

Onların mıntıkasının bizimkinden çok daha büyük sıkıntılara maruz kaldığını bildiğim için kendimi kötü hissettim ve halkımı savunma ihtiyacı duydum. "Şey, biz 12. Mıntıka'da pek kalabalık değiliz," dedim. "Gerçi son günlerde Barış Muhafızlarının sayısı o kadar arttı ki, gören bizi daha kalabalık sanır. Yine de bence yeterince ilginç bir mıntıkayız."

Barınak istasyonuna doğru ilerlerken, Wiress durdu ve Oyunkurucuların yiyip içerek sohbet ettikleri ve zaman zaman bizi seyrettikleri standlara bir bakış attı. Kafasıyla o tarafı işaret ederek "Bakın," dedi. Kafamı çevirince Baş Oyunkuruculuğunun simgesi, yakası kürklü, gösterişli mor cüppesinin içindeki Plutarch Heavensbee'yi gördüm. Bir hindi bacağını mideye indirmekle meşguldü. Bu yorumu neden hak ettiğini ben de bilmiyordum ama yine de kendimi "Evet, bu sene Baş Oyunkuruculuğa terfi etmiş," dedim.

"Hayır, hayır," dedi Wiress. "Orada, masanın köşesinde. Bakarsanız..."

Beetee gözlüklerinin altından gözlerini kısarak baktı. "Dikkatli bakarsan bir anlam verebilirsin."

Şaşkın bir ifadeyle o tarafa baktım. Masanın köşesinde yaklaşık otuz santimetrekarelik bir alan titreşiyordu sanki. Sanki hava, gözle görülebilir minicik dalgalarla kıpırdanıyor ve ahşabın keskin kenarlarını ve birinin oraya koyduğu şarap kadehini dalgalandırıyordu.

"Güç sahası. Oyunkurucularla aramızda bir güç sahası kurmuşlar," dedi Beetee. "Buna neyin sebep olduğunu merak ettim doğrusu."

"Büyük olasılıkla ben," diye itiraf ettim. "Geçen sene özel eğitim seansımda onlara doğru bir ok atmıştım." Beetee ve Wiress bana meraklı gözlerle baktılar. "Tahrik edilmiştim Her güç sahasının böyle bir noktası var mıdır?" Wiress zor duyulur bir sesle "Çatlak," dedi.

Beetee "Tıpkı zırhlarda olduğu gibi," dedi. "İdeal olanı, bunun görünmez olması tabii ki."

Daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama yemek anonsu yapıldı. Peeta'yı aradım ama on kadar galiple takılmakta olduğunu görünce, 3. Mıntıka haraçlarıyla kalmayı yeğledim. Belki Seeder'i de bize katılmaya ikna edebilirdim. Yemek bölümüne geçtiğimiz zaman, Peeta'nın çetesinin bazı üyelerinin farklı fikirleri olduğunu gördüm. Hepimiz yemeğimizi bir arada yemek zorunda kalalım diye küçük masaları bir araya çektiler. Şimdi, ne yapacağımı bilemiyordum. Okuldayken bile, kalabalık masalardan uzak dururdum. Dürüst olmam gerekirse, Madge bana katılmak gibi bir alışkanlık geliştirmese, büyük ihtimalle tek başıma oturmayı tercih ederdim. Sanırım tercihim yemeğimi Gale'le yemek olurdu ama o benden iki sınıf büyük olduğu için, öğle yemeği saatlerimiz denk düşmüyordu.

Bir tepsi aldım ve odayı çevreleyen, üstü tepeleme yiyeceklerle dolu servis masalarını dolaşmaya başladım. Peeta güveç masasında bana yetişti. "Nasıl gidiyor?"

"İyi. Fena değil. Üçüncü Mıntıka'nın galiplerini sevdim," dedim. "Wiress ve Beetee."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Diğerleri onlarla dalga geçiyorlar."

"Neden hiç şaşırmadım?" dedim. Okuldayken de Peeta'nın çevresi hep böyle kalabalık bir arkadaş topluluğuyla çevrili olurdu. Benim biraz garip olduğumu düşünmek dışında farkıma varmış olması bile müthiş bir şeydi.

"Johanna onlara Kaçık ve Volt diye isim takmış," dedi. "Sanırım kadın Kaçık, adam Volt."

Sitemkar bir sesle "Ve ben de işe yarayabileceklerini düşündüğüm için aptalın tekiyim," dedim. "Hem de Johanna Mason'un bir taraftan memelerini yağlarken sarf ettiği birkaç kelime yüzünden."

"Aslına bakarsan, bana bu isimler çok uzun süredir ortalıkta dolaşıyormuş gibi geldi. Üstelik hakaret olsun diye de söylemedim. Sadece bilgi paylaşıyordum," dedi.

"Bence Wiress ve Beetee akıllı insanlar. Bir şeyler kat ediyorlar. Bir bakışta bizimle Oyunkurucuların arasına bir güç sahası yerleştirildiğini anladılar. Ve eğer illa müttefiğimiz olacaksa ben onları isterim." Kepçeyi güveç tenceresinin içine atarak üstümüze et sosu sıçramasına neden oldum.

Peeta gömleğinin önündeki et sosunu silmeye çalışırken "Neden bu kadar öfkelisin?" diye sordu. "Asansörde sana takıldığım için mi? Sen de gülersin sanmıştım."

"Unut gitsin," dedim kafamı sallarken. "O kadar çok şey var ki."

"Darius," dedi.

"Darius. Oyunlar. Haymitch'in diğerleriyle takım kurmamızı istemesi," dedim. "Sadece sen ve ben de olabiliriz, biliyorsun," dedi.

"Biliyorum. Ama belki de Haymitch haklıdır. Böyle söylediğimi ona söyleme sakın ama Oyunlar konusunda genelde haklı çıkıyor."

"Mütteffiklerimiz konusunda son kararı sen verebilirsin. Ama şu anda benim için Chaff ve Seeder daha ağır basıyor," dedi Peeta.

"Seeder'a lafım yok. Ama Chaff olmaz," dedim. "En azından şimdilik."

"Haydi gel, yemeğini onunla ye. Söz veriyorum seni bir daha öpmesine izin vermem."

Chaff yemekte o kadar kötü görünmüyordu. Ayık, çok yüksek sesle konuşuyor ve çoğu kendini hedef alan kötü şakalar yapıyordu. Neden düşünceleri hiç de tekin olmayan Haymitch için iyi bir seçenek olabileceğini anlayabiliyordum. Ama kendim onunla takım oluşturmaya hiç hazır değildim.

Kendimi sosyalleşmeye, sadece Chaff'le değil, daha geniş bir grupla iletişim kurmaya adadım. Yemekten sonra, 8. Mıntıka haraçlarıyla (evde üç çocuğu olan Cecilia ve ağır işiten ve neler olup bittiğinin farkında olmadığı zehirli böcekleri ağzına tıkıp durmasından belli olan Woof'la) birlikte yenilebilir böcekler istasyonuna gittim. Keşke onlara ormanda Twill ve Bonnie'yle karşılaştığımı anlatabilsem ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. 1. Mıntıkanın kardeşleri, Cashmere ve Gloss beni davet etti; bir süre birlikte hamak yaptık.

Kibar fakat mesafelilerdi ve ben bütün zamanımı, geçen sene mıntıkalarının iki haracını, Glimmer ve Marvel'i, nasıl öldürdüğümü hatırlamakla geçirdim.

Cashmere ve Gloss onları büyük ihtimalle tanıyorlardı ve yine büyük ihtimalle akıl hocalıklarını onlar yapmışlardı. Hamağım da, onlarla iletişim kurma girişimlerim de vasat düzeyde kalıyordu. Kılıç eğitiminde Enobaria'ya katılıp bir iki yorum alışverişinde bulundum ama her ikimizin de birlikte takım kurmaya hiç istekli olmadığımız her halimizden belli oluyordu. Ben balıkçılık konusunda ipucu kapmaya çalışırken, Finnick bir kez daha çıkageldi ancak tek niyetinin beni 4. Mıntıka'nın bayan haracı Mags'le tanıştırmak olduğunu gördüm. Mags orta yaşlı bir kadındı, Mıntıka'sına özgü aksan ve bozuk konuşma şekli -büyük olasılıkla felç geçirmiş- nedeniyle söylediği dört kelimeden ancak birini kapabiliyordum. Fakat size yemin ederim eline geçen her şeyden -bir diken, lades kemiği ya da küpe- hiç zorlanmadan basbayağı bir olta iğnesi yaratabiliyordu, bir süre sonra eğitmeni bir kenara bırakıp bütün dikkatimi Mags'in yaptıklarına verdim. Eğik bir çividen bayağı hoş bir olta iğnesi yaptığını ve saçımın bir tutamına bağladığını görünce bana dişsiz bir gülümsemeyle baktı ve övgü olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler söyledi. Birden, kendi mıntıkasının genç ve isterik görünüşlü kadın haracının yerine gönüllü olduğu ana döndüm. Bunu, kazanma umudu taşıdığı için yapmış olamazdı. Tıpkı geçen sene. Benim

Prim'in yerine gönüllü olmam gibi, Mags de o kızın hayatını kurtarmak için öne çıktı. Ve o anda Mags'i takımımda istediğime karar verdim.

Harika. Şimdi geri döndüğümde Haymitch'e seksen yaşındaki bir kadının yanı sıra Kaçık ve Volt'la ittifak kurmak istediğimi söylemek zorunda kalacaktım. Eminim, buna bayılacaktır.

Bu yüzden arkadaşlık kurmaya çalışmaktan vazgeçip aklımı başıma toplayabilmek için okçuluk istasyonuna geçtim. Burası ve bütün o harika okları ve yayları deneme şansına sahip olabilmek gerçekten harikaydı. Antrenör Tax, ayaklı hedeflerin benim için bir meydan okuma sayılmayacağını görünce, vurabilmem için havaya o saçma, yapma kuşları fırlatmaya başladı. Başlangıçta aptalca geliyordu ama zamanla eğlenceye dönüştü. Daha çok hareket halindeki bir yaratığı avlamak gibiydi. Attığı her şeye isabet ettirebildiğimi görünce, fırlattığı kuş sayısını arttırmaya başladı. Salonun geri kalan kısmını, diğer galipleri ve ne sefil bir durumda olduğumu unuttum ve ok atarken kendimi kaybettim. Bir seferde beş kuşu indirmeyi başarınca, salonun, kuşların tek tek yere düşüşünü duyabileceğim kadar sessiz olduğunu fark ettim. Dönüp bakınca, galiplerin büyük kısmının beni izlemekte olduklarını gördüm. Yüzlerinde gıptadan, nefrete, nefrette hayranlığa sayısız anlam gizliydi.

Eğitimden sonra, Haymitch ve Effie'nin akşam yemeğine gelmelerini beklerken Peeta ve ben bir süre birlikte takıldı. Yemeğe çağrıldığımız zaman, Haymitch hiç vakit kaybetmeden üstüme atladı. "Galiplerin en az yarısı akıl hocalarına seninle ittifak kurmak istediklerini söylemişler. Bunun neşeli kişiliğinden kaynaklanmadığını biliyorum."

"Onu ok atarken gördüler," dedi Peeta sırıtarak. "Aslında, ben de onu ilk defa gerçekten ok atarken gördüm. Ben de resmi bir talepte bulunmak istiyorum." Haymitch bana "O kadar mı iyisin?" diye sordu. "Brutus'un bile seni isteyebileceği kadar?"

Omuz silktim. "Ama ben Brutus'u istemiyorum. Ben Mags'i ve Üçüncü Mıntıkanın haraçlarını istiyorum."

"Tabii istersin." Haymitch iç geçirdi ve bir şişe şarap ısmarladı. "Herkese karar verme sürecinde olduğunu söyledim."

Atış deneyimimden sonra insanlar bana takılmaya devam ediyorlardı ama en azından artık alaya alındığımı hissetmiyordum. Aslında, bir şekilde galipler çemberine dahil edilmiş gibiydim. Bunu izleyen iki gün boyunca zamanımın çoğunu, benimle birlikte arenaya çıkacak insanlarla geçirdim. Hatta Peeta'nın yardımıyla beni sarıçiçek tarlasına dönüştüren morfincilerle bile takıldım. Ve bana bir saatlik okçuluk eğitimi karşılığında bir saatlik zıpkınla balık avlama dersi veren Finnick'le. Ve bu insanları tanıdıkça durumum daha da berbat bir hal aldı. Çünkü onlardan bir bütün olarak nefret etmiyordum. Hatta bazılarından hoşlanıyordum. Ve çoğu o kadar çok zarar görmüşler ki, doğal içgüdüm ancak onları korumak olabilirdi. Fakat eğer Peeta'nın hayatta kalmasını sağlayacaksam, hepsi ölmeliydiler.

Eğitimin son günü, özel seanslarımızla bitti. Oyunkurucuları yeteneklerimizle büyülemek için, hepimize on beş dakikalık süre tanındı. Onları şaşırtmak için ne yapabiliriz, hiç bilmiyordum. Öğle yemeğinde bu konuyla ilgili bolca şaka dönüyordu. Ne yapabiliriz? Şarkı söyleyip dans edebilir, striptiz yapabilir ya da fıkra anlatabilirdik. Şimdi artık biraz daha iyi anlayabildiğim Mags, biraz şekerleme yapmaya karar verdi. Bense ne yapacağımı bilmiyordum. Herhalde bir iki ok falan atardım. Haymitch, onları elimizden geldiğince şaşırtmamızı söyledi ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

12.Mıntıka'nın kız haracı olarak, Oyunkurucular'ın karşısına en son ben çıktım. Haraçlar performanslarını sergilemek üzere aramızdan ayrıldıkça, yemek salonu iyice sessizleşti. Kalabalık olduğumuz zamanlarda küstah ye yenilmez bir hava takınmak hepimiz için daha kolay oluyordu. İnsanlar kapı arasında gözden kaybolurken, tek düşünebildiğim, hepsinin ancak birkaç günlük ömürlerinin kaldığı oldu.

Peeta ve ben nihayet baş başa kaldık. Masanın üstünden uzanıp elimi tuttu. "Oyunkurucular için ne yapacağına karar verebildin mi?"

Kafamı salladım. "Şu güç sahası yüzünden, bu sene onları hedef tahtası olarak kullanamam. Belki olta iğnesi falan yaparım. Ya sen?"

"Hiçbir fikrim yok. Keşke bir pasta falan yapabilseydim diye düşünüp duruyorum."

"Kamuflaj yapsana," dedim.

"Morfincilerden geriye bir şey kaldıysa tabii," dedi mutsuz bir sesle. "Eğitimin başından beri o standa yapışıp kaldılar."

Bir süre derin bir sessizlik içinde oturduktan sonra ben, hepimizin de aklımızdan geçen şeyi nihayet yumurtladım. "Bu insanları nasıl öldüreceğiz, Peeta?"

"Bilmiyorum." Kafasını birbirine kenetlenmiş ellerini üstüne eğdi.

"Onlarla ittifak kurmak istemiyorum. Haymitch onları tanımamızı neden istedi ki?" dedim. "Geçen seferden çok daha zor olacak. Tabii Rue dışında. Gerçi zaten onu da öldüremezdim ya. Bana fazlasıyla Prim'i hatırlatıyordu."

Peeta kafasını kaldırıp kaşlarını çatarak bana baktı. "Ölümü büyük alçaklıktı, değil mi?"

"Hiçbiri hoş değildi," derken Glimmer ve Cato'nun sonlarını düşünüyordum. Peeta'yı çağırdılar. Bir süre yalnız kaldım. On beş dakika geçti. Sonra yarım saat. Çağrılmam kırk dakikayı buldu.

İçeri girdiğim zaman, temizlik malzemelerinin keskin kokusunu aldım ve minderlerden birinin ortaya çekilmiş olduğunu gördüm. Hava, Oyunkurucuların yarı sarhoş oldukları ve dikkatlerini banket masasından bir şeyler atıştırmaya verdikleri bir önceki senekinden çok farklıydı. Aralarında bir şeyler fısıldaşırken, biraz rahatsız görünüyorlardı. Peeta ne yaptı acaba? Onları rahatsız edecek bir şey mi yaptı yoksa?

İçim endişeyle doldu. Bu hiç iyi değildi. Peeta'nın kendini Oyunkurucuların öfkesine hedef etmesini istemiyordum. Bu benim görevimin bir parçasıydı. Peeta'yı ateş hattından uzaklaştırmalıydım. Ama Peeta keyiflerini nasıl kaçırmış olabilir ki? Çünkü bunu ve daha fazlasını yapabilmeyi çok isterdim. Bizi öldürmek için kendilerine göre eğlenceli yöntemler yaratan bu tiplerin mağrur duruşlarını bozmak için neler vermezdim. Bizler Capitol'ün acımasızlıklarına tamamen açıkken, onların durumunun da farklı olmadığını görebilsinler isterdim.

İçimden, "Sizden ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun acaba?" diye geçirdim. "Bütün yeteneklerini Oyunlar'a aday sizlerden"

Plutarch Heavensbee'yle göz göze gelmeye çabaladım ama sanki bütün

eğitim döneminde olduğu gibi, şimdi de beni görmezden geliyordu. Benimle nasıl dans ettiğini, saatindeki alaycıkuşu bana gösterirken nasıl hevesli olduğunu hatırlıyorum. O dost canlısı tavırların yerinde yeller esiyordu. O Baş Oyunkurucu -güvende, güçlü ve mesafeli- bense sıradan bir haraçken, nasıl esmesin?

Birden ne yapacağımı buldum. Peeta her ne yaptıysa, gölgede bırakacak bir şey yapacaktım. Düğüm atma istasyonuna gittim ve uzun bir halat aldım. Elimde evirip çevirmeye başladım ama doğrusu çok zor geliyordu; çünkü bu düğümü kendim hiç atmadım. Finnick'in usta parmaklarını defalarca izledim ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki... On dakika kadar sonra, elimde fena sayılmayacak bir ilmeğim oluyordu. Hedef mankenlerden birini odanın ortasına çekiyor ve barfiks çubuklarını kullanarak, mankene boynundan asılmış gibi bir hava veriyordum. Ellerini arkasına bağlamak hoş bir ayrıntı olabilirdi ama zamanımın azaldığını hissediyordum. Diğer haraçların, hele hele morfincilerin muazzam bir karmaşaya dönüştürdüklerinden hiç şüphe duymadığım kamuflaj istasyonuna koştum. Ve ihtiyacımı karşılamaya yetecek yarım Şişe kan kırmızı böğürtlen suyu bulmayı başardım. Mankenin bedeni, ten rengi, iyi kalite ve sıvıyı içine çekebilecek bir kanvasla kaplıydı. Göğsüne parmaklarımı kullanarak, büyük bir özenle -ve Oyunkurucuların göremeyecekleri şekilde- birkaç kelime yazdım. Sonra yazdıklarımı okudukları zaman Oyunkurucuların yüzlerinin alacağı şekli rahatça görebilmek için kenara çekildim.

Mankenin göğsünde SENECA CRANE yazıyordu.

17

Hareketimin, Oyunkurucuların üstündeki etkisi çabuk ve tatmin ediciydi. Çoğu küçük birer çığlık koyuverdi. Diğerlerinin şarap kadehleri ellerinin arasından kayıp müzikal bir tını eşliğinde zeminde paramparça oldular. İkisi, bayılıp bayılmamak konusunda kararsız görünüyordu. Yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi ise hepsinde aynıydı.

Plutarch Heavenbee'nin bile dikkatini üstüme çekmeyi başardım. Avucunda sıktığı şeftalinin suları parmaklarının arasından süzülürken gözlerini bir an olsun ayırmadan, bana bakıyordu. Nihayet gırtlağını temizledi ve "Çekilebilirsiniz, Bayan Everdeen," dedi.

Saygılı bir tavırla selam verip gitmek için arkamı döndüm ama son anda, kendimi elimdeki böğürtlen suyu kutusunu arkama atmaktan alıkoyamadım.

Kutu cansız mankenin bedenine çarparken, birkaç kadeh daha tuzla buz oldu. Asansör kapısı kapanırken, hiç kimsenin yerinden kıpırdamadığını gördüm.

Bu onları şaşırttı, diye düşündüm. Düşüncesiz ve tehlikeli Bir hareketti ve bedelini on katıyla ödeyeceğimden adım gibi emindim. Ancak şu an için hazza benzer bir duygu yaşıyordum ve kendime bu duygunun tadını çıkarma izni verdim.

Hemen Haymitch'i bulmak ve ona yaptığımı anlatmak istedim ama ortalıkta kimseler yoktu. Akşam yemeği için hazırlanmakla meşgul olduklarını tahmin ediyordum ve ellerim meyve suyu lekeleriyle dolu olduğu için kendim de bir duş almaya karar verdim. Suyun altında dururken son numaramın gerçekten akılcı olup olmadığından emin olamadım Kendime rehber edineceğim tek soru "Bu, Peeta'nın hayatta kalmasına yarar mı?" olmalıydı. Şu son yaptığım, dolaylı olarak, yararlı olmayabilirdi. Eğitimde olanlar üst düzeyde sır olarak korunurdu; bu yüzden kabahatimin ne olduğunu hiç kimse bilmezken bana karşı tavır almalarının bir anlamı olmazdı. Aslında önceki sene küstahlığım sayesinde ödüllendirilmiştim. Gerçi bu farklı bir suç türüydü. Oyunkurucular bana öfkelenip, arenada cezalandırmaya kalkışırlarsa Peeta da aynı saldırıya kurban gidebilirdi. Belki de anlık bir dürtüye kendimi fazla kaptırdım. Yine de... Bunu

yaptığım için üzgün olduğumu söyleyemezdim.

Akşam yemeği için bir araya geldiğimiz zaman Peeta'nın saçlarının duş sonrası hâlâ ıslak olmasına rağmen, ellerinde rengarenk boya kalıntıları kaldığını fark ettim. Bir tür kamuflaj yapmış olsa gerekti. Çorba servisi tamamlanınca, Haymitch doğruca herkesin zihnini kurcalayan konuya girdi: "Pekala, bireysel seanslarınız nasıl geçti bakalım?"

Peeta'yla göz göze geldik. Nedense, yaptıklarımı sözcüklere dökmek konusunda pek hevesli olduğum söylenemezdi. Yaptığım şey, yemek odasının sakin atmosferinde fazla uç kaçabilirdi. "Önce sen," dedim. "Gerçekten özel bir şey olmalı. İçeri girmek için tam kırk dakika bekledim."

Peeta da benimle aynı isteksizlikten muzdarip görünüyordu. "Şey... Senin önerdiğin gibi kamuflaj zımbırtısını yaptım, Katniss," dedi ve duraksadı.

"Aslında tam olarak kamuflaj denemez. Yani boyaları kullandım aslında ama... "

Portia "Ne yapmak için?" diye sordu.

Kendi seansım için salona girdiğimde, Oyunkurucuların nasıl allak bullak halde olduklarını hatırladım. Temizlik malzemelerinin kokusunu. Salonun orta yerine çekilmiş jimnastik minderini. Acaba onu oraya, tamamen temizleyemedikleri bir şeyi örtbas etmek için mi çekmişlerdi? "Resim yaptın, değil mi?"

Peeta "Gördün mü yoksa?" diye sordu.

"Hayır. Ama inan bana saklamak için bayağı çaba harcamışlar," dedim.

"Standartlara göre öyle olması gerekiyor. Haraçların diğerlerinin ne yaptığını bilmesine izin veremezler," dedi Effie tasasız bir sesle. "Ne resmi yaptın, Peeta?" Bakışları biraz buğuluydu sanki. "Yoksa Katniss'in resmini mi yaptın?"

Biraz sıkkın bir sesle "Neden benim resmimi yapsın ki, Effie?" diye sordum.

"Seni korumak için her şeyi yapabileceğini göstermek için. Capitol'deki herkesin beklentisi bu yönde. Seninle içeri girmek için gönüllü olmadı mı?"

Effie bunu yeryüzünün en yadsınamaz gerçeğiymiş gibi bir tavırla söyledi.

"Aslında, Rue'nun resmini yaptım," dedi Peeta. "Katniss'in onu çiçeklerle örtmesinden sonraki halini."

Masada, herkesin bu bilgiyi hazmetmeye çalıştığı uzun bir sessizlik, oldu.

Haymitch fazla ölçülü bir sesle "Ve bunu yaparken ulaşmaya çalıştığın şey neydi?" diye sordu.

"Emin değilim. Sadece bir an için bile olsa, yaptıklarının sorumluluğunu hissetmelerini istedim," dedi Peeta. "O küçük kızı öldürdükleri için suçlu hissetmelerini."

"Ama bu korkunç bir şey," derken Effie'nin sesi ağlamaklı çıktı. "Bu tarz düşünme şekli... Bu yasak, Peeta. Kesinlikle.

Kendinin ve Katniss'in başına daha büyük bela açmaktan başka bir işe yaramaz."

"Bu konuda Effie'ye katılmak zorundayım,"dedi Haymitch. Portia ve Cinna sessizliklerini korudular ama onların yüzleri de son derece ciddiydi. Elbette, haklılardı. Fakat, bu ne kadar beni de endişelendirse de, Peeta'nın müthiş bir şey yaptığını düşünüyordum.

"Sanırım, bu cansız bir mankeni astığımı ve üzerine Seneca Crane'nin adını boyadığımı söylemem için uygun bir an değil," dedim. Ve istenen etkiyi yaratıyordum. Kısa bir inanmazlık anının ardından odadan yükselen itiraz sesleri tonlarca tuğla etkisiyle üzerime yağıyordu.

"Sen... Seneca Crane'i mi... astın?" dedi Cinna.

"Evet. Yeni düğüm atma becerilerimle hava atmaya çalışıyordum. Bir de baktım ki Seneca Crane ilmeğin ucunda sallanıyor," dedim.

Effie alçak sesle "Ah, Katniss," dedi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sır mıydı yoksa? Oysa Başkan Snow hiç sırmış gibi davranmamıştı. Aslında öğrenmem konusunda bayağı hevesli görünüyordu," dedim. Effie peçetesini

yüzüne bastırarak masadan kalktı. "Şimdi de Effie'yi üzdüm, baksanıza. Yalan söylemem ve birkaç ok attığımı söylemem gerekirdi."

Peeta cılız bir gülümseme eşliğinde "Duyan da her şeyi planladık sanır," dedi.

Portia "Planlamadınız mı ki?" diye sordu. Çok parlak bir ışıktan korunmaya çalışır gibi, parmaklarını göz kapaklarına bastırdı.

Peeta'ya yeni bir takdir duygusuyla bakarak "Hayır," dedim. "İçeri girerken, ikimiz de ne yapacağımızı bilmiyorduk."

"Ve, Haymitch," dedi Peeta. "Arenada başka müttefik istemediğimize karar verdik."

"İyi. Bu sayede aptallığınızla arkadaşlarımın ölümlerine neden olmanızdan ben sorumlu olmayacağım," dedi Haymitch.

"Biz de aynen öyle düşündük," dedim.

Yemeği derin bir sessizlik içinde tamamladık ama oturma odasına geçmek için ayaklandığımız zaman, Cinna omzumu sıktı. "Haydi, eğitim notlarınıza bir göz atalım."

Televizyonun karşısında toplandık. Effie'nin kırmızı gözlü hali de bize katıldı. Sırayla, her mıntıkanın haraçlarının yüzleri ve eğitim sonunda aldıkları notlar ekranda belirdi. Birinci mıntıkadan başlayarak on ikiye doğru. Tahmin edildiği üzere yüksek puanlar Cashmere, Gross, Brutus, Enobaria ve Finnick'e gidiyor. Geri kalanı düşükle orta arasında değişen notlar alabildiler.

"Hiç sıfır verdikleri oldu mu?" diye sordum. "Hayır ama her şeyin bir ilki vardır," dedi Cinna. Ve haklı çıktı. Peeta ve ben on ikişer puanı kapınca, adımızı Açlık Oyunları tarihine yazdırmış olduk. Gerçi kimse kutlayacak havada değildi.

"Bunu neden yaptılar?" diye sordum. "Diğerlerinin sizi hedef almaktan başka şansı kalmasın diye," dedi Haymitch duygusuz bir sesle. "Yataklarınıza gidin. İkinize de bakmaya tahammülüm yok."

Peeta beni derin bir sessizlik içinde odamın kapısına kadar götürdü. Fakat

bana iyi geceler demesine fırsat bırakmadan kollarımı boynuna dolayıp başımı göğsüne yasladım. Elleri sırtımdan yukarı doğru kaydı ve yanağını saçlarıma dayadı. "İşleri iyice berbat ettiysem özür dilerim," dedim.

"Benden daha kötü olamazsın. Bu arada, bunu niye yaptın?"

"Bilmiyorum. Belki de onlara Oyunlar'da basit bir piyon olmadığımı göstermek için yapmışımdır."

Güldü; geçen sene Oyunlar'dan önceki son gecemizi hatırladığına emindim. İkimizi de uyku tutmadığı için, binanın çatısına çıkmıştık. Peeta o zaman da buna benzer bir şey söylemişti. Ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım ama şimdi anlıyorum.

"Ben de," dedi. "Ve denemeyeceğimi sanma. Seni eve sapasağlam döndürmekten bahsediyorum. Ama bu konuda yüzde yüz dürüst olmam gerekirse..."

"Yüzde yüz dürüst olman gerekirse, Başkan Snow'un onlara arenada ölmemizi sağlamaları için talimat verdiğini düşünüyorsun," dedim.

"Aklımdan geçmedi değil."

Benim aklımdan da geçti. Hem de defalarca. Bununla birlikte, kendimin arenadan sağ çıkamayacağımı bilmeme rağmen, Peeta'nın bunu başaracağına dair umudumu kaybetmiş de değildim. Ne de olsa o orman meyvelerini ortaya çıkaran o değil, bendim. Hiç kimse, Peeta'nın muhalefetinin aşkından kaynaklandığından en ufak bir şüphe duymadı. Bu yüzden Başkan Snow onu yıkılmış ve kalbi kırık bir halde -diğerleri için canlı bir ibret tablosu olarak hayatta bırakmak isteyebilirdi.

Peeta "Ama böyle bir şey olsa bile, herkes bizim yeterince mücadele verdiğimizi bilecek, değil mi?" diye sordu.

"Herkes bilecek," dedim. Ve Çeyrek Asır Oyunları'nın ilanından bu yana ilk kez, kendimi şahsi trajedimden bir nebze de olsa uzaklaştırmayı başardım. 11. Mıntıka'da vurulan adamı, Bonnie'yi, Twill'i ve ayaklanma söylentilerini düşünüyordum. Evet Mıntıkalardaki herkes bu idam cezasını, Başkan Snow'un hakimiyetinin son göstergesini nasıl ele aldığımı izleyecekti. Savaşlarının boşuna

olmadığına dair ufacık da olsa bir işaret görmek isteyecektiler. Capitol'e sonuna dek meydan okuduğumu açıkça gösterebilirsem, Capitol belki beni öldürmüş olacak ama ruhumu... Asla. İsyancılara umut aşılamanın daha iyi bir yolu olabilir miydi acaba?

İşin güzel yanı, Peeta'nın hayatını kendi canım pahasına da olsa kurtarma kararım başlı başına bir isyandı zaten. Açlık Oyunları'nı Capitol'ün kurallarına göre oynamamak için direnişim. Özel planlarım, halka açık planlarımla bire bir örtüşüyordu. Ve Peeta'yı kurtarmayı gerçekten başarabilirsem... Bu, devrim anlamında, ideal bir şey olurdu. Çünkü çok daha kıymetli bir ölüm olurdu. Beni bir amaç uğruna can vermiş bir şehit ilan ederdi ve bez afişlere faydalı olabilirdi. Ölüm, insanları bir araya toplamakta dirimden daha çok işe yarayabilirdi. Fakat Peeta hayattayken daha kıymetli ve trajik olacaktır. Çünkü acısını insanları dönüşüme uğratacak şekilde dile getirebilirdi.

Aklımdan geçenleri bilse, Peeta öfkeden deliye dönebilirdi. Bu yüzden sadece "Söyle bakalım, son birkaç günümüzü nasıl değerlendirelim?" diye sordum.

"Hayatımın geri kalan kısmının her anını seninle geçirmek istiyorum," diye yanıtladı.

"Gel o zaman," diyerek onu odama çekiyorum. Yeniden Peeta'yla uyuyabilmek müthiş bir lükstü. Şu ana kadar bir insanın yakınlığına, karanlıkta onu yakınımda hissetmeye nasıl aç olduğumu fark etmemiştim. Keşke son birkaç geceyi onu kendimden uzak tutmaya çalışarak geçirmeseymişim. Sıcaklığıyla sarmalanmış halde, derin bir uykuya daldım. Gözlerimi yeniden açtığımda, pencereden içeri gün ışığı süzülüyordu.

"Kabus görmedin," dedi.

"Kabus görmedim," dedim. "Ya sen?"

"Bir tane bile görmedim. Deliksiz bir gece uykusunun nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

Güne başlamak için en ufak bir acele hissetmeden, bir süre, öylece yattık.

Yarın akşam canlı yayınlanacak mülakatlarımız yapılacaktı; bu yüzden

bugün Effie ve Haymitch'in bize koçluk etmeleri gerekiyordu. İçimden, yine yüksek topuklu ayakkabılar ve küçümseyici yorumlar, diye geçiriyordum. Fakat sonra kızıl saçlı Avox kızı elinde Effie'den bir notla içeri girdi. Notta, yakın zamanda geride bıraktığımız tur sayesinde, Effie ve Haymitch'in toplum karşısında gerektiği gibi davranacağımız konusunda hemfikir oldukları yazıyordu. Yani koçluk seanslarımız iptal edilmişti.

Peeta notu elimden alıp dikkatle incelerken "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bütün gün bizim demek!"

"Bir yerlere gidememiz çok fena," dedim dalgın bir tavırla.

"Gidemeyeceğimizi kim söylemiş?"

Çatı. Biraz yemek ısmarladık, birkaç battaniye kapıp doğruca çatıya, piknik yapmaya çıktık. Rüzgar çanlarının hoş çınlamalarıyla renklenen çiçek bahçesinde, bütün gün sürecek bir piknikti. Yemek yedik. Güneşte yattık. Ben asmalardan dallar kopardım ve eğitimde kaptığım taze bilgilerimle ağlar ördüm. Peeta benim resmimi çizdi. Çatıyı çevreleyen güç sahasından kendimize oyun icat ettik: İkimizden biri güç sahasına bir elma fırlatıyor; diğeriyse havada kapmaya çalışıyordu.

Bizi rahatsız eden hiç kimse olmadı. Akşamüstüne doğru, ben başım Peeta'nın kucağında çiçeklerden taç yapmakla, Peeta ise düğüm atma egzersizi yapma bahanesiyle saçlarımı kurcalamakla meşguldü. Birdenbire duruverdi. "Ne oldu?" diye sordum.

"Keşke bu anı dondurabilsem. Hemen şuracıkta, şu anda... Ve sonsuza dek bu anın içinde yaşayabilsem."

Genelde bu tarz yorumları ve bana duyduğu ölümsüz aşkla ilgili imaları kendimi suçlu ve berbat hissetmeme neden olurdu. Fakat şu anda o kadar gevşemiş ve huzurlu bir haldeyim ki, gelecek için endişe duyacak takatim yoktu. Dudaklarımın arasından "Tamam," kelimesi çıkıverdi.

Sesine yansıyan gülümsemesini görür gibiydim. "Yani buna izin verecek misin?"

"İzin vereceğim."

Parmakları yeniden kıpırdamaya başladı; bir süre sonra içim geçti. Fakat bir süre sonra, beni, gün batımını görmem için uyandırdı. Capitol'ün ufuk çizgisinin ötesinde görülmeye değer sarı ve turuncu renkler dans ediyorlardı. "Bunu kaçırmak istemeyeceğini düşündüm," dedi.

"Teşekkürler," dedim. Bundan sonra görebileceğim gün batımlarının iki elimin parmaklarını geçmeyeceğini bildiğim için, hiçbirini kaçırmak istemiyordum. Akşam yemeği için diğerlerine katılmadık; bizi aramaya gelen de olmadı.

"Buna memnun oldum. Çevremdeki herkese üzüntü vermekten bıktım artık," dedi Peeta. "Herkesin ağlamasından. Ya da Haymitch'in..." Devam etmesine gerek yoktu.

Yatma zamanı gelene kadar çatıda kaldık; sonra hiç kimseye rastlamadan sessizce odama süzüldük.

Ertesi sabah hazırlık ekibim tarafından kaldırıldık. Peeta ve beni aynı yatakta görmek, Octavia'ya fazla geliyordu. Bir kez daha muslukları açtım. "Cinna'nın söylediklerini unutma," dedi Venia sert bir sesle. Octavia kafasını salladı ve hıçkırarak kendini dışarı attı.

Peeta'nın hazırlanmak için odasına dönmesi gerekti. Venia ve Flavius ile baş başa kaldım. Her zamanki gevezeliklerinden eser yoktu. Aslında, çenemi kaldırmamı söylemeleri ve makyaj teknikleri üzerinde yorum yapmaları dışında hemen hemen hiç konuşmuyorlardı. Öğle yemeğine doğru, omzuma bir şeylerin damladığını fark ettim ve dönüp bakınca yanaklarından süzülen yaşlar arasında saçlarımı kesmeye çalışan Flavius'u gördüm. Venia ona ters bir bakış attı; Flavius makasını masaya usulca bırakıp odadan çıktı.

Ve geriye, dövmeleri atlayıp kaçmaya her an hazırmış gibi görünen saydam teniyle Venia kaldı. Müthiş kararlı bir duruşla saçlarımı, tırnaklarımı, makyajımı tamamladı. Parmakları, ekip arkadaşlarının yokluğunu hissettirmemeye çalışırcasına, müthiş seri hareket ediyordu. Ve bütün bunları yaparken benimle göz göze gelebilmek için ne gerekiyorsa yaptı. Sadece, Cinna görüntüme onay vermek ve ona çekilebileceğini söylemek için çıkagelince, ellerimi tuttu;

gözlerimin içine baktı. "Bilmeni isteriz ki... Güzel görünmeni sağlama ayrıcalığına sahip olmaktan müthiş bir onur duyduk..." Ve sonra hızlı adımlarla odadan çıktı.

Hazırlık ekibim. Kuş tüyleri ve parti takıntılarıyla, aptal, sığ ve şefkatli şımarıklar, vedalarıyla adeta kalbimi kırdılar. Venia'nın son sözleri, hepimizin dönmeyeceğimi bildiğimizi gösteriyordu. Acaba bütün dünya biliyor mu? diye merak ediyordum. Cinna'ya baktım. Onun bildiği kesindi. Fakat söz verdiği gibi, onda gözyaşı yoktu.

Gözlerim içinde kıyafetimin durduğu kılıfa kaydı. "Eee, bu akşam ne giyiyorum?" diye sordum.

"Başkan Snow kıyafet talimatını bizzat kendisi verdi," dedi Cinna. Kılıfın fermuarını açtı ve fotoğraf çekiminde giydiğim gelinliklerden birini çıkardı. Oyuk yakalı, bele oturan, kolları bileklerimden yerlere kadar inen, beyaz ipek gelinlikti ve inciler. Her yerde inciler vardı. Gelinliğin üzerinde, boynumda ve duvağın tacında. "Çeyrek Asır Oyunları'nı fotoğraf çekimlerinin yapıldığı akşam ilan etmelerine rağmen, insanlar en beğendikleri gelinliği oyladılar. Kazanan bu gelinlik oldu. Başkan bu akşam bunu giymeni istiyor. İtirazlarımız reddedildi." Başkan Snow'un aklından neler geçtiğini tahmin etmeye çalışırken, parmaklarımı ipekli kumaşın üstünde dolaştırdım. Sanırım akla gelebilecek en büyük suçlu ben olduğum için, acım, kaybım ve aşağılanmam da en parlak spot ışıklarının altında yaşanmalıydı. Ve bu elbisenin durumu daha da netleştireceğini düşünüyor olmalıydı. Başkanın gelinliğimi kefene dönüştürdüğünü ve bu manzaranın evimde nasıl bomba etkisi yaratacağını düşününce, içimde müthiş bir acı hissettim. Tek söyleyebildiğim, "Böyle güzel bir elbiseyi ziyan etmek çok yazık olurdu ."

Cinna büyük bir özenle gelinliği giymeme yardım etti. Elbise üzerlerine inerken omuzlarım ister istemez çöktü. "Hep bu kadar ağır mıydı?" diye sordum. Elbiselerin çoğunun ağır olduğunu hatırladım ama sanki bu, bir tonmuş gibi geliyordu.

"Işıklandırma yüzünden birkaç değişiklik yapmak zorunda kaldım," dedi Cinna. Kafamı salladım ama bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyordum. Ayakkabılarımı giydirdi, inci mücevherlerimi ve duvağımı taktı. Makyajımı son kez rötuşladı. Yürüme provası yaptırdı.

"Işık saçıyorsun," dedi. "Şimdi, Katniss, elbisenin korsaj kısmı tam üzerine göre olduğu için, kollarını kafanın üstüne kaldırmanı istemiyorum. En azından kendi etrafında dönene kadar."

Geçen seneki elbisemi düşünerek "Yine mi döneceğim?" diye sordum.

"Caesar'ın dönmeni isteyeceğinden eminim. O istemese bile kendin dönebilirsin. Ama hemen değil. Büyük finale sakla."

"Doğru zamanı anlamam için sen bana işaret verirsin" dedim.

"Tamam. Mülakatın için herhangi bir planın var mı? Haymitch'in sizi kendi halinize bıraktığını biliyorum," dedi.

"Hayır, bu sene doğaçlama olacak. İşin komik tarafı, hiç gergin değilim." Gerçekten de değilim. Başkan Snow benden ne kadar nefret ederse etsin, Capitol seyircisi benimdir.

Effie, Haymitch, Portia ve Peeta'yla asansörde buluştuk. Peeta zarif bir smokin ve beyaz eldivenler giymişti. Capitol'de damatların giydikleri türdendi. Oysa bizim mıntıkada her şey çok daha sade ve basittir. Kadınlar, büyük olasılıkla daha önce en az yüz defa giyilmiş beyaz bir elbise kiralarlar. Erkekler ise üzerilerine, maden kıyafetleri dışında, temiz bir şeyler geçirirler. Adalet Binası'nda bir iki form doldururlar ve kendilerine bir ev verilir. Aile ve arkadaşlar, eğer imkanlar el verirse, yemek ya da bir parça pasta için bir araya gelirler. Böyle bir toplantı yapılamayacaksa bile, yeni evli çift evlerinin eşiğinden geçerken, bir araya gelip geleneksel bir şarkı söyleriz. Ve kendimize göre küçük bir tören yaparız. Çift ilk ateşlerini yakar, bir parça ekmeği kızartıp paylaşırlar. Belki biraz eski moda kaçabilir ama 12. Mıntıka'dakiler, yeni evlerinde ekmek kızartana kadar gerçekten evlendiklerini anlamazlar.

Diğer haraçlar çoktan sahne gerisinde toplanmışlardı ve kendi aralarında usul usul sohbet ediyorlardı. Fakat Peeta ve ben aralarına katılınca hepsi sustu. Herkesin gözü gelinliğimin üstündeydi. Yoksa güzelliğini mi kıskanıyorlardı? Ve kabalığı manipüle etmesi muhtemel gücünü?

Sonunda Finnick "Cinna'nın sana o şeyi giydirdiğine inanmıyorum," dedi.

"Başka seçeneği yoktu," dedim savunmaya geçerek. "Başkan Snow öyle

istemiş." Kimsenin Cinna'yı eleştirmesine seyirci kalamazdım.

Cashmere dalgalı sarı saçlarını arkaya attı ve adeta tükürürcesine "İyi de, çok komik görünüyorsun," dedi. Ağabeyinin koluna girdi ve onu sahne geçişi için planlanmış yerlerine çekti. Diğer haraçlar da sıralanmaya başladılar. Kafam karıştı çünkü bir kısmı çok sinirlenirken bir kısmı sempatik tavırlarla omuzlarımızı sıvazladı. Hatta Johanna Mason inci kolyemi düzeltmek için durdu. "Ona bunu ödet, olur mu?" dedi.

Kafamı salladım ama ne demek istediğini anlamıyordum. Ta ki hepimiz sahnedeki yerlerimizi alıp bu sene saçlarına ve yüzüne lavanta renkli bir vurgu uygulatmış olan Caesar Flickerman açılış konuşmasını yapıp haraçlar mülakata başlayana kadar. Galipler arasında hissedilen ihanet duygusunu ve bu duyguya eşlik eden öfkenin derinliğini ilk defa idrak ediyordum. Fakat çok akıllılar ve nasıl oynayacaklarını çok iyi biliyorlardı; çünkü sonuçta her şey özellikle hükümet ve Başkan Snow'a kusur bulmaya dayanıyordu. Fakat bu herkes için geçerli değildi. Bir tarafta Brutus ve Enobaria gibi sadece Oyunlar'a bir kez daha katılmak üzere burada olanlar; diğer tarafta ise taarruza katılmak için fazla şaşkın, uyuşmuş ya da yitik tipler vardı. Yine de savaşmaya yetecek kıvrak zekaya ve soğukkanlılığa sahip haraçların sayısı da hiç az değildi.

Cashmere, Capitol'deki insanların bizleri kaybedeceklerini bildikleri için ne kadar acı çektiklerini düşündükçe kendini ağlamaktan alamadığını anlatan bir konuşmayla oyunu başlattı. Gloss, ona ve kız kardeşine burada gösterilen inceliği arıyordu. Beetee kendine özgü gergin ve tikli haliyle Çeyrek Asır Oyunlarının meşruluğunu sorguluyordu ve son dönemin uzmanları tarafından tamamen incelenip incelenmediğini merak ettiğini belirtiyordu. Finnick, Capitol'deki tek gerçek aşkı için yazdığı şiiri okuyordu. İnsanların arasında ayılıp bayılanlar oluyordu çünkü hepsi de kendilerini kastettiğini düşünüyorlardı. Johanna Mason ayağa kalkınca, bu konuda yapılacak bir şeyler olup olmadığını sordu. Çeyrek Asır Oyunları'nın yaratıcıları, galiplerle Capitol arasında böyle büyük bir sevgi bağının kurulacağını tahmin edememiş olsalar gerekti. Hiç kimse böyle derin bir bağı baltalayacak kadar acımasız olamazdı. Seeder, sakin bir tavırla, 11. Mıntıka'da arkada bıraktığı herkesin Başkan Snow'un gücün diğer adı olduğunu düşündüğünü mırıldandı. Madem o kadar güçlü, Çeyrek Asır Oyunları'nı neden değiştiremiyor acaba? Ve Seeder'in hemen arkasından sahnedeki yerini alan Chaff, Başkan'ın istemesi halinde Oyunları değiştirebileceğine ama bunun kimse için bir önem arz etmediğini düşünüyor

olması gerektiğinde ısrar ediyordu. Sıra benim takdimime geldiğinde kalabalık tam bir enkaza dönüşmüş durumdaydı. İnsanlar ağlıyor, kendilerini yerden yere atıyor ve hatta değişiklik taleplerini haykırıyorlardı. Beyaz ipek gelinliğim içindeki görüntüm gerçek anlamda bir arbedeye neden oldu. Artık ben yoktum, sonsuza denk mutlu yaşayacak talihsiz aşıklar da yoktu, düğün de. Caesar'ın profesyonelliğinin bile darbe aldığını; konuşmama olanak sağlamak için seyircileri susturmaya çalıştığını görebiliyordu ama üç dakika hızla ilerledi.

Nihayet bir sükunet oluştu ve Caesar "Katniss," dedi. "Görünüşe bakılırsa bu, herkes için fazla duygusal bir gece. Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Konuşurken sesim titredi. "Sadece düğünüme katılamayacağınız için çok üzgün olduğumu söylemek isterim... Ama en azından gelinliğimi görebildiğiniz için seviniyorum, bu gördüğünüz en güzel şey değil mi sizce de?" işaret için Cinna'ya bakmama gerek yoktu. Bunun doğru an olduğunu biliyordum. Ağır elbisemin kollarını başımın üstüne kaldırarak kendi etrafımda usul usul dönmeye başladım. Kalabalığın çığlıklarının göz alıcı görüntümden kaynaklandığını düşünüyordum. Sonra çevremden bir şeyin yükseldiğini fark ettim. Duman. Ateşten çıkan duman. Geçen sene geçit töreninde giydiğim alevli kostümdeki gibi değildi; bu defa çok daha gerçek bir şey elbisemi yalayıp yutuyordu. Dumanlar yoğunlaşırken paniğe kapılmaya başladım. İpekten kopan kömürleşmiş, siyah parçalar havada uçuşuyordu, inciler sahneye saçılıyordu. Durmaya korktum çünkü tenim yanıyor gibi gelmiyordu ve olanların arkasında Cinna'nın olduğunu hissediyordum. Bu yüzden dönüyor, dönüyordum. Kısa bir an için tuhaf dumanlar tarafından adeta yutulmuş olmanın korkusuyla bir çığlık attım. Ve sonra, bir anda alevler sönüverdi. Acaba çıplak mı kaldım ve Cinna neden gelinliğimi yakmış olabilir ki gibi düşüncelerle nihayet durdum.

Ama çıplak değildim. Üzerimde gelinliğimin birebir aynısı bir elbise vardı; tek fark bu elbisenin kömür rengi olmasıydı ve üzerinin küçük küçük kuş tüyleriyle kaplı olmasıydı. Merak içinde, elbisemin uzun ve havada salınan kollarını havaya kaldırdım ve işte o anda kendimi dev ekranda gördüm. Kollarımdaki beyaz lekeler dışında baştan ayağa siyahlar içindeydim. Yoksa kanatlarım mı demeliyim?

Çünkü Cinna beni bir alaycıkuşa dönüştürmüştü.

18

Dumanım hâlâ tütmeye devam ettiği için, Caesar çekingen bir tavırla uzanıp başlığıma dokundu. Başlığın beyaz kısımları yanıp gitmiş, geriye başıma tutturulmuş halde, elbisemin arka tarafında yaka hizasına kadar inen pürüzsüz, siyah bir duvak kalmıştı. Caesar "Tüyler," dedi. "Kuşa benziyorsun."

"Sanırım bir alaycıkuş," dedim ve kanatlarımı usul usul çırptım. "Uğur olsun diye taktığım iğnedeki kuş."

Caesar'ın yüzüne anımsadığını gösteren bir gölge indi; alaycıkuşun sadece benim uğurum olmadığını bildiğini anladım. Artık daha fazlasını simgelediğini. Capitol'de sadece çarpıcı bir kostüm değişikliği olarak algılanan şeyin, mıntıkalarda bambaşka bir etki yaratacağını. Yine de elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

"Ne diyelim, stilistine şapka çıkarıyoruz. Hiç kimsenin, bunun mülakatlar sırasında gördüğümüz en çarpıcı sahne olduğuna itiraz edebileceğini sanmam. Cinna, bence halkı selamlamalısın!" Caesar, Cinna'ya ayağa kalkmasını işaret etti. Cinna ayağa kalktı ve nazik bir selam verdi. Ve birden onun için korkmaya başladım. Ne yaptı böyle? Korkunç derecede tehlikeli bir şeydi bu. Başlı başına bir başkaldırıydı. Ve benim için yaptı. Sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

"Endişelenme. Ben duygularımı her zaman işime kanalize ederim. Böylece, kendimden başka hiç kimseye zarar vermemiş olurum."

...Ve kendine tamiri mümkün olmayan bir zarar vermiş olmasından çekiniyordum. Ateşli dönüşümüm Başkan Snow'un gözünden kaçamazdı.

Derin bir sessizliğe gömülen seyircilerden delice bir alkış koptu. Üç dakikamın dolduğunu haber veren sinyal sesini zar zor duyabiliyordum. Caesar bana teşekkür etti, üzerimde hava kadar hafif elbisemle, eski yerime döndüm. Mülakatına başlamak üzere sahnenin ön tarafına yürüyen Peeta, yanımdan geçerken bana bakmıyordu. Büyük bir dikkatle yerime oturdum ama sağa sola saçtığım küçük işler dışında, zarar görmemişe benziyordum. Bu yüzden dikkatimi ona çevirdim.

Caesar ve Peeta bir sene önce ilk defa bir araya geldikleri zamandan beri, doğal bir ekip oluşturuyorlardı. Kolay paslaşmaları, komik zamanlamaları ve insanın kalbini dağlayan anlara Peeta'nın bana olan aşkını ilan ettiği gibi kolayca uyum sağlamaları sayesinde, seyircilerin gözünde müthiş bir başarı yakaladılar. Hiç zorlanmadan, alevler, kuş tüyleri ve fazla pişmiş tavuklarla ilgili birkaç şakayla sohbete girdiler. Fakat Peeta'nın endişesi her halinden belli olduğu için Caesar sohbeti herkesin zihnini kurcalayan konuya getirmekte gecikmedi.

"Söylesene Peeta, yaşadığınız onca şeyden sonra, Çeyrek Asır Oyunları meselesinden haberdar olunca neler hissettin?"

"Şok oldum. Yani bir an Katniss'i gelinliğinin içinde etrafa güzellik saçarken izlerken, hemen sonrasında..." Peeta'nın sesi kesildi.

Caesar yumuşak bir sesle "O düğünün hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini mi anladın?" diye sordu.

Peeta, bir karar almaya çalışır gibi, uzunca bir süre duraksadı. Önce, onları büyülenmiş gibi izleyen seyircilere, sonra yere ve nihayet Caesar'a baktı. "Caesar sence buradaki dostlarımız sır tutabilirler mi?"

Kalabalıktan huzursuz bir gülüşme duyuldu. Ne demek istiyor olabilirdi? Kimden sır saklanacak? Bütün dünya bizi izliyordu.

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Caesar.

Peeta hızlı hızlı "Biz zaten evlendik," dedi. Kalabalıktan hayret nidaları yükseliyordu. Yaşadığım bocalamayı anlatmasınlar diye, yüzümü eteğimin katlarının arasına saklamak zorunda kaldım. Böyle bir açıklamayla nereye varmaya çalışıyor olabilirdi?

"Ama... Bu nasıl olabilir?"

"Ah, bu resmi bir evlilik değil. Adalet Binası'na falan gitmedik. 12. Mıntıka'da bir evlilik ritüelimiz vardır. Diğer mıntıkalarda nasıl oluyor bilmiyorum. Ama biz şöyle yaparız." Ve kısaca ekmek kızartma hikayesini anlattı.

Caesar "Aileleriniz de yanınızda mıydı?" diye sordu.

"Hayır. Hiç kimseye söylemedik. Haymitch'e bile. Katniss'in annesi bunu hayatta onaylamazdı. Ama anlarsınız ya, Capitol'de evlenmemiz halinde bu ekmek olayının yapılayacağını biliyorduk. Ve ikimiz de daha fazla beklemek istemiyorduk. Bu yüzden, bir gün, birdenbire yapıverdik işte," dedi Peeta. "Ve bize göre, bir kağıt parçasının ya da büyük bir partinin bizi kılabileceğinden çok daha fazla evliyiz."

"Yani bu evlilik Çeyrek Asır Oyunları'nın öncesinde mi gerçekleşti?" dedi Caesar.

"Tabii ki Oyunlar'ın öncesinde gerçekleşti. Haberi aldıktan sonra böyle bir şey yapmayacağımızdan eminim." Peeta'nın sesi iyice tatsızlaşmaya başladı. "Ama böyle bir şeyin olabileceğini kim tahmin edebilirdi? Hiç kimse? Oyunlar'dan sapa sağlam çıktık, galip olduk. Herkes bizi bir arada görmekten delicesine mutlu oluyordu. Ve sonra ansızın... Demek istediğim, kim böyle bir şeyi öngörebilirdi?"

"Göremezdiniz, Peeta." Caesar elini Peeta'nın omzuna yerleştirdi. "Dediğim gibi, kimse de göremezdi. Ama itiraf etmeliyim ki, ikinizin, en azından birkaç aylık bir mutluluğu paylaşabildiğinizi gördüğüm için mutluyum."

Müthiş bir alkış koptu. Sanki aradığım desteği bulmuşum gibi, yüzümü tüylerin arasından kaldırdım ve seyircilere trajik bir teşekkür gülümsemesi gönderdim. Tüylere sinen dumanın gözlerimi yaşlandırması hoş bir rötuş oldu. "Ama ben değilim," dedi Peeta. "Keşke bu evliliğin resmen gerçekleşebileceği zamanı bekleseydik... "

Bu sözleri Caesar'ı şaşırttı. "Ama kısa bir süre bile hiç yoktan iyi değil midir?" "Belki bunu düşünebilirdim, Caesar," dedi Peeta buruk bir sesle. "Tabii bebek olmasaydı."

İşte. Yine aynı şeyi yaptı. Ondan önce sahneye çıkan bütün haraçların çabalarını yerle bir etti. Ya da belki de tam tersi. Belki de, bu defa, galiplerin birilerinin patlatabileceği umuduyla kendi elleriyle yaptıkları bombanın fitilini ateşlemiştir... Belki de bombayı gelinlik içindeki benim patlatacağımı sandılar. Peeta'nın kendi kıvrak zekası dışında hiçbir şeye ihtiyaç duymuyor olmasına karşılık, benim sadece Cinna'nın yeteneklerine güvendiğimden habersizdiler. Bomba dört bir yana adaletsizlik, barbarlık ve acımasızlık suçlamaları saçarak

patladı. En Capitol düşkünü, Oyunlar'a ve kana susamış insanlar bile, en azından kısa bir an için olayın ne dehşet verici bir şey olduğunu inkar edemezdi. Hamileyim.

Kalabalık, bu haberi kolay kolay sindiremiyordu. Yaralı hayvanlar gibi her bir ağızdan inlemeye, yakarmaya ve imdat sesleri çıkarmaya başlamadan önce, haberin onları çarpmasını ve içlerine işlemesini bekliyorlardı. Ya ben? Yüzümün yakın çekimle ekrana yansıdığını biliyordum ama bu defa saklanmak için en ufak bir çaba harcamadım. Çünkü kısa bir an için, ben bile Peeta'nın söylediklerinin ne anlama geldiğini algılamaya çabaladım. Düğün ve gelecek konusunda en çok korktuğum şey bu değil miydi? Çocuklarımı Oyunlar'da kaybetmek? Hayatımı, evlilik ya da aile sözü geçtiği anda irkilecek kadar sakınarak yaşamasam, şimdi bu korkum gerçek olabilirdi, değil mi? Sinyal sesinin duyulmasına rağmen, Caesar artık kalabalığı yatıştıramıyordu. Peeta veda selamını verdi ve başka bir şey söylemeden koltuğuna döndü. Caesar'ın dudaklarını oynattığını görebiliyordum ama çıkan kaosta ne dediğini duyamadım. Sadece iliklerimi sarsacak kadar yüksek perdeden çalan marşın bangır bangır bağırdığını duyabiliyordum. Bize programın neresinde olduğumuzu haber veren marş. Otomatik olarak ayağa kalktım ve kalkarken, Peeta'nın bana elini uzattığını fark ettim. Ben elini tutarken, yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Bunlar gerçek gözyaşları olabilir mi? Ya da onun da benimle aynı korkuların pençesinde olduğunun habercisi? Tıpkı diğer galipler gibi. Ve Panem'in dört bir yanındaki bütün anne babalar.

Yeniden kalabalığa baktım ancak gözümün önünde Rue'nun anne ve babasının siluetleri dans ediyordu. Acıları. kayıpları. Anlık bir dürtüyle Chaff'e döndüm ve ona elimi uzattım. Parmaklarımın, kolunun çolak kısmını sardığını hissettim ve onu sımsıkı tuttum.

Ve olan oldu. Sıra boyunca, bütün galipler el ele tutuşmaya başladılar. Kimi, morfinciler ya da Wiress ve Beetee gibi hemen. Brutus ve Enobaria gibi ilk başta ne yapacakları bilinmeyen diğerleri de çevrelerindekilerin taleplerine boyun eğiyorlardı. Marşın son notalarına vardığımızda, biz yirmi dört galip, mıntıkalar arasında Karanlık Günler'den bu yana ilk kez sergilenen bir beraberlik gösterisiyle, kolay kırılmayacak bir zincir gibi el ele ayaktaydık. Ekran karanlığa gömülürken, bu durumun idrak edildiğini anladık. Gerçi artık çok geç. Yaşadıkları sersemlikle, yayını zamanında durduramadılar. Herkes gördü.

Şimdi artık sahnede de bir kargaşa vardı. Işıklar söndü ve bizler teker teker Eğitim Merkezine sürüklendik. Chaff'i kaybettim ama Peeta beni asansöre kadar götürdü. Finnick ve Johanna bize katılmaya yeltendiler ama sinir bozucu bir Barış Muhafızı yollarını kesti. Kabinde tek başımıza kaldık.

Asansörden dışarı adımımızı attığımız anda Peeta omuzlarımı kavradı. "Çok fazla zamanımız yok, bu yüzden hemen söyle. Özür dilememi gerektiren herhangi bir şey var mı?"

"Hayır," dedim. Benden onay almadan atmak için çok büyük bir adımdı ama önceden bilmediğim, onu tereddüte düşürmediğim ve Gale'le ilgili suçluluk duygumun Peeta'nın bu hareketi karşısındaki gerçek hislerimi azaltmasına izin vermediğim için memnundum.

Çok uzaklarda bir yerde, 12. Mıntıka denen bir yerde, annem, kız kardeşim ve dostlarım bu gecenin yankılarıyla mücadele etmek zorunda kalacaklardı. Ve yarın, sadece bir hava araçlık yolun sonunda, arenada, Peeta, ben ve diğer haraçlar da kendi cezalarımızla yüzleşecektik. Fakat hepimiz çok kötü sonlarla karşı karşıya kalsak bile, bu akşam sahnede geri döndürülemeyecek bir şey yaşandı. Biz galipler kendi isyanımızı sahneledik ve belki de, Capitol bu isyanı zapt etmeyi başaramayacak, kim bilir?

Diğerlerinin dönmesini bekledik ancak asansörden sadece Haymitch indi. "Dışarısı cehennem gibi. Herkes evlerine gönderildi ve mülakatların bant yayınları iptal edildi."

Peeta ve ben telaşlı adımlarla pencerelere gittik ve aşağıda, bizden çok uzakta yaşanan arbedeye anlam vermeye çalıştık. Peeta "Ne diyorlar?" diye sordu. "Başkan'dan Oyunlar'ı durdurmasını mı istiyorlar?"

"Ne isteyeceklerini bilecek kadar kendilerinde olduklarını sanmam. Daha önce böyle bir olay yaşanmadı. Capitol'ün programına karşı çıkma fikri bile, buradaki insanlar için başlı başına bir karışıklık nedeni," dedi Haymitch. "Ama Snow'un Oyunlar'ı iptal etmesi söz konusu bile değil. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Biliyordum. Tabii ki artık geri adım atamazdı. Tek seçeneği bu olayı karşılıksız bırakmamaktı. Cevabının sert olacağına hiç şüphe yoktu. "Diğerleri

evlerine mi gittiler?" diye sordum.

"Gitmeleri emredildi. Gerçi bu karmaşada bunu ne kadar başarabilecekleri meçhul," dedi Haymitch.

"Yani Effie'yi bir daha hiç göremeyeceğiz," dedi Peeta. Geçen sene Oyunlar'ın sabahında da görmemiştik. "Ona teşekkürlerimizi iletirsin."

"O kadarla kalmıyor. Bu gerçekten özel bir teşekkür olmalı. Ne de olsa Effie'den bahsediyoruz," dedi. "Onu çok takdir ettiğimizi ve bugüne kadar gördüğümüz en müthiş eskort olduğunu söyle... Ve sevgilerimizi ilet."

Bir süre derin bir sessizlik içinde öylece durup, kaçınılmaz olanı ertelemeye çalıştık. Sonra Haymitch "Sanırım veda zamanı geldi," dedi.

Peeta "Son bir tavsiyen var mı?" diye sordu.

Haymitch aksi bir tavırla "Hayatta kalın" diye homurdandı. Bu artık aramızda espriye dönüşmüş bir cümle oldu." İkimizi de çabucak kucakladı; daha fazlasını kaldıramayacağını hissediyordum. "Yataklarınıza gidin. Dinlenmeye ihtiyacınız var."

Haymitch'e söylemem gereken çok şey olduğunu biliyordum ama aklıma zaten bilmediği hiçbir şey gelmiyordu Ayrıca gırtlağımdaki yumrunun herhangi bir şey söylememe izin vereceğinden de emin değildim. Bu yüzden, bir kez daha Peeta'nın ikimizin adına konuşmasına izin verdim. "Kendine iyi bak, Haymitch," dedi. Odanın kapısına vardığımız zaman, eşikte Haymitch'in sesiyle durduk. "Katniss, arenaya çıktığın zaman..." diye başladı. Sonra duraksadı. Yüzünde onu çoktan hayal kırıklığına uğratmış olduğumu ele veren bir ifade vardı.

Savunmaya geçer gibi "Ne oldu?" diye sordum.

"Düşmanın kim olduğunu aklından çıkarma," dedi Haymitch. "Hepsi bu. Şimdi gidin. Kaybolun."

Koridor boyunca ilerledik. Peeta odasına uğrayıp duş almak ve makyajından arınmak istiyordu, bir iki dakika içinde yanımda olacağını söyledi ama ona izin vermedim. Aramızda bir kapının kapanmasına izin verirsek, kapının kilitleneceğinden ve geceyi onsuz geçirmek zorunda kalacağımdan emindim.

Ayrıca, benim odamda da duş vardı. Elini bırakmayı şiddetle reddediyordum. Uyuyor muyuz? Bilmiyordum. Geceyi uykuyla rüyalar arasında bir yerde, el ele geçiriyorduk. Konuşmadan. Birkaç dakika daha enerji depolama umuduyla, birbirimizi rahatsız etmeye korkuyorduk.

Cinna ve Portia şafakla birlikte geldiler. Peeta'nın gitmesi gerektiğini biliyordum. Haraçlar arenaya tek başlarına giriyorlardı. Beni hafifçe öptü. "Yakında görüşürüz," dedi.

"Yakında görüşürüz," diye cevap verdim.

Oyunlar için giyinmeme yardım eden Cinna bana çatıya kadar eşlik etti. Tam hava aracının merdivenlerini tırmanırken, aklıma geldi. "Portia'yla vedalaşmadım."

Cinna "Ben iletirim," dedi.

Doktor sol kolumun alt kısmına çipi enjekte edene kadar elektrik akımı beni hava aracının merdivenlerinde dondurdu. Çip sayesinde beni arenada takip edebileceklerdi. Araç havalandı ve pencereler tamamen kararana kadar dışarı baktım. Cinna bir şeyler yemem için bastırıp duruyordu. Başarılı olamayınca, bu defa da bir şeyler içmem için ısrar etmeye başladı. Önceki sene yaşadığım, az kalsın ölmeme neden olan susuzluğu hatırlayarak, kendimi suyumu yudumlamaya zorladım. Peeta'yı hayatta tutabilmek için gücümün yerinde olması gerektiğini unutmamalıydım.

Arena'nın Giriş Odası'na ulaşınca bir duş aldım. Cinna saçlarımı arkadan ördü ve basit iç çamaşırlarımı giymeme yardım etti. Bu senenin haraç kıyafeti, vücudu saran incecik mavi bir kumaştan yapılma, önden fermuarlı mavi bir tulumdu. Parlak mor bir plastikle kaplı on beş santim kalınlığında, takviyeli bir kemer ve kauçuk tabanlı, naylon ayakkabılarla tamamlanıyordu.

Kumaşı incelemesi için Cinna'ya uzatırken "Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Kaşlarını çattı ve ince kumaşı parmaklarıyla yokladı. "Bilmiyorum. Soğuğa ve suya karşı pek korunaklı olmayacağa benziyor," dedi.

"Ya güneşe?" diye sorarken gözümün önünde, kıraç bir çölün üstünde parlayan yakıcı güneş canlandı.

"Olabilir. Tabi gerekli işlemlerden geçirildiyse," dedi. "Ah, az kalsın unutuyordum." Cebinden altın alaycıkuş iğnemi çıkardı ve tulumuma iliştirdi. "Dün geceki elbisem fantastikti," dedim. Fantastik ve pervasız. Ama Cinna bunu zaten biliyor olmalıydı.

Gergin bir gülümsemeyle "Hoşuna gideceğini tahmin etmiştim," dedi.

Çıkışa hazırlanmam gerektiğini haber veren ses duyulana kadar, tıpkı geçen sene olduğu gibi, el ele oturduk. Cinna beni metal plakaya kadar götürdü ve tulumumun fermuarını boynuma kadar sıkıca çekti. "Alevler içindeki kız, sakın unutma," dedi. "Bahis oynasam, paramı yine sana yatırırdım." Beni alnımdan öptü ve cam silindir üzerime kapanırken kenara çekildi.

Artık beni duyamayacağını tahmin etmeme rağmen "Teşekkürler," dedim.

Bana hep söylediği gibi, başımı dik tutmak üzere çenemi dikleştirdim ve metal plakanın yükselmesini bekledim. Ama yükselmiyordu.

Cinna'ya baktım ve açıklama bekler gibi kaşlarımı kaldırdım. O da en az benim kadar şaşkın halde kafasını salladı. Neden geciktiriyorlar ki?

Birden odanın kapısı açıldı ve içeri üç Barış Muhafızı sökün etti. İkisi Cinna'nın kollarını arkasında bağlayıp kelepçe vururken, üçüncü muhafız Cinna'nın şakağına onu dizlerinin üstüne çöktürecek kadar sert bir darbe indirdi. Üstleri metal çivilerle kaplı eldivenlerle ona vuruyor, vuruyor; yüzünde ve vücudunda yaralar açıyorlardı. Avaz avaz bağırıyor, Cinna'ya ulaşma çabasıyla, var gücümle cam silindiri dövüyordum. Barış Muhafızları, Cinna'nın artık et yığınına dönüşmüş bedenini sürükleyerek odadan çıkarırken, beni görmezden geldiler. Geriye sadece yerdeki kan lekeleri kaldı.

Müthiş bir mide bulantısı ve dehşetle boğuşurken, metal plakanın yükselmeye başladığını fark ettim. Esinti saçlarıma vururken, hâlâ cama dayalı haldeydim. Kendimi zorlayarak doğruldum. Tam zamanında doğrulmuştum çünkü silindir kalkıyordu ve arenanın orta yerindeydim artık. Görüşümde bir sorun vardı sanki. Zemin çok aydınlık, çok parlaktı ve dalgalanıp duruyordu. Gözlerimi kısarak çizmelerime bakınca, üzerinde durduğum metal plakanın çizmelerimi usul usul okşayan mavi dalgalarla çevrili olduğunu gördüm. Bakışlarımı ağır ağır kaldırınca dört bir yanımı kaplayan suyu idrak ediyordum.

Aklımda tek bir düşünce netleşiyordu. Burada alevler içindeki bir kıza hiç yer yok.

KISIM III

"DÜŞMAN"

19

"Bayanlar, Baylar. Yetmiş Beşinci Açlık Oyunları Başlasın!" Açlık Oyunları'nın sunucusu Cladius Templesmith'in sesi kulaklarımda çınlıyordu. Alacakları toplamama bir dakikadan az bir zamanım vardı. Sonra gong sesi duyulacak ve haraçlar harekete geçmek üzere metal plakalarından salınacaklardı. İyi de, ne tarafa doğru harekete geçecektik?

Aklımı toparlayamıyordum. Cinna'nın dövülmüş, kanlar içindeki bedeni gözümün önünden bir türlü gitmiyordu. Şimdi neredeydi acaba? Ona ne yapıyorlardır? İşkence mi ediyorlardır yoksa çoktan öldürmüşler midir? Onu bir Avox'a dönüştürüyor olabilirler mi? Görünüşe bakılırsa, tıpkı bize ayrılan dairede Darius'u görmem gibi, Cinna'ya saldırmaları da beni allak bullak etmek için özellikle sergilenen bir gösteriydi. Tek yapmak istediğim, metal plakamın üzerine yığılıp kalmaktı. Fakat az önce şahit olduğum şeyden sonra bunu yapamazdım. Güçlü olmak zorundaydım. Bunu, gelinliğimi bir alaycıkuş kostümüne dönüştürerek Başkan Snow'un altını kazmaya çalışan Cinna'ya borçluydum. Ayrıca, Cinna örneğinden güç alan ve kim bilir, belki de tam şu anda Capitol'ü yıkmak için savaşmakta olan isyancılara da borcum vardı. Oyunlar'ı Capitol'ün dayattığı kurallarla oynamamak benim son başkaldırım olacaktı. Bu düşünceyle dişlerimi sıktım ve kendimi oyuna hazırladım.

Neredesin? Çevreme anlam yüklemekte hâlâ güçlük çekiyordum. Neredesin!? Kendimden bir cevap bekliyordum ve dünyam ağır ağır belirginleşiyordu. Mavi su. Pembe gökyüzü. Beyaz-sıcak güneş dört bir yanı aydınlatıyordu. Pekâlâ Cornucopia, parlak altından yapılma boynuz, yaklaşık kırk metre kadar uzağımda duruyordu. Önce, yuvarlak bir adanın üstünde durduğunu sandım. Ama daha dikkatli bakınca, bir tekerleğin telleri gibi

çemberden dört bir yana uzanan incecik kara parçalarını fark ettim. On ya da on iki kara parçası olsa gerek; birbirlerine eşit mesafede durur gibiydiler. Bu kara parçacıklarının arası suyla kaplıydı. Su ve birkaç haraç. Hepsi bundan ibaret, demek. Her birinin arasında, metal plakalar üzerinde dengeye oturtulmuş ikişer haracın durduğu, on iki kara uzantısı. Benim suyla kaplı aralığımda duran diğer haraç, 8. Mıntıkamın yaşlı Woof'u. Sağ tarafımdaki Woof ve sol tarafımda kalan kara uzantısına eşit mesafedeydim. Suyun ötesinde, ne tarafa baksanız dar bir kumsal ve yoğun bir yeşillik görüyordunuz. Haraçların oluşturduğu çemberi dikkatle taradım ve Peeta'yı aradım ama sanırım Cornucopia'nın diğer tarafında kaldığı için görüş alanımda değildi. Ayağıma vuran sudan bir avuç aldım ve kokladım. Sonra dilimin ucuyla tadına baktım. Şüphelendiğim gibi, tuzluydu. Peeta'yla benim, 4. Mıntıka'daki küçük turumuzda gördüğümüz kumsaldaki gibiydi. Ama en azından temiz görünüyordu.

Görünürde tekne, halat ya da tutunacak bir dal parçası bile yoktu. Hayır, Cornucopia'ya ulaşmanın tek bir yolu vardı. Gong sesi duyulunca, sol tarafıma doğru dalmak için bir an bile tereddüt etmedim. Alışık olduğumdan daha uzun bir mesafe ve dalgalar, benim sakin gölümden daha fazla yüzme yeteneği gerektiriyordu. Ancak vücudum, bana, tuhaf sayılacak kadar hafif geliyordu ve çok fazla çaba harcamadan, suyu yararak ilerledim. Belki tuzlu su yüzündendir. Her tarafımdan sular süzülerek kendimi kara parçasının üstüne çektim ve Cornucopia'ya uzanan kumlu yolda son hızla koşmaya başladım. Gerçi, altın boynuz görüş alanımın büyük kısmını kaplıyordu ama benim durduğum tarafta ikinci bir haraç göremiyordum. Yine de rakip fikrinin hızımı yavaşlatmasına izin vermedim. Şu anda tam bir Kariyer gibi düşünüyordum; yapmayı istediğim ilk şey silah edinebilmekti.

Geçen sene, malzemeler -en kıymetliler boynuzun olabildiğince yakınında kalacak şekilde- Cornucopia'nın çevresine saçılmıştı. Fakat bu sene, ganimetler, boynuzun altı metre yükseklikte kalan ağzına doldurulmuş gibi görünüyordu. Gözlerim bir kol mesafesinde duran altın bir yayı seçtim ve hiç zorlanmadan çekip aldım.

Arkamda biri vardı. Kum hışırtısı ya da hareketi hava akımındaki ufak bir değişiklik beni uyardı. Hala yığının arasında duran kılıftan bir ok çıkardım ve arkama dönerken yaya yerleştirdim.

Gösterişli ve ışıl ışıl Finnick, elinde saldırmaya hazır bir zıpkınla benden

sadece birkaç metre ötede duruyordu. Diğer elinden de bir ağ sarkıyordu. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı fakat vücudunun üst kısmı harekete geçmeye hazır ve gergin görünüyordu. "Sen de yüzebiliyorsun demek," dedi. "On ikinci mıntıkada, yüzmeyi nerede öğrendin?"

"Büyük bir küvetimiz var," diye yanıtladım.

"Öyle olmalı," dedi. "Arenayı beğendin mi?"

"Pek değil. Ama sen beğenmiş olmalısın. Özellikle senin için inşa etmiş gibiler." Bunu biraz buruk bir sesle söyledim.

Sadece bir avuç galip yüzme bilirken, ortalıkta bu kadar çok suyun olması, insana bunu düşündürüyordu. Üstelik Eğitip Merkezinde ne bir havuz ne de yüzmeyi öğrenme fırsatı vardı. Buraya yüzmeyi bilerek gelmiş olmanız ya da çok hızlı öğrenen biri olmanız şarttı. Başlangıçtaki kan gölüne katılmak için bile, yirmi metrelik suyu aşabilmek gerekiyordu. Ve bu durum, 4. Mıntıka'ya müthiş bir avantaj sağlıyordu.

Bir an için, her ikimiz de hiç kıpırdamadan, birbirimizi, silahlarımızı ve yeteneklerimizi tarttık. Sonra Finnick aniden gülümsedi. "Müttefik olduğumuz için şanslıyız, desene."

Tuzak kokusu alıyordum ve okumun, onun zıpkını beni yok etmeden Finnick'i bulmasını umarak yayımı gerdim. Ancak Finnick elini oynatınca bileğindeki şey güneş ışığıyla parladı. Bu, alev desenli altın bir bilezikti. Eğitim sabahı Haymitch'in bileğinde gördüğüm bileziğin aynısıydı. Bir an için, Finnick'in beni tuzağa düşürmek amacıyla bileziği çalmış olabileceğini düşünüyordum ancak nasılsa, bunun doğru olmadığını biliyordum. Bu bileziği ona Haymitch vermişti. Bana bir işaret göndermek için. Ve bir emir. Finnick'e güvenmemi istiyordu.

Başka ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Hemen karar vermek zorundaydım. "Doğru," diye bağırdım çünkü her ne kadar Haymitch akıl hocam ve beni hayatta tutmaya çalışan kişi olsa da, öfkeliydim. Böyle bir ayarlama yaptığını bana neden daha önce söylemedi acaba? Büyük olasılıkla Peeta ve ben müttefik istemediğimizi söylediğimiz için olsa gerekti. Ve Haymitch kendine göre bir müttefik seçti.

Finnick her zamanki baştan çıkarıcı mırıltısından çok farklı ve güçlü bir sesle "Kafanı eğ," dedi. Söylediğini yaptım. Zıpkını vızlayarak başımın üstünden geçti ve hedefini vurmasıyla, mide bulandırıcı bir çarpma sesinin duyulması bir oldu. Finnick zıpkını göğsünden çekip çıkarırken, 5. Mıntıkanın erkek haracı -kılıç eğitim standının yerine kusan ayyaş- yere yığıldı- Finnick "1 ve 2'ye sakın güvenme," dedi.

Bu bilgiyi sorgulayacak zamanım yoktu. Ok kılıfını yığının arasından çekip kurtardım. "Herkes bir tarafı tutsun," dedim. Başını salladı. Ben yığına saldırdım. Yaklaşık dört kara uzantısı uzakta Enobaria ve Gloss'un karaya yaklaştıkları görüyordum. Ya çok ağır yüzücüler ya da suyun başka tehlikelerle donatılmış olabileceğinden çekinerek -ki bu gayet mümkün- temkinli davranmışlardı. Bazen çok fazla senaryoyu dikkate almak iyi olmuyordu. Fakat şimdi onlar da kumun üstündeydiler ve birkaç saniye içinde yanımızda olacaklardı.

Finnick'in "İşe yarar bir şeyler var mı?" diye bağırdığını duyuyordum.

Yığının bana düşen kısmını hızla taradım, gürzler, kılıçlar, yaylar, oklar, zıpkınlar, bıçaklar, mızraplar, baltalar ve adını bilmediğim bir yığın metal ıvır zıvır görüyordum... Başka hiçbir şey yoktu.

"Silahlar!" diye seslendim. "Burada silahtan başka bir şey yok."

"Burası da aynı," dedi. "İstediklerini al, gidelim."

Huzursuzluk verecek kadar yaklaşmış olan Enobaria'ya bir ok savurdum ama bunu zaten bekliyordu ve ok hedefine ulaşamadan kendini suyu attı. Gloss onun kadar seri değildi. O suya dalarken baldırına bir ok isabet ettirmeyi başardım. Sırtıma ikinci bir yay ve ok kılıfı taktıktan ve kemerime iki uzun bıçak ve bir biz yerleştirdikten sonra, yığının ön tarafında Finnick'le buluştum.

"Şunun icabına bakıverebilecek misin?" dedi. Brutus'un bize doğru geldiğini görüyordum. Kemerini çözmüş ve iki elinin arasında bir tür kalkan vazifesi görecek şekilde germiş, nişan aldım ama oku karaciğerine dalmadan engellemeyi başardı. Okun kemeri deldiği noktadan pembe bir sıvı fışkırıp Brutus'un bütün suratını kaplıyordu. Ben yayımı yeniden çekerken, Brutus dümdüz yere yapışıyor sonra yuvarlanarak birkaç adım ötedeki suyun içinde gözden

kayboluyordu. Hemen arkamda yere düşen metal sesini duydum. Finnick’e "Buradan hemen uzaklaşmalıyız," dedim.

Bu son olay, Enobaria ve Gloss'a Cornucopia'ya ulaşma fırsatını tanıdı. Brutus vurulma mesafesinde ve Cashmere'in de yakınlarda bir yerde olduğundan şüphem yoktu. Bu dört klasik Kariyer önceden ittifak kurmuş olmalılar. Sadece kendi güvenliğimi gözetmek durumunda olsaydım, Finnick’le birlikte onları da kendi tarafıma almayı düşünebilirdim. Ama asıl düşündüğüm Peeta'ydı. Şimdi onu görebiliyordum, metal plakasının üstünde mahsur kalmış durumdaydı.

Derhal harekete geçtim; Finnick de soru sormadan -sanki bir sonraki hamlemin bu olacağını tahmin eder gibi- peşime döştü. Mümkün olduğunca yaklaştığıma ikna olunca, yüzerek yanına gitmek ve bir şekilde onu da yanımıza katmak üzere, kemerimdeki bıçakları çıkarıp suya dalmaya hazırlandım.

Finnick elini omzuma koydu. "Onu ben getiririm."

İçimde şüphe kırıntıları belirdi. Bütün bunlar, Finnick'in güvenimi kazanıp Peeta'nın yanına gitmesi ve onu boğması için bir dolap olabilir miydi? "Ben gidebilirim," diye ısrar ettim.

Fakat Finnick silahlarını yere bıraktı bile. "Kendini çok zorlamasan iyi olur," dedi. "Hele senin durumunda," derken uzanıp karnımı sıvazladı.

Ah, tabi ya... Benim hamile olmam gerekiyor, diye düşündüm. Ben bunun ne anlama geldiğini ve nasıl davranmam gerektiğini -kusmak ya da onun gibi bir şeyler-düşünürken Finnick suyun kenarındaki yerini aldı.

"Beni kolla," dedi ve sonra kusursuz bir dalışla suyun içinde kayboldu. Cornucopia'dan gelebilecek her tür saldırıya karşı önlem olsun diye yayımı kaldırdım ama görünüşe bakılırsa, kimsenin peşimize düşmek gibi bir derdi yoktu. Gloss, Cashmere, Enobaria ve Brutus'un bir araya toplanıp silah seçmekle meşgul olduklarından emindim. Arenayı şöyle bir tarayınca haraçların çoğunun plakalarında mahsur kalmış olduklarını görüyordum. Hayır, durun, Peeta'nın karşısında, benim sol tarafımda kalan kara uzantısının üstünde biri vardı. Bu, Mags. Ancak ne Cornucopia'ya ulaşmaya ne de kaçmaya çalışıyordu. Aksine, suya daldı ve bana doğru kulaç atmaya başladı. Gri saçlı başı, dalgaların arasında bir görünüp bir kayboldu. Evet, yaşlı ama sanırım seksen yıllık ömrünü 4.

Mıntıka'da geçirdikten sonra suyun üstünde kalmayı başarabilirdi.

Finnick nihayet Peeta'ya ulaştı ve onu sırtüstü yatırıp tek koluyla göğsünden kavradığı gibi suyun içinde çekmeye başladı. Diğer koluyla da yol almalarını sağladı. Peeta hiç direnmeden onunla geldi. Finnick'in hayatını ellerine teslim etmesi için ona ne dediğini ya da ne yaptığını hiç bilmiyordum. Belki de bileziğini göstermiştir. Ya da benim beklediğimi görmek, Peeta için yeterli olmuştur. Kuma ulaştıkları zaman Peeta'yı sudan çıkarmasına yardım ettim.

"Tekrar merhaba," dedi ve beni öptü. "Müttefiklerimiz var."

"Evet. Tam Haymitch'in istediği gibi," dedim.

Peeta "Hatırlatsana, anlaşma yaptığımız başka kimse var mıydı?" diye sordu. "Sanırım sadece Mags," dedim ve başımla, azimle bize doğru yol alan yaşlı kadını işaret ettim.

Finnick "Mags'i arkada bırakamam," dedi. "Benden gerçekten hoşlanan sayılı insandan biri o."

"Mags'le bir derdim yok," dedim. "Hele arenayı gördükten sonra. Sanırım balık oltaları yemek bulmak için en büyük şansımız olacak."

Peeta "Katniss daha ilk gün onu istemişti," dedi.

"Katniss'in dikkat çekecek kadar iyi bir muhakeme yeteneği var," dedi Finnick. Tek elini uzatıp Mags'i, bir köpek yavrusunu kaldırır gibi, kolayca çekip sudan çıkardı. Mags "mantar" olduğunu tahmin ettiğim bir kelimeyi de içeren bir yorum yaparak kemerini sıvazladı.

"Bakın, Mags haklı. Birisi daha işi çözmüş." Finnick eliyle Beetee'yi işaret etti. Beetee dalgaların arasında çırpınıyor ama kafasını suyun üstünde tutmayı başarıyordu.

"Ne?" dedim.

"Kemerler. Kaldırma güçleri var," dedi Finnick. "Demek istediğim, kendinizi ileri doğru itmeniz gerek ama bu kemerler boğulmamanızı sağlar."

Neredeyse Finnick'ten beklemesini, Beetee ve Wiress'ı de alıp yanımıza katmamızı isteyecektim ama Beetee'yle aramızda tam üç kara uzantısı kadar mesafe vardı ve Wiress ortalıkta görünmüyordu. Tanıdığım kadarıyla Finnick onları gördüğü anda, tıpkı 5. Mıntıka haracında olduğu gibi, zıpkınını çekecektir; bu yüzden hemen harekete geçmemizi önerdim. Peeta'ya bir yay, ok kılıfı ve bıçak uzattı, geri kalanları kendime sakladım. Fakat Mags kolumu çekiştirdi ve nihayet ona da bir biz verene kadar hiç susmadan konuştu. Nihayet bizi alınca, sap kısmını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve Finnick'e kollarını uzattı. Finnick ağını omzuna attı ve Mags'i ağla havaya kaldırıp, boş eliyle zıpkınını kavradı. Sonra hep birlikte Cornucopia'dan kaçtık.

Kumun bittiği yerde, orman başladı. Hayır. Bu gerçek bir orman değildi. En azından benim bildiğim anlamda. Balta girmemiş orman demek daha doğru bir tanım olacaktı. Yabancısı olduğum, bizim oralarda hiç kullanılmayan bu tanım nasılsa aklıma düşüverdi. Sanırım ya başka bir Açlık Oyunları sırasında ya da babamdan duymuştum. Ağaçların çoğu bana yabancıydı. Düz gövdeleri ve çok az dalları vardı. Ayağımızın altındaki toprak çok siyah ve süngerimsiydi; genelde, üzerleri rengarenk çiçeklerle donanmış, kördüğüm haldeki sarmaşıklardan görünmüyordu. Güneş sıcak ve parlak; hava ise ılık ve nemden ağırlaşmış haldeydi. Burada hiçbir zaman kuru kalamayacağım hissine kapıldım. Tulumumun incecik mavi kumaşı deniz suyunu kolayca buharlaştırıyordu ama kumaş terden üstüme yapışmaya başlamıştı bile.

Peeta en önden gidiyordu ve elindeki uzun bıçakla yoğun bitki örtüsünü keserek yol açtı. Finnick'in onun arkasından gitmesine izin verdim; çünkü her ne kadar en güçlümüz o olsa da, Mags'i taşıması gerekiyordu. Ayrıca zıpkın konusunda harikalar yaratsa da, silahı bu ormana benim oklarım kadar uygun değildi. Dik yamaç ve sıcak bir araya gelince, nefes nefese kalmamız çok sürmüyordu. Yine de Peeta ve ben ağır bir antrenman sürecinden geçtiğimiz, Finnick ise omzundaki Mags'e rağmen akıl almaz bir güç abidesi olduğu için, yaklaşık bir mil kadar yol aldıktan sonra, Finnick'in talebiyle mola verdik. Bunu kendisinden ziyade, Mags için istediğini tahmin ettim.

Yoğun bitki örtüsü yüzünden çevreyi görmek pek mümkün olmadığı için, daha iyi bir görüş yakalamak umuduyla, kauçuğumsu dalları olan bir ağaca tırmandım. Ve daha ilk anda, bunu yaptığıma pişman oldum.

Cornucopia'nın çevresinde, toprak adeta kanıyordu. Su, mor lekelerle

kaplıydı. Yerde ve suyun yüzeyinde cesetler vardı fakat herkes aynı kılıkta içinde olduğu için, bu mesafeden kimin sağ, kimin ölü olduğunu çıkartamıyordum. Tek söyleyebileceğim mavi figürlerin bir kısmının mücadeleye devam ettiğiydi. Ne sanmıştım ki? Dün gece sahnede bir sevgi zinciri oluşturan galiplerin arenada bir tür evrensel ateşkese ereceklerini mi? Hayır, buna bir an bile inanmadım. Sanırım insanların biraz daha... Ne? Biraz daha tutuk ya da en azından biraz daha isteksiz olacaklarını mı ummuştum? Doğrudan katliam moduna geçmeden önce, biraz tereddüt mü edeceklerdi? İçimden, ve hepiniz birbirinizi tanıyordunuz, diye geçirdim. Arkadaşmışsınız gibi davranıyordunuz.

Burada gerçek anlamda tek bir dostum vardı. Ve o da 4. Mıntıka'dan değildi. Kararımı verirken, yüzümü çorba kıvamındaki hafif esintiye tuttum. Bileziğe rağmen, Finnick'i şuracıkta öldürüp bu işe bir son vermeliydim. Bu ittifakın geleceği yoktu. Ayrıca Finnick koyuverilmeyecek kadar tehlikeli bir rakipti. Bize karşı geçici bir güven beslediği şu an, onu öldürmek için son şansım olabilirdi. Yürürken onu sırtından kolayca vurabilirdim. Adi bir davranış olacağının farkındayım ama beklersem, onu daha fazla tanırsam ve ona daha fazla borçlanırsam, daha büyük bir adilik yapmış olmayacak mıydım? Hayır, en doğru zaman şimdiydi. Savaşan karaltılara, kan içindeki kumlara son bir kez bakıp güç toplamaya çalıştıktan sonra, yere indim.

Ancak indiğim anda, Finnick'in düşüncelerime yetişmiş olduğunu gördüm. Sanki gördüklerimi ve beni nasıl etkileyeceklerini bilirmiş gibi, savunma pozisyonu alıp zıpkınlarından birini havaya kaldırmıştı.

"Orada neler oluyor, Katniss? Yoksa hepsi birlik mi olmuşlar? Şiddete teslim olmama yemini mi etmişler? Capitol'e meydan okumak için silahlarını suya mı atmışlar?"

"Hayır," dedim.

Finnick "Hayır," diye tekrar etti. "Hayır, çünkü olan biten her şey geçmişte kaldı. Ve bu arenadaki hiç kimse tesadüfen galip gelmedi." Bakışları bir an için Peeta'ya kaydı. "Belki Peeta hariç."

Demek Finnick de, Haymitch ve benim farkında olduğumuz şeyi biliyordu. Peeta'yla ilgiliydi. Onun biz diğerlerine göre çok daha iyi olduğunun farkındaydı. Finnick 5. Mıntıka haracını gözünü kırpmadan indirdi. Ya benim

öldürücü halime bürünmem kaç dakika sürdü? Enobaria, Gloss ve Brutus'u hedef alırken, amacım öldürmekti. Peeta olsa, en azından pazarlık etme girişiminde bulunurdu. Daha geniş bir ittifak kurmanın mümkün olup olmadığına bakardı. Ancak bu neye yarardı ki? Finnick haklıydı. Ben haklıydım. Bu arenadaki insanlar şefkatleri yüzünden taçlandırılmadılar.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan hızlarımızı karşılaştırıyordum. Benim okumu onun beynine isabet ettirmemin alacağı zamanla, onun zıpkınının benim bedenime saplamasının alacağı zamanı... Benim ilk hamleyi yapmamı beklediğini görebiliyordum. Önce benim atışımı mı bloke etmeli yoksa doğrudan saldırıya mı geçmeli, hesaplamaya çalışıyordu. Peeta kasten aramıza girdiğinde, ikimiz de hesaplarımızı tamamlamış durumdaydık.

"Kaç tanesi ölmüş?" diye sordu Peeta.

Çekil kenara, seni aptal, diye düşünüyordum. Ancak Peeta, kök salmış gibi, yerinden kıpırdamıyordu.

"Kestirmesi güç," dedim. "Ama en az altı kişi, sanırım. Hâlâ da dövüşüyorlar."

"Yürümeye devam edelim. Suya ihtiyacımız var," dedi.

Şu ana kadar, yakın çevrede taze su kaynağı ya da gölet olduğuna dair bir işaret göremedik. Tuzlu su içilecek gibi değildi. Bir kez daha, susuzluktan ölmek üzere olduğum geçen Oyunlar'ı hatırlıyordum.

Finnick "Suyu kısa süre içinde bulsak iyi olur," dedi. Bu gece diğerleri bizi avlamaya geldiğinde, gizlenmiş olmak şart."

Biz. Avlanmak. Pekala. Belki de Finnick'i öldürmek için biraz erkendi. Şu ana kadar çok yardımcı oldu. Haymitch'in onay işaretini taşıyordu. Üstelik gecenin neler getireceğini kim bilebilir? Eğer beterin beteri gerçek olursa, onu her zaman uykusunda öldürebilirdim. Bu yüzden olayı akışına bıraktım. Finnick de öyle yapıyordu.

Suyun yokluğu susuzluk hissimi iyice pekiştiriyordu. Yukarı doğru tırmanmaya devam ederken sürekli etrafımı taradım ama hiç şansım yoktu. Yaklaşık bir mil kadar daha ilerledikten sonra, ağaç hattının sonunun geldiğini

gördüm ve bir tepenin zirvesine ulaştığımızı tahmin ediyordum. "Belki diğer tarafta şansımız yaver gider. Kaynak ya da onun gibi bir şey buluruz," dedim. Ama diğer taraf diye bir şey yoktu. Tepeye en uzak ben olmama rağmen, bunu herkesten önce biliyordum. Gözlerim, eğik bir cam levha gibi havada asılı duran, tuhaf görünüşlü, sallantılı kareye takılıyordu. Önce bunun güneşin göz kamaştıran bir yansıması ya da yerden yükselen ısının buğusu olduğunu sanıyordum. Ancak bu, havaya sabitlenmiş bir şeydi ve ben hareket edince yerinden kıpırdamıyordu. Ve işte o anda bu kare parçasıyla, Wiress ve Beetee'yle Eğitim Merkezi'ndeyken yaptığımız konuşmayı bağdaştırdım ve bu şeyin ne anlama geldiğini anladım: İçimden yükselen uyarı çığlığı dudaklarımla buluşurken, Peeta önündeki asma dallarını kesmek için bıçağını savuruyordu.

Ve sonra keskin ve tiz bir ses duyuldu. Kısa bir an için ağaçlar yok oldu ve ben çorak bir arazi parçası görür gibi oldum. Ve aynı anda, Peeta güç sahasından geri savrularak havada uçtu ve Finnick'le Mags'i de yere serdi.

Asma dallarından oluşan bir ağın içinde hareketsiz yatan Peeta'ya koştum. "Peeta?" Burnuma tütsülenmiş saç kokusu geldi. Adını tekrar ettim, onu yavaşça sarstım fakat cevap vermedi. Parmaklarımı dudaklarına dokundurdum, biraz önce nefes nefeseyken şimdi soluğunun sıcaklığını hissedemedim. Kafamı, daha önce hep kalbinin düzgün ve güçlü attığını duyduğum göğsündeki o noktaya yasladım.

Bu defa sessizlikten başka bir şey duyamadım.

20

"Peeta!" diye haykırdım. Onu tutup sarstım ve işi suratını tokatlama noktasına kadar götürdüm ama sonuç yoktu. Kalbi durdu. Boşluğu tokatladım. "Peeta!"

Finnick, Mags'i bir ağaca yasladı ve beni aradan çekti. "Bana bırak." Parmakları Peeta'nın boynunda farklı yerlere dokunuyordu, kaburga ve omurga kemiklerini yokluyordu. Sonra Peeta'nın burnunu sıkarak delikleri kapattı.

Peeta'nın öldüğünden emin olmak ve geri dönüş umutlarını tamamen yok etmek niyetinde olduğuna inandığım için "Hayır!" diye bağırarak Finnick'in üstüne atladım. Finnick ellerini havaya kaldırdı ve göğsüme öyle sert bir darbe indirdi ki yakındaki bir ağaç kütüğüne doğru savruldum. Bir an, şaşkınlıktan ve acıdan donup kaldım ama Finnick'in Peeta'nın burnunu bir kez daha kapatmaya yeltendiğini görünce kendimi toparlanmaya zorladım. Oturduğum yerde sırtımdan bir ok çektim, yaya yerleştirdim. Tam fırlatmak üzereyken, Finnick'in Peeta'yı öptüğünü gördüm. Bu, Finnick için bile o kadar tuhaf bir görüntü ki, elim donakaldı. Hayır, onu öpmedi. Peeta'nın burnunu kapatıp, ağzını iyice açmış ve ciğerlerine hava üflüyordu. Bunu görebiliyordum. Aslında, Peeta'nın göğsünün inip kalktığını da görebiliyordum. Sonra Finnick, Peeta'nın tulumunun fermuarını indirdi ve ellerinin topuk kısımlarıyla kalbinin üstündeki bir noktayı pompalamaya başladı. Artık şoku atlatabildiğim için, ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Çok nadir olarak, bir ya da iki kez annemin benzer bir şey uyguladığına şahit olmuştum. 12. Mıntıka'da, kalbinizin sizi yarı yolda bırakması halinde ailenizin sizi anneme zamanında ulaştırması pek olası değildir. Annemin hastaları genelde yanık, yaralı ya da hasta olurlar. Ya da, elbette ki, açlıktan ölmek üzeredirler.

Fakat Finnick'in dünyasında işler farklıydı. Her ne yapıyorsa, daha önce de yapmış olduğu her halinden belli oluyordu. Oturmuş bir ritmi ve metodu vardı. Çaresiz gözlerle, işe yaradığına dair bir işaret görmek umuduyla öne doğru eğilirken, okumun ucu toprağa saplandı. Umutlarım hızla tükenirken, can sıkıcı saniyeler akıp gidiyordu. Artık çok geç olduğuna, onun öldüğüne, artık ulaşılmaz olduğuna inanmaya başladığım anda Peeta hafifçe öksürdü ve Finnick

doğrulup oturdu.

Hızla yanlarına koşarken silahlarımı toz toprağın içine bıraktım. Usulca "Peeta," dedim. Alnına düşen ıslak ve sarı saç tutamlarını arkaya itti ve boynunda, parmaklarımın altında zonklayan nabzını hissettim.

Kirpikleri titreşerek aralandı ve gözlerimin içine baktı. "Dikkat," dedi.

"Önümüzde bir güç sahası var."

Güldüm. Bir taraftan da, yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülüyordu.

"Eğitim Merkezinin çatısındakinden çok daha güçlü olmalı," dedi. "Yine de iyiyim. Biraz sarsıldım o kadar."

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını değerlendirmeden "Ölmüştün! Kalbin durmuştu!" diye haykırdım. Genelde hıçkırdığım zaman çıkardığım o berbat sesi çıkarmaya başladığımı fark edince, ellerimle ağzımı kapattım.

"Ama şimdi çalışıyor gibi görünüyor," dedi. "Her şey yolunda, Katniss." Kafamı salladım ama sesler bir türlü durmuyordu.

"Katniss?" Bu defa da Peeta benim için endişelenmeye başlayınca, durum iyice tuhaf bir hal aldı.

"Bir şeyi yok," dedi Finnick. "Sadece hormonlar yüzünden... Bebek olayı."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Bacaklarını altına toplamış halde oturuyordu ama hem zorlu tırmanış hem de Peeta'yı ölümden döndürme çabası onu nefes nefese bırakmıştı.

"Hayır. Ondan..." diyecek oldum ama Finnick'in bebekle ilgili varsayımım iyice güçlendiren, daha da isterik bir hıçkırık krizine girdim. Dönüp bana baktı. Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. Çabalarının beni böyle germesinin aptalca olduğunu biliyordum. Tek yapmak istediğim Peeta'yı hayatta tutmaktı. Bunu başaramadım ama Finnick başardı. Ona beslemem gereken tek duygu minnetti. Minnettardım zaten. Ama, bunun Finnick Odair'e sonsuza dek borçlu kalmamız anlamına geldiğini bildiğim için, öfkeliydim de. Şimdi artık onu uykusunda nasıl öldürebilirdim?

Yüzünde kibirli ya da alaycı bir ifade görmeyi bekliyordum ama bakışları tuhaf sayılacak kadar sorgulayıcıydı. Bir şeyleri çözmeye çalışır gibi, bir Peeta'ya, bir bana bakıyor; ama sonra kafasını boşaltmak ister gibi, şöyle bir sallıyordu. Peeta'ya "Nasılsın?" diye sordu. "Ne dersin? Yola devam edebilecek misin?"

"Hayır, dinlenmesi lazım," dedim. Burnum deli gibi akıyordu ve mendil niyetine kullanacak bir kumaş parçam bile yoktu. Mags, bir daldan sarkan bir avuç dolusu yosun parçasını koparıp bana uzattı. Sorgulayamayacak kadar berbat haldeydim. Burnumu gürültüyle temizledim ve yüzümdeki yaşları sildim. Yosun iyi geliyordu. Hem emici hem de şaşırtıcı derece yumuşaktı.

Peeta'nın göğsündeki altın parıltısı dikkatimi çekti. Uzandım ve boynundaki zincirin ucunda sallanan yuvarlak plakayı tutuyordum. Üzerine benim alaycıkuşum işlenmişti. "Senin uğurun bu mu?" diye sordum.

"Evet. Alaycıkuşunu kullanmamın bir sakıncası yoktu umarım. Uyumlu olalım istedim," dedi.

"Tabii ki sakıncası yok." Kendimi zorlayarak gülümsedim. Peeta'nın arenaya üzerinde bir alaycıkuşla çıkması hem kutsama, hem de lanet demekti. Bir taraftan mıntıkalardaki isyancılar için itici güç oluşturuyor olmalıydı. Diğer taraftan Başkan Snow'un bunu gözden kaçırmasını beklemek büyük iyimserlik olurdu. Ve bu Peeta'yı hayatta tutma görevimi iyice güçleştiriyordu.

Finnick "O zaman kampı burada kurmak istiyorsunuz öyle mi?" diye sordu.

"Burada kalmanın iyi bir seçenek olduğunu sanmıyorum," dedi Peeta. "Su yok. Korunma yok. Ben gerçekten iyiyim. Yavaş ilerlersek sorun olmaz."

Finnick "Yavaş ilerlemek hiç ilerlememekten iyidir," diyerek Peeta'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Bu arada ben de toparladım. Bu sabah gözümü açtığımdan beri, Cinna'nın posası çıkana kadar dövülmesini izledim, yeni bir arenaya çıktım ve Peeta'nın öldüğünü gördüm. Yine de Finnick'in benim yerime hamilelik kartını oynamasından memnundum. Çünkü sponsorların bakış açısıyla, işleri pekiyi idare ettiğim söylenemezdi.

Silahlarımı kontrol edince kusursuz durumda olduklarını gördüm. Onlar,

daha kontrollü hissetmeme yardım ediyorlardı. "Başı ben çekeceğim," dedim.

Peeta itiraz edecek oldu ama Finnick onu durdurdu. "Hayır. Bırak, başı çeksin." Sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Güç sahasının varlığını fark etmiştin, değil mi?" diye sordu. "Son anda. Uyarmaya çalıştın." Başımla onayladım. "Nasıl bildin?"

Tereddütlüydüm. Beetee ve Wiress'ın güç sahalarını ayırt edebildiklerini açıklamam tehlikeli sonuçlar doğurabilirdi. Eğitim sırasında, Oyunkurucular'ın, Beetee ve Wiress'ın güç sahasını bana gösterdikleri anı fark edip etmediklerinden emin değildim. Öyle ya da böyle, elimde çok kıymetli bir bilgi vardı. Bu bilgiye sahip olduğumu fark ederlerse, sırf ben göremeyeyim diye, güç sahasını değişimden geçirebilirlerdi. Bu yüzden yalan söylüyordum. "Bilmiyorum. Sanki sesini duyar gibi oldum. Dinleyin." Hepimiz taş kesildik. Böceklerin, kuşların ve yaprakları hışırdatan rüzgarın sesi duyuluyordu.

"Ben hiçbir şey duymuyorum," dedi Peeta.

"Evet," diye ısrar ettim. "Tıpkı 12. Mıntıka'yı çevreleyen çite elektrik verildiği zamanlardaki sese benziyor. Gerçi bu çok çok daha cılız ama olsun." Herkes, bir kez daha kulak kesildi. Duyacak hiçbir şey olmamasına rağmen, ben de onlara uydum. "İşte," dedim. "Duyamıyor musunuz? Tam Peeta'nın şoka girdiği yerden geliyor."

"Ben de duyamıyorum," dedi Finnick. "Ama sen duyuyorsan, her halükarda başı senin çekmen daha doğru olacak."

Oyunu hakkını vererek oynamaya karar verdim. "Çok tuhaf," dedim. Şaşırmış gibi, başımı bir sağa bir sola çevirdim. "Sadece sol kulağımla duyabiliyorum." Peeta "Doktorların yeniledikleri kulağınla mı?" diye sordu.

"Evet," dedim ve omzumu silktim. "Belki de sandığından daha iyi iş çıkarmışlar. Bilirsiniz işte, bazen o kulağımla çok garip şeyler duyuyorum. Normalde sesi olduğunu düşünmeyeceğiniz şeyler. Böcek kanatları gibi. Ya da yere düşen kar tanesi." Mükemmel. Dikkati geçen sene Oyunlar'dan sonra sağır kulağımı iyileştiren cerrahlara yöneltmeyi başardım Şimdi, nasıl olup da bir yarasa kadar iyi duyabildiğimizi izah etmek zorundalar.

"Sen," dedi Mags beni ileri doğru hafifçe itekleyerek. Başı çekiyordum. Ağır hareket edeceğimiz için Mags de Finnick'i kendisi için bastona dönüştürüverdiği bir dal parçasına yaslanarak yürümeyi tercih etti. Finnick, Peeta için de bir şey hazırlıyordu. Bence çok da iyi ediyordu çünkü bütün itirazlarına rağmen, Peeta'nın asıl istediği şeyin yatıp dinlenmek olduğunu çok iyi biliyordum.

Finnick en arkaya kaldı ve bu sayede arkamızı, tetikte olan biri kolluyordu.

Güç sahasını soluma alarak yürüdüm; çünkü her sesi algılayabilen, insanüstü kulağım o tarafta kaldı. Fakat aslında bir uydurmacadan ibaret olduğu için, yakındaki bir ağaçtan üzüm misali sarkan sert kabuklu yemiş salkımını kopardım ve ilerlerken önüme attım. Aslında iyi de ediyordum çünkü bana öyle geliyor ki güç sahasını işaret eden göstergeleri sık sık kaçırıyordum. Yemişlerden biri güç sahasına isabet edince, yemiş kabuğu çatlamış ve kararmış halde ayaklarımın dibine düşmeden önce, küçük bir duman bulutu belirdi.

Birkaç dakika sonra arkamda bir şapırtı sesi duyup arkama baktım ve Mags'in yemişlerden birinin kabuğunu soyup zaten dolu olan ağzına attığını gördüm. "Mags!" diye seslendim. "Hemen tükür onu. Zehirli olabilir." Bir şeyler homurdanıyor ve beni duymazdan gelerek bariz bir hazla dudaklarını yalıyordu. Yardım istemek için Finnick'e baktım ama o sadece gülüyordu. "Galiba zehirli olup olmadıklarını bekleyip göreceğiz," dedi.

Yaşlı Mags'i korumak isterken o yabancı yemişleri yemesine göz yuman Finnick'in bu davranışına bir anlam vermeye çalışarak ilerledim. Peeta'yı ölümden döndüren neden onu ölüme terk etmedi acaba? Bunu yapsa, kimse onu suçlayamazdı. Peeta'yı hayata döndürecek güce sahip olacağı hayatta aklıma gelmezdi. Onu kurtarmayı neden istemiş olabilir? Ve benimle aynı takımda olmayı kafasına koyması neden? Gerekirse beni öldürebilir de ama savaşı başlatma seçeneğini de bana bırakıyor.

Yürümeye ve kabuklu yemişlerimi saçmaya, zaman zaman güç sahasından parçalar yakalamaya ve sürekli solu takip ederek arasından süzülebileceğimiz, Cornucopia'dan uzaklaşabileceğimiz ve inşallah su bulabileceğimiz bir aralık kollamaya devam ettim. Fakat aradan bir saat daha geçince, bunun boşuna olduğunu fark ettim. Sol tarafa doğru ilerlerken hiç gelişme kaydetmedik. Aslına bakarsanız, sanki güç sahası kıvrımlı patika boyunca bizi takip ediyordu. Durup, ayaklarını sürüyen Mags'e ve yüzü ter içinde kalan Peeta'ya baktım.

"Mola verelim," dedim. "Yukarı çıkıp çevreyi kolaçan etmem gerek."

Seçtiğim ağaç diğerlerinden daha yüksek gibi görünüyordu. Gövdeye olabildiğince yakın kalmaya özen göstererek kıvrımlı dallardan yukarı doğru tırmandım. Bu kauçuğumsu dalların ne zaman kırılacağını kestirmek güçtü.

Yine de sağduyumu geride bırakacak kadar yukarı tırmandım çünkü görmem gereken bir şey vardı. Genişliği bir fidanınkini geçmeyen gövde uzantısına sımsıkı tutunup, esintiyle ileri, geri sallanırken şüphelerim doğrulanıyordu. Sola dönememizin ve hiç dönemeyecek olmamızın bir nedeni vardı. Bu nazik gözetleme noktasından, arenayı ilk defa bütün olarak görüyordum. Bir tam daireydi. Ortasında kusursuz bir tekerlek. Balta girmemiş ormanı çevreleyen gökyüzü tekdüze pembe bir renkteydi. Ve o dalgalı kare parçalarından bir iki tanesini Wiress ve Beetee'nin, aslında gizli olması gereken bir şeyi ele verdiği, dolayısıyla zayıflık sayılabileceği için zırh çatlağı olarak tabi ettikleri şeyi görebiliyordum.

Tamamen emin olabilmek için ağaç hattının üstünde kalan boşluğa bir ok attım. Bir ışık parlamasının ardından anlık bir gerçek gökyüzü görüntüsü belirdi ve ok geri, ormanın içine düştü. Diğerlerine kötü haberi vermek üzere aşağı indim.

"Güç sahası bizi bir çemberin içine hapsetmiş. Daha doğrusu, bir kubbenin. Yüksekliğini kestiremiyorum. Cornucopia, deniz ve çevresini kuşatan orman. Çok kesin ve simetrik. Çok da büyük değil," dedim.

Finnick "Hiç su gördün mü?" diye sordu.

"Sadece Oyunlar'a başladığımız yerdeki tuzlu suyu gördüm," dedim.

"Başka kaynaklar da olmalı," dedi Peeta kaşlarını çatarak. "Yoksa bir iki gün içinde hepimiz ölürüz."

"Şey, bitki örtüsü çok sık. Belki bir yerlerde su birikintisi ya da kaynak vardır," dedim şüpheli bir sesle. İçimden bir ses, Capitol'ün popülerlikten uzak düşen bu Oyunlar'ı bir an önce nihayetlendirmek isteyebileceğini söylüyordu. Plutarch Heavensbee'ye kökümüzü kazıma emri çoktan verilmiş olabilirdi. "Her halükârda, bu tepenin diğer tarafında ne olduğunu keşfetmeye çalışmanın hiçbir

anlamı yok. Çünkü cevap koca bir hiç."

Peeta "Güç sahası ve tekerlek arasında bir yerde, içilebilir su olmalı," diye ısrar ediyordu. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyorduk. Geri dönmemiz gerekti. Kariyerlere ve kan gölüne doğru...

Mags'in yürümek için fazla zayıf, Peeta'nın da savaşamayacak kadar güçsüz olduğunu düşününce... Yamaçta birkaç yüz metre aşağı inmeye ve daire çizerek ilerlemeye karar verdik. O seviyede su olup olmadığına bakacaktık. Ben başı çekmeye ve zaman zaman sol tarafıma kabuklu yemiş atmaya devam ettim ama artık güç sahasından bir hayli uzaktaydık. Güneş beynimizi pişirip havayı buhara dönüştürürken, gözlerimize oyunlar oynuyordu. Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde, Peeta ve Mags'in devam edecek halleri kalmadı.

Finnick, güç sahasının yaklaşık on metre kadar aşağısında bir kamp yeri seçti. Güç sahasını, saldırıya uğramamız halinde, düşmanlarımızı geri püskürtmek için silah olarak kullanabileceğimizi söyledi. Sonra o ve Mags, bıçaklarıyla sivri otları, yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğindeki demetler halinde kesmeye ve hasır örmeye başladılar. Mags'i hasta etmediklerini görünce Peeta bir miktar yemiş topladı ve onları güç sahasına atarak kızartmaya başladı. Kabuklarını sistemli bir biçimde soyup yemişleri yaprakların üstüne kümeledi. Bense, gün içinde yaşadığım duyguların etkisiyle kıpır kıpır, sıcaklamış ve gergin halde, nöbet tuttum.

Susadım. Hem de fena hâlde. Sonunda daha fazla dayanamayarak "Finnick," dedim. "Neden nöbeti devralmıyorsun? Ben de gidip su ararım." Tek başına gitme düşüncem kimseyi sevinçten deliye döndürmüyor ama susuzluktan ölme tehdidiyle karşı karşıyaydık.

"Endişelenme. Çok uzağa gitmem," diyerek Peeta'ya güven vermeye çalıştım.

"Ben de geleceğim," dedi.

"Hayır, yapabilirsem biraz da avlanacağım," dedim. "Çok ses çıkardığın için sen gelemezsin," diye eklemedim ama aslında ima ettiğim, buydu. Gürültülü adımlarıyla av hayvanlarını ürküteceği gibi, beni de tehlikeye atabilirdi. "Fazla uzun sürmez."

Ağaçların arasında sinsice ilerlerken, zeminin ayak seslerimi yutmasını memnuniyetle karşıladım. Eşkenar dörtgen çizerek ilerledim ama ne yazık ki gür ve yemyeşil bir bitki örtüsü dışında hiçbir şey bulamadım.

Top sesiyle olduğum yerde dondum. Cornucopia'nın ilk gün katliamı sona ermiş olmalıydı. Ölü haraçların sayımı yapılmıştı. Her biri bir ölü galibi simgeleyen top atışlarını sayıyordum. Sekiz. Geçen seneki kadar çok değildi. Ama çoğunu tanıdığım için bu seferki daha fazlaymış gibi geliyordu.

Birden takatım kesildi ve dinlenmek için bir ağaca yaslandım. Sıcaklık vücudumdaki nemi sünger gibi çekti. Daha şimdiden yutkunmakta zorluk çekiyordum ve yorgunluk bütün bedenime yayılıyordu. Bana sempati besleyecek hamile bir kadının sponsorluk yapmak isteyeceğini ve Haymitch'in biraz su göndereceğini umarak, elimi karnımın üstünde dolaştırdım. Hiç şansım yoktu. Yere çöktüm.

Hareketsiz dururken, hayvanları fark ettim. Parlak tüylü tuhaf kuşlar, oynak, mavi dilli kertenkeleler ve ağacın gövdesine yakın bir dala sımsıkı tutunmuş, fareyle keçeli sıçan arası bir hayvan. Daha yakından bakabilmek için sonuncuya bir ok attım.

Pekala. Çok çirkin bir şeydi. Benekli gri bir postu ve üst dudağından öne doğru çıkan iki çirkin kemirici dişi olan büyük bir kemirgendi. İç organlarını temizleyip derisini yüzerken bir şey daha fark ettim. Burnu ıslaktı. Daha az önce bir kaynaktan su içmiş bir hayvan gibiydi. Heyecan içinde, onu bulduğum ağacın çevresinde gittikçe genişleyen bir helezon çizerek ağır ağır hareket ettim. Yaratığın su kaynağı çok uzak olamazdı.

Hiç. Hiçbir şey bulamadım. Bir çiğ damlası bile yoktu. Bir süre sonra, Peeta'nın beni merak edeceğini bildiğim için, hiç olmadığım kadar sıcaklamış ve bunalmış halde, kampa dönmek üzere yola çıktım.

Kamp yerine vardığım zaman, diğerlerinin burayı bambaşka bir hale getirmiş olduklarını gördüm. Mags ve Finnick otlarla ördükleri hasırlardan, tek tarafı açık, fakat üç tarafı ve çatısı çevrili bir kulübe yaratmışlardı. Mags bununla yetinmeyip, Peeta'nın içini yemişlerle doldurduğu kaseleri de örmüş. Umutla bana bakıyorlardı ama kafamı salladım. "Hayır. Su yok. Gerçi oralarda bir yerde su olmalı. Bu, suyu nerede bulacağım biliyor." Derisi yüzülmüş kemirgeni

hepsinin görebileceği şekilde havaya kaldırdım. "Onu bir ağacın tepesinde vurmamdan kısa süre önce su içmiş ama kaynağı bulamadım. Yemin ederim, otuz metre çapındaki bir daireyi bir karışını atlamayacak şekilde taradım."

"Onu yiyebilir miyiz?" Soru, Peeta'dan geldi.

"Emin değilim. Fakat eti bir sincabındakinden pek farklı görünmüyor. Pişirilmesi gerek." Burada hiç yoktan ateş yakmaya çalışmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. Başarsam bile, bir de dumanı düşünmek gerekti. Bu arenada birbirimize o kadar yakınız ki, saklamak gibi bir şansımız olamazdı.

Peeta'nın başka bir fikri vardı. Kemirgenin etinden küp şeklinde bir parça alıp sivri uçlu bir çubuğa geçirdi ve güç sahasına attı. Keskin bir vızlamanın ardından çubuk bize geri döndü. Et parçasının dışı kararmış olsa da, içi gayet iyi pişmişti. Hepimiz Peeta'yı coşkuyla alkışladık, sonra nerede olduğumuzu hatırlayıp sustuk.

Biz kulübemize çekilirken, beyaz güneş gülkurusu gökyüzünde batmaya yüz tutuyordu. Ben yemişler konusunda hâlâ biraz temkinliydim ama Finnick, Mags'in onları başka Oyunlar'dan hatırladığını söylüyordu. Geçen sene bana fazla zahmetsiz göründüğü için, bu sene yenilebilir bitkiler standında çok fazla vakit geçirmedim. Ama şimdi pişmandım. Çevremi saran, yabancısı olduğum bu bitkilerin en azında bir kısmını orada görebilirdim. Ve beni neyin beklediğini daha iyi tahmin edebilirdim. Yine de Mags gayet iyi görünüyordu ve saatlerdir o yemişlerden yiyip duruyordu. Bu yüzden bir tane alıp ucundan hafifçe ısırdım. Yumuşak, bana kestaneyi andıran hafif tatlı bir lezzeti vardı. Sorun olmayacağına karar verdim. Kemirgenin eti sert ve av etini andırıyordu ama şaşırtıcı derecede suluydu. Gerçekten de, yemeğimiz, arenadaki ilk gecemiz için, hiç fena değildi. Bir de yanında içecek bir şeyimiz olsaydı.

Finnick ağaç faresi olarak adlandırmaya karar verdiğimiz kemirgen hakkında bir yığın soru sordu. Ne kadar yukarıda duruyordu? Vurmadan önce ne kadar izledim? Ne yapıyordu? Aslında pek bir şey yaptığını hatırlamıyordum. Böcek ya da onun gibi bir şeyler bulmak için çevresini kokluyordu sanırım.

Gecenin çökmesini korkuyla bekliyordum. Neyse ki sımsıkı örülmüş otlar, bizi, bu geç saatlerde ormanın zemininde dolaşması muhtemel şeylerden biraz da olsa koruyordu. Fakat güneşin ufukta gözden kaybolmasının hemen ardından,

soluk beyaz bir ay yükseliyor ve etrafı görülebilir kılıyordu. Neyin yaklaştığını bildiğimiz için, sohbete ara verdik. Kulübenin ağzında yan yana sıralandık.

Peeta elimi tuttu.

Capitol'ün mührü boşlukta süzülürcesine ortaya çıkarken, gökyüzü aydınlanıyordu. Marşın giriş notalarını dinlerken Finnick ve Mags için daha zor olacak, diye düşünüyordum! Ancak, ölen sekiz galibin yüzlerinin göğe yansıdığını görmek, benim için de en az onlar kadar zor oldu.

Finnick'in zıpkınıyla indirdiği 5. Mıntıka'daki adamın yüzü göğe yansıyan ilk suret oldu. Bu, ilk dört mıntıkanın haraçlarının tamamının sağ olduğu anlamına geliyordu: Dört Kariyer Beetee ve Wiress ve doğal olarak Mags ve Finnick. 5. Mıntıka'daki adamın ardından 6. Mıntıka'daki morfinman, 8. Mıntıka'dan Cecelia ve Woof, 9. Mıntıka'nın her iki haracı, 10. Mıntıka'daki kadın ve 11. Mıntıka'dan Seeder geliyor. Capitol mührü, müzik eşliğinde, tekrar yansıtıldı ve sonra gökyüzü, ay dışında, karanlığa gömüldü.

Hiç kimse konuşmadı. Hiçbirini iyi tanıyormuşum gibi yapamazdım. Ama Cecelia'nın bacaklarına sarılan o üç çocuğu düşünmemek elimde değildi. Ya da ilk karşılaşmamızda Seeder'in bana nasıl kibar yaklaştığını. Hatta, cam gibi bakışlı morfinmanın yanaklarıma sarı çiçekler boyadığını düşününce bile içim tuhaf oluyordu. Hepsi öldüler. Artık yoklar.

Gümüş renkli paraşüt, yeşilliklerin arasından ağır ağır süzülerek çıkagelmese, kim bilir daha ne kadar uzun süre öylece oturmaya devam ederdik. Hiç kimse paraşüte uzanmıyordu. Sonunda "Sizce kimin içindir?" diye sordum.

"Bilemeyiz," dedi Finnick. "Bugün ölen o olduğuna göre, Peeta'nın açmasına ne dersiniz?" Peeta kordonu çözdü ve yuvarlak ipeği açtı. Paraşütün içinde, ne olduğunu çıkaramadığım küçük metal bir nesne duruyordu.

"Nedir bu?" diye sordum. Bilen yoktu. Elden ele gezdirip sırayla inceledik. Bu, bir ucu hafifçe incelen, içi boş, metal bir boruydu. Diğer ucunda aşağı doğru kıvrılan küçük bir dudak vardı. Bir yerlerden tanıyor gibiydim. Bir bisikletten düşmüş bir parça, bir perde kornişi her şey olabilirdi doğrusu.

Peeta bir ses çıkarıp çıkarmadığına bakmak için tek tarafından üfledi.

Finnick serçe parmağını içine sokup silah olabilir mi diye yokladı. Sonuçsuz.

"Mags, bununla balık tutabilir misin?" diye sordum. Hemen her şeyle balık tutabilen Mags kafasını sallayıp homurdandı.

Ben metal boruyu elime alıp, avucumda ileri geri döndürdüm. Müttefik olduğumuza göre, Haymitch 4. Mıntıka'nın akıl hocalarıyla birlikte hareket ediyor olmalıydı. Bu hediyenin seçiminde mutlaka parmağı vardır. Ve bu, hediyenin kıymetli olduğu ve hatta hayat kurtarabileceği anlamına gelirdi. Geçen yıl, deli gibi istememe rağmen, kendi başıma bulabileceğimi bildiği için, bana su göndermediğini hatırladım. Haymitch'in gönderdiği (ya da göndermediği) hediyeler ağır mesajlar taşıyorlardı. Şu beynini kullansan diyorum, tabii bir beynin varsa, diye homurdandığını duyar gibiydim. Nedir bu? Gözlerime dolan teri silip hediyeyi aya doğru tuttum. Bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor, farklı açılardan bakıyor, bazı yerlerini elimle örtüp tekrar açıyordum. Neye yaradığını kendisinin ele vermesini sağlamak için uğraşıyordum. Nihayet bunalarak, bir ucunu toprağa hatırdım. "Pes ediyorum. Belki Beetee ya da Wiress'la birlik olursak, neye yaradığını söyleyebilirler."

Yere uzanıp yanağımı ottan yapılma hasıra yasladım ve çileden çıkmış halde bu şeye baktım. Peeta omuzlarımın ortasındaki gergin bölgeyi ovaladı ve biraz da olsa gevşediğimi hissettim. Güneşin batmasına rağmen havanın neden serinlemediğini merak ediyordum. Ve geride bıraktığım evimde neler olduğunu... Prim. Annem. Gale. Madge. Evde beni seyrettiklerini düşünüyordum. En azından evde olduklarını umuyordum. Thread tarafından gözaltına alınmadıklarını. Ya da Cinna gibi cezalandırılmadıklarını. Darius gibi. Benim yüzümden. Herkes, benim yüzümden cezalandırılıyordu.

Onları, mıntıkamı, ormanımı özlüyordum. Dayanıklı sert ağaçlarla, bolca yiyecek ve ürkütücü olmayan av hayvanlarıyla dolu ormanımı. Çağlayan kaynakları. Serin esintileri. Hayır, bu bunaltıcı sıcağı alıp götürecek soğuk rüzgarları. Kafamda bir rüzgar yaratıyor, yanaklarımı dondurduğunu, parlaklarımı uyuşturduğunu hayal ediyordum. Ve işte o anda siyah toprağa yarı gömülü halde duran metal parçası bir isme kavuştu.

"Bir tıkaç!" diye haykırarak yattığım yerden fırladım. Finnick "Ne?" diye sordu. Toprağa sapladığım şeyi ittirerek çıkardım ve temizledim. Ellerimi gittikçe incelen tarafa koyup dudak kısmına baktım. Evet, bunu daha önce de

görmüştüm. Uzun zaman önce, babamla birlikte ormanda geçirdiğimiz, soğuk ve rüzgarlı bir günde. Bir akçaağacın gövdesine açılmış bir deliğe sıkıca tutturulmuş halde. Ağacın öz suyuna, kovamıza akacağı bir yol sağlıyordu. Akçaağaç şurubu sıradan ve sıkıcı ekmeğimizi bile keyifli bir ikrama dönüştürebiliyordu. Babam öldükten sonra, sahip olduğu bir avuç tıkaca ne oldu, hiç bilmiyordum. Büyük ihtimalle, ormanın içinde bir yerde, saklandıkları kuytuda öylece bekliyorlardı.

"Bu bir tıkaç. Bir tür musluk gibi düşünün. Ağaca saplar ve öz suyunu alırsınız." Çevremizi saran zinde, yeşil gövdelere baktım. "Tabii doğru ağaç olması şart."

Finnick "Öz suyu mu?" diye sordu. Onların da denizin yakınında doğru ağacı bulmaları imkansızdı.

"Şurup yapmak için," dedi Peeta. "Ama bu ağaçların içinde başka bir şey daha olmalı."

Hepimiz aynı anda ayaklandık. Susuzluğumuz... Ortalıkta kaynak olmaması.

Ağaç faresinin sivri ön dişleri ve ıslak burnu. Bu ağaçların içinde sahip olunmaya değecek tek bir şey olsa gerek. Finnick, eline bir kaya parçası alıp, tıkacı devasa bir ağacın yeşil gövdesine çakmaya gitti. Ama onu durdurdum. "Bekle. Tıkaca zarar verebilirsin. Önce bir delik açmamız gerek," dedim.

Delik açacak bir şeyimiz yoktu. Mags bizini çıkardı Peeta bizi doğrudan ağacın kabuğuna batırdı ve yaklaşık beş santim kadar içeri soktu. O ve Finnick, ellerindeki biz ve bıçaklarla, tıkacı alacak genişlikte bir delik açana kadar, sırayla uğraşıyorlardı. Ben tıkacı özenle yerleştirdim. Hepimiz büyük bir umutla olacakları bekliyorduk. Başlangıçta hiçbir şey olmadı. Sonra tıkacın dudağından bir damla su yuvarlandı ve Mags'in avucuna düştü. Mags suyu yaladı ve daha fazlası için elini uzattı.

Tıkacı kıpırdatıp düzelterek, ince bir sıvının akmasını sağladık. Sırayla ağızlarımızı dayayıp, zımparaya dönen dillerimizi ıslattık. Mags bir sepet getirdi. Otlar suyu bile tutabilecek kadar sıkı örülmüşlerdi. Sepeti doldurup elden ele geçirdik. Önce yudum yudum içtik, bir süre sonra da, büyük bir lüks içinde, yüzlerimizi yıkamaya başladık. Buradaki her şey gibi, su da ibrenin ılık

tarafındaydı ama seçici davranılacak bir zamanda değildik.

Artık dikkatimizi dağıtan susuzluğumuzu aradan çıkardığımız için, hepimiz yorgunluğumuzun boyutunu anladık ve gece için hazırlanmaya koyulduk. Geçen sene, gecenin bir saatinde hızlı bir kaçışa gerek duyma ihtimaline karşılık, ancak bütün malzemelerimi hazır ettikten sonra istirahata çekilirdim. Fakat bu sene hazırlayacak bir sırt çantam yoktu. Sadece silahlarım vardı; ki onları da elimden bırakacak değildim. Sonra aklıma tıkaç geldi ve derhal ağacın gövdesinden çıkardım. Kuvvetli bir asmayı yapraklarından sıyırıp, tıkacın deliğinden geçirdim ve belime bağladım.

Finnick ilk nöbeti üstlenmeyi teklif etti. Peeta yeterince dinlenene kadar nöbeti ya onun ya benim üstlenmemiz gerektiğini bildiğim için, kabul ettim. Kulübenin zeminine, Peeta'nın yanına uzanırken Finnick'e kendini yorgun hissetmesi halinde beni uyandırmasını tembihledim. Fakat birkaç saat sonra Finnick'in sesi yerine, çan sesini andıran tok bir gürültüyle uykumdan sıçradım. Dong! Dong! Tam olarak her yeni yıl Adalet Binası’nda çalınan çana benzemiyordu ama hatırlatıyordu. Peeta ve Mags uyumaya devam ettiler ama Finnick de en az benim kadar dikkat kesilmiş durumdaydı. Çan sesi durdu.

"On iki saydım," dedi.

Kafamı salladım. On iki. Ne anlama geliyor olabilir? Her mıntıka için bir gong desek... Olabilir. Ama neden? "Sence bir anlamı var mıydı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi.

Gong sesini takip edecek talimatları bekledik. Claudius Templesmith'in ileteceği mesajı. Bir ziyafet daveti. Fakat tek işaret çok uzaktan geldi. Göz kamaştıran bir elektrik akımı heybetli bir ağaca isabet etti ve şimşekler eşliğinde fırtına patlak verdi. Bunun yağmur ve Haymitch kadar zeki bir akıl hocasına sahip olmayanlar için su kaynağı demek olduğunu düşündüm.

"Sen uyu, Finnick," dedim. "Zaten nöbet sırası bende."

Finnick önce tereddüt etti ama hiç kimse sonsuza dek uyanık kalamazdı. Bir elinde sımsıkı tuttuğu zıpkınıyla kulübenin ağzına uzandı ve kısa sürede uykuya daldı.

Yayımı hazırlayıp gözlerimi, ayışığında bir hayalet kadar solgun ve yeşil görünen ormana diktim. Bir saat kadar sonra, şimşekler kesildi. Birkaç yüz metre ötedeki ağaçların yapraklarını döven yağmur sesini hâlâ duyabiliyordum. Bize ulaşmasını bekliyordum ama öyle olmadı.

Her ne kadar uyuyan yoldaşlarım hiç etkilenmeseler de, top sesiyle irkildim. Onları bunun için uyandırmanın hiçbir anlamı yoktu. Bir galip daha öldü. Kendime, kim olduğunu merak etme izni dahi vermedim.

Yağmur geldiği gibi aniden dindi. Tıpkı geçen sene arenada yaşadığımız fırtına gibi. Yağmurun dinmesinden birkaç dakika sonra biraz önce sağanak yağmurla ıslanan taraftan usul usul bir sisin yaklaştığını gördüm. Sadece bir reaksiyon, diye düşünüyordum. Buhar tüten topraklara inen serin yağmurun sonucu. Sis, sabit bir hızla bize doğru yaklaşmaya devam ediyordu. İncecik sis filizleri ileri doğru uzanıyor ve geride kalanları tutup sürükleyen parmaklar gibi kıvrılıyorlardı. Olanları izlerken, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordum. Bu siste bir sorun vardı. Ön çizgisinin ilerlemesi, doğal olamayacak kadar düzenliydi. Ve eğer bu doğal bir sis değilse...

Hasta edici derecede tatlı bir koku burun deliklerime doldu ve uyanmaları için bağırarak diğerlerine uzandım.

Ve onları uyandırmaya çalıştığım birkaç saniye içinde, kabarmaya başladım.

21

Sis damlacıklarının tenime temas ettiği her noktada, küçük küçük ama yakıcı bir batma hissi oluşuyordu.

Diğerlerine "Kaçın!" diye haykırdım. "Kaçın!"

Finnick derhal uyandı ve düşmanla yüzleşmek için kalktı. Sis duvarını fark eder etmez, hâlâ uykuda olan Mags'i sırtına atıp kaçmaya başladı. Peeta da ayaktaydı ama henüz Finnick kadar uyanık değildi. Kolunu yakaladım ve Finnick'in peşinden ormanın derinliklerine doğru sürüklemeye başladım.

Şaşkınlık içinde "Ne oluyor? Ne oluyor?" deyip durdu.

"Bir tür sis. Zehirli bir gaz. Acele et, Peeta!" Gün içinde ne kadar inkar etmiş olsa da, güç sahasına çarpmasının yarattığı etki çok belirgindi. Çok ağırdı. Her zamankine göre çok çok yavaştı. Zaman zaman benim de dengemi kaybetmeme neden olan asma ve ağaçların diplerinde yetişen bitkilerden oluşan arapsaçı, onu her adımda tökezletiyordu.

Arkama dönüp her iki yönde, düz bir çizgi halinde, göz alabildiğince uzanan sis duvarına baktım. Kaçma, Peeta'yı kaderine terk edip kendi canımı kurtarma dürtüsüyle doldum. Böylesi çok daha basit olurdu. Son hızla koşmak, hatta belki de, yaklaşık on iki metreyi bulan sisin üst sınırından daha yüksek bir ağacın tepesine tırmanmak. Geçen Oyunlar'da muttasyonlar ortaya çıkınca da aynı şeyi yaptığımı hatırladım, tabanları yağlamış ve Peeta'yı ancak Cornucopia'ya ulaştıktan sonra düşünmüştüm. Fakat bu defa dehşetimi kontrol altına almayı, bastırmayı ve Peeta'nın yanında kalmayı başardım. Bu defa amaç benim değil, Peeta'nın hayatta kalmasıydı. Mıntıkalarda TV ekranlarında kilitlenmiş, Capitol'ün istediği gibi arkama bakmadan kaçacak mıyım yoksa amacıma sadık mı kalacağım diye merakla bekleyen gözleri düşünüyordum.

Parmaklarımı Peeta'nın parmaklarına kenetledim ve "Ayaklarımı izle," dedim. "Benim bastığım yerlere basmaya çalış." İşe yaradı. Biraz daha hızlı hareket edebiliyorduk sanki. Fakat durup nefeslenme lüksünü hak edecek kadar değildi; sis peşimizi bırakmadı. Buhar yığınından kopan damlalar üzerimize

sıçradı. Yakıyorlar ama ateş gibi değildi. Kimyasallar tenimize yapışırken ve daha alt katmanlara kadar işlerken, ateşe göre daha az sıcaklık ve daha yoğun bir acı duyuyorduk. Tulumlarımızın hiç faydası olmuyordu. İpek kağıdına bürünmüş olsak ancak bu kadar koruyucu olabilirdi.

Başlangıçta tam gaz fırlayan Finnick, sorun yaşadığımızı fark edince durdu.

Fakat bu, bırakın mücadele etmeyi, kaçabileceğiniz bir şey bile değildi. Finnick bizi hareketlendirmek için cesaret verici şeyler söyledi. Sesi bize rehberlik ediyordu.

Peeta'nın yapay bacağı bir sarmaşık düğümüne takıldı ve ben onu tutma fırsatı bulamadan, boylu boyunca yere uzandı. Kalkmasına yardım ederken, tenimdeki kabarcıklardan çok daha korkutucu, yanıklardan çok daha güç kaybettirici bir şeyi fark ettim. Peeta'nın yüzünün sol tarafı, sanki bütün kasları ölmüş gibi, aşağı sarkmıştı. Gözkapağı, gözünü neredeyse tamamen örtecek şekilde kapanmıştı. Ağzı, tuhaf bir açıyla çarpılmıştı. "Peeta..." diyecek oldum.

Ve aynı anda kolumdan yukarı doğru tırmanan spazmları hissettim.

Sisin içine işlemiş kimyasal her neyse, sadece yakmakla kalmıyor, sinirlerimizi de hedef alıyordu. İçim bambaşka bir korkuyla doldu. Peeta'yı ileri doğru çektim ama bu bir kez daha sendelemesinden başka bir sonuç getirmedi. Onu yeniden ayağa kaldırırken, her iki kolum kontrolden çıkmış gibi seğiriyordu. Sisle aramızdaki mesafe iyice kapandı; artık sadece bir metre uzağımızdaydı. Peeta'nın bacaklarında bir sorun vardı. Yürümeye çalışıyor ancak bacakları spastik ve cansız bir kukla gibi hareket ediyordu.

Yalpaladığını hissediyordum. Finnick bizim için geri döndü ve Peeta'yı yanında sürüklemeye başladı. Hâlâ benim kontrolümde gibi görünen omzumu Peeta'nın kolunun altına sıkıştırdım ve Finnick'in hızına yetişmek için elimden geleni yaptım. Finnick nihayet durduğunda sisle aramızda on metrelik bir mesafe vardı.

Finnick "Böyle olmayacak," dedi. "Onu taşımam gerekecek. Sen Mags'i alabilir misin?"

Her ne kadar bunu yapabileceğimden emin olmasam da cesur bir tavırla

"Evet," dedim. Mags'in otuz kilodan fazla gelmeyeceği doğruydu; ama ben de pek iri bir insan sayılmazdım. Yine de daha önce, daha ağır yükler taşıdığıma eminim. Ah bir de şu kollarım seğirip durmasalar. Yere çöktüm. Mags, Finnick'in sırtına bindiği pozisyonla, sırtıma yerleşti. Yavaşça doğruldum; dizlerimi kilitledim ve idare edebildiğimi gördüm. Finnick de Peeta'yı sırtına astı. Finnick önde, ben arkada, onun asmaların arasında açtığı yolu takip ederek, hızla harekete geçtik.

Sis, sessiz, istikrarlı ve dümdüz gelmeye, uzantıları, bizi kapmak istercesine dalgalanmaya devam etti. İçimden dümdüz koşarak uzaklaşmak gelse de, Finnick'in tepeden aşağı çaprazlama indiğini fark ettim. Bizi Cornucopia'yı çevreleyen suya ulaştırmaya çalışırken, gazdan olabildiğince uzaklaşmaya gayret ediyordu. Asit damlacıkları tenimin içine işlerken Evet, su, diye düşünüyordum. Finnick'i öldürmediğime sevindim. Aksi takdirde, Peeta'yı bu ortamdan nasıl kaçırabilirdim? Geçici bir süre için de olsa, yanımda başkalarının da olmasına şükrediyordum.

Düşmeye başlamamda Mags'in hiç suçu yoktu. Kolay bir yolcu olmak için ne gerekiyorsa yapıyordu ama işin aslı şuydu: Başa çıkabileceğim ağırlığın bir sınırı vardı. Hele şimdi sol bacağım kasılmaya yüz tutmuşken. Yeri ilk iki boylayışımda, yeniden ayağa kalkmayı başardım ama üçüncü defasında bacağımı işbirliğine ikna edemedim. Kalkmak için debelenirken, bacağım tamamen pes etti ve Mags yere, yanıma yuvarlandı. Doğrulabilmek için asmaları ve ağaç kütüklerini kullanmaya çabalarken sallandım.

Finnick sırtında Peeta'yla yanıma döndü. "Faydasız," dedim. "İkisini de alabilir misin? Siz devam edin, ben yetişirim." Bu büyük ölçüde şüpheli bir öneriydi ama elimden geldiğinde kendimden emin görünmeye çalışıyordum. Finnick'in, ay ışığında yeşile çalan gözlerini görüyordum. Gün kadar berraktılar. Neredeyse bir kedininkiler gibi yansıtıcıydılar. Belki de yaşlardan ıslandıkları içindir. "Hayır," dedi. "İkisini birden taşıyamam. Kollarım çalışmaz durumda." Bu doğruydu. Kolları iki yanında kontrolsüz biçimde seğiriyordu.

Elleri boştu. Üç zıpkınından geriye tek bir tanesi kalmış, o da Peeta'nın elindeydi. "Çok üzgünüm Mags. Bunu yapamam."

Bundan sonraki olay o kadar hızlı ve anlamsızca gelişiyor ki, durdurmak için hamle bile yapamadım. Mags ayağa kalktı, Finnick'in dudaklarına bir öpücük

kondurdu ve ardından sisin içine daldı. Bedeni vahşice eğilip büküldü ve bu dehşet verici dansın ardından yere düştü.

Haykırmak istedim ama gırtlağım alev alev yanıyordu. Ona doğru nafile bir adım atarken top sesini duydum ve kalbinin durduğunu, öldüğünü anladım. Boğuk bir sesle "Finnick?" diye seslendim ama Finnick çoktan dönüp yola koyulmuştu bile. İşe yaramayan bacağımı arkamda sürükleyerek ve adeta yalpalayarak peşinden gittim. Çünkü başka ne yapabileceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Sis beynimi istila ederken, zaman ve mekan anlamını yitiriyordu, düşüncelerim arapsaçına dönüyordu ve her şey gerçek dışı bir hal alıyordu. Büyük ihtimalle çoktan ölmüş olmama rağmen, benliğimin derinliklerine kök salmış, hayvani bir hayatta kalma arzusu, beni Finnick ve Peeta'nın ardından koşmaya ve hareket etmeye zorluyordu. En azından bazı yerlerim ölmüş ya da ölmekte. Ve Mags öldü. Bu, bildiğim bir şeydi. Ya da en azından bildiğimi sandığım bir şey çünkü hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ayışığı Finnick'in bronz saçlarında parlıyordu, yakıcı bir acı tenimi boncuk boncuk dağlıyordu. Tahtaya dönmüş bir bacağım vardı. Finnick'i, o, üstünde Peeta'yla yere yığılana takip ettim. Kendi kendimi durdurmaktan acizdim. Kendimi adeta sürükleyerek yüzükoyun kapaklanmış bedenlerinin üstüne yığıldım. Yığının üstüne bir beden daha eklenmiş oldu. Demek burada, böyle ve şimdi ölecekmişim, diye düşündüm. Fakat bu soyut bir düşünceydi ve bedenimin halihazırdaki sıkıntılarının yanında çok daha az endişe verici kalıyordu.

Finnick'in inlediğini duydum ve kendimi diğerlerinin üstünden söküp almayı başardım. Şimdi, artık incimsi beyaz bir renge bürünmüş olan sis duvarını görebiliyordum. Belki gözlerim bana oyun oynuyordu ya da ay ışığı yüzünden; ama sis bir dönüşüm geçiriyordu sanki. Evet, sanki bir cama dayanmış ve yoğunlaşmaya zorlanıyormuş gibi gittikçe koyuluyordu. Gözlerimi iyice kısınca, sis içinden uzanan parmakların kaybolduğunu fark ettim. Aslında sisin ilerlemesi de durmuştu. Arenada şahit olduğum diğer dehşetler gibi, sis de kendi alanının sınırına varmıştı. Ya öyle ya da Oyunkurucular bizi daha öldürmemeye karar verdiler.

"Durdu," demeye çalıştım ama şiş ağzımdan berbat bir hırıltıdan başka bir şey çıkmadı. Bir kez daha "Durdu," dedim ve bu defa sesim daha net çıkmış olsa

gerek; çünkü Peeta da Finnick de yüzlerini sise doğru çevirdi. Sis, vakumlanır gibi, göğe yükseliyordu. Tamamen emilene ve geriye incecik bir pus bile kalmayana kadar arkasından baktık.

Peeta, Finnick'in üstünden inince, Finnick sırtüstü yuvarlandı. Bedenlerimiz ve beyinlerimiz zehirle istila edilmiş halde, nefes nefese ve seğirtiler içinde öylece yattık. Aradan birkaç dakika geçince, Peeta yukarıyı işaret etti: "Maymunlar." Yukarı baktım ve bir çift -maymun olduklarını sandığım- hayvan gördüm. Daha önce hiç canlı maymun görmemiştim. Bizim mıntıkanın ormanında maymun yoktu. Fakat resimlerini görmüş olmalıydım; ya da belki de Oyunlar'da görmüşümdür çünkü bu yaratıkları gördüğüm zaman benim aklıma da aynı kelime geliyordu. Her ne kadar tam olarak kestirmek güç olsa da, sanırım bu maymunların turuncu tüyleri vardı ve yetişkin bir insanın yarısı kadardılar. Maymunların iyiye işaret olduğunu düşünüyordum. Havada ölümcül bir şey olsa, buralarda takılmazlardı herhalde. İnsanlar ve maymunlar, bir süre, sessizce birbirimizi inceledik. Sonra Peeta dizlerinin üstünde doğruldu ve yamaçtan aşağı doğru emeklemeye başladı. Şu anda yürümek hepimize uçmak kadar marifet gerektiren bir şey gibi geldiği için hepimiz emekledik. Ta ki asmalar yerlerini daracık, kumlu bir sahile bırakana ve Cornucopia'yı çevreleyen ılık su yüzümüzü okşamaya başlayana kadar. Çıplak ateşe dokunmuşum gibi hızla geri çekildim. Yaraya tuz basmak. Bu tabiri ilk defa gerçekten takdir ediyordum çünkü sudaki tuz yaralarımın acısını öyle bir boyuta taşıyor ki neredeyse bayılacak gibi oluyordum. Fakat, acının yanında çekilmeyi andıran başka bir his daha vardı. Temkinli bir tavırla, suya sadece elimi uzatarak küçük bir deney yaptım. İlk anda işkenceden farksızdı, evet, ama hemen sonra iyi geldi. Ve suyun mavi yüzeyinde, tenimdeki yaralardan sütümsü bir sıvının süzüldüğünü görebiliyordum. Beyazlık kaybolurken, acım da dindi. Kemerimi çözüp, artık delik deşik bir süprüntüden bir farkı kalmayan tulumumu çıkardım. Ayakkabılarım ve iç çamaşırlarım, her nasılsa, hiç etkilenmemiş gibi duruyorlardı. Yavaş yavaş, her defasında bir uzvumun daha büyük bir kısmını suya batırarak, yaralarımdaki zehri akıttım. Peeta da aynı şeyi yapıyor gibi görünüyordu. Fakat Finnick ilk temasın ardından geri çekildi ve yaralarını aklamaya isteksiz olduğu ya da yapabilecek durumda olmadığı için, kuma yüzüstü uzandı.

Nihayet işin en-kötü kısmını da atlattıktan -suyun altında gözlerimi açmayı, sinüslerime su çekmeyi ve hatta gırtlağımı temizlemek için gargara

yapmayı başardıktan- sonra artık Finnick'e yardım edebilecek kıvama geldim. Bacağım biraz biraz his kazanmaya başladı ama kollarım spazmlarla titremeye devam etti. Finnick'i suyun içine çekemezdim; hem zaten bunu yaparsam, acı onu öldürebilirdi. Bu yüzden titrek avuçlarıma doldurduğum tuzlu suları yumruklarının üstüne boşalttım. Suyun içinde olmadığı için, yaralarındaki zehirler girdikleri gibi, ince sis dumanları halinde çıkıyorlardı; bu yüzden kendimi sakınmak için büyük çaba harcadım. Peeta da bana yardım edebilecek kadar toparlanmış durumdaydı. Finnick'in tulumunu kesti ve bir yerden, ellerimizden daha çok iş görecek iki deniz kabuğu buldu. Bir hayli zarar gördükleri için önce kollara konsantre olduk. Yaralarından bayağı bir beyaz duman yükseliyordu ama Finnick durumun farkında değildi. Gözleri kapalı halde öylece yatıyor ve arada sırada inliyordu.

Tehlikeye ne denli açık olduğumuzu idrak ederek çevreme bakındım. Evet, gece ama ay ışığı ortalığı gizlenmeyi imkansız kılacak kadar çok aydınlatıyordu. Henüz saldıran olmadığı için şanslıydık. Cornucopia'dan geldiklerini görebilirdik ama dört Kariyer birlikte saldırıya geçecek olsalar, bizi kolayca alt ederlerdi. Bizi ilk anda fark etmeseler bile, Finnick'in iniltileri bizi kısa sürede ele verirdi.

"Onu suya çekmeliyiz," diye fısıldadım. Fakat bu haldeyken, önce yüzünü suya sokamazdık. Peeta başıyla Finnick'in ayaklarını işaret ediyordu. İkimiz birer ayağından tutup onu yüz seksen derece çeviriyorduk ve tuzlu suya doğru çekmeye başladık. Her defasında birkaç santim kaydırdık. Ayak bilekleri. Biraz bekledik. Baldırlarının ortasına kadar. Zehrin etkisini azar azar giderdik. Bu arada, ben de suyun içinde durdukça daha iyi hissettiğimi fark ettim. Sadece tenim değil, beynim ve kas kontrolüm de ilerleme kaydediyordu. Peeta'nın yüzünün normale dönmeye başladığını, göz kapaklarının açıldığını ve yüzünün gevşediğini fark ettim.

Finnick ağır ağır canlanmaya başladı. Gözlerini açtı, bize odaklandı ve yardım aldığını anladı. Başını dizlerime yasladım; boynundan aşağısını yaklaşık on dakika boyunca suyun içinde tuttuk. Finnick kollarını suyun üstüne kaldırınca Peeta'yla birbirimize gülümsedik.

"Sadece başın kaldı, Finnick. En kötü kısmı orası ama katlanabilirsen sonrasında çok daha iyi hissedeceksin," dedi Peeta.

Kalkıp oturmasına yardım ettik ve gözlerini, burnunu ve ağzını temizlerken

ellerimizi sımsıkı tutmasına izin verdik. Gırtlağı, hâlâ konuşmasına izin vermeyecek kadar kötü durumdaydı.

"Ben bir ağaçtan öz su çıkarmaya çalışayım," dedim. Parmaklarımla kemerime uzandım ve belimdeki asmaya bağladığım tıkacı buldum.

Peeta "Önce ben delik açayım," dedi. "Sen onunla kal. Şifacı sensin."

Şaka yapıyor olmalı, diye düşünüyordum. Ama bunu yüksek sesle söylemiyordum çünkü Finnick'in başında yeterince bela vardı. Nedenini tam olarak anlamasam da sisten en çok o etkilendi. Belki de içimizde en iri yapılı olan o olduğu ve sise en çok o maruz kaldığı içindir. Ve tabii bir de Mags olayı vardı. Orada ne olduğunu hiç anlamadım. Finnick'in Peeta'yı taşımak uğruna onu neden terk ettiğini. Mags'in bu kararı sorgulamak bir yana, gözünü kırpmadan ölüme koşmasını. Çok yaşlı olduğu, günleri sayılı olduğu için olabilir mi?

Finnick'in kazanma şansının, Peeta ve benimle ittifağını koruduğu sürece daha yüksek olacağını mı düşünüyorlardı acaba? Finnick'in yüzündeki bezgin ifade bu soruları dile getirmek için doğru zaman olmadığını anlatıyordu.

Onu sorgulamak yerine, toparlanmaya çalıştım. Harap haldeki tulumumdan alaycıkuş iğnemi çıkarıp, fanilamın askısına tutturdum. Yüzdürme kemeri aside dayanıklı olsa gerek, çünkü yepyeni duruyordu. Yüzebiliyordum, bu yüzden kemer gerçekten gerekli değildi ama Brutus'un, kemerini okuma siper ettiğini hatırlayıp, koruma amaçlı kullanılabileceği düşüncesiyle yeniden belime taktım. Sis damlalarının temasıyla ciddi anlamda zarar gören ve cılızlaşan saçlarımı çözüp ellerimle taradım. Ve sonra geriye kalanları yeniden ördüm.

Peeta dar kumsaldan yaklaşık on metre ötede iyi bir ağaç buldu. Onu pek göremedik ama ağaç kabuğunu delmeye çalışan bıçağının sesini çok net duyduk. Bize ne olduğunu merak ediyordum. Mags bir yerlerde düşürmüş ya da sisin içine dalarken yanında götürmüş olmalıydı. Her neyse, sonuç olarak artık bizimiz yoktu.

Zaman zaman yüzüstü, zaman zaman sırtüstü yatarak suyun içinde bir hayli ilerledim. Peeta ve beni iyileştirebilen deniz suyu Finnick'i baştan aşağı bir dönüşümden geçirdi. Yavaş yavaş hareketlendi, uzuvlarını test etti ve sonra kademeli olarak yüzmeye başladı. Fakat benimki gibi ritmik kulaçlardı ve düz

bir hızla yüzmüyordu. Bu, tuhaf bir deniz hayvanının hayata dönmesi gibi bir şeydi. Dalıyor, çıkıyor, ağzından sular fışkırtıyor ve izlerken bile sersemlediğim tuhaf bir tirbuşon hareketiyle dönüyor, dönüyordu. Ve sonra, artık boğulduğunu düşünmeme neden olacak kadar uzunca bir süre suyun altında kalmasının ardından kafası, birdenbire yanımda bitiverdi; irkildim.

"Bunu yapma," dedim.

"Neyi? Yukarı çıkmayı mı suyun altında kalmayı mı?" diye sordu.

"İkisini de. Hiçbirini. Her neyse işte. Suyun içinde kal ve uslu dur," dedim.

"Ya da bu kadar iyi hissediyorsan, git Peeta'ya yardım et."

Ormanın kıyısına kadar yürürken geçen kısa zaman içinde, değişimin farkına vardım. Senelerin avlanma alışkanlığından mı yoksa sıfırdan yapılan kulağımın kimsenin beklemediği kadar iyi duyuyor olmasından mı bilmiyordum. Fakat üstümüzde, tetikte bekleyen sıcak gövdeleri derhal hissettim. Konuşmalarına ya da çığlık atmalarına gerek yoktu. Nefes almaları bile benim için yeterliydi. Finnick'in koluna dokundum; o da bakışımı takip edip yukarı baktı. Nasıl bu kadar sessiz gelebildiler, hiç bilmiyordum. Belki de yeni gelmediler. Belki de biz bedenlerimizi düzeltmekle meşgulken, bir araya toplanmışlardı bile. Beş değil on değil onlarca maymun ağaçların dallarına tünemişlerdi, sisten ilk kurtulduğumuzda fark ettiğimiz çift bize karşılama komitesi gibi gelmişti. Ama bu güruh hayra alamet değildi.

Yayıma iki ok yerleştirdim. Finnick de zıpkınını hazır etti. Olabildiğince sakin sesle "Peeta," dedim. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Tamam, bir dakika. Sanırım becermek üzereyim." Ağaçla uğraşmaya devam etti. "İşte, bu. Tıkaç sende mi?"

"Bende." Ölçülü bir sesle devam ettim. "Ama önce bakman gereken bir şey var. Ürkütmemek için bize doğru ağır ağır yürü." Nedense, maymunları fark etmesini, hatta onlardan tarafa bakmasını hiç istemiyordum. Bazı yaratıklar basit bir göz temasını bile saldırı girişimi olarak algılayabiliyorlardı.

Peeta, ağaçla boğuşmaktan nefes nefese, bize döndü. Ses tonum o kadar garip ki, bir acayiplik olduğunu hemen hissetti. Rahat bir tavırla "Tamam," dedi.

Ormanın içinde ilerlemeye başladı. Her ne kadar sessiz olmak için elinden geleni yapsa da, iki bacağının sağlam olduğu günlerde bile, bu konuda pekiyi değildi. Ama sorun yoktu. Çünkü o hareket ediyor ve maymunlar yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Kumsala beş metre kala, Peeta maymunların varlığını hissetti. Gözleri sadece kısa bir an için yukarı çevrildi ama bir bakışı bile bombanın pimini çekmeye yetti. Maymunlar turuncu tüylerle kaplı çığlık çığlığa bir güruh halinde ona yöneldiler.

Daha önce hiç bu kadar hızlı hareket eden bir hayvan görmedim. Asmalardan, üzerleri yağlanmış gibi son hızla kayıyorlardı. Ağaçtan ağaca akıl almayacak mesafeleri zıplayarak aşıyorlardı. Köpek dişlerini göstererek, boyunlarındaki tüyleri kabartarak, pençelerini sustalı çakılar gibi çıkararak. Maymunlara yabancı olabilirdim; ama doğadaki hayvanlar böyle hareket etmezlerdi. Finnick ve ben kendimizi yeşilliklerin arasına atarken "Muttalar!" diye haykırdım.

Her okumun isabet etmesi gerektiğini biliyordum. Ediyorlar da zaten. Etrafa ürkütücü bir hava katan ışıkta, her isabet ölüm getirsin diye gözlerini, kalplerini ve gırtlaklarını hedef aldığım maymunları peş peşe indiriyordum. Yine de Finnick bu canavarları tıpkı balık avlar gibi zıpkınıyla haklamasa Peeta bıçağıyla önüne gelen maymunu delip geçmese, benim oklarım asla yetmezdi. İçlerinden birisi saldırganı alaşağı etmeden önce bacaklarımda, sırtımda pençeler hissediyordum. Çiğnenen bitkiler, kan ve maymunların ağır kokusuyla, hava iyice ağırlaşıyordu. Peeta, Finnick ve ben birbirimizden birkaç metre uzakta sırt sırta durarak bir üçgen oluşturuyorduk. Son okumu fırlatırken, içim müthiş bir sıkıntıyla doldu. Sonra Peeta'da da bir ok kılıf olduğunu hatırladım. O ok atmıyor, maymunlarla bıçağıyla mücadele ediyordu. Ben de bıçağımı çektim ama maymunlar bizden o kadar hızlılar ki, onlar ok gibi fırlarken tepki gösterecek fırsatınız dahi olmuyordu.

"Peeta!" diye bağırdım. "Okların!"

Peeta içinde bulunduğum vaziyeti görmek için dönerken bir taraftan da sırtındaki ok kılıfını çıkardı. Bir ağaçtan fırlayan bir maymun, göğsüne atladı. Atacak okum yoktu. Finnick'in zıpkınının başka bir maymuna saplandığını duyuyordum; onun silahı da meşguldü. Kılıfı çıkarmaya çalıştığı için Peeta'nın bıçak kullandığı eli de işleyemez durumdaydı. Bıçağımı Peeta'ya saldıran maymuna attım ama yaratık takla atıp bıçaktan kaçınmayı ve az önceki yerine

dönmeyi başardı.

Silahsız ve savunmasız, düşünebildiğim tek şeyi yaptım. Her ne kadar zamanından yetişemeyeceğimi bilsem de, onu yere devirmek ve bedenimi bedenine siper etmek için Peeta'ya doğru koşmaya başladım.

Gerçi "o" zamanında yetişti. Birdenbire ortaya çıkıverdi. Bir an ortalıkta yokken, bir sonraki an Peeta’nın önünde belirdi. Şimdiden kan içinde, ağzından yüksek perdeden çığlık çığlığa, göz bebekleri o kadar irileşmiş ki, gözleri kara delikten farksız.

6.Mıntıka'nın deliye dönmüş morfinman galibi, iskelete dönmüş kollarını, maymuna sarılmak ister gibi havaya kaldırdı ama maymun köpek dişlerini onun göğsüne geçirdi.

22

Peeta ok kılıfını yere bıraktı ve bıçağını maymunun sırtına geçirdi. Yaratık çenesini gevşetene kadar, sayısız bıçak darbesi indirdi. Sonra muttayı bir kenara itip yenilere hazırlandı. Oklar artık bende; yayımı da hazırladım. Finnick de arkamda, nefes nefese ama en azından şu anda aktif olarak maymunlarla boğuşmuyordu.

Peeta hırstan deliye dönmüş halde, soluk soluğa "Haydi gelsenize! Haydi gelsenize!" diye bağırıyordu. Fakat maymunlara bir şey oldu sanki. Geri çekiliyorlardı. Bizim duyamadığımız bir ses onları geri çağırmış gibi, ağaçlara tırmanıyor, ormanın derinliklerinde gözden kayboluyorlardı. Bir Oyunkurucunun sesi onlara bu kadarının yeterli olduğunu söylüyor olmalıydı. "Sen kadını al," dedim Peeta'ya. "Biz arkanı kollarız."

Peeta morfinman kadını yerden kaldırdı ve Finnick'le ben silahlarımızla hazır beklerken onu kumsala birkaç metrelik mesafeye taşıdı. Yerdeki turuncu leşler dışında, maymunların hepsi gitti. Peeta kadını kumların üstüne yatırdı. Göğsündeki kumaşı kestim. Karşıma dört derin diş izi çıktı. Deliklerin her birinden kan sızıyor; kanın cılızlığı yaralara olduklarından daha az ölümcül bir hava katıyordu. Asıl hasar içerideydi.

Yaraların konumuna bakarak, o canavarın hayati bir organa akciğerine; hatta belki de kalbine zarar vermiş olabilecek tahmin ettim. Kadın, sudan çıkmış bir balık gibi zorlukla soluyarak kumun üstünde yattı.

Sarkık derisi, sağlıksız yeşil bir renge dönmüştü. Kaburgaları, açlıktan ölmek üzere olan bir çocuğunkileri hatırlatıyordu. Yemek alamadığından değil ama anladığım kadarıyla Haymitch'in kendini alkole vermesi gibi, o da kendini morfine vermişti. Ona dair her şey, vücudu, hayatı, boş bakan gözleri, ziyanı çağrıştırıyordu. Bizim sinirlerimizi de etkileyen zehirden mi, saldırının şokundan mı, yoksa bir süredir mahrum kaldığı uyuşturucu yüzünden mi bilmem, seğiren ellerinden birini tutuyordum. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Ölürken başında beklemek dışında.

Finnick dönüp gitmeden önce "Ben ağaçlara bir bakayım," dedi. Ben de

kalkıp gidebilmek istiyordum ama elimi o kadar sıkı tutuyor ki; böylesi bir zalimlik için yeterince güçlü değildim. Rue'yu ve belki de bir şarkı falan söylememin iyi olabileceğini düşünüyordum. Fakat bırakın şarkıları sevip sevmediğinden haberdar olmayı, kadının adını bile bilmiyordum. Tek bildiğim, can çekiştiğiydi. Peeta da kadının diğer tarafına çöktü ve saçlarını okşadı. Yumuşacık bir sesle konuşmaya başladığı zaman, bir an için ipe sapa gelmez şeyler söylüyormuş gibi geldi ama konuştuğu ben değildim. "Evdeki boya kutumla, akla hayale gelebilecek her tür rengi yaratabiliyorum. Pembe. Bebek teni kadar uçuk bir pembe. Ya da revent bitkisi kadar koyu. Bahar çimlerinin yeşili. Suyun üstündeki buz gibi ışıldayan bir mavi."

Morfinman kadın, söylediklerine sıkı sıkıya tutunarak Peeta'nın gözlerinin içine bakıyordu.

"Bir defasında, beyaz kürke vuran güneş ışığının tonunu yakalayabilmek için tam üç gün boyunca boya karıştırdım. Anlıyor musun, sarı olduğunu düşünüyordum ama aslında daha fazlasıydı. Her tür renk katmanı. Tek tek," dedi Peeta.

Morfinman kadının soluk alıp verişi gittikçe yavaşlıyordu. Boştaki elini, göğsünde biriken kana sürtüyor ve parmaklarıyla, resim yaparken hep yaptığı gibi, küçük daireler çiziyordu.

"Henüz gökkuşağını çözmeyi başaramadım. O kadar çabuk gelip öyle hızlı gözden kayboluyorlar ki... Dikkatli inceleyecek zamanım olmadı. Şuraya biraz mavi, şu tarafa biraz mor. Ve sonra solup gidiyorlar. Havaya karışıyorlar," dedi Peeta.

Peeta'nın sözleri morfinman kadını büyülemişe benziyordu. Transa geçmiş gibi titreyen elini havaya kaldırdı ve Peeta'nın yüzüne, bana çiçek gibi görünen bir şekil çizdi.

Peeta "Teşekkürler," diye fısıldadı. "Çok güzel oldu."

Morfinman kadının yüzünde anlık bir gülümseme belirdi. Sonra dudaklarının arasından gıcırtılı bir ses çıktı. Ve hemen ardından eli göğsünün üstüne düştü. Son bir nefes verdi ve top sesi duyuldu. Elimi sımsıkı tutan parmakları gevşedi. Peeta onu suyun içine taşıdı. Sonra geri gelip yanıma oturdu. Kadının cansız

bedeni bir süre Cornucopia'ya doğru süzüldü. Sonra gökyüzünde bir hava aracı belirdi; dört kollu bir pençe indi; kadını aldı ve birlikte gece göğünün içinde kayboldular.

Finnick, üzerlerindeki maymun kanları henüz kurumamış oklarla yanımıza geldi. Okları yanıma, kumun üstüne bıraktı. "Bunları istersin diye düşündüm." "Teşekkürler," dedim. Suya girip silahlarımın ve yaralarımın üstündeki kan pıhtılarını yıkadım. Okları kurulamak için yosun toplamak üzere ormana döndüğümde, maymun leşlerinin ortadan kaybolmuş olduklarını gördüm.

"Nereye gittiler acaba?" diye sordum.

"Tam olarak bilmiyoruz. Asmalar kıpırdandı, bir baktık ki leşler gitmiş," dedi Finnick.

Bitkin ve uyuşmuş halde gözlerimizi ormana diktik. Bu sakin ortamda, sis damlacıklarının tenime temas ettiği noktaların kabuk bağladığını gördüm. Artık acımıyorlar ama kaşınıyorlardı. Hem de fena halde. Bunun iyiye işaret olduğunu düşünmeye çalışıyordum. Yaralarımın iyileştiğini. Peeta ve Finnick'e baktım. İkisi de zarar görmüş yüzlerini kaşımakla meşgullerdi. Evet, Finnick'in güzelliği bu geceden bir hayli zarar gördü.

Kendim de kaşınmayı deli gibi isteyerek "Kaşınmayın," dedim. Annemin vereceği tavsiyenin bu olacağını biliyordum. "Enfeksiyona neden olacaksınız. Sizce suyu tekrar denemek güvenli olur mu?"

Peeta'nın delik açmakla uğraştığı ağacın yanına gittik. Peeta tıkacı yerine oturturken, Finnick ve ben silahlarımızla, tetikte bekledik ama gelen giden olmadı. Peeta iyi bir damar yakalamıştı; tıkaçtan su boşalmaya başladı. Önce susuzluğumuzu giderdik, sonra ılık suyun kaşınan bedenlerimizden aşağı akmasına izin verdik. Birkaç deniz kabuğunun içine içme suyu doldurup kumsala döndük.

Gece devam ediyordu ama şafağın sökmesine çok fazla zaman kalmış olamazdı. Tabii Oyunkurucuların başka bir niyeti yoksa. "Neden ikiniz biraz dinlenmiyorsunuz? Ben biraz nöbet tutarım," dedim.

"Olmaz, Katniss. Ben tutsam daha iyi olur," dedi Finnick. Gözlerinin içine,

yüzüne baktım, gözyaşlarını tutmakta güçlük çekiyordu. Mags. Şu anda, ona, Mags'in yasını rahatça tutabileceği mahremiyetten daha büyük bir hediye veremezdim.

"Pekala, Finnick, öyle olsun. Sağol," dedim. Peeta'yla kirlikte kumun üstüne uzandık. Peeta derhal uykuya daldı, bense, bir gün içinde ne çok şeyin değiştiğini düşünerek gökyüzünü seyre daldım. Daha dün sabah Finnick öldüreceğim isimlerin arasındaydı. Şimdiyse canımı ona emanet ederek uyumaya razıydım. Mags'in canı pahasına Peeta'yı kurtardı ve bunu neden yaptığını bilmiyordum. Tek bildiğim, bundan sonra bu borcu telafi edecek hiçbir şey yapamayacak olduğumdu. Şu an için elimden sadece uykuya dalmak ve onu acısıyla baş başa bırakmak geliyordu. Ben de öyle yaptım.

Gözlerimi kuşluk vaktinde açtım. Peeta yanımda uyumaya devam ediyordu. Başımızın üstüne, dalların arasına, yüzümüzü güneşten koruyan otlardan yapılma bir hasır serilmişti. Doğrulunca Peeta'nın ellerinin hiç boş durmadığını gördüm. İki örgü kap ağzına kadar taze suyla doluydu. Bir üçüncüsünün içindeyse deniz kabukları yığılıydı.

Finnick kumun üstüne oturmuş, elindeki taşla deniz kabuklarını kırıyordu. "Tazeyken daha iyi oluyorlar," dedi ve kabuğun içinde büyükçe bir parça et koparıp ağzına tıkadı. Gözleri hâlâ biraz şişti ama fark etmemişim gibi davrandım.

Yemek kokusu midemin guruldamasına neden oldu. Kabuklara uzandım ama kanla kaplı tırnaklarımı görünce durdum. Uykumda bayağı kaşınmış olmalıydım.

Finnick "Biliyorsun, çok kaşınırsan enfeksiyona neden olursun," dedi.

"Ben de öyle duymuştum," dedim. Tuzlu suya girip kanları temizlerken acıdan mı yoksa kaşıntıdan mı daha çok nefret ettiğimi sorguluyordum. Sonunda suyun içinde durmaktan bunalınca, kumsala döndüm, kafamı yukarı kaldırıp azarlar gibi, "Hey, Haymitch, çok sarhoş değilsen, cildimiz için bir şeyler almak hiç fena olmazdı," dedim.

Paraşütün tepemde belirmesi benim bile beklemediğim kadar çabuk oldu. Elimi uzattım; ilaç tüpü avucumun tam ortasına kondu. "Vakti çoktan gelmişti," dedim ama yüzümü asmaya devam edemiyordum. Haymitch. Onunla beş

dakikalık bir sohbet için neler vermezdim.

Kuma, Finnick'in yanına çöktüm ve tüpün kapağını açtım İçinde katran ve çam iğnesi karışımı keskin kokulu, yoğun kıvamlı, koyu renk bir merhem vardı. Bir miktar ilacı avucuma sıkıp bacağıma masaj yaparken burnumu kırıştırıyordum. Merhem kaşıntımı büyük ölçüde hafifletirken, dudaklarımın arasından bir zevk inlemesi çıktı. Kabuk kabuk olan tenim, ilaç yüzünden korkunç bir gri-yeşil renge bürünüyordu. Diğer bacağımı ilaçlamaya başlarken, tüpü, beni şüpheli gözlerle izleyen Finnick'e attım.

"Çözülüyormuş gibi bir halin var," dedi ama kaşıntı üstün geliyordu ve bir dakika sonra o da merhem sürmeye koyuldu. Gerçekten de yaraların kabukları ve merhem bir araya gelince ortaya çok çirkin bir görüntü çıkıyordu. Finnick'in sıkıntısıyla eğlenmemek elimde değildi.

"Zavallı Finnick. Hayatında ilk defa güzelliğini kaybediyorsun galiba?" dedim.

"Sanırım. Bana tamamen yabancı bir duygu. Sen bunca sene nasıl idare ettin?" diye sordu.

"Aynalardan uzak dur, yeter. Unutursun, merak etme," dedim.

"Sana bakmaya devam edersem, asla unutamam."

Kendimizi baştan ayağa merhemle kapladık; hatta birbirimizi sırtına, fanilalarımızın açıkta kalan yerlerimize de biraz sürdük. "Ben Peeta'yı uyandırayım," dedim.

"Dur bekle," dedi. "Beraber uyandıralım. "Yüzlerimizi burnuna dayayalım." Hayatımda çok az eğlence fırsatı kaldığı için, hemen kabul ettim. Peeta'nın iki tarafına geçtik, yüzlerimizi burnuna yaklaştırdık ve onu sarstık. Yumuşacık, müzikli bir sesle "Peeta, Peeta, uyan," dedim.

Göz kapakları şöyle bir titredikten sonra yavaşça açıldı. Sanki onu bıçaklamışız gibi, yerinden sıçradı. "Aaaa!"

Finnick ve ben gülmekten bayılacak kıvama gelerek kendimizi yerlere attık.

Ne zaman susmaya yeltensek, Peeta'nın mağrur bir ifade takınma çabası karşısında tekrar makaraları koyuverdik. Nihayet kendimizi toplamayı başardığımızda, Finnick Odair'in fena bir insan olmadığını düşünmeye başladığımı fark ettim. En azından benim sandığım kadar boş ve kendine dönük bir adam değilmiş. Gerçekten hiç kötü biri değildi. Ve tam ben bu sonuca ulaşırken, ucuna bir somun taze ekmeğin tutturulduğu bir paraşüt süzülerek yere indi. Önceki sene Haymitch'in hediyelerinin zamanlarının mesaj verecek şekilde ayarlandığını hatırladım ve zihnime bir not düştüm. Finnick'le iyi geçinirsen, yiyecek alırsın.

Finnick ekmeği elinde evirip çevirdi ve kabuğunu inceledi. Biraz fazla sahiplenici bir tavırla. Buna gerek yoktu. Somunun, 4. Mıntıka ekmeklerinin her zaman sahip olduğu, deniz yosunundan gelme, yeşilimsi bir rengi vardı. Hepimiz ekmeğin ona geldiğini biliyorduk. Ne kadar kıymetli olduğunu, bir daha asla bir ekmek somunu görememesi ihtimalinin çok büyük olduğunu yeni idrak etmiş gibi bakıyordu. Belki de ekmekle Mags'in anısını bağdaştırıyordu. Fakat tek söylediği, "Deniz kabuklularıyla iyi gidecek," oluyordu.

Ben Peeta'nın vücudunu merhemlemesine yardım ederken, Finnick büyük bir maharetle, kabukların içindeki etleri temizliyordu. Bir araya toplandık, çok lezzetli ve tatlı etle, 4. Mıntıka'nın tuzlu ekmeğinin tadını çıkardık.

Hepimiz korkunç görünüyorduk (sanırım merhem kabukların soyulmasına neden oluyor) ama ilaç için minnettardım. Sadece kaşıntımızı gidermekle kalmıyor, aynı zamanda bizi pembe gökyüzünde parlayan göz kamaştırıcı güneşten de koruyordu. Güneşin gökyüzündeki konumuna bakarak, saatin ona yaklaştığını tahmin ediyordum. Tam bir gündür arenadaydık. On bir galip hayatını kaybetti. On üçümüz hayattayız. On kişi ormanın içinde bir yerlerde gizleniyordu. Bu on kişinin üç ya da dördü, Kariyerler. Diğerlerinin kim olduğunu hatırlamaya çalışmak hiç hoşuma gitmiyordu.

Orman benim için kısa sürede bir sığınma yeri olmaktan çıkıp sinsi bir tuzağa dönüşüverdi. Bir noktada, avlamak ya da avlanmak için, derinliklerine dalmaya mecbur bırakılacağımızı biliyordum ama bir süre daha kumsalda kalmak istiyordum. Peeta ve Finnick'den de aksi talepler gelmiyordu. Orman bir süre için durağan, kendi kendine mırıldanan ve ışıldayan ama tehlikelerini göstermeyen bir yer gibi görünüyordu. Ve sonra uzaktan bir çığlık duyuldu.

Bizim bulunduğumuz yerin karşı tarafında, ormanın bir bölümü titremeye başlıyordu. Devasa bir dalga karşımızdaki tepeyi aşıyordu, ağaçları sular altında bırakıyordu ve kükreyerek, yamaçtan aşağı iniyordu. Var olan deniz suyuna öyle bir hızla çarpıyor ki, olabildiğince uzakta olmamıza rağmen, dalgaların köpüğü dizlerimizin çevresini sardı ve sahip olduğumuz üç beş parça eşyayı da sular altında bıraktı. Üçümüz, suyun alıp götürmesine fırsat bırakmadan, eşyalarımızı -perişan haldeki tulumlarımız dışında- toplamayı başardık. Tulumlarımız o kadar kötü durumdalar ki, hiçbirimizin umurunda olmuyorlardı.

Top atıldı. Dalganın çıkageldiği yerde bir hava aracı belirdi. Ağaçların arasından aldığı bir cesetle birlikte gözden kayboldu. On iki, diye düşünüyordum. Devasa dalgayı emen su çemberi yavaş yavaş duruluyordu. Eşyalarımızı ıslak kumun üzerine yaydıktan sonra, yeniden oturmak üzereyken, onları gördüm. Yaklaşık iki kara uzantısı mesafede, üç karaltı. Sendeleyerek kumsala çıktılar. Usulca "Baksanıza," diyerek, başımla karaltıların olduğu tarafı işaret ettim.

Peeta ve Finnick bakışlarımı takip ettiler. Önceden sözleşmişiz gibi, üçümüz de ormanın gölgelerinin arasına karıştık.

Üçlünün berbat durumda olduğunu ilk bakışta anlamak mümkündü.

İçlerinden biri, bir ikinci tarafından adeta sürükleniyordu. Üçüncü kişi de dengesi tamamen altüst olmuş gibi, serseri daireler çizerek ilerliyordu. Boyaya batırıldıktan sonra kurumaya bırakılmışlar gibi, her üçü de baştan ayağa kiremit kırmızısı bir renge bürünmüşlerdi.

"Kim bunlar?"diye sordu Peeta. "Ya de neler? Muttasyonlar mı yoksa?"

Yayımı çekip saldırıya geçme pozisyonu aldım. Fakat sürüklenmekte olan karaltının kumsalda yere yığılması dışında bir şey olmuyordu. Onu sürüklemekte olan diğer karaltı, bıkkın bir tavırla ayağını yere vurdu ve bariz bir öfke patlamasıyla, ortalıkta serseri mayın gibi dolaşan üçüncü karaltıyı yere itti.

Finnick'in yüzü aydınlandı. "Johanna!" diye seslendi ve kırmızı şeylere doğru koştu.

"Finnick!" Johanna’nın sesini duyuyordum.

Peeta'yla birbirimize baktık. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Finnick'i gerçekten terk edemeyiz," dedi. Huysuz bir tavırla "Sanırım haklısın. Haydi, gel o zaman," dedim çünkü bir müttefik listesi yapmış olsaydım, Johanna Mason'un o listede yeri kesinkes olmazdı. İkimiz, Johanna ve Finnick'in bir araya gelmek üzere oldukları kumsala çıktık Yaklaşınca, Johanna'nın yoldaşlarını gördüm ve kafam karıştı. Yerde sırtüstü yatan Beetee, serseri mayın gibi boş boş dolaşmak üzere yeniden ayağa kalkan da Wiress'dı. "Wiress ve Beetee'yle birlikte."

"Kaçık ve Volt mu?" Peeta'nın kafası da en az benim kadar karışmışa benziyordu. "Bunun nasıl olduğunu duymam gerek."

Yanlarına ulaştığımızda, Johanna eliyle ormanı işaret ederek hızlı hızlı bir şeyler anlatıyordu: "Yağmur sandık, anlarsınız işte, şimşek yüzünden... ve çok susamıştık. Fakat sonra yağmaya başladı ve kan olduğunu fark ettik. Koyu, sıcak kan. Kan ağzınızın içinde dolmadan, konuşmanızın ya da çevrenizi görebilmenizin imkanı yoktu. İçinden çıkabilmek için oradan oraya savrulmaya başladık. İşte o sırada Blight güç sahasına çarptı."

Finnick "Üzgünüm, Johanna," dedi. Blight'ın kim olduğunu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Johanna'nın 7. Mıntıka'dan arkadaşı olsa gerek ama onu gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Şöyle bir düşününce, sanırım eğitime dahi gelmemişti.

"Şey, evet. Çok müthiş bir kişilik değildi ama sonuçta aynı mıntıkadandık," dedi Johanna. "Ve beni, bu ikisiyle bıraktı." Ayakkabısıyla, kendinde değilmiş gibi bir görüntü çizen Beetee'yi dürttü. "Cornucopia'da sırtına bir bıçak yedi. Ve bu da... "

Hepimiz, baştan ayağa kurumuş kan içindeki Wiress'a baktık. Ortalıkta sersem sersem dolandı ve kendi kendine "Tik, tak, tik, tak," diye mırıldandı. "Evet, biliyoruz. Tik tak. Kaçık şoka girdi," dedi Johanna. Bu sözleri Wiress'ı ona yöneltti, Wiress'ın sendeleyerek kendisine doğru geldiğini fark edince, onu biraz sertçe kumsalın diğer tarafına itekledi. "Olduğun yerde kal, tamam mı?" "Onu rahat bırak," diye çıkıştım.

Johanna, kahverengi gözlerini kısarak bana nefret dolu bir bakış attı. "Onu

rahat bırak mı?" diye tısladı. Bana tepki verme fırsatı bırakmadan, öne doğru bir adım attı ve suratımın ortasına, gözümün önünde yıldızların uçuşmasına neden olan okkalı bir tokat indirdi. "Onları kan gölüne dönen ormandan senin için kim çıkardı sanıyorsun? Sakın..." Finnick, Johanna'nın debelenip duran bedenini omzuna attığı gibi suya taşıdı. Ve bana küfürler yağdırırken, onu suya batırmaya devam ediyordu. Ama okumu ona doğrultmadım. Hem Finnick'le birlikte olduğu, hem de onları ormandan benim için çıkardığını söylediği için.

Peeta'ya "Ne demek istedi?" diye sordum. "Onları ormandan senin için "çıkardım ne demek?"

"Bilmiyorum," dedi Peeta. "Ama ilk başta onları istiyordun," diye hatırlattı.

"Evet, istiyordum, ilk başta." Ama bu sorumun cevabı değil. Beetee'nin hareketsiz bedenine baktım. "Hemen bir şeyler yapmazsak, uzun süre bizimle kalmayacaklar."

Peeta, Beetee'yi kucakladı; ben Wiress'ın elinden tuttum ve birlikte küçük kumsal kampımıza gittik. Biraz yıkanabilmesi için Wiress'ı suyun sığ kısmına oturttum ama tek yaptığı, ellerini birbirine kenetleyip "Tik tak, tik tak," diye mırıldanmaya devam etmek oldu. Beetee'nin kemerini çözdüm ve kemerin altında, kalın asma dallarıyla yan tarafına bağlanmış ağır, metal bir silindir buldum. Ne olduğunu çıkaramadım ama eğer Beetee saklanmaya değer olduğunu düşünmüşse, kaybeden ben olmayacaktım. Kemeri kumların üstüne attım. Beetee'nin kıyafetleri, kan yüzünden üzerine yapışmış durumdaydılar. Bu yüzden ben tulumu gevşetmeye çalışırken Peeta da onu suyun içinde tuttu. Tulumu tamamen çıkarmamız biraz zaman aldı. Zaten sonra da iç çamaşırlarının bolca kan çektiğini fark ettik. Onu temizlemek için tamamen soymaktan başka seçeneğimiz yoktu ama bunun artık beni hiç etkilemediğini söylemem gerek. Bu sene, mutfak masamız o kadar çok çıplak erkek bedeni gördü ki. Bir süre sonra, ister istemez alışıyorsunuz.

Sırtını muayene edebilmek için, Beetee'yi yere, Finnick'in hasırının üzerine, yüzükoyun yatırdık. Kürek kemiğinden kaburgalarının alt kısmına doğru inen yaklaşık on beş santimlik bir bıçak yarası vardı. Neyse ki çok derin değildi.

Gerçi, çok kan kaybetmiş -teninin solgunluğundan kolayca anlaşılıyor- ve yarasından hâlâ bir miktar kan sızıyordu.

Düşünmeye çalışarak topuklarımın üstüne doğruldum Ne kullanabilirim? Deniz suyu? Kendimi, her tür tedavide en güçlü savunma silahı kar olan annem gibi hissediyordum Omzumun üstünden ormana baktım. Nasıl kullanılacağım bilsem, orada koca bir ecza deposunun saklı olduğundan emindim. Ancak bunlar benim bitkilerim değildi. Soma Mags'in burnumu silmem için verdiği yosunu hatırladım. Peeta'ya "Hemen dönerim," dedim. Neyse ki o zımbırtı ormanda bir hayli yaygındı. Yakındaki ağaçlardan bir kucak dolusu koparıp kumsala taşıdım. Yosunlardan kalın bir ped hazırladım ve Beetee'nin yarasının üstüne yerleştirdim. Düşmesin diye asma dallarıyla bedenine bağladım. Biraz su içmesini sağladıktan sonra, onu ormanın kıyısındaki gölgeye çektik. "Sanırım, elimizden ancak bu kadarı geliyor," dedim. "Bu kadarı da iyi. Sen bu şifa verme olayında çok iyisin," dedi Peeta. "Kanında var."

Kafamı sallayarak "Hayır," dedim. "Ben babamın kanını taşıyorum." Salgın değil, av sırasında ateşlenen bir kan benimki. "Wiress'a bir bakayım."

Paçavra olarak kullanmak üzere bir avuç daha yosun aldım ve suyun sığ kısmında oturan Wiress'ın yanma gittim. Kıyafetlerini çıkarıp, cildindeki kanı ovalamama hiç ses çıkarmadı. Ancak gözleri korkuyla iri iri açılmıştı. Ben konuştuğum zaman, gittikçe artan bir telaşla "Tik, tak, tik, tak" demekten başka bir şey yapmıyordu. Bana bir şey anlatmaya çalışır gibi bir hali vardı ama yanımda düşüncelerini tercüme edecek bir Beetee olmadığı için, boşluktaydım. "Evet, tik tak, tik tak," dedim. Bu, onu biraz olsun yatıştırıyordu sanki.

Tulumunu, kandan eser kalmayana kadar yıkadım ve yeniden giymesine yardım ettim. Onunki bizim tulumlarımız gibi harap halde değildi. Kemerinin de iyi durumda olduğundan emin olunca, yeniden beline taktım. Sonra iç çamaşırlarını Beetee'ninkilerle birlikte suyun içine, birkaç kaya parçasının altına bıraktım.

Ben Beetee'nin tulumunu yıkama işinin sonuna gelirken, pırıl pırıl bir Johanna ve derisi soyulan bir Finnick bize katıldı. Ben Wiress'ı bir şeyler yemeye ikna ederken, Johanna da su içip, deniz kabuklularından yedi. Finnick duygusuz, neredeyse dümdüz bir sesle sis ve maymunları anlatırken, hikayenin en can alıcı detayından uzak durdu.

Herkes, diğerleri dinlenirken nöbet tutmaya talip oldu ama sonunda Johanna ve ben uyanık kaldık. Ben gerçekten dinlenmiş olduğum, o ise yatmayı şiddetle

reddettiği için. Diğerleri uyurken, ikimiz kumsalda, sessizce oturduk. Johanna, uyuduğundan emin olmak için Finnick'e bir bakış attıktan sonra, bana döndü. "Mags'i nasıl kaybettiniz?"

"Siste. Finnick, Peeta'yı taşıyordu. Bir süre ben de Mags'i taşıdım. Ama sonra kaldıramaz oldum. Finnick ikisini birden alamayacağını söyledi. Mags onu öptü ve doğruca zehrin içine yürüdü," dedim.

Johanna suçlayıcı bir ses tonuyla "Mags, Finnick'in akıl hocasıydı, biliyorsun," dedi.

"Hayır, bilmiyordum," dedim.

Birkaç saniye sonra Johanna "Ailesi gibiydi," dedi. Ama bu defa sesinde az önceki kadar kin yoktu.

Dalgaların, taşların altındaki iç çamaşırlarını dövüşünü izledik. "Sen Kaçık ve Voltla ne yapıyordun?" diye sordum.

"Söyledim ya. Onları senin için getirdim. Haymitch, eğer müttefik olacaksak, onları sana getirmem gerektiğini söylemişti," dedi Johanna. "Sen ona böyle söylemişsin, değil mi?"

Hayır diye düşündüm ama onaylar gibi kafamı salladım. "Teşekkürler. Minnettarım," dedim.

"Öyle olduğunu umarım." Sanki hayatında karşısına çıkabilecek en büyük geri zekalıymışım gibi, bana nefret dolu bir bakış attı. İnsanın kendisinden gerçekten nefret eden bir ablasının olması böyle bir şey midir acaba, diye merak ediyordum.

Arkamda "Tik, tak," diye bir ses duydum. Dönüp bakınca, Wiress'ın emekleme pozisyonu aldığını gördüm. Gözlerini ormana sabitlemişti.

"Ah, tanrım, bela geri döndü," dedi Johanna. "Pekala, ben uyuyorum. Sen ve Kaçık birlikte nöbet tutarsınız artık." Ayağa kalktı ve Finnick'in yanına gidip boylu boyunca uzandı.

Wiress "Tik, tak," diye fısıldadı. Onu tam önüme getirdim ve yatmasını

sağladım. Sakinleşmesi için kolunu okşadım. Uykuya dalar gibi oldu ama huzursuzca kıpırdanmaya ve zaman zaman iç çekerek meşhur sözcüklerini tekrarlamaya devam etti: "Tik, tak."

Yumuşak bir sesle "Tik, tak," dedim. "Yatma zamanı. Tik tak. Uyu bakalım." Güneş tam tepemize yükseliyordu. Dalgın dalgın, Öğlen olmalı, diye düşündüm. Gerçi bir önemi de yok ya. Suyun karşı tarafında, sağ tarafta devasa bir yıldırımın bir ağaca isabet ettiğini ve bir kez daha elektrik yüklü bir fırtınanın patlak verdiğini gördüm. Dün geceki gibi, arenanın tam aynı bölgesinde. Birisi fırtınanın menziline girip saldırıyı tetiklemiş olmalıydı. Bir süre öylece oturup şimşekleri seyrettim, bir taraftan Wiress'ı sakinleştirirken, suyun huzur veren hareketleri eşliğinde bir tür sükunete daldım. Dün geceyi, fırtınanın tam çanlar çaldıktan sonra başladığını hatırladım.

Wiress bir an kendine gelip "Tik, tak," dedikten sonra, yeniden uykuya daldı. Dün gece on iki gong sesi duyuldu. Gece yarısıymış gibi. Sonra şimşekler çakmaya başladı. Şimdi güneş tam tepedeydi. Öğle vakti gibiydi. Ve yine şimşekler.

Usulca ayağa kalkıp gözlerimi arenada dolaştırdım. Şimşeklerin çaktığı tarafa baktım. Hemen yanındaki dilime, Wiress, Beetee ve Johanna'nın yakalandıkları kan yağmuru yağdı. Biz onun hemen yanındaki üçüncü bölümde, sisin belirdiği yerdeydik. Sis çekilir çekilmez, dördüncü dilimde maymunlar ortaya çıktılar. Tik, tak. Kafam hızla diğer tarafa döndü. Birkaç saat önce, on civarı, şimdi şimşeklerin çaktığı kısmın sol tarafından o devasa dalga geldi. Şimdiyse öğlende şimşekler çakıyordu. Gece yarısı. Öğlen.

Wiress uykusunda "Tik, tak" diyordu. Şimşekler kesilirken ve hemen sağ tarafında kan yağmuru başlarken, bu iki kelime birden bir anlam ifade etmeye başladı.

Kendi kendime "Ah," diye mırıldandım. "Tik, tak." Gözlerim arenanın oluşturduğu çemberi üç yüz altmış derece dolaştı ve haklı olduğunu anladım.

"Tik, tak. Bu bir saat."

23

Bir saat. Saatin kollarının arenanın on iki dilime ayrılmış kadranında tıkladıklarını görür gibiydim. Her yeni saat, yeni bir dehşetle, yeni bir Oyunkurucu silahıyla başlıyor ve bir sonrakini sonlandırıyordu. Yıldırım, kan yağmuru, sis, maymunlar; kadranın ilk dört saati bunlarla başlıyordu. Saat onda, dalga geliyordu. Diğer yedi saatte ne oluyor, bilmiyorum ama Wiress'ın haklı olduğundan emindim.

Şu anda kan yağmuru yağıyordu ve bizler maymun diliminin hemen altında kalan kumsalda, sise istemeyeceğim kadar yakındık. Acaba bu saldırılar orman sınırları içinde mi kalıyorlardı? Şart değil. Dalga kalmadı mesela. Sis ormanın dışına taşacak olursa ya da maymunlar dönerse...

Peeta, Finnick ve Johanna'yı sarsarak "Kalkın!" diye bağırdım. "Kalkın, hemen hareket etmemiz gerek!" Yine de onlara saat teorisini izah edecek kadar zamanım vardı. Wiress'ın neden tik-takladığını ve görünmez ellerin her dilimde ölümcül bir gücü nasıl tetiklediklerini...

Doğal olarak benim ağzımdan çıkan her söze bir itirazı olan Johanna dışında bilinci yerinde olan herkesi ikna ettiğimi sanıyordum. Fakat o bile, sonra üzülmektense güvenli bir yere kaçmanın daha doğru olduğunu kabul etti.

Diğerleri birkaç parça eşyamızı toplayıp Beetee'nin tulumunu giydirirken, ben de Wiress'ı kaldırdım. Panikli bir "tik tak!"la uyandı.

"Evet, tik, tak. Bu arena bir saat. Bir saat, Wiress, sen haklıydın," dedim. "Haklıydın."

Yüzüne müthiş bir rahatlama yansıdı. Birilerinin, onun büyük ihtimalle gongun ilk vurduğu andan beri bildiği şeyi nihayet anlamasına seviniyordu sanırım. "Gece yarısı."

"Gece yarısı başlıyor," diye onayladım.

Zihnimde bir anı su yüzüne çıktı. Bir saat görmüştüm. Hayır, bu bir cep saati. Plutarch Heavensbee'nin elinde duran bir saat. Plutarch "Gece yarısı başlıyor,"

demişti. Ve sonra saatin kadranında, benim alaycıkuşum belirmiş ve hemen yok olmuştu. Şöyle bir düşününce, sanki Plutarch Heavensbee bana oyunlarla ilgili bir ipucu vermeye çalışmıştı. Ama bunu neden yapsın ki? O zaman, ben, bu Oyunun haraçlarından biri olmaya en az onun kadar uzaktım. Belki de akıl hocası olarak bu bilgiden istifade edebileceğimi düşündü. Ya da belki de, daha en başından beri, plan buydu.

Wiress başıyla kan yağmurunu işaret etti. "Bir buçuk," dedi.

"Aynen öyle. Bir buçuk." Ormanın bize yakın bölümünü işaret ederek, "Ve saat ikide burada korkunç bir sis başlayacak. Bu yüzden şimdi güvenli bir yere kaçmalıyız," dedim. Gülümsedi ve itaatkar bir tavırla ayağa kalktı. "Susadın mı?" Ona bir örgü sepet uzattım. Sepetin yaklaşık dörtte birini iştahla içti. Finnick'in verdiği son ekmek parçasını hiç itirazsız dişledi. İletişim problemi giderilince, normal davranmaya başladı.

Silahlarımı kontrol ettim. Tıkaçla merhemi paraşütün içine sarıp asma dalıyla kemerime tutturdum.

Beetee hâlâ bitik durumdaydı ama Peeta onu kaldırmaya yeltenince, itiraz etti. "Wire..." dedi. (ç.n; Wire, İngilizce'de tel anlamına geliyor.)

"Burada," dedi Peeta. "Wiress gayet iyi durumda. O da bizimle geliyor."

Ama Beetee direniyordu. "Wire," diye ısrar etti.

"Ah, ben ne istediğini anladım," dedi Johanna sabırsız bir sesle. Kumsalı boydan boya geçti ve önceki gün Beetee'ye banyo yaptırırken kemerinden çıkardığımız küçük silindiri aldı. Silindirin üstü pıhtılaşmış kanla tamamen kaplıydı. "Bu uyduruk şey. Bir tür kablo falan herhalde. Kendini bunun için bıçaklattı ya zaten. Bunu almak için Cornucopia'ya koşarken. Ne tür bir silah olduğunu bilmiyorum. Herhalde bir parçasını çekip boğma halkası falan olarak kullanılabiliyor. Beetee'yi birini boğarken hayal edebiliyor musunuz?"

"Oyunlar'ı tel sayesinde kazanmıştı. O elektrikli tuzağı kurarak," dedi Peeta. "Ele geçirebileceği en iyi silah buydu."

Johanna'nın parçaları birleştirememesinde bir gariplik vardı. Bana hiç doğru gelmeyen bir şey. Şüphe uyandıran. "Senin bunu çoktan anlamış olman

gerekirdi," dedim. "Ne de olsa ona Volt adını takan sendin."

Johanna gözlerini kıstı ve bana tehlikeli bir bakış attı. "Ah, ne aptalım, değil mi? Sanırım bütün dikkatimi küçük dostlarını hayatta tutmaya verdiğim için olsa gerek. Hani sen... Sahi o arada sen ne yapıyordun? Mags'in ölmesine neden oluyordun, değil mi?"

Kemerimde takılı duran bıçağın sapını sıkıca kavradım.

"Haydi, durma. Dene. Hamile olman umurumda değil. Tereddüt etmeden gırtlağını ortadan ikiye ayırırım," dedi Johanna.

Onu hemen şimdi öldüremeyeceğimi biliyordum. Ama Johanna'yla karşı karşıya gelmemiz ve ikimizden birinin diğerini devre dışı bırakması an meselesiydi.

"Sanırım hepimiz adımımızı attığımız yere dikkat etsek iyi olacak," dedi Finnick bana ters bir bakış atarak. Silindiri alıp Beetee'nin göğsüne koydu. "Al bakalım, Volt, telin burada. Hangi prize taktığına dikkat et."

Peeta artık direnmekten vazgeçen Beetee'yi kaldırdı. "Nereye gidiyoruz?"

"Cornucopia'ya gidip izlemek isterim," dedi Finnick... "Saat konusunda yanılmadığımızdan emin olmak için." Bu iyi bir plana benziyordu. Ayrıca, bir kez daha silahların olduğu yere gitmeye hiç itirazım yoktu. Hem artık altı kişiydik. Beetee ve Wiress'ı saymasak bile dört güçlü savaşçımız vardı. Durumum, her şeyi tek başıma yapmak zorunda olduğum geçen senekinden çok farklıydı. Evet, onları öldürmek zorunda kalacağınız düşüncesini bir tarafa atabilirseniz, müttefiklerinizin olması harika bir şeydi.

Beetee ve Wiress büyük olasılıkla kendi başlarına ölmenin bir yolunu bulurlardı. Bir şeyden kaçmak zorunda kalırsak, ne kadar yol alabilirler ki? Dürüst olmak gerekirse, Peeta'yı korumak zorunda kalırsam Johanna'yı kolayca öldürebilirdim. Hatta bunu, sadece çenesini kapatmak için bile yapabilirdim. Asıl, birilerinin Finnick'i haklamasına ihtiyacım vardı çünkü bunu bizzat yapabileceğimi hiç sanmıyordum. Hele Peeta için yaptığı onca şeyden sonra. Onu bir şekilde Kariyerlerle karşı karşıya getirebilme ihtimalimi düşünüyordum.

Bunun insanın kanını donduran bir düşünce olduğunu biliyordum. Ama

başka seçeneğim var mıydı? Artık saat meselesini çözdüğümüze göre, Finnick büyük ihtimalle ormanda ölmeyecektir, bu yüzden birilerinin onu savaşarak öldürmesi gerekecekti.

Bu çok itici bir düşünce olduğu için, beynim çileden çıkmışçasına konuyu değiştirmeye çabalıyordu. Fakat aklımı mevcut durumumuzdan uzaklaştırabilen tek şey, Başkan Snow'u öldürme fantezisi oldu. On yedi yaşında bir kız için pek cici bir gündüz düşü sayılmaz ama çok tatmin edici olduğunu söyleyebilirim.

En yakın kara uzantısına gittik ve Kariyerler'in orada gizlenmiş olmaları ihtimaline karşılık büyük bir dikkatle Cornucopia'ya yaklaştık. Gerçi ben orada olduklarından şüpheliydim çünkü saatlerdir kumsaldaydık ve en ufak bir hayat belirtisi görmedik. Cornucopia, tahmin ettiğim gibi, bomboştu. Geriye sadece altın bir boynuz ve didiklenmiş bir silah yığını kalmıştı.

Peeta, Beetee'yi Cornucopia'nın gölgesine yatırınca, Beetee, Wiress'a seslendi. Wiress onun yanına çöktü, Beetee tel bobinini onun avucuna bıraktı. "Bunu temizler misin, lütfen?"

Wiress kafasını salladı ve hemen suyun kenarına gidip bobini suya batırdı.

Alçak sesle, farenin bir saatin içinde koşturmasıyla ilgili komik bir şarkı söylemeye başladı. Bir çocuk şarkısı olsa gerek ama Wiress'ı mutlu etti.

Johanna gözlerini çevirerek "Ah, hayır, yine o şarkı," diye söylendi. "Tiktaklamaya başlamadan önce, saatlerce bu şarkıyı söyledi."

Wiress birdenbire ayağa kalktı ve ormanı işaret etti. "İki."

Parmağını takip edip, sis duvarının kumsala doğru sızdığı yere baktım. "Evet, bakın. Wiress haklı. Saat iki ve sis başladı."

"Saat gibi," dedi Peeta. "Bunu anlayabildiğine göre gerçekten zeki olmalısın." Wiress gülümsedi ve bobini yıkama işine döndü. Beetee "Wiress zekiden de öte," dedi. "Sezgileri çok güçlü." Hepimiz, hayata dönen Beetee'ye baktık. "Bazı şeyleri herkeste önce hissedebiliyor. Sizin kömür madenlerinizdeki kanaryalar gibi."

Finnick bana "O da neyin nesi?" diye sordu.

"İçerideki kötü havaya karşı bizi uyarmaları için madene indirdiğimiz kuşlar," diye açıkladım.

Johanna "Ne yapıyorlar ki, ölüyorlar mı?" diye sordu. "Önce şakımayı kesiyorlar. Böyle bir durumda hemen madenden çıkmanız gerek. Ama hava gerçekten çok kötü durumdaysa, evet, ölüyorlar. O zaman siz de ölüyorsunuz zaten." Ölen ötücü kuşlar hakkında konuşmak istemiyordum. Bana babamın, Rue'nun ve Maysilee Donner'ın ölümlerini ve Maysilee'den anneme kalan kuşu hatırlatıyorlardı. Ah, harika. Şimdi de, tepesinde Başkan Snow'un kılıcıyla o korkunç derinliklerde çalışmak zorunda olan Gale'i düşünüyordum. Aşağıda her şeye kaza süsü vermek o kadar kolay ki. Sessiz bir kanarya, bir kıvılcım ve hepsi bu kadar...

Başkan'ı öldürme hayalime geri döndüm.

Wiress'dan sıkılmasına rağmen, Johanna onu arenada hiç görmediğim kadar mutluydu. Ben ok stokuma takviye yaparken o, bir çift öldürücü görünüşlü balta bulana dek yığını karıştırdı. Bu bana tuhaf bir seçim gibi geliyordu. Ta ki, müthiş bir güçle savurduğu baltanın Cornucopia'nın güneşle yumuşayan altın yüzeyine saplandığını görene kadar. Tabii ya. Johanna Mason. Yedinci Mıntıka. Kereste. Her iddiasına girerim, tıpış tıpış yürümeye başladığı günlerden beri bu tür baltaları savurup duruyordun Finnick ve zıpkını gibi. Ya da Beetee ve teli. Rue ve bitkiler hakkındaki engin bilgisi. Bunun, 12. Mıntıka haraçlarının uzun seneler boyunca yüzleşmek zorunda kaldıkları dezavantajlardan biri olduğunu düşünüyordum. Bizler on sekiz yaşımızı doldurana kadar madenlere inmeyiz. Diğer haraçlar, mıntıkasının sanayi kolu hakkında bir şeyler öğrenmeye erken yaşlarda başlarlar. Madenlerde yapılan şeylerin bazıları Oyunlar'da işe yarayabilir. Kazma kullanmak, bir şeyleri havaya uçurmak. Sizi bileyebilir. Avlanmanın bana yaptığı gibi. Ama bizler bunları çok geç öğreniyoruz.

Ben silahlarla uğraşırken, Peeta yere çökmüş, bıçağının ucuyla ormandan getirdiği geniş, dümdüz bir yaprağa bir şeyler çizdi.

Omzunun üstünden bakınca arenanın haritasını çıkardığını gördüm. Merkezde, kumdan bir dairenin ortasında Cornucopia ve on iki kara uzantısı vardı. On iki dilime ayrılmış bir turtaya benziyordu. Suyu temsil eden ikinci bir daire ve bu dairenin dışında ormanı temsil eden daha büyük, üçüncü bir daire vardı. "Cornucopia'nın nasıl konumlandırıldığına bir bak," dedi.

Cornucopia'yı dikkatle inceledim ve ne demek istediğini anladım. "Kuyruk saat on ikiyi işaret ediyor," dedim.

"Doğru, yani burası saatimizin tepe noktası," dedi ve ivedi hareketlerle, saatin yüzeyine birden on ikiye kadar rakamlar yazdı. "On ikiyle bir arası yıldırım bölgesi." İlgili dilime, küçücük harflerle yıldırım yazdı. Sonra saat yönünde ilerleyerek, gerekli aralıklara kan, sis ve maymunlar diye not düştü.

"Onla on bir arası dalga," dedim. Bunu da ekledi. Bu noktada, tepeleme zıpkın, balta ve bıçaklarla donanmış Finnick ve Johanna da bize katıldılar.

Bizim görmediğimiz bir şeyler görmüş olabileceklerini düşünerek Johanna ve Beetee'ye "Diğer aralıklarda sıra dışı bir şey fark ettiniz mi?" diye sordum. Fakat bolca kandan başka bir şey görmemişlerdi. "Oralarda her şey olabilir," dedim.

"Oyunkurucuların silahlarının bizi ormanın dışına kadar takip edebildikleri alanları işaretleyeceğim; böylece oralardan uzak dururuz," dedi Peeta ve sisle dalga kumsallarının üstü ne çapraz bir çizgi çekti. Sonra arkasına yaslandı. "En azından bu sabaha göre çok fazla şey biliyoruz."

Hepimiz kafalarımızı sallayarak onayladık. O anda fark ettim. Sessizlik. Kanaryamız şarkı söylemeyi kesmiş.

Bir an bile duraksamadım. Yayıma bir ok yerleştirip hızla döndüm ve sırılsıklam bir Gloss'un, gırtlağı parlak kırmızı bir çizgiyle yarılmış Wiress'ı yere yatırmış olduğunu gördüm. Okumun ucu, Gloss'un şakağında kayboldu. Ben yayıma yeni bir ok yerleştirirken, Johanna baltasını Cashmere'in göğsüne gömdü. Finnick, Brutus'un Peeta'ya savurduğu mızrağın yönünü şaşırttı ve bu arada uyluğuna Enobaria'nın bıçağını yedi. Arkasına saklanacakları Cornucopia olmasa, 2. Mıntıka'nın iki haracı da ölmüş olurdu. Peşlerine düşmek için öne fırladım. Bum! Bum! Bum! Top atışı, Wiress'a yardım etmemizin imkansız olduğunu, Gloss ve Cashmere'in peşine düşmemize gerek olmadığını doğruluyordu. Müttefiklerim ve ben, boynuzun çevresinde dönerek, bir kara uzantısından ormana doğru kaçan Brutus ve Enobaria'nın peşine düştük.

Birden yer ayağımın altında sarsılmaya başladı ve yan olarak kuma düştüm. Cornucopia'yı taşıyan kara parçası hızla dönmeye başladı; orman, bulanık bir

film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Beni suya doğru çeken merkezkaç kuvvetini hissediyordum; ellerimi ve ayaklarımı kuma saplayarak, oynak zemine tutunmaya çalıştım. Uçuşan kumlar ve yaşadığım sersemlik yüzünden gözlerimi sımsıkı yummak zorunda kaldım. Hiç hız kesmeden pat diye durduğumuz o ana kadar, sımsıkı tutunmaktan başka hiçbir şey yapamadım.

Müthiş bir kusma ihtiyacı ve öksürükle ağır ağır doğruldum ve arkadaşlarımın da benimle aynı durumda olduklarını gördüm. Finnick, Johanna ve Peeta bu sarsıntıya dayanabilmişlerdi. Üç ceset, deniz suyuna savrulmuştu.

Wiress'ın şarkısının eksikliğini hissetmemle şu an arasında en çok bir ya da iki dakika geçmiş olabilirdi. Bir süre, nefes nefese, ağızlarımızın içine dolan kumu temizlemeye çabalayarak oturduk.

Johanna "Volt nerede?" diye sordu. Ayağa kalktık. Titreyen bacaklarla Cornucopia'nın çevresinde attığımız tur, Beetee'nin orada olmadığını doğruluyordu. Finnick, onu yaklaşık yirmi metre uzakta suyun içinde, yüzeyde sürüklenirken gördü ve yanımıza getirmek üzere derhal suya atladı.

Teli ve Beetee için ne kadar önemli olduğunu ancak o zaman hatırladım. Deli gibi çevreme bakındım. Nerede? Nerede olabilir? Ve sonra gördüm. Suyun içinde, Wiress'ın sımsıkı kasılmış avucunda duruyordu. Bundan sonra yapmam gereken şeyi düşününce, mideme sancılar girdi. Diğerlerine "Beni kollayın," dedim. Silahlarımı bir kenara atıp, son hızla Wiress'ın cesedine en yakın kara uzantısına koştum. Hiç hız kesmeden suya atladım ve Wiress'a doğru yüzmeye başladım. Göz ucuyla, tepede beliren hava aracını ve onu almak için aşağı doğru inen pençesini gördüm. Ama durmadım. Var gücümle yüzdüm ve sonunda Wiress'ın cesedine çarptım. Nefes nefese suyun üstüne çıktım, boynundaki yaradan suya karışan kanı yutmamaya çabalıyordum. Wiress ölüm ve belindeki kemer sayesinde suyun üstünde, gözlerini acımasız güneşe dikmiş gibi, sırtüstü yatıyordu. Bir taraftan suyun üstünde durmaya çalışırken, tel bobinini, son nefesinde sımsıkı kapattığı parmaklarının arasından neredeyse söküp almak zorunda kaldım. Gözkapaklarını örtüp, ona fısıltıyla veda etmekten ve yüzerek uzaklaşmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bobini kumların üstüne savurup, kendimi de sudan çektiğimde, cesedi çoktan gitmiş oldu. Ama ağzımda hâlâ, deniz tuzuyla karışık kanının tadı vardı.

Cornucopia'ya yürüdüm. Finnick, biraz su yutmuş olarak Beetee'yi

sapasağlam geri getirmeyi başarmıştı. Beetee oturmuş, yuttuğu suları çıkarıyordu. Neyse ki gözlüğüne sahip çıkmayı akıl edebilmişti; bu sayede en azından görebiliyordu. Tel bobinini kucağına bıraktım. Bobin pırıl pırıl olmuş üzerinde kandan eser kalmamıştı. Telin bir kısmını çözüp parmaklarının arasından geçirdi, ilk defa bu kadar dikkatli baktığım için, telin daha önce gördüklerime hiç benzemediğini fark ettim. Soluk altın rengindeydi ve saç teli kadar inceydi. Uzunluğunu merak ediyordum. Bu büyüklükteki bir bobini doldurmak için kilometrelerce tel gerekirdi. Ama sormadım çünkü Beetee'nin Wiress'ı düşünmekte olduğunu biliyordum.

Diğerlerinin hüzünlü yüzlerine baktım. Finnick, Johanna ve Beetee, üçü de mıntıka ortaklarını kaybettiler. Peeta'nın yanına gittim ve kolumu omzuna attım. Bir süre derin bir sessizlik içinde oturduk.

Johanna nihayet "Bu pis kokulu adadan gidelim," dedi. Geriye, büyük kısmını korumayı başardığımız silahlarımızı toplamak kaldı. Neyse ki buradaki asmalar çok güçlüydüler; paraşüte sardığım tıkaç ve ilaç tüpü hâlâ belimde duruyordu. Finnick fanilasını çıkarıp Enobaria'nın bıçağının açtığı yaraya sardı; neyse ki yarası derin değildi. Beetee yavaş ilerlersek yürüyebileceğini düşünüyordu, kalkmasına yardım ettim. Saat on ikiye denk düşen kumsala gitmeyi kararlaştırdık. Orada birkaç saat sürecek bir sükunet yakalayabilirdik ve zehirli atıklardan korunmuş olurduk. Ve sonra Peeta, Johanna ve Finnick üç farklı istikamete doğru yürümeye başladılar.

"On iki demiştik, değil mi?" dedi Peeta. "Kuyruk, on ikiyi işaret ediyor."

"Bizi çevirmelerinden önce, öyleydi," dedi Finnick. "Ben güneşe göre karar veriyordum."

"Güneş bize ancak saatin dörde yaklaştığını söyleyebilir, Finnick," dedim.

"Bence Katniss'in söylemeye çalıştığı şu: Zamanı biliyor olmamız, dördün saat üzerinde nereye denk geldiğini bildiğimiz anlamına gelmez. Yön konusunda genel bir fikre sahip olabilirsiniz. Tabii eğer ormanın dış halkasını da yerinden kaydırmış olabileceklerini hesaba katmazsanız," dedi Beetee.

Hayır, Katniss'in söylemeye çalıştığı bundan çok daha basit bir şeydi. Beetee benim güneş hakkındaki yorumumun çok ötesine geçen bir teori oluşturdu. Yine

de o sayfayı daha önce okumuşum gibi, kafamı salladım. "Evet. Yani bu yollardan herhangi bir tanesi saat on ikiye çıkabilir," dedim.

Ormanı dikkatle süzerek Cornucopia'nın çevresini dolaştık. Ormanın kafa karıştırıcı bir tekdüzeliği vardı. Saat on ikide yıldırımın isabet ettiği yüksek ağacı hatırladım ama her dilimde benzer bir ağaç vardı. Johanna, Enobaria ve Brutus'un izlerini takip etmemizi öneriyordu ama izler rüzgar ya da suyla, çoktan silinmişlerdi. Herhangi bir şeyin yerini saptamak imkansızdı. "Saat konusundan hiç bahsetmemeliydim" dedim buruk bir sesle. "Şimdi bu avantajı da elimizden aldılar."

"Sadece geçici bir süre için," dedi Beetee. "Saat onda dalgayı yeniden göreceğiz ve yolumuzu bulacağız."

Peeta "Evet," dedi. "Arenayı baştan aşağı değiştiremezler ya."

Johanna sabırsız bir sesle "Bir önemi yok zaten," dedi. "Bize söylemen gerekiyordu, yoksa kampımızın yerini değiştirmezdik, seni beyinsiz." Komik ve tuhaftı; ama Johanna'nın, mantıklı cevabı -küçümseyici olmasına rağmen- beni rahatlatan tek cevap oldu. Evet, harekete geçmelerini sağlamak için onlara söylemeye mecburdum. "Haydi. Suya ihtiyacım var. İçine iyi bir his doğan var mı?"

Rastgele bir yol seçtik ve kaç numaraya yöneldiğimizden tamamen habersiz halde yürümeye başladık. Ormana ulaşınca, içinde bizi neyin beklediğini çözmek için, dikkat kesildik.

"Maymun saati olmalı. Ama içeride tek bir maymun bile göremiyorum," dedi Peeta. "Bir ağaçtan su çıkarmaya çalışacağım."

"Hayır, sıra bende," dedi Finnick.

"En azından arkanı kollayayım," dedi Peeta.

Johanna "Bunu Katniss yapabilir. Yeni bir harita çizmem gerek. Diğeri suyla yıkanıp gitti," dedi. Bir ağaçtan büyükçe bir yaprak koparıp Peeta'ya uzattı.

Bir an için bizi bölüp öldürmeye çalışacaklarından şüpheleniyordum. Ama çok mantıklı olmazdı çünkü Finnick ağaçla uğraşırken avantaj bende olacaktı.

Ve Peeta da Johanna'ya göre çok iriydi. Bu yüzden Finnick'in peşinden, ormanın on beş metre kadar içerisine yürüdüm. Finnick iyi bir ağaç buldu ve bıçağıyla delik açmaya koyuldu.

Silahlarımı çekmeye hazır halde orada dururken, bir şeylerin döndüğü ve bunun Peeta'yla ilgili olabileceği duygusunu bir türlü bertaraf edemiyordum. Gongun çaldığı andan beri attığımız bütün adımları zihnimde canlandırarak huzursuzluğumun kaynağını bulmaya uğraştım. Finnick'in Peeta'yı metal plakasından kurtarması. Kalbi durduğu zaman, Finnick'in Peeta'yı hayata döndürmesi. Mags'in Peeta hayatta kalabilsin diye kendini sise feda edişi. Maymun saldırısı sırasında, kendini Peeta'ya siper eden morfinman kadın. Kariyerler'le mücadelemiz çok hızlı olup bitti ama Finnick, Enobaria'nın bıçağını bacağına yemek pahasına, Brutus'un mızrağının Peeta'ya saplanmasına engel olmadı mı? Ve şu anda da Johanna, Peeta'dan ormana girip risk almak yerine, bir yaprağa harita çizmesini istedi.

Hiç şüphe yoktu. Galiplerin bazıları, aklımın ermediği nedenlerden ötürü, kendilerini tehlikeye atmak pahasına, Peeta'yı korumaya çalışıyorlardı.

Serseme dönmüş durumdaydım, öncelikle, bu benim görevimdi. Ayrıca hiç de mantıklı değildi; çünkü içimizden sadece biri bu arenadan sağ çıkabilirdi. O zaman neden korumak için Peeta'yı seçtiler? Haymitch, Peeta'nın hayatını kendi hayatlarının önüne koymaları için, onlara ne demiş ya da nasıl bir pazarlık yapmış olabilir ki?

Peeta'yı hayatta tutmak için kendi nedenlerimi biliyordum. O benim dostumdu ve bu, benim Capitol'e meydan okuma ve korkunç Açlık Oyunları'nı tepetaklak etme biçimimdi. Ama onunla gerçek bir bağım olmasaydı, beni onu korumaya ya da onun hayatını kendiminkine tercih etmeye ne ikna edebilirdi? Tamam, Peeta cesur bir insandı ama Oyunlar'da hayatta kalabilmek için hepimiz cesur davranmadık mı? İyiliğini göz ardı etmek zordu elbette ama yine de... Ve o anda aklıma Peeta'nın hepimizden daha iyi yapabildiği bir şey geldi. Kelimelerle oynayabiliyordu. Her iki mülakatında da hepimizi ezip geçti. Ve belki de içinde yatan iyiliğinden olsa gerek, bir kalabalığı -hayır, bir ülkeyi- basit bir cümleyle kendi tarafına çekebilme gücüne sahipti.

Devrimimizin liderinin taşıması gereken özelliğin bu olduğunu hatırlıyordum. Haymitch diğerlerini de buna ikna etmiş olabilir, miydi? Peeta'nın

dilinin, Capitol karşısında, ortaya koyabileceğimiz her tür fiziksel güçten daha kudretli olabileceğine? Bilmiyordum. Bu bana haraçların bazıları için fazla büyük bir adım gibi geliyordu. Demek istediğim, burada Johanna Mason'dan bahsediyorduk. Ama Peeta'yı hayatta tutmak yönünde kararlı çabalarının başka nasıl bir açıklaması olabilirdi?

"Katniss? Tıkaç yanında mı?" Finnick'in sorusuyla düşüncelerimden sıyrıldım. Tıkacı kemerime bağlayan asmayı kesip metal boruyu ona uzattım.

Ve işte çığlığı tam o anda duydum. Öyle korku ve acı doluydu ki, kanım dondu. Bir o kadar da tanıdık. Tıkacı yere attım, nerede olduğumu, ileride beni nelerin beklediğini tamamen unutarak, sadece ona ulaşma ve onu koruma güdüsüyle deli gibi koştum. Tehlikeye aldırmadan, asmaları, dalları ve beni ona ulaşmaktan alıkoyabilecek her şeyi yararak, sese doğru koştum.

Küçük kız kardeşimin sesine doğru.

24

Nerede? Ona ne yapıyorlar? "Prim!" diye haykırdım. "Prim!" Aldığım tek cevap sıkıntı dolu yeni bir çığlık oldu. Buraya nasıl geldi? Neden Oyunlar'a dahil oldu? "Prim!"

Asmalar yüzümü, kollarımı kesiyor, yerdeki bitkiler ayaklarıma dolanıyordu. Ama ona yaklaştım. Yaklaştım. Artık çok yakındım. Alnımdan akan terler, iyileşme yolundaki asit yaralarımı dağlıyordu. Oksijenden tamamen arınmış gibi görünen ılık ve nemli havadan biraz olsun fayda görebilmek için, hızlı hızlı nefes alıp verdim. Prim öyle tuhaf bir ses çıkarıyordu ki -öyle kaybolmuş, telafisi olmayan bir ses- bu sesi çıkarmasına neden olmak için ne yaptıklarını tahmin dahi edemiyordum.

"Prim!" Bir yeşillik duvarını adeta parçalayarak aştım ve küçük bir açıklığa çıktım. Sesi, tam başımın üstünde, tekrar duydum. Başımın üstünde mi? Kafamı arkaya attım. Yoksa onu bir ağaca mı hapsettiler? Çaresizlik içinde dalları taradım ama hiçbir şey göremedim. Yalvaran bir sesle "Prim?" dedim. Onu duyuyordum ama göremiyordum. Bir sonraki sızlaması bir zil sesi kadar berrak çıkıyordu; artık sesin kaynağı konusunda hiç şüphem yoktu. Ses, başımın yaklaşık üç metre kadar yukarısında kalan bir dala tünemiş ibikli, küçük, siyah bir kuştan geliyordu.

Ve anladım. Bu bir zevzekkuş.

Daha önce hiç zevzekkuş görmemiştim. Ayrıca artık soylarının tükendiğini sanıyordum. Bir an için ağacın gövdesine yaslanıp kuşu -muttasyonu, öncüyü, babayı-inceledim. Zihnimde bir bülbül canlandırıyor, bir zevzekkuşla birleştiriyor ve benim alaycıkuşumu ortaya çıkarmak üzere nasıl çiftleştiklerini görebiliyordum. Bu kuşta bir mutta olduğunu ele verecek hiçbir şey yoktu. Gagasından dökülen ve Prim'inkine dehşet verici ölçüde benzeyen ses dışında. Gırtlağına bir ok atıp onu susturdum. Kuş yere düştü. Okumu çıkardıktan sonra, işimi sağlama almak için boynunu kırdım. Sonra beni dehşete düşüren bu şeyi ormana doğru fırlattım. Hiçbir açlık duygusu beni bu kuşu yemeye itemezdi.

Kendi kendime, Gerçek değildi, dedim. Tıpkı geçen seneki muttasyon

kurtların ölü haraçlar olmamaları gibi. Bu, Oyunkurucular'ın sadist bir hilesinden başka bir şey değildi.

Finnick canhıraş açıklığa ulaştığında beni bir yosun parçasıyla okumu temizlerken buldu. "Katniss?"

Aslında hiç iyi hissetmememe rağmen, "Sorun yok. İyiyim," dedim. "Kız kardeşimi duyduğumu sandım ama..." Kulakları sağır edecek tizlikte bir çığlık, sözümü kesti. Bu farklı bir sesti; Prim'in sesi değil, bir başka genç kadının sesiydi. Tanımıyordum. Ama Finnick'in üzerindeki etkisi çok hızlı oldu. Yüzünün rengi soldu, gözbebeklerinin korkuyla irileştiğini görebiliyordum. Onu sakinleştirmek için elimi uzatarak "Finnick, bekle!" dedim ama ok gibi fırladı.

Tıpkı benim Prim'in peşine düştüğüm gibi, aklını yitirmiş halde, kurbana doğru koştu. "Finnick!" diye seslendim ama dönmeyeceğini ve akılcı bir açıklama yapmamı beklemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden, bana da onu takip etmek düştü. Çok hızlı ilerlemesine rağmen izini sürmek fazla çaba geçtirmiyordu çünkü arkasında açık, ezilmiş bir yol bırakıyordu. Fakat kuşun sesi en az çeyrek mil uzaktan ve tepenin üst kısmından geliyordu. Finnick'e ulaştığımda, soluk soluğaydı. Dev gibi bir ağacın çevresinde daireler çiziyordu. Ağacın çapı nereden baksanız bir metreden fazlaydı ve dalları en az altı metreden başlıyordu. Kadının çığlıkları yeşilliğin arasından bir yerden geliyordu ama zevzekkuş tamamen gizlenmiş durumdaydı. Finnick de hiç durmadan bağırıyordu. "Annie! Annie!" Panik içindeydi. Ona ulaşmak imkansızdı; bu yüzden her halükarda yapacağım şeyi yaptım. Yandaki ağaca tırmanıp zevzekkuşun yerini belirledim ve okumla yere indirdim. Kuş doğruca yere, Finnick'in ayaklarının dibine düştü. Finnick kuşu eline, aldı ve yavaş yavaş aradaki bağlantıyı kurdu. Ben yere yanına indiğimde, hiç olmadığı kadar çaremiz görünüyordu.

"Her şey yolunda, Finnick. Bu sadece bir zevzekkuş. Bize oyun oynuyorlar," dedim. "Gerçek değil. O senin... Annie'n değil."

"Hayır, Annie değil. Ama ses onundu. Zevzekkuşlar duydukları sesleri taklit ederler. O çığlıkları nereden edindiler, Katniss?"

Bunun ne anlama geldiğini idrak ederken, yanaklarımdaki bütün kanın çekildiğini hissettim. "Ah, Finnick sen onların..."

Cümlemi tamamlamama izin vermeden "Aynen öyle düşünüyorum, Katniss," dedi.

Gözümün önünde beyaz bir oda ve bir masaya bağlanmış Prim canlandı. Maskeli, tulumlu karaltılar ona bu sesleri çıkarttırmak için uğraşıyorlardı. Bu sesleri elde etmek için bir yerlerde ona işkence ediyorlardı ya da çoktan ettiler. Dizlerimin bağı çözüldü; yere çöktüm. Finnick bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama onu duyamıyordum. Kulağım nihayet duyar hale gelince, algıladığım ilk ses, oradan gelen yeni bir kuş ses, oldu. Ve bu defaki Gale'e aitti.

Finnick, koşmama fırsat bırakmadan, beni kolumdan yakaladı. "Hayır, o değil," dedi. Beni de yanında sürükleyerek yokuş aşağı, kumsala doğru koşmaya başladı. "Hemen buradan gidiyoruz." Fakat Gale'in sesi o kadar acı doluydu ki, ona ulaşmak için debelenmemek elimde değildi. "Katniss! Bu o değil. Sadece bir mutta!" diye bağırdı Finnick. "haydi." Beni yarı sürükleyerek, yan çekiştirerek oradan uzaklaştırdı. Söylediklerine ancak o zaman bir anlam verebildim. Haklıydı, bu yeni bir zevzekkuştan başka bir şey değildi. Peşine düşerek Gale'e yardım edemezdim. Ama bu, duyduğum sesin Gale'in sesi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ve birilerinin, bir yerde, bir zaman, ona bu çığlıkları attıracak şeyler yaptığını.

Yine de Finnick'e direnmeyi bıraktım ve tıpkı sis gecesinde yaptığım gibi, mücadele edemeyeceğim şeyden kaçmaya başladım. Bana sadece zararı dokunacak bir şeyden. Bu defa paramparça olan bedenim değil, yüreğimdi. Bu, saatin silahlarından biri olsa gerekti. Dördüncü saatin silahı. Akrep ve yelkovan dördü gösterirken, maymunlar eve gidiyor ve zevzekkuşlar sahneye çıkıyorlardı. Finnick haklıydı. Yapılacak tek şey, buradan bir an önce uzaklaşmaktı. Gerçi, bu defa Haymitch'in gönderebileceği hiçbir şey, kuşların Finnick ve bende açtıkları yaraları iyileştirmeye yetmezdi.

Peeta ve Johanna'yı kumsalı ormandan ayıran ağaç hattının yanında görünce içim büyük bir rahatlama ve öfkeyle doldu. Peeta bana yardım etmeye neden gelmedi? Neden hiç kimse peşimize düşmedi? Şimdi bile ellerini havaya kaldırmış, avuçlarını bize çevirmiş halde öylece duruyordu. Dudakları hareket ediyor ama ağzından çıkan tekbir kelime dahi bize ulaşmıyordu. Neden?

Duvar o kadar saydam ki, Finnick de ben de büyük bir hızla toslayıp ormana doğru savrulduk. Ben şanslıydım. Darbenin en kötü kısmım omzum aldı. Fakat

Finnick önce yüzünü çarptı ve şimdi burnundan kan boşalıyordu. Peeta, Johanna ve hatta hemen arkalarında üzgün bir tavırla kafasını sallayan Beetee'nin yardımımıza gelememeleri bu yüzdendi demek. Görünmez bir bariyer yolumuzu tıkıyordu. Bu bir güç sahası değildi. Sert, pürüzsüz yüzeyine istediğiniz gibi dokunabiliyordunuz. Ancak ne Peeta'nın bıçağı, ne de Johanna'nın baltası duvarda bir çentik dahi açamıyordu. Sağda ve solda birkaç metrelik mesafeden fazlasını kontrol etmeden, bu bariyerin saat dörtle beş arasındaki aralığın tamamını kapladığını biliyordum. Saat dolana kadar, burada fareler gibi tıkılı kalacaktık.

Peeta elini şeffaf yüzeye bastırdı. Sanki aradaki duvara rağmen onu hissedebilecekmişim gibi, ben de elimi tam elinin üstüne yerleştirdim. Dudaklarını oynattığını gördüm ama onu duyamıyordum. Kendi saat dilimimiz dışında kalan hiçbir şeyi duyamıyordum. Ne dediğini anlamaya çalışıyordum ama dikkatimi odaklayamıyordum. Bu yüzden yüzüne dik dik baktım ve akıl sağlığımı korumak için elimden geleni yaptım.

Sonra kuşlar gelmeye başladı. Tek tek. Çevremizdeki dallara tünediler. Ve koro halinde, dikkatle düzenlenmiş bir dehşet şarkısına ses vermeye başladılar. Finnick hemen yenik düştü; yere kapandı, kafatasını sıkıştırıp kırmaya çalışır gibi, ellerini kulaklarının üstüne bastırdı. Ben bir süre mücadele etmeye çalıştım. Oklarımı nefret ettiğim kuşların üstüne boşalttım. Fakat biri öldüğü zaman yerine hemen bir yenisi geldi. Sonunda ben de pes ettim ve Finnick'in yanına kıvrılıp kendimi Prim'in, Gale'in, annemin, Madge'in, Rory'nin, Vick'in ve hatta Possy'nin, çaresiz tatlı Possy'nin işkenceden farksız seslerine kapatmaya çalıştım.

Peeta'nın ellerini üzerimde hissedince, nihayet bittiğini anladım. Beni kucakladığı gibi ormanın dışına taşıdı. Fakat gözlerimi bir an bile açmadım, kulaklarımı örten ellerimi çekmedim. Kaslarım kendilerini bırakamayacak kadar gerilmiş durumdaydılar. Peeta beni kucağına aldı; rahatlatıcı kelimeler fısıldayarak usul usul salladı. Vücudumun demir sertliğindeki geriliminden kurtulmaya başlamam uzun zaman alıyordu. Zaten o zaman da titremeye başladım.

"Her şey yolunda, Katniss," diye fısıldadı.

"Onları duymadın," dedim.

"Prim'i duydum. En başta. Ama o değildi," dedi. "Bir zevzekkuştu."

"Oydu. Zevzekkuşlar onun sesini kaydetmişler," dedim.

"Hayır, sadece böyle düşünmeni istiyorlar. Tıpkı geçen sene benim o muttanın Glimmer'ın gözlerini gerçekten taşıyıp taşımadığım merak ettiğim gibi. Ama onlar Glimmer'ın gözleri değildi. Duyduğun da Prim'in sesi değil. Öyleyse bile, sesini bir röportaj ya da başka bir şey sırasında kaydedip üzerinde oynamışlardır. Her ne duyduysan, onlar söyletmişlerdir," dedi.

"Hayır. Ona işkence ediyorlardı" dedim. "Büyük ihtimalle ölmüştür."

"Katniss. Prim ölmedi. Prim'i nasıl öldürebilirler? Neredeyse son sekiz kişiye indik. Sonra ne olacak?"

"Yedimiz daha öleceğiz" dedim umutsuz bir sesle.

"Hayır. Evden bahsediyorum. Oyunlar'da son sekiz haraç kalınca ne olur?"

Ona bakmamı sağlamak için çenemi kaldırdı. Beni göz teması kurmaya zorluyordu. "Son sekizde ne olur?"

Bana yardım etmeye çalıştığını biliyordum; bu yüzden kendimi düşünmeye zorladım. "Son sekizde mi?" diye tekrarladım. "Evdeki ailenle ve dostlarınla röportaj yaparlar."

"Aynen öyle," dedi Peeta. "Ailenle ve arkadaşlarınla röportaj yaparlar. Ve eğer hepsini öldürmüş olsalar bunu yapabilirler mi?"

Hâlâ emin olamadığım için "Yapamazlar mı?" diye sordum.

"Hayır. İşte bu yüzden, Prim'in hayatta olduğunu biliyoruz. Röportaj yapacakları ilk isim o olacak, değil mi?"

Ona inanmak istiyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki. Ama... o sesler...

"Önce Prim. Sonra annen. Kuzenin, Gale. Madge," diye devam etti. "Bu sadece bir oyun, Katniss. Dehşet verici bir oyun. Ama bu oyundan sadece biz zarar görebiliriz. Oyunlar'daki biziz. Onlar değil."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Gerçekten inanıyorum," dedi Peeta.

Peeta'nın herhangi bir insanı, herhangi bir şeye inandırmakta ne kadar usta olduğunu düşünerek bocaladım. Onay almak için Finnick'e baktım ve onun Peeta'ya ve söylediklerine sabitlendiğini gördüm.

"Buna inanıyor musun, Finnick?"

"Doğru olabilir. Bilmiyorum," dedi. "Bunu yapabilirler mi, Beetee? Birinin normal sesini alıp onu... "

"Ah, evet. Sandığınız kadar bile karmaşık değil, Finnick," dedi Beetee. "Bizim çocuklar bile okulda buna benzer bir teknik öğreniyorlar."

Johanna düz bir sesle "Peeta tabii ki haklı," dedi. "Bütün ülke Katniss'in küçük kız kardeşine tapıyor. Onu bu şekilde öldürürlerse, ayaklanmalar ellerinde patlar. Bunu hiç istemezler, değil mi?" Başını arkaya atıp bağırdı. "Ülkenin topyekun isyanı! Böyle bir şeyi hayatta istemezler."

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Hiç kimse, hiçbir zaman, Oyunlar'da bu tarz şeyler söylemezdi. Şu anda Johanna'nın görüntüsünü kesiyor ya da yeniden düzenliyor olmalıydılar. Ama ben onu duydum ve bundan böyle, ona eskiden baktığım gözle bakamazdım. Hiçbir zaman inceliğinden ötürü ödüllendirilemeyecek ama kesinlikle gözü pek bir kız. Ya da deli. Birkaç kabuk alıp ormana doğru yürüdü. "Su alacağım," dedi.

Yanımdan geçerken, kendimi tutamayıp eline yapıştım. "Oraya gitme. Kuşlar..." Kuşların gitmiş olması gerektiğini hatırlıyordum ama kimsenin oraya girmesini istemiyordum. Johanna'nın bile.

Johanna "Bana zarar veremezler. Ben sizler gibi değilim. Geride sevdiğim hiç kimse kalmadı," dedi ve elini, sabırsız bir hareketle, elimden kurtardı. Bana su getirdiğini görünce, kafamı öne eğerek teşekkür ettim çünkü sesime yansıyacak merhametten ne kadar nefret edeceğini biliyordum.

Johanna suları ve oklarımı toplarken Beetee teliyle oynuyordu, Finnick de suya gitti. Benim de temizlenmem gerekli ama henüz hareket edemeyecek kadar

sarsılmış durumda olduğum için Peeta'nın kollarının arasında kaldım.

"Finnick'e karşı kimi kullandılar?" diye sordu.

"Annie adında biri," dedim.

"Annie Cresta olmalı."

"O kim?" diye sordum.

"Annie Cresta. Mags'in yerine gönüllü olduğu kız. Beş sene önceki yarışları o kazanmıştı."

Babamın ölümünden hemen sonraki yaz olsa gerek. Benim kendimi ailemin karnını doyurmaya adadığım ve açlıkla mücadele dışında hiçbir şeyi önemsemediğim o yaz. "O Oyunlar'ı pek hatırlamıyorum," dedim. "Deprem senesi miydi?"

"Evet. Annie, mıntıka partnerinin kafası uçurulunca aklını kaçıran ve tek başına kaçıp saklanan kız. Fakat sonra deprem bir barajı yıkmış ve bütün arenayı su basmıştı. En iyi yüzücü o olduğu için kazanmıştı," dedi Peeta.

"Sonrasında düzeldi mi peki?" diye sordum. "Yani aklı verine geldi mi?"

"Bilmiyorum. Onu bir daha Oyunlar'da gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Fakat bu seneki toplama gününde pek dengeli görünmüyordu."

Demek, Finnick'in gerçekten aşık olduğu kadın, o, diye düşündüm.

Capitol'deki cicili bicili, dizi dizi sevgilileri değil. Evde, geride bıraktığı zavallı, aklını yitirmiş bir kızcağız.

Bir top sesi bizi kumsalda yeniden bir araya getirdi. Altı ve yedi arası olduğunu tahmin ettiğimiz bölgede bir hava aracı belirdi. Aracın pençelerinin, tek bir cesedin darmadağın olmuş parçalarını toplamak üzere, tam beş defa alçalmasını izledik. Kim olduğunu tahmin etmek imkansızdı. Saat altı yönünde her ne oluyorsa, asla öğrenmek istemiyordum.

Peeta bir yaprağa yeni bir harita çizdi ve dörtle beş arasında kalan bölüme

zevzekkuşlar için ZK diye not düştü. Az önce bir haracın parçalarının toplandığını izlediğimiz bölgeye denk düşen aralığa ise sadece canavar yazdı. Şimdi artık on iki saatin yedisinin ne getirdiği konusunda bir fikrimiz vardı. Zevzekkuş saldırısının iyi bir yanı varsa o da bize saat kadranında nerede olduğumuzu anlama fırsatı vermiş olmasıydı.

Finnick yeni bir su sepeti ve balık tutmak için bir ağ ördü. Suya dalıp çıktıktan sonra tenime merhem sürdüm. Sonra su kenarına oturup Finnick'in tuttuğu balıkları ayıklarken, ufukta gittikçe alçalan güneşi izledim. Ay çoktan yükselmeye ve arenayı tuhaf bir alacakaranlığa boyamaya başlamıştı. Tam bir araya toplanıp çiğ balıklarımızı yemeğe koyulurken marş başladı. Ve sonra yüzler...

Cashmere. Gloss. Wiress. Mags. 5. Mıntıkanın kadın haracı. Peeta'ya hayatını bağışlayan morfinman. Blight. 10. Mıntıka'nın erkek haracı.

Sekiz ölü. Dün gecenin sekiz ölüsü de eklenince, bir buçuk gün içinde üçte ikimiz ölmüş oldu. Bu bir rekor olmalıydı. Johanna "Bizi gerçekten içten içe yakıyorlar," dedi.

Finnick "Beşimiz ve 2. Mıntıka dışında, geriye kim kaldı?" diye sordu.

Peeta düşünme gereği duymadan "Chaff," dedi. Belki de Haymitch yüzünden onu özellikle izliyordu.

Bir paraşüt, ucunda kare biçiminde, küçük, bir lokmalık ekmeklerden oluşan bir yığınla ağır ağır indi. Peeta "Bunlar sizin mıntıkadan, değil mi, Beetee?" diye sordu.

"Evet, Üçüncü Mıntıka'dan," dedi Beetee. "Kaç tane var?"

Finnick ekmekleri saydı ve düzenli bir küme oluşturacak şekilde dizmeden önce hepsini evire çevire inceledi. Finnick'in ekmekle derdinin ne olduğunu bilmiyordum ama ekmekleri ellemek konusunda bir saplantısı var gibi görünüyordu. "Yirmi dört," dedi.

"Eşit iki düzine yani," dedi Beetee.

"Tastamam yirmi dört tane," dedi Finnick. "Nasıl dağıtalım?"

"Hepimiz üçer tane yiyelim. Kahvaltıda hayatta olanlar, geri kalan üzerinde oy hakkına sahip olsun," dedi Johanna.

Bunun beni neden güldürdüğünü ben de bilmiyordum. Sanırım doğruluğu yüzünden. Johanna güldüğümü duyunca bana neredeyse onaylayan bir bakış attı. Hayır, onaylayan demek yanlış olur ama belki birazcık hoşnut denebilirdi.

On-on bir diliminde dev dalganın taşmasını ve suların çekilmesini bekledikten sonra, kumsala kamp kurmaya gittik. Teorik olarak orman karşısında tam on iki saat boyunca güvende olmamız gerekti. On bir-on iki diliminden nahoş bir çıtırtı korosu -büyük bir ihtimalle kötü bir böcek türünün sesi- yükseldi. Fakat sesi çıkaran her neyse, orman sınırları içinde kalıyordu ve biz de, dışarı üşüşmek için temkinsizce atılmış bir adımı bekliyor olma ihtimallerine karşılık, kumsalın o kısmından uzak durduk.

Johanna'nın hâlâ nasıl ayakta durabildiğini bilmiyordum. Oyunlar'ın başlamasından bu yana topu topu bir saat uyudu. Peeta ve ben, daha iyi dinlendiğimiz ve baş başa zaman geçirmek istediğimiz için ilk nöbete talip olduk. Diğerleri hemen uykuya daldı ama Finnick'inki hiç huzurlu bir uyku değildi. Arada sırada Annie'nin adını sayıkladığını duydum.

Peeta ve ben, yüzümüzü aksi yönlere çevirerek ıslak kumlara oturduk. Sağ omzum ve kalçamı ona yasladım. O ormanı seyrederken ben de suyu seyrettim. Böylesi benim içirt daha iyiydi. Ne yazık ki böcekler zevzekkuşların kulaklarımda çınlamaya devam eden seslerini bastıramıyorlardı. Bir süre sonra başımı Peeta'nın omzuna yasladım. Saçlarımın üstünde dolaşan elini hissedebiliyordum.

Yumuşacık bir sesle "Katniss," dedi. "Bir diğerimizin ne yapmaya çalıştığını bilmiyormuşuz gibi rol yapmamızın bir faydası yok." Bence de yoktu ama bu konuyu konuşmak da hiç eğlenceli değildi. En azından bizim için. Capitol seyircileri tek bir sefil kelimeyi bile kaçırmamak için ekrana yapışmışlardır. "Haymitch'le ne tür bir anlaşma yaptığını sandığını bilmiyorum ama bana da birtakım vaatlerde bulunduğunu bilmelisin." Tabii ki bunu da biliyordum. Peeta şüphelenmesin diye, ona beni hayatta tutacaklarını söyledi. "Sanırım ikimizden birine yalan söylediği sonucuna varabiliriz."

Bu sözü dikkatimi çekti. Çift taraflı bir anlaşmaydı. Çifte vaatler. Ve

hangisinin gerçek olduğunu sadece Haymitch biliyordu. Kafamı kaldırıp Peeta'nın gözlerine baktım. "Bunu neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü şartlarımızın ne kadar farklı olduğunu unutmanı istemiyorum. Sen ölürsen ve ben hayatta kalırsam, benim için On İkinci Mıntıka'da hayat olmayacak. Sen benim bütün hayatımsın," dedi. "Bir daha asla mutlu olamam." İtiraz etmeye yeltendim ama parmaklarını dudağıma bastırıp bana engel oldu. "Oysa senin için durum farklı. Zor olmayacağını söylemiyorum. Ama senin hayatını yaşanmaya değer kılacak başka insanlar var."

Peeta boynundaki, ucunda altından yapılma kolyenin sallandığı zinciri çekti. Alaycıkuşu net görebilmem için ay ışığına tuttu. Sonra parmağını daha önce fark etmediğim bir mandala bastırdı ve kolye açıldı. Sandığım gibi düz bir kolye değildi, bir madalyonmuş meğer. Madalyonun içinde fotoğraflar vardı. Sağ tarafta annem ve Prim'in gülen yüzleri, solda ise Gale. O da gülümsüyordu.

Şu anda dünyada beni bu üç çehreden daha kolay çözebilecek hiçbir şey yoktu. Hele bu öğleden sonra duyduklarımdan sonra... Kusursuz bir silah.

"Katniss, ailenin sana ihtiyacı var," dedi Peeta.

Ailem. Annem. Kız kardeşim. Ve sözde kuzenim Gale. Ama Peeta'nın iması çok açıktı. Gale'in gerçek ailem olduğunu ya da günün birinde olabileceğini söylemeye çalışıyordu. Tabii hayatta kalırsam. Onunla evleneceğimi. Yani Peeta, hayatını hem bana, hem Gale'e feda etmiş oluyordu. Ve bu konuda şüphe duymamam gerektiğini söylüyordu.

Her şey... Peeta'nın ondan almamı istediği buydu. Her şey.

Bebekten bahsetmesini, kameralara oynamasını bekliyordum ama bunu yapmadı. İşte o zaman, bütün bunların Oyunlar'dan bir sahne olmadığını anladım. Bana gerçek hislerini açtığını.

"Kimsenin bana gerçekten ihtiyacı yok," dedi ama kendine acır gibi bir hali yoktu. Ailesinin ona ihtiyaç duymadığı doğruydu. Elbette, bir avuç arkadaşı gibi, onlar da yasını tutacaklardır. Ama hayatlarına devam edecekler. Hatta Haymitch bile bol içki takviyesiyle hayatına devam edebilir. Peeta'nın ölmesi halinde sadece tek bir insanın iflah olmaz derecede incineceğini fark ettim.

"Ama benim var," dedim. "Benim sana ihtiyacım var." Üzgün görünüyordu. Uzun bir tartışmaya hazırlanır gibi derin bir iç çekti ve bu iyi değildi. Hem de hiç iyi değil. Çünkü yine Prim'den, annemden ve her şeyden bahsedecek ve benim kafam bir kez daha "karışacaktı. Bu yüzden, ona konuşma fırsatı vermeyerek dudaklarını bir öpücükle durdurdum.

Aynı şeyi bir kez daha hissediyordum. Daha önce sadece bir kez hissettiğim şeyi. Geçen sene, mağarada, Haymitch'i bize yiyecek göndermeye ikna etmek için debelenirken hissettiğim şeyi. Peeta'yı Oyunlar sırasında ve sonrasında en az bin defa öptüm. Ancak sadece bir tanesi, içimde, derinlerde bir yerde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu. Sadece o tek bir öpücük daha fazlasını istememe neden oldu. Fakat basımdaki yara kanamaya başlayınca, Peeta beni yatmaya zorladı.

Bu defa, bizi bizden başka durduracak bir şey yoktu. Ve birkaç girişimin sonunda, Peeta pes edip konuşmaktan vazgeçti. İçimdeki o duygu iyice ısındı ve göğsümden bütün bedenime, kollarıma, bacaklarıma ve varlığımın en uç noktalarına yayıldı. Fakat bu öpüşler beni tatmin etmek yerine, bambaşka bir etki yarattı ve ihtiyacımı kamçıladı. Açlık konusunda uzman olduğumu sanıyordum ama bu, tamamen yepyeni bir açlık türüymüş meğer.

Aklımızı başımıza getiren şey, şimşeklerle başlayan fırtına -geceyarısı ağaca isabet eden yıldırım- oldu. Gürültüsü, Finnick'i de uyandırdı. Finnick keskin bir çığlık atarak doğruladı. Kendi kendisini az önce yaşadığı kabusun gerçek olmadığına ikna etmeye çalışırken, parmaklarını kuma batırdığını görebiliyordum.

"Daha fazla uyuyamam," dedi. "Biriniz dinlenmelisiniz." Yüzlerimizin halini ve nasıl sarmaş dolaş olduğumuzu ancak o zaman fark etti. "Ya da ikiniz birden," dedi. "Tek başıma da nöbet tutabilirim."

Peeta buna izin vermedi. "Çok tehlikeli," dedi. "Ben yorgun değilim. Sen yat, Katniss." İtiraz etmedim çünkü hayatta kalmasında benim de katkım olsun istiyorsam, uyumalıydım. Beni diğerlerinin uyudukları tarafa kadar götürmesine izin verdim. Boynundaki madalyonlu zinciri çıkarıp benim boynuma taktı ve elini bebeğimizin olması gereken noktaya koydu. "Harika bir anne olacaksın, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi. Beni son bir defa daha öptükten sonra Finnick'in yanma döndü.

Bebekten bahsederek, Oyunlar'a verdiğimiz aranın sona erdiğini anlatmaya çalıştı. Seyircilerin cephaneliğinde en ikna edici silahı neden kullanmadığını merak edeceklerinin bilincinde olduğunu. Ve sponsorların manipüle edilmesi gerektiğini.

Kumun üzerinde yatarken, daha fazlası olabilir mi diye merak ediyordum. Günün birinde Gale'den bir çocuk sahibi olmamın hâlâ mümkün olduğunu hatırlatmaya çalışıyor olabilir miydi? Eğer öyleyse, büyük bir hata yaptı demektir. Öncelikle, hiçbir zaman, planlarımın arasında Gale'den çocuk sahibi olmak gibi bir şey olmadı. Ayrıca, ikimizden biri ebeveyn olabilecekse, herkes o kişinin Peeta olması gerektiğini görebilirdi.

Uykuya dalarken, gelecekte bir yerde, Oyunlar'ın, Capitol'ün olmadığı bir dünya hayal etmeye çalışıyordum. Rue'ya ölürken söylediğim o şarkıda bahsi geçen çayır gibi bir yerdi. Peeta'nın çocuğunun güvende olabileceği bir dünya.

25

Bir şekilde Peeta'yla bağlantılı kısa ama çok hoş bir mutluluk duygusuyla gözlerimi açtım. Mutluluk, tabii ki, bu noktada, saçma kaçıyor çünkü işler bu hızla gelişmeye devam ederse, bir gün içinde ölmüş olacağım. Tabii bu en iyi senaryo. Sahadaki diğerlerini -kendim de dahil olmak üzere- eleyip Peeta'yı Çeyrek Asır Oyunları'nın galibi olarak taçlandırabilirsem. Yine de içimdeki bu his o kadar beklenmedik ve tatlı ki, sadece birkaç dakika için bile olsa, ona sımsıkı tutundum ve bırakmamakta ısrar ettim. Ta ki pütürlü kum, sıcak güneş ve kaşınan tenim beni gerçeğe dönmeye ikna edene kadar.

Herkes çoktan kalkmıştı; hep birlikte kumsala inmekte olan paraşütü seyrediyorlardı. Yeni ekmek teslimatını almak üzere, onlara katıldım. Dün gece aldığımız ekmeğin birebir aynısıydı. 3. Mıntıka'dan tam yirmi dört küçük ekmek somunu. Toplamda otuz üç ekmeğimiz oldu. Hepimiz beşer tane alıp sekiz tanesini stoka ayırdık. Hiç kimse yüksek sesle dile getirmese de, bir sonraki ölümün ardından kalan ekmekleri eşit olarak paylaşabilecektik. Kalan ekmekleri yemek üzere kimlerin burada olacağı konulu şakalar, gün ışığında, eskisi kadar komik gelmiyordu artık.

Bu ittifakı daha ne kadar sürdürebileceğiz? Sanırım hiçbirimiz haraç sayısının bu kadar büyük bir hızla düşmesini beklemiyorduk. Ya diğerlerinin Peeta'yı korumaya çalışmaları konusunda yanıldıysam? Ya her şey tesadüften ya da güvenimizi kazanmayı ve bizi kolay lokmalara dönüştürmeyi amaçlayan bir stratejiden ibaretse? Ya da ben olup bitenleri anlamaktan acizsem? Durun, bu son kısmın ya'sı, eğer'i falan yoktu. Neler olduğunu anlamıyordum. Ve eğer anlamıyorsam, Peeta ve benim için buradan toz olma zamanı gelmiş demektir.

Ekmeklerimi yemek için kumun üstüne, Peeta'nın yanına oturdum. Her nedense, ona bakmakta güçlük çektim. Belki dün geceki öpüşmelerimiz yüzünden. Gerçi öpüşmek bizim için yeni bir şey değildi. Onun için farklı duygular hissetmemiş bile olabilirdim. Belki de çok az zamanımız kaldığını bildiğim içindi. Ve bu Oyunlar'dan kimin sağ çıkacağı konusunda birbiriyle çelişen amaçlar güttüğümüz içindi.

Ekmeklerimizi yedikten sonra onu elinden tutup su kenarına çektim. "Haydi,

gel. Sana yüzmeyi öğreteyim." Gruptan ayrılma konusunu konuşabilmemiz için onu diğerlerinden uzaklaştırmam gerekiyordu. Bu biraz meşakkatli bir işti; çünkü ittifakı zedelemek üzere olduğumuzu fark ettikleri anda, hedefe dönüşeceğimize hiç şüphe yoktu.

Ona gerçekten yüzme öğretecek olsaydım, onu suyun yüzeyinde tutan kemerini çıkarmasını isterdim ama ne önemi vardı? Ona temel kulaç hareketini gösterdim ve bel hizasındaki suyun içinde ileri geri pratik yapmasını sağladım. Başlarda Johanna bizi pürdikkat seyrediyordu ama zaman içinde ilgisi kayboldu ve kestirmeye çekildi. Finnick asmalardan yeni bir ağ örmekle, Beetee ise teliyle oynamakla meşguldü. Doğru zamanın geldiğini anladım.

Peeta yüzerken, bir şey keşfettim. Kalan kabuklarım da soyulmaya başlamıştı. Kollarımı bir avuç kumla ovarak kalan kabuklardan da kurtuldum; kabuklar gidince, altlarındaki taptaze deri ortaya çıktı. Peeta'ya kaşınan kabuklardan nasıl kurtulacağını gösterme bahanesiyle yüzme egzersizine ara verdim. Tenlerimizi ovalarken kaçma konusunu açtım.

Her ne kadar diğer haraçların beni duyamayacaklarından emin olsam da olabildiğince ağzımın içinde geveleyerek, "Bak, haraç sayısı sekize indi. Bence artık tabanları yağlama zamanı geldi," dedim.

Peeta kafasını hafifçe salladı. Teklifimi değerlendirip, şansın bizden yana olup olmayacağını kestirmeye çalışır gibi bir hali vardı. "Bak, ne diyeceğim," dedi. "Brutus ve Enobaria ölene kadar grupla takılmaya devam edelim. Sanırım Beetee onlara bir tuzak hazırlamaya çalışıyor. Söz veriyorum, sonra gideriz."

Tamamen ikna olmamıştım. Ama o an gitseydik, karşımızda iki rakip ekip olacaktı. Ya da belki de üç. Chaff'in hasıl bir iş peşinde olduğunu kim bilebilirdi? Ayrıca uğraşılması gereken bir de saat vardı. Ve Beetee'yi de unutmamak lazımdı. Johanna onu Sadece benim için getirdiğine göre, biz gitseydik Beetee'yi derhal öldürürdü. Ve fark ettim ki Beetee'yi de koruyamazdım. Sadece tek bir galip olabilirdi ve o da Peeta olmalıydı. Bunu kabullenmeliydim. Sadece onun sağ kalmasına yönelik planlar yapmalıydım.

"Pekala," dedim. "Kariyerler ölene kadar kalalım. Ama orada dururuz." Dönüp Finnick'e el salladım. "Hey, Finnick! Gelsene! Seni yeniden güzelleştirmenin yolunu bulduk."

Üçümüz, vücutlarımızdaki bütün kabuklardan kurtuluyor, birbirimizin sırtlarına yardım ediyor ve gökyüzü gibi pespembe tenlere kavuşuyorduk. Yeni tenlerimiz güneşe fazla hassas göründüğü için, bir kez daha merhemleniyorduk ama merhem, pürüzsüz tenlerde o kadar da kötü durmuyordu. Ayrıca bu halimizle kendimizi ormanda kolayca kamufle edebilirdik.

Beetee bize seslendi. Telle oynayarak geçirdiği uzun saatlerin sonunda, kafasında bir plan oluşturduğunu öğrendik. "Sanırım hepimiz, bir sonraki görevimizin Brutus ve Enobaria'yı öldürmek olduğu konusunda hemfikirizdir," dedi yumuşak bir sesle. "Artık sayıca eksildikleri için, bize açıkça saldıracaklarından şüpheliydim. Onların peşine düşebiliriz diye düşündüm. Fakat bu hem tehlikeli, hem de yorucu bir iş olacak."

"Sence onlar da saat olayını çözmüşler midir?" diye sordum.

"Henüz çözmedilerse bile, yakında çözerler. Belki bizim kadar keskin çizgilerle değil. Ama en azından bazı bölgelerin saldırılara donanımlı olduğunu ve dairesel bir süreçle tekrarlandığını biliyor olmalılar. Ayrıca son kavgamızın Oyunkurucular'ın müdahalesiyle yarıda kesildiği gözlerinden kaçmış olamaz. Biz, bunun yönümüzü şaşırtma amacıyla yapılmış bir girişim olduğunu biliyoruz ama onlar kendilerine böyle bir şeyi neden yaptıklarını soruyor olmalılar. Ve bu sorgulama onları arenanın bir saat olduğu sonucuna götürebilir," dedi Beetee. "Bu yüzden, bence yapacağımız en iyi şey, kendi tuzağımızı kurmak olacak."

"Bekle, Johanna'yı kaldırayım," dedi Finnick. "Bu kadar önemli bir şeyi kaçırdığını duyarsa öfkeden kudurur."

"Ya da kudurmaz," diye mırıldandım; çünkü bana göre Johanna her an kuduruk durumdaydı. Ama Finnick'i durdurmadım; çünkü bu noktada bir plandan dışlandığımı hissetsem ben de çok öfkelenirdim.

Johanna da bize katılınca, Beetee kumda kendine çalışabileceği bir yer açabilmek için bizleri itekledi. Seri hareketlerle bir daire çizdi ve daireyi on iki dilime ayırdı. Bu, Peeta'nın net çizgileriyle değil, zihni çok daha karmaşık başka şeylerle meşgul bir adamın çalakalem hatlarıyla çizilmiş olsa da, arenanın bir planıydı. Beetee "Brutus ve Enobaria olsanız, orman hakkında bildiklerinizle, kendinizi nerede en çok güvende hissederdiniz?" diye sordu. Sesinde üstünlük tasladığına dair en ufak bir belirti yoktu. Yine de bana öğrencilerinin derse

konsantre olmalarını sağlamaya çalışan bir öğretmeni hatırlatıyordu. Belki yaş farkından ya da basitçe, Beetee hepimizden en az milyon kat zeki olduğu içindi.

"Şu anda olduğumuz yerde," dedi Peeta. "Kumsalda. En güvenli yer burası."

Beetee "O zaman neden kumsalda değiller?" diye sordu.

Johanna sabırsız bir sesle "Çünkü biz buradayız" dedi.

"Aynen öyle. Biz buradayız ve kumsalı sahiplenmiş durumdayız. Şimdi, nereye giderdiniz?"

Ölüm saçan ormanı ve zaten işgal edilmiş durumdaki kumsalı düşünüyordum. "Ben tam ormanın kıyısında saklanırdım," dedim. "Böylece bir saldırı geldiğinde kaçabilirdim. Ayrıca bizi de gözleyebilirdim."

"Bir şeyler de yiyebilirdim," dedi Finnick. "Orman tuhaf yaratık ve bitkilerle dolu. Ama bizi izleyerek, denizden çıkan yiyeceklerin güvenli olduğunu anlardım."

Beetee beklentilerini aştığımızı göstermek ister gibi gülümsüyordu. "Evet, iyi. Yani anlıyorsunuz. Şimdi önerim şu: Saat tam on ikiyi vururken. Öğle saatinde ve gece yarısı, tam olarak neler oluyor?"

"Yıldırım ağaca isabet ediyor," dedim.

"Evet. Önerim şu: Yıldırımın öğlende çarpmasından sonra, gece yarısı yeniden çarpmasından önce, teli, o ağaçtan tuzlu -ve aynı zamanda yüksek derecede iletken-suya kadar boylu boyunca döşeyeceğiz. Yıldırım çarpınca, elektrik tel boyunca yol alacak ve sadece suya değil, aynı zamanda, saat ondaki dalga hareketinin ardından hâlâ ıslak olan kumsala da ulaşacak. Ve o anda bahsettiğim yüzeylerden herhangi biriyle temasta olan herkes elektrik akımına kapılacak," dedi Beetee.

Bizler Beetee'nin planını sindirmeye çalışırken, kumsala derin bir sessizlik çöküyordu. Bana biraz fantastik hatta imkansız geldi. Ama neden? Bugüne kadar binlerce tuzak kurdum. Sonuçta bu da daha bilimsel unsurlara dayalı daha büyük bir tuzak değil miydi? İşe yarar mıydı? Bizler, sadece balık, kereste ve kömür toplamak üzere eğitilmiş haraçlar, bunu sorgulayamazdık bile. Gökyüzünden

elektrik sağlamak konusunda ne bilebilirdik ki?

Peeta bir soruyla araya girdi. "O tel o kadar çok elektriği iletmeyi başarabilir mi, Beetee? Yanıp gidiverecekmiş gibi narin görünüyor."

"Ah, iletir. Ama ancak akım içinden geçerse. Aslında bir tür fünye görevi üstlenecek. Tek fark elektriğin telin tamamından geçecek olması."

İkna olmadığı her halinden belli olan Johanna "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bunu ben icat ettim," dedi Beetee biraz şaşırarak. "Aslında bu alışıldık anlamda bir tel değildi. Tıpkı o yıldırımın doğal bir yıldırım ya da ağacın gerçek bir ağaç olmayışı gibi. Sen ağaçlan hepimizden daha iyi bilirsin, Johanna. Şu ana kadar çoktan yok olması gerekmez miydi?"

Johanna asık bir suratla "Evet," dedi.

"Tel konusunda endişelenmeyin. Sözümden çıkmayacaktır," dedi Beetee güven veren bir sesle.

"Bütün bunlar olurken biz nerede olacağız?" Soru, Finnick'ten geldi.

Beetee, "Ormanın üst kısmında, güvende olabileceğimiz kadar uzakta," dedi.

"Eğer suyun çevresinde olmazlarsa, Kariyerler de güvende olurlar," dedim.

"Bu doğru," dedi Beetee.

"Ama sudaki bütün yiyecekler de kavrulacak," dedi Peeta.

"Kavrulmanın ötesine geçecekler," dedi Beetee. "Bu olaydan sonra suyu bir yemek kaynağı olarak düşünemeyecek olmamız kuvvetle muhtemeldi. Ama sen ormanda yenilebilir başka şeyler bulmuştun, değil mi, Katniss?"

"Evet, yemişler ve sıçanlar," dedim. "Ve tabii sponsorlar da var."

"İyi o zaman. Ben bir sorun göremiyorum," dedi Beetee. "Fakat müttefik olduğumuz ve bu işe büyük çaba harcamamız gerekeceği için, bu işe kalkışıp

kalkışmamak dördünüzün birlikte alacağı bir karar olmalı."

Gerçekten okul çocukları gibiydik. Bu teoriyi, temel endişelerin ötesine geçebilecek sorularla tartışmaktan tamamen acizdik. Hatta endişelerimizin büyük kısmının Beetee'nin gerçek planıyla bir ilgisi yoktu. Diğerlerinin telaşlı ve biraz sıkkın yüzlerine baktım. "Neden olmasın?" dedim. "Başarısız olsa bile kimse zarar görmeyecek. Ama eğer başarılı olursa, onları öldürme şansımız çok büyük. Ve eğer onları değil, sadece deniz mahsullerini öldürsek bile, Brutus ve Enobaria da yiyecek kaynaklarını kaybetmiş olacaklar."

"Ben deneyelim derim,"dedi Peeta. "Katniss haklı."

Finnick, Johanna'ya baktı ve kaşlarını kaldırdı. Onsuz adım atmayacaktı. Sonunda Johanna "Tamam," dedi. "Zaten ormanda peşlerine düşmekten iyidir. Biz bile tam olarak anlayamamışken, planımızı çözebileceklerinden şüpheliyim."

Beetee düzenini kurmadan önce, yıldırım ağacını incelemek istedi. Güneşin konumuna bakılırsa saat sabahın dokuzu olmalıydı. Kumsalımızı birazdan terk etmemiz gerekecekti zaten. Kampımızı dağıttık ve şimşek diliminin kıyısında kalan kumsala geçip ormana doğru yürüdük. Beetee, eğimi tek başına tırmanamayacak kadar zayıf olduğu için, Finnick ve Peeta onu sırayla taşıdılar. Johanna'nın başı çekmesine izin verdim çünkü ağaca ulaşmak için dümdüz yürümek yeterliydi. Bizi kaybetmeyi başarabileceğini sanmıyordum. Ayrıca ben tepeleme dolu ok kılıfımla, onun iki baltasının verebileceği zarardan çok daha fazlasını verebilirdim. Bu yüzden arkayı benim kollamam en doğrusuydu.

Yoğun ve bunaltıcı hava bana çok ağır geliyordu. Oyunlar başladığından beri bir nefes aldırmadı. Keşke Haymitch bize 3. Mıntıka ekmeklerini göndermeye bir son verip biraz da 4. Mıntıka ekmeklerinden gönderseydi. İki gün içinde kovalar dolusu ter döktüm ve her ne kadar balık yemiş olsam da, tuz ihtiyacı çekiyordum. Bir parça buz hiç fena gitmezdi doğrusu. Ya da soğuk su. Ağaçlardan sağladığımız sıvı için minnettardım elbette ama o sıvının ısısı da, deniz suyunun, havanın, diğer haraçların ve benim ısımızdan farklı değildi. Hepimiz büyük ılık bir güveç gibiydik.

Ağaca yaklaşınca, Finnick başı benim çekmemi önerdi. Beetee ve Johanna'ya "Katniss güç sahasını duyabiliyor," diye açıklama yaptı.

Beetee "Duyabiliyor mu?" diye sordu.

"Sadece Capitol'ün sıfırdan yaptığı kulağımla," dedim. Tahmin edin, bu hikayeyi kime yutturamadım? Beetee'ye. Bana bir hava sahasını nasıl ayırt edebileceğimi gösteren oydu. Üstelik bir hava sahasını duymak diye bir şey de yoktu zaten. Fakat, her nedense, Beetee bu iddiamı sorgulamadı.

"Bu durumda, Katniss önden gitsin," dedi. Gözlük camlarındaki buğuyu temizlemek için bir an durdu. "Güç sahaları oyuncak değildir."

Diğerlerinden bir hayli yüksek olduğu için, yıldırım ağacını karıştırmamız söz konusu bile değildi. Bir salkım yemiş buldum ve yokuşu, yemişleri ileri doğru fırlatarak ağır ağır tırmanırken, diğerlerine beklemelerini söyledim. Fakat güç sahasını hemen, daha yemişler çarpmadan görüyordum; çünkü aramızda sadece on beş metre vardı. Önümdeki yeşilliği süzmekle meşgul olan gözlerim, sağ tarafımda, biraz yukarıda kalan dalgalı kareye takıldı. Önüme bir yemiş atıyor ve güç sahasının varlığını doğrulayan cızırtıyı duyuyordum.

Diğerlerine "Yıldırım ağacının altında kalın," diye talimat verdim.

Görev paylaşımı yaptık. Finnick, ağacı inceleyen Beetee'yi koruyordu. Johanna su çıkarmak için bir ağacı deldi. Peeta yemiş topluyordu; ben yakın çevrede avlanıyordum. Ağaç sıçanları insanlardan korkmuyorlardı; üç tanesini kolayca indirdim. Saat on dalgasının sesi bana geri dönmem gerektiğini hatırlattı. Bu yüzden diğerlerinin yanına, avladıklarımı ayıklamaya döndüm. Uzak durmamızı hatırlatmak üzere, güç sahasına birkaç metre mesafeye bir çizgi çektim. Sonra Peeta'yla birlikte yemişleri kızartma ve sıçan parçalarını pişirme işine giriştik. Beetee hâlâ ağacın çevresinde dönüp duruyordu. Tam olarak ne yaptığını anlamadım ama ölçü falan alıyor olmalıydı. Bir noktada ağaçtan ince bir kabuk kopardı ve yanımıza katıldı ve kabuğu güç sahasına doğru fırlattı. Kabuk geri sıçradı ve ışıklar saçarak yere düştü. Birkaç saniye sonra da orijinal rengine döndü. Beetee "Çok şey anlatıyor," dedi. Peeta'ya baktım ve gülmemek için dudaklarımı ısırdım; çünkü bu olay, Beetee dışında kimseye bir şey anlatmıyordu.

Tam o sırada, yanımızdaki dilimden tıkırtılar gelmeye başladı. Saat on bir oldu demekti bu. Ses, dün gece kumsaldakinden çok daha yüksek duyuluyordu. Kulak kesildik.

Beetee emin bir tavırla "Mekanik değil," dedi.

"Benim tahminim haşaratlardan yana," dedim. "Belki böcekler."

Finnick "Kıskaçlı bir şeyler," dedi.

Sesler, alçak perdeden konuşmalarımız, onları canlı etin yakınlığına uyandırmış gibi, gittikçe artıyordu. Bu tıkırtıyı her ne çıkarıyorsa, bizi birkaç saniye içinde kemiklerimize kadar soyabileceğine bahse girebilirdim.

"Buradan hemen çıkmalıyız," dedi Johanna. "Şimşeklerin başlamasına bir saatten az zaman kaldı."

Gerçi o kadar uzağa da gitmiyorduk. Kan yağmuru bölümünde birebir aynı ağacın altına oturup bir tür piknik yapıyorduk; orman yemeklerimizi yiyerek öğle saatini haber verecek yıldırımı bekliyorduk. Tıkırtı yavaş yavaş sona ererken, Beetee'nin talebiyle sayvana tırmandım. Yıldırım, buradan ve bu parlak gün ışığında bile, göz kamaştırıyordu. Uzaktaki ağacı tamamen kuşatıyor, sıcak beyaz ve mavi bir renkle parlamasına ve çevresini kuşatan havanın elektrikle cazırdamasına neden oluyordu. Aşağı indim ve gördüklerimi Beetee'ye aktardım. Üslubum pek bilimsel olamasa da, duydukları onu tatmin etmişe benziyordu.

Uzun yoldan saat on kumsalına ulaştık. Kum, az önceki dalganın etkisiyle pürüzsüz, ıslak ve süpürülüp temizlenmiş durumdaydı. Beetee teliyle çalışmaya devam ederken, öğleden sonrayı bizim için tatil ilan etti. Tel onun silahı olduğu ve hepimiz onun bilgisine riayet etme durumunda olduğumuz için, okuldan erken salınmışız gibi tuhaf bir duyguya kapıldık. Önce ormanın gölgeli kıyısında sırayla şekerleme yaptık. Ancak akşamüstü, herkes uyanık ve huzursuzdu. Bunun deniz mahsulü yemek için son şansımız olabileceğini düşünerek kendimize bir tür ziyafet hazırlamaya karar verdik. Finnick'in rehberliğinde balık avlıyor, kabuklu deniz hayvanlarını topluyor, hatta dalıp istiridye çıkarıyorduk. Ben en çok bu son kısmı seviyordum. Nedeni istiridyeye bayılmam değildi. Zaten daha önce sadece bir kez, Capitol'de tatmıştım ama sümüksü yapısından haz etmemiştim. Fakat suyun dip kısmı, derinler o kadar güzeldi ki. Bambaşka bir dünya gibiydi. Su çok berraktı; parlak renkli balık sürüleri ve tuhaf deniz çiçekleri kum zemini süslüyorlardı.

Finnick, Peeta ve ben deniz mahsullerini ayıklayıp yemeğe hazır hale

getirirken, Johanna nöbet tutuyordu. Peeta'nın bir istiridye kabuğunu açmasıyla bir kahkaha koyuvermesi bir oldu. "Hey, şuna bir bakın hele!" Bezelye büyüklüğündeki, parlak yüzeyli kusursuz inciyi havaya tuttu. Finnick'e bakarak büyük bir ciddiyetle "Biliyorsun, kömüre yeterli basınç uygularsanız, inciye dönüşür," dedi.

Finnick "Hayır, dönüşmez," diye geçiştirdi. Ama ben geçen sene, henüz kimse bizi tanımazken, dünyadan bihaber bir Effie Trinket'in Capitol'deki insanlara bizi bu şekilde takdim ettiğini hatırlayıp gülme krizine girdim. Sanki kömür bizim itibarlı varlığımızla inciye dönüştürülüyormuş gibiydi. Acıdan doğan güzellik.

Peeta inci tanesini suyla duruladı ve bana verdi. "Senin için." İnciyi avucumda tutup, güneş ışığında yanardöner yüzeyini inceledim. Evet, bunu saklayacağımı söyledim. Hayatımın son birkaç saatinde yanımdan ayırmayacaktım. Peeta'dan son bir hediye. Kabul edebileceğim tek hediye. Belki de son anlarımda bana güç verebilirdi.

Yumruğumu sımsıkı kapatırken "Teşekkürler," dedim. Şu anda en güçlü rakibim olan ve kendi canı pahasına beni korumayı kafasına koyan kişinin mavi gözlerinin içine baktım. Ve kendi kendime planını alt etme sözü verdim.

Gözlerindeki gülümseme kayboldu ve gözlerime, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, derinliklerine kadar işleyen bir bakışla baktı. Finnick'in yanı başımızda olmasına ve herkesin onu duyabildiğine aldırmadan "Madalyon işe yaramadı, değil mi?" diye sordu. "Katniss?"

"Yaradı," dedim.

"Ama benim istediğim şekilde değil," dedi bakışlarını kaçırarak. Ve o andan sonra istiridyelerden başka bir şeye bakmaz oldu.

Tam yemeğe otururken, beraberinde iki takviye malzemesiyle, yeni bir paraşüt indi. Küçük bir kavanozun içinde baharatlı kırmızı bir sos ve 3. Mıntıka'dan yeni ekmekler. Finnick, doğal olarak, derhal ekmekleri saymaya koyuldu. "Yine yirmi dört tane," dedi.

Otuz iki ekmeğimiz vardı. Hepimiz beşer tane alıyor, asla eşit olarak

bölünemeyecek, tek kişinin yiyebileceği yedi taneyi sonraya bırakıyorduk.

Tuzlu balık eti, leziz kabuklular. Hatta istiridyeler bile, sos sayesinde bir hayli lezzetli ve bir hayli iyileşmiş gibi geliyorlardı. Yemekleri, bir lokma daha yiyecek halimiz kalmayana kadar tıkıştırdık. O zaman bile geriye bir şeyler kalıyordu. Dayanmayacaklarını bildiğimiz için, Kariyerler bizden sonra bulamasınlar diye, kalıntıları denize attık. Kimse kabuklarla uğraşmadı. Nasıl olsa dalga hepsini temizledi.

Şimdi artık beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Peeta ve ben el ele, tek kelime etmeden suyun kenarında oturduk. Dün gece büyük konuşmasını yaptı ama fikrimi değiştiremedi. Benim söyleyeceğim hiçbir şey de onun fikrini değiştiremezdi. İkna edici hediyeler verme zamanı çoktan geçti.

İnci paraşütün içinde tapayla korunmuş haldeydi. Ve ayrıca ilaç da belimdeydi. Umarım 12. Mıntıka'ya ulaşırdı.

Şüphesiz annem ve Prim, bedenim gömülmeden önce onun Peeta'ya geri verilmesini bileceklerdir.

26

Marş başladı ama bu gece gökyüzüne yansıyacak bir yüz yoktu. Seyirciler, iyice kana susayıp huzursuzlaşacaklardı. Gerçi Oyunkurucuların yeni saldırılara gerek duymamalarına bakılırsa, Beetee'nin tuzağı yeterince umut vaat ediyor olmalıydı. Belki de onlar da, tuzağın bir işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorlardı.

Finnick ve benim dokuza yaklaştığına kanaat getirdiğimiz dakikalarda, dört bir yanına deniz kabuklarının saçıldığı kamp yerimizden ayrılıp saat on iki kumsalına geçtik ve ay ışığında yıldırım ağacına doğru tırmanmaya başladık.

Tıka basa dolu midelerimiz yüzünden, sabahkine göre daha rahatsız ve nefes nefese bir tırmanış oldu. O son istiridye düzinesini mideye indirdiğim için pişman oldum.

Beetee, Finnick'ten ona yardım etmesini rica etti. Biz, diğerleri, nöbete durduk. Beetee ağaca tutturmadan önce metrelerce teli bobinden açtı. Finnick'ten telin ucunu, kırık bir dala sıkıca tutturup yere bırakmasını istedi. Sonra ağacın iki tarafında durup bobini öne, arkaya geçirerek, ağacın gövdesini kat kat telle sardı. Bana önce biraz keyfi hareket ediyorlarmış gibi geliyordu ama biraz sonra, ay ışığında, Beetee'nin tarafında, dolambaçlı bir labirenti andıran bir desenin oluştuğunu fark ettim. Telin konumu herhangi bir fark yaratıyor mu yoksa bu sadece izleyicileri daha çok etkilemek için oynanan bir oyun mu, merak ediyordum. İzleyicilerin çoğunun elektrik konusunda en çok benim kadar bilgi sahibi olduklarına bahse girebilirdim.

Tam dalga sesleri başlarken, ağaç gövdesindeki hummalı çalışma da tamamlandı. Dalganın, saat on diliminin hangi noktasında patladığını çözebilmiş değildim. Herhalde önce dalga oluşuyor, sonra tepeden aşağı hücum ediyor ve sonrasında da her taraf sular altında kalıyordu. Gökyüzüne bakılırsa saat on otuz olmalıydı.

Beetee bu noktada planın geri kalan kısmını açıkladı. Ağaçların arasında seri biçimde ilerlerken, Johanna ve benim, bobini ormanın içinden aşağı doğru indirmemizi ve teli döşememizi istedi. Teli, saat on iki kumsalına uzatmamız,

metal bobini -ve geriye ne kaldıysa onu- suyun içine, iyice dibe battığından emin olacak şekilde, yerleştirmemiz gerekti. Sonra da ormana doğru koşmamız. Hemen şimdi gidecek olursak, güvenli bir noktaya tam zamanında çekilebilirdik.

Peeta hemen "Yanlarında gidip çevreyi kolaçan etmek istiyorum," dedi. İnci sahnesinden sonra, beni gözünün önünden uzaklaştırmaya çok daha isteksiz olduğunu biliyordum.

"Sen çok yavaşsın. Ayrıca sana bu uçta ihtiyacım olacak. Katniss çevreyi kolaçan eder," dedi Beetee. "Bunu tartışacak zamanımız yok. Üzgünüm. Kızların buraya sapasağlam dönmelerini istiyorsak hemen şimdi harekete geçmeleri gerek." Bobini Johanna'ya verdi.

Bu plan, Peeta gibi, benim de hoşuma gitmiyordu. Uzaktayken onu nasıl koruyabilirdim? Fakat Beetee haklıydı. Bacağı, Peeta'yı çok yavaşlatıyordu; yokuş aşağı zamanında inmesi imkansızdı. Johanna ve ben grubun en hızlıları ve ormanda ne yaptığını en iyi bilenlerdik. Başka alternatif düşünemiyordum. Ayrıca burada Peeta dışında güvendiğim biri varsa, o da Beetee'dir.

Peeta'ya "Sorun yok," dedim. "Bobini bırakıp doğruca yukarı koşacağız."

Beetee "Yıldırım bölgesine değil," diye hatırlattı. "Saat bir—iki dilimindeki ağaca koşun. Zamanınızın tükendiğini hissederseniz bir dilim daha atlayın. Ama ben zararı değerlendirene kadar, kumsala dönmeyi aklınızdan bile geçirmeyin."

Peeta'nın elini ellerimin arasına aldım. "Endişelenme. Gece yarısı görüşeceğiz." Onu öptüm ve daha fazla itiraz etmesine fırsat bırakmadan, Johanna'ya döndüm. "Hazır mısın?"

Johanna omuz silkerek "Neden olmasın?" dedi. Takım olmamızdan, en az benim kadar mutsuz olduğu her halinden belliydi. Ama hepimiz Beetee'nin tuzağına yakalanmış durumdaydık. "Sen gözcülük et, ben bobini açayım. Sonra görev değişimi yaparız."

Daha fazla konuşmadan yokuş aşağı koşmaya başladık. Aslına bakarsanız, neredeyse hiç konuşmadığımız bile söylenebilirdi. Büyük bir uyum içinde ilerledik. Yarı yolda, saatin on biri geçtiğini haber veren çıtırtının başladığını duyduk.

Johanna "Acele etsek iyi olur," dedi. "Şu yıldırım çarpmadan, suyla aramdaki mesafeyi olabildiğince açmak istiyorum. Volt'un yanlış bir hesap yapmış olması ihtimaline karşılık."

"Bobini biraz da ben alayım," dedim. Tel döşemek, gözcülük yapmaktan daha zor bir işti ve Johanna üzerine düşeni yaptı.

"Al," diyerek bobini bana uzattı.

İkimizin elleri de metal silindirin üstündeyken, titreşimi hissettik. Birdenbire, altın renkli incecik tel üst tarafta havalandı ve arapsaçı gibi karmaşık ilmiklerle bileklerimizin çevresini sardı. Koparılmış ucu, yılan gibi kıvrılarak ayaklarımızın dibine kadar geliyordu.

Olayın gidişatındaki bu beklenmedik değişikliği algılamamız sadece birkaç saniye aldı. Johanna ve ben birbirimize baktık ama hiçbir şey söylememize gerek yoktu. Birisi, çok uzak sayılmayacak bir noktada teli kesti. Ve o birisi her kimse, buraya ulaşması an meselesiydi.

Ellerimi telden kurtarıp oklarından birinin kuş tüylü kısmına dokunduğum anda, metal silindir kafamda patladı. Bundan sonra hatırladığım ilk şey, sol şakağımda korkunç bir sancıyla asmaların arasında yatıyor olduğumdu. Gözlerimde bir sorun vardı. Gökyüzünde süzülen iki ayı bir araya getirip bire indirgemeye çalışırken, görüşüm bulanıklaşıyordu, odaklanamıyordum. Nefes almakta zorluk çekiyordum ve Johanna'nın dizlerini göğsüme bastırarak beni yere çivilediğini fark ettim.

Sol kolumun alt kısmında bir bıçak vardı. Elimi çekmeye çalıştım ama hâlâ hareket etmekten acizdim. Johanna etime bir şey -büyük olasılıkla bıçağının ucunu- batırdı ve çevirdi. Müthiş acı veren sökülme hissinin ardından, bileğimden aşağı bir sıcaklık akıp avucumu doldurdu. Johanna kolumu yere vurdu ve kanım yüzümün yarısını kapladı.

"Olduğun yerde kal!" diye tısladı. Ağırlığı bedenimi terk ediyor ve yalnız kalıyordum.

Olduğun yerde kal mı? diye düşündüm. Ne? Neler oluyor? Bu tutarsız dünyayı dışarıda bırakmak için gözlerimi sımsıkı kapatıyor ve durumuma anlam

vermeye çalışıyordum. Tek düşünebildiğim, Wiress'ın Johanna'yı kumsalda itekleyişi oldu.

"Olduğun yerde kal, tamam mı?" Ama Wiress'a saldırmamıştı. Böyle değil. Ben de Wiress değildim zaten. Ben Kaçık değildim. "Olduğun yerde kal, tamam mı?" cümlesi zihnimde yankılanıp duruyordu.

Ayak sesleri yaklaştı. İki çift. Nerede olduklarını gizlemeye gerek duymayan, ağır ayak sesleriydi.

Brutus "Ölüden farksız! Haydi Enobaria!" diye seslendi. Ayak sesleri gecenin içinde uzaklaştı.

Öyle miydim? Bu soruya cevap ararken, bilincim gidip geliyordu. Gerçekten de ölüden farksız mıyım? Aksini iddia edecek durumda değildim. Aslında, akılcı düşünebilmek için ciddi bir mücadele vermem gerekiyordu. Bildiğim şundan ibaretti: Johanna bana saldırdı. O metal silindiri kafama indirdi. Kolumu, büyük ihtimalle damarlarıma ve arterlerime dönülmez zarar verecek şekilde kesti. O işini bitiremeden, Brutus ve Enobaria çıkageldiler.

İttifak sona erdi. Finnick ve Johanna bu gece bizi ele vermek için aralarında anlaşmış olmalıydılar. Bu sabah gitmemiz gerektiğini biliyordum. Beetee'nin hangi tarafta olduğundan haberim yoktu ama ben oyunu adil oynuyordum. Peeta da öyle.

Peeta! Gözlerim panikle fal taşı gibi açıldı. Peeta ağacın yanında, şüpheden uzak ve savunmasız halde duruyordu. Belki de Finnick onu çoktan öldürmüştür. "Hayır," diye fısıldadım. Tel yakın mesafeden, Kariyerler tarafından kesildi. Finnick, Peeta ve Beetee burada neler döndüğünü bilemezlerdi. Sadece neler olduğunu, telin neden gevşediğini ya da hatta neden geri fırladığını merak ediyorlardır. Bu, tek başına, öldürmek için bir işaret olamazdı, değil mi? Bizden ayrılmasının zamanı geldiğine, beni öldürmeye ve Kariyerler'den kaçmaya ve Finnick'i mücadeleye olabildiğince çabuk dahil etmeye karar veren sadece Johanna'ydı.

Bilmiyorum. Bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, bir an önce Peeta'nın yanına dönmem ve onu hayatta tutmam gerektiğiydi. Kalkıp oturmak ve bir ağaca tutunarak ayağım üstünde doğrulmak için irademi son kırıntısına kadar

kullanmak zorunda kaldım. Orman ileri geri gidip geldiği için tutunacak bir şey bulabilmem büyük şanstı. Hazırlıksız bir anda, iki büklüm eğildim ve deniz mahsulü ziyafetimin tamamını kustum, midemde zerre istiridye kalıntısı kalmayana kadar öğürdüm. Tir tir titreyerek, kan ter içinde, fiziksel durumumu değerlendirdim.

Yaralı kolumu havaya kaldırdığım anda yüzüm kan için-v de kaldı ve dünyam bir kez daha yerinden oynadı. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve her şey biraz durulana kadar ağaca futundum. Sonra, temkinli adımlarla yakındaki bir ağaca geçtim, biraz yosun koparıp yarayı daha fazla incelemeden kolumu sıkıca sardım. Böylesi daha iyiydi. Yarayı görmemem kesinlikle çok daha iyiydi. Sonra elimi basımdaki yaraya uzattım. Büyük bir şişkinlik vardı ama çok fazla kanamıyordu. İçten zarar gördüğüm kesindi ama en azından kan kaybından ölmeme neden olacak bir tehlike yoktu.

Ellerimi yosuna kuruladım ve yaralı sol kolumla, yayımı kavradım. Bir okun gediğini yaya yerleştirdim. Ayaklarımı yokuş yukarı hareket etmeye zorladım.

Peeta. Ölmeden önceki son arzum. Sözüm. Onu buradan sağ salim çıkarmak. Top sesi duymadığımı, bu yüzden ölmüş olamayacağını fark edince, kalbim biraz olsun hafifledi. Belki de Johanna, niyetini açıkça ortaya koyması halinde Finnick'in onun yanında yer alacağını düşünerek, tek başına harekete geçmişti. İkisinin arasında neler geçtiğini tahmin etmek güçtü. Beetee'nin tuzağı için işbirliği kurmayı kabul etmeden önce Johanna'ya nasıl baktığını düşünüyordum. İkisinin arasında uzun yıllardır süregelen bir dostluktan kaynaklanan derin bir ittifak ve kim bilir daha neler vardı. Bu yüzden, eğer Johanna bana sırt çevirdiyse, Finnick'e de güvenmemeliydim.

Bu sonuca, birinin yokuş aşağı, bana doğru koştuğunu duymamdan bir saniye önce vardım. Ne Peeta ne de Beetee bu kadar hızlı hareket edemezdi. Son anda -ve tam zamanında- asma yapraklarının oluşturduğu bir perdenin arkasına gizlendim. Finnick'in merhemle koyulaşmış bedeni, zemini kaplayan bitkilerin arasından bir geyik gibi sekerek, son hızla yanımdan geçti. Kısa sürede saldırıya uğradığım noktaya ulaştı. "Johanna! Katniss!" diye seslendi. O, Johanna ve Kariyerlerin gittikleri yönde gözden kaybolurken, ben olduğum yerde bekledim. Dünyamı bir girdaba dönüştürmeyecek bir hızla ama olabildiğince çabuk ilerledim. Kalbim hızla atarken, başım zonkluyordu. Büyük ihtimalle kan kokusuyla heyecanlanan böcekler tıkırtılarını gittikçe arttırıyordu ve nihayet

kulaklarımı dolduran sürekli bir uğultuya dönüştürüyorlardı. Hayır, durun.

Belki de kulaklarım çarpmanın etkisiyle çınlıyordu. Böcekler çenelerini kapatana kadar, gerçeği ayırt etmem imkansızdı. Fakat böcekler susunca, bu defa şimşekler başlayacaktı. Daha hızlı hareket etmeliydim. Peeta'ya ulaşmalıydım.

Top sesiyle donakaldım. Birisi öldü. Herkes silahları kuşanmış ve korkmuş halde ortalıkta koştururken, ölen herhangi biri olabilirdi. Fakat inanıyorum ki, ölen her kimse, ölümü hepimiz için bir meydan savaşının tetiğini çekmiş olacaktı. İnsanlar önce öldürüp bunu neden yaptıklarını daha sonra düşüneceklerdi. Bacaklarımı koşmaya zorladım.

Bir şey bacağıma takıldı ve boylu boyunca yere uzandım. Bu şeyin beni sardığını, sivri liflerıyle etrafıma dolandığını hissettim. Bir ağ! Bu Finnick'in, beni tuzağa düşürmek için ördüğü cicili bicili ağlarından biri olsa gerekti. Ve kendisi de elinde zıpkınıyla buralarda bir yerde olmalıydı. Debeleniyordum ama bu, ağın beni daha sıkı sarmasına neden oldu. Sonra, ayışığında gözüme bir şey takıldı. Kafam karışmış halde, kolumu kaldırdım ve bunun altın renkli, parlak ipliklerden örülmüş bir ağ olduğunu gördüm. Bu Finnick'in ağlarından biri değildi; Beetee'nin teliydi. Dikkatle ayağa kalktım. Telin, yıldırım ağacına geri dönerken bir ağaç gövdesine takılmış bir parçasının içindeydim. Yavaş hareketlerle kendimi telin içinden kurtardım ve tepeye doğru yürümeye devam ettim.

İşin iyi tarafı: Doğru patikadaydım ve kafamdaki yara, beni, yön duygumu kaybedecek kadar alt üst etmemişti. İşin kötü tarafı: Tel, bana yaklaşan şimşek fırtınasını hatırlattı. Böceklerin sesini hâlâ duyabiliyordum ama yoksa ses azalmaya mı başlamıştı?

Tel ilmiklerini bana rehberlik etsinler diye sol tarafıma alarak ve onlara dokunmamaya özen göstererek koştum. Böceklerin sesi azalıyorsa, ilk yıldırım ağaca isabet etmek üzeredir. O zaman, yıldırımdan kaynaklanan elektrik tel boyunca ilerleyecek ve her kim tele dokunursa ölecek demektir.

Gövdesi altın renkli tellerle donatılmış ağaç, görüş alanıma girdi. Yavaşladım ve olabildiğince az ses çıkararak hareket etmeye çalıştım ama ayakta durabildiğim için bile şükretmem gerekti. Diğerlerinden bir işaret aradım. Kimse yoktu. Burada hiç kimse yoktu. Yavaşça "Peeta?" diye seslendim. "Peeta?"

Cılız bir inleme bana karşılık verdi. Hızla arkamı dönünce yerde yatan karaltıyı gördüm. "Beetee!" diye haykırdım. Telaşla yanına gidip diz çöktüm. İsteği dışında inlemiş olsa gerekti. Dirsek kıvrımının hemen altındaki kesikten başka bir yara göremedim ama bilinci yerinde değildi. Yakındaki bir ağaçtan bir avuç yosun koparıp beceriksiz hareketlerle kolunu sararken bir taraftan da onu kaldırmaya çalıştım. "Beetee! Beetee! Neler oluyor böyle? Seni kim bu hale getirdi? Beetee!" Onu, yaralı bir insanı asla sarsmamanız gerektiği gibi sarstım ama başka ne yapabileceğimi bilemiyordum. Bir kez daha inledi ve beni savuşturmak için elini kaldırdı.

İşte o zaman elindeki bıçağı gördüm. Daha önce Peeta'nın taşıdığı bıçak, gevşek tellere sarılmış halde, Beetee'nin elindeydi. Tamamen afallamış bir halde ayağa kalktım ve teli kaldırdım. Ucu ağaca bağlıydı. Beetee'nin bir dalın çevresine doladığı ve ağaçtaki tasarımına başlamadan önce yere bıraktığı ikinci ve daha kısa teli hatırlamam bir iki saniyemi aldı. Bunun elektrikle bağlantılı bir önemi olduğunu, daha sonra kullanılmak üzere bir kenara ayrıldığını sanmıştım. Fakat aslında öyle değilmiş; çünkü telin boyu nereden baksanız yirmi- yirmi beş metre vardı.

Gözlerimi kısarak tepeye doğru bakınca, güç sahasına sadece birkaç adım mesafede olduğumuzu fark ettim. Tıpkı bu sabah olduğu gibi, sağ tarafımda, yukarıda, güç sahasını ele veren bir kare parçası vardı. Beetee ne yapmış olabilirdi? Peeta'nın daha önce kazayla yaptığı gibi, bıçağını güç sahasına saplamaya mı kalkıştı acaba? Peki ya şu tel de neyin nesi? Yoksa B planı bu muydu? Suya elektrik verme planının başarısız olması halinde, yıldırımın elektriğini güç sahasına yönlendirmeyi mi planlıyordu? Bu neye yol açardı ki? Hiçbir şeye mi? Büyük bir olaya mı? Hepimiz kızarır mıydık sonunda? Herhalde güç sahası da büyük ölçüde enerjiden oluşuyordu. Eğitim Merkezi'ndeki güç sahası görünmezdi. Buradakiyse, her nasılsa, ormana ayna tutuyor gibi görünüyordu. Ama Peeta'nın bıçağı ve benim oklarım isabet ettiği zaman, güç sahasının sarsıldığını ve değiştiğini gözlerimle gördüm. O güç sahasının arkasında, gerçek dünya uzanıyordu.

Kulaklarım artık çınlamıyordu. Demek duyduğum, böceklermiş. Bundan artık eminim çünkü böceklerin gürültüsü dinerken, ormanın seslerinden başka bir şey duymaz oldum. Beetee işe yarayacak halde değildi. Onu kaldıramazdım. Kurtaramazdım. O bıçak ve telle ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ve o da bana anlatacak durumda değildi. Kolumdaki yosun bandajı kan içinde kaldı.

Kendimi kandırmamın bir anlamı yoktu. Başım öyle hafifledi ki birkaç dakika içinde kendimden geçecektim. Bu ağaçtan hemen uzaklaşmam ve...

"Katniss!" Sesini çok uzaklardan duyuyordum. İyi de neden bağırıyordu? Herkesin bizi avlamaya çalıştığını çoktan anlamış olması gerekirdi. "Katniss!"

Onu koruyamazdım. Ne hızlı hareket edebilir, ne de uzağa gidebilirdim. Ve şu anda ok atma yeteneğim de tartışmaya açık durumdaydı. Saldırganların dikkatini ondan uzaklaştırmak için elimden gelen tek şeyi yaptım. "Peeta!" diye bağırdım. "Peeta! Buradayım! Peeta!" Evet, onları kendime doğru çekecektim. Böylece Peeta'dan uzaklaşıp bana ve kısa süre içinde başlı başına bir silaha dönüşecek olan ağaca yaklaşmış olacaklardı. "Buradayım! Buradayım!" Peeta'nın bana ulaşması imkansızdı. Gece karanlığında o bacakla beni bulamazdı. Buraya zamanında gelemezdi. "Peeta!"

İşe yaradı. Geldiklerini duyabiliyordum. İki kişilerdi. Ormanı çiğneyerek, sağa sola çarparak geliyorlardı. Dizlerimin bağı çözülüyordu. Yere, Beetee'nin yanına çöküyor, ağırlığımı topuklarıma veriyordum. Yayımı ve oklarımı hazırladım. Onları vurmayı başarabilirsem Peeta geri kalanları alt edebilir miydi?

Enobaria ve Finnick yıldırım ağacına ulaştılar. Yokuşun onlara göre daha üst kısmında oturduğum ve tenim merhem sayesinde kamufle edildiği için beni göremiyorlardı. Enobaria'nın boynuna nişan aldım. Şansım yaver giderse, ben onu öldürünce, Finnick, tam yıldırım çarparken can havliyle ağacın arkasına gizlenir. Yıldırımın ağaca isabet etmesi, artık an meselesiydi. Sağda solda tek tük böcek tıkırtıları duyuluyordu. Onları şuracıkta öldürebilirdim. İkisini birden.

Bir top sesi daha.

"Katniss!" Peeta adeta uluyordu. Ancak bu defa karşılık vermedim. Beetee, yanımda güçlükle de olsa nefes alıp vermeye devam ediyordu. O ve ben yakında ölecektik. Finnick ve Enobaria da. Peeta hayattaydı. İki top atıldı. Brutus, Johanna ve Chaff. İçlerinden ikisi öldüler. Geriye, Peeta'nın öldürmesi gerekecek tek bir haraç kaldı. Elimden ancak bu kadarı geliyordu. Düşmanı teke indirgemek.

Düşman. Düşman. Bu kelime beni yakın zamanda yaşanmış bir olaya

döndürdü. Yakın bir hatırayı şimdiki zamana çekti. Haymitch'in yüzündeki ifade. "Katniss, arenaya çıktığın zaman..." diye başlıyordu. Yüzü asık ve endişeli. "Ne oldu?" Dile getirilmemiş bir suçlama karşısında sesimin sertleştiğini duyuyordum. "Düşmanın kim olduğunu aklından çıkarma," dedi Haymitch. "Hepsi bu."

Haymitch'in son tavsiyesiydi. Bana bunu hatırlatmasına ne gerek vardı ki? Düşmanımın kim olduğunu hep bildim ben. Arenada bizi aç bırakan, işkence edip canımızı alan... Yakında sevdiğim herkesi öldürecek olan.

Haymitch'in söylediklerinin ne anlama geldiğini idrak ederken, yayımı indirdim. Evet, düşmanın kim olduğunu biliyordum. Ve o düşman, Enobaria değil.

Nihayet, Beetee'nin elindeki bıçağı daha net görebiliyordum. Titreyen ellerimle, teli bıçağın sapından çözüp, tam kuş tüylerinin altındaki bölgeye, okumun çevresine sardım ve eğitimde öğrendiğim bir düğümle tutturdum.

Ayağa kalkıp yüzümü güç sahasına döndüm. Böylece kendimi tamamen ele vermiş oluyordum ama umurumda değildi. Umurumda olan tek şey, okumun ucunu yönelteceğim -seçme şansı olsa Beetee'nin de bıçağını saplayacağı- yerdi. Yayımı dalgalanan kareye, güç sahasının kusurlu bölgesine çevirdim. Beetee geçen gün tam olarak ne demişti? Zırhtaki çatlak. Okumu serbest bıraktım, tam isabetle güç sahasına saplanmasını ve altın renkli ipi peşinden sürükleyerek gözden kaybolmasını izledim.

Korkudan tüylerim ürperdi ve aynı anda yıldırım da ağaca isabet etti.

Tel boyunca beyaz bir ışık ilerledi ve kubbe, sadece bir an için göz kamaştıran mavi bir ışıkla boyandı. Geriye doğru savrulup külçe gibi yere çarptım; üzerime küçük zerrecikler yağarken, bedenim felce uğramış halde, gözlerim fal taşı gibi açık, donup kaldılar. Peeta'ya ulaşamazdım. Hatta incime bile uzanamazdım. Gözlerim, beraberimde götürecek son bir güzellik arayışıyla çevreyi tarıyordu. Patlamaların başlamasından hemen önce, bir yıldız buldum.

27

Sanki her şey aynı anda patlıyordu. Yerküre, adeta toz toprak ve bitki parçalarından oluşan bir duşa dönüşüyordu. Ağaçlar alev alıyordu. Hatta gökyüzü bile parlak renkli ışık çiçekleriyle donanıyordu. Gökyüzünün neden bombalandığını anlamakta güçlük çekiyordum. Ta ki yerde gerçek bir yok oluş yaşanırken, Oyunkurucuların gökyüzünde havai fişekler patlattıklarını fark edene kadar. Anlaşılan arenanın ve geriye kalan haraçların yerle bir oluşunu izlemenin yeterince eğlenceli olmaması ihtimaline karşılık, takviye yapıyorlardı. Ya da tüyler ürpertici sonumuzu ışıklandırma derdindeydiler.

Hiç kimsenin hayatta kalmasına izin verirler mi acaba? Yetmiş Beşinci Açlık Oyunlarının bir galibi olacak mı? Belki de olmaz. Ne de olsa bu, bir Çeyrek Asır Oyunları ama... Başkan Snow'un karttan okuduğu cümle tam olarak neydi? "Yetmiş beşinci yıl dönümünde, asilere, içlerinden en güçlü olanların bile Capitol'ü alt edemeyeceklerini hatırlatmak için..."

En güçlü olan bile zafere ulaşamayacaktı. Belki de başından beri bu Oyunlar'dan bir galip çıkarmak gibi bir niyetleri yoktu. Ya da belki de benim son başkaldırı girişimim, onları buna mecbur etti.

Üzgünüm, Peeta, diye düşündüm. Seni kurtaramadığım için üzgünüm. Onu kurtarmak mı? Güç sahasını imha ederek, büyük ihtimalle, hayattaki son şansını da çalmış oldum; onu ölüme mahkum ettim. Belki de hepimiz kurallara göre oynasaydık, yaşamasına izin verirlerdi.

Başımın üstünde beliren hava aracını son anda fark ettim. Ortalık sessiz olsaydı ve yakınlarda bir yerde bir alaycıkuş olsaydı, ormanın sessizliğe gömüldüğünü ve kuşun, Capitol'ün hava aracının yaklaştığını haber veren sesini duyabilirdim. Fakat bu bombardıman sırasında kulaklarımın bu kadar hassas bir sesi algılaması imkansızdı.

Aracın pençesi üstüme indi. Metal pençeleri altıma doğru kaydılar. Haykırmak, kaçmak, bu pençeden kurtulmak istiyordum ama donmuş haldeydim. Elimden, beni yukarıda bekleyen karanlık gölgelere ulaşmadan öleceğimi ummaktan başka bir şey gelmiyordu. Hayatımın beni bir galip olarak

taçlandırmasına izin vermedikleri gibi, ölümümü olabildiğince yavaş ve olabildiğince halka açık kılmak için ne gerekiyorsa yaptılar.

Aracın içinde beni bekleyen yüzün Baş Oyunkurucu Plutarch Heavensbee'ye ait olduğunu görünce, en kötü korkularım doğrulanmış oldu. Tik-taklayan zeki bir saat ve sahaya yayılmış galiplerden kumlu güzel Oyunumu mahvettim. Başarısızlığının cezasını çekecek; büyük ihtimalle canından olacak ama önce benim cezalandırıldığımı görmek isteyecekti. Ellerini bana doğru uzattı ama beklentimin aksine vurmak yerine daha kötü bir şey yapıyordu. Baş parmağı ve işaret parmağıyla gözkapaklarımı kapatıyor ve beni karanlığın her tehlikeye açık boşluğuna mahkum ediyordu. Şimdi artık bana her şeyi yapabilirlerdi. Beni neyin beklediğini görme şansım dahi olmayacaktı.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, zaten kan içindeki yosun bandajımdan dışarı kanlar akmaya başladı. Düşüncelerim bulanıklaştı. Büyük ihtimalle, onlar beni hayata döndürmeyi başaramadan kan kaybından ölmüş olacaktım. Bayılmadan önce, içimden, koluma açtığı mükemmel yara için Johanna'ya bir teşekkür gönderdim.

Bilincimi kısmen geri kazandığım zaman, üzeri takviyeli bir masada yattığımı hissettim. Ve sol koluma takılı hortumların ucundaki iğneleri. Beni hayatta tutmaya çalışıyorlardı çünkü olur da çabucak ve sessizce ölüp gidersem, zafer kazanmış olurdum. Hâlâ hareket etmekten, gözlerimi açıp elimi kaldırmaktan acizdim. Ancak sağ kolum biraz olsun güçlenmiş durumdaydı. Bir palet -hayır daha az hareketli bir şey, evet, bir sopa hissiyle- vücudumun üstünde duruyordu. Motor koordinasyonum sıfırdı, parmaklarımın yerlerinde olduklarından emin olamıyordum. Yine de kolumu tüpleri koparıp çıkarana, kadar sallamayı başardım. Bir bip sesi duyuldu ama sesin kimi çağırdığını görmeme yetecek kadar kendimde kalamadım.

Yeniden kendime geldiğimde, ellerimin bağlandığını, hortumların yerlerine takıldığını gördüm. Gözlerimi açabiliyor, kafamı hafifçe oynatabiliyordum. Alçak tavanlı, gümüşi bir ışığın aydınlattığı bir odadaydım. Birbirine bakan iki sıra yatak vardı. Galip yoldaşlarım olduklarını tahmin ettiğim kişilerin nefes alıp verişlerini duyabiliyordum. Tam karşımda, neredeyse on farklı makineye bağlı halde yatan Beetee vardı. Zihnimin içinde, bırakın rahat rahat ölelim! diye haykırıyordum. Kafamı sedyeye biraz sertçe vurdum ve bir kez daha kendimden geçtim.

Nihayet, gerçekten uyandığımda bütün sıkıntılarımın yok olduklarını fark ettim. Elimi kaldırdım ve hâlâ benim emrimle hareket edebilen parmaklara sahip olduğumu gördüm. Kendimi zorlayarak oturma pozisyonuna geçtim ve odayı yeniden odaklayabilir hale gelene dek, sedyeme sıkı sıkı tutundum. Sol kolum bandajlıydı ama hortumlar yatağın yanındaki bir standa asılı duruyorlardı.

Odada, hâlâ tam karşımdaydı ve bir makine ordusuna bağlı halde yatan Beetee dışında, hiç kimse yoktu. Diğerleri neredeydiler? Peeta, Finnick, Enobaria ve... ve... Biri daha vardı değil mi? Bombalar başladığında, Johanna veya Chaff veya Brutus hâlâ hayattaydı. Bizi, ibret vermek için kullanacaklarından emindim. Diğerlerini nereye götürmüş olabilirler? Hastaneden hapishaneye mi aktardılar acaba?

"Peeta," diye fısıldadım. Onu koruyabilmeyi o kadar çok istedim ki. Buna başarmaya hâlâ kararlıyım. Madem hayattayken güvenliğini sağlayamadım, o zaman onu hemen bulmalı ve Capitol onun için acı verici bir ölüm planlamadan, kendi ellerimle öldürmeliydim. Bacaklarımı sedyeden sarkıttım ve silah olabilecek bir şey bulabilmek için çevreme bakındım. Beetee'nin yatağının yanındaki masanın üstünde, steril naylonla kaplanmış birkaç şırınga duruyordu. Mükemmel. Tek ihtiyacım hava ve damarlarından birine tam isabetli bir atış olacaktı.

Bir an duraksayıp Beetee'yi öldürmeyi düşündüm. Ancak bunu yaparsam monitörler ötmeye başlar ve Peeta'ya ulaşamadan yakalanırdım. Kendi kendime, eğer yapabilirsem, geri döneceğime ve Beetee'nin işini bitireceğime dair söz verdim.

Üzerimde incecik bir gecelikten başka bir şey yoktu; bu yüzden şırıngayı kolumdaki yaranın bandajının içine soktum. Kapıda bekçi yoktu. Eğitim Merkezi'nin kilometrelerce altında ya da Capitol'ün sıkı sıkı korunan bir binasında olduğuma emindim. Nerede olduğumun bir önemi yoktu zaten. Ben kaçmıyordum, sadece bir görevi tamamlıyordum.

Daracık bir koridorda sessizce ilerleyerek biraz aralık duran bir kapıya ulaştım. Kapının arkasında biri vardı. Şırıngayı çıkarıp avucumun içine koydum. Duvara adeta yapışarak içeriden gelen sesleri dinledim.

"Yedi, On ve On İki'de iletişim kapandı. Ancak On Bir ulaşım üzerindeki

kontrolünü sağladı, bu yüzden en azından onların biraz yiyecek çıkarabileceklerini umuyoruz."

Plutarch Heavensbee. Sanırım. Gerçi onunla sadece bir defa konuştum. Boğuk bir ses bir soru sordu.

"Hayır, üzgünüm," dedi Heavensbee. "Seni Dört'e ulaştırmam imkansız. Ancak onun olabildiğince çabuk getirilmesi için gerekli talimatları verdim. Elimden ancak bu kadarı geliyor, Finnick."

Finnick. Beynim, şahit olduğum bu konuşmaya ve bu konuşmanın Plutarch Heavensbee'yle Finnick arasında geçiyor olduğuna bir anlam verebilmek için büyük mücadele veriyordu. Ne yani, Finnick Capitol için, bütün suçlarını kolayca affedecekleri kadar sevgili ve kıymetli miydi yoksa? Yoksa Beetee'nin neyin peşinde olduğu konusunda bir fikri yok muydu? Boğuk sesiyle bir şeyler daha söyledi. Çaresizliğin ağrılığını taşıyan bir şeyler.

"Saçmalama. Bu yapabileceğin en kötü şey olur. Öldürülmesini garantilemiş olursun. Sen hayatta olduğun sürece, onu da yem olarak hayatta tutacaklardır," dedi Haymitch.

Haymitch! Kapıyı itti ve son hızla içeri daldım. Haymitch, Plutarch ve çok feci durumdaki Finnick hiç kimsenin elini bile sürmediği yemeklerle donatılmış bir masanın çevresinde oturuyorlardı. Yuvarlak hatlı pencerelerden içeri gün ışığı doluyordu. Ve uzakta sıkı ağaçların tepeleri görünüyordu. Uçuyorduk.

Haymitch hoşnutsuzluğunu sesine yansıtarak "Ne o tatlım? Kendi kendinin canına okuman bitti mi?" diye sordu. Ancak ben öne doğru sendeleyince hemen yanımda bitti ve beni bileğimden yakalayıp düşmeme engel oldu. Elime baktı. "Demek Capitol'e karşı sen ve şırıngan. İşte bu yüzden kimse plan yapma işini sana bırakmak istemiyor ya!" Ona anlamayan gözlerle baktım. "Bırak şunu." Sağ bileğimdeki basıncın gittikçe arttığını hissettim ve sonunda dayanamayıp yumruğumu açtım ve şırıngayı bıraktım. Beni Finnick'in yanındaki sandalyeye oturttu.

Plutarch Önüme bir kase sebze çorbası koydu. Ve küçük bir ekmek somunu. Elime bir kaşık tutuşturdu. Haymitch'inkinden çok daha sevecen bir sesle "Ye," dedi.

Haymitch tam karşımda oturuyordu. "Katniss. Sana olanları anlatacağım. Ben sözümü bitirene kadar tek bir soru dahi sormanı istemiyorum. Anlıyor musun?" Uyuşmuş gibi kafamı salladım. Ve bana şunları anlatmaya başladı:

Çeyrek Asır Oyunları'nın ilan edildiği andan itibaren, bizi arenadan kaçırmak için bir plan yapılmaya başlanmış. 3, 4, 6, 7, 8 ve 11. Mıntıka galipleri bu plan konusunda farklı düzeylerde bilgilendirilmişler. Plutarch Heavensbee uzun senelerdir, Capitol'ü yıkmayı hedefleyen gizli bir örgütün parçasıymış. Telin silahların arasında olmasını o sağlamış. Beetee'nin görevi, güç sahasında bir delik açmakmış. Arenada aldığımız ekmek, kurtarma harekatının zamanıyla ilgili bir şifreymiş. Ekmeğin geldiği mıntıka, günü işaret ediyormuş. Üç.

Ekmeğin sayısı da saati. Yirmi dört. Hava aracı 13. Mıntıka'ya aitmiş. Bonnie ve Twill, ormanda tanıştığım kadınlar, 13. Mıntıka'nın varlığı ve savunma becerileri konusunda haklıymışlar. Şu anda 13. Mıntıka'ya doğru dolambaçlı bir yolculuk yapmaktaymışız. Bu arada, Panem'deki mıntıkaların büyük kısmında geniş kapsamlı ayaklanmalar sürüyormuş.

Haymitch, anlattıklarını takip edebildiğimden emin olmak için durdu. Ya da belki de şimdilik anlatacakları bundan ibaretti.

Bütün bunları idrak edebilmem, tıpkı Açlık Oyunları'ndaki gibi, içinde sadece bir piyon olduğum bu kapsamlı planı sindirebilmem zor oldu. Rızam alınmadan, en ufak bir bilgi verilmeden kullanıldığım bir plan. Açlık Oyunları'nda en azından benimle oynandığının farkındaydım.

Sözüm ona dostlarım meğer ne ketummuşlar.

Sesim en az Finnick'inki kadar hırıltılı çıktı: "Bana söylemediniz."

"Ne sana, ne Peeta'ya söylemedik. Bu riski alamazdık," dedi Plutarch.

"Oyunlar sırasında saatle ilgili patavatsızlığımdan bahsetmenden bile endişeliydim." Cep saatini çıkardı ve başparmağını kristal yüzeyinin üstünde dolaştırmasıyla alaycıkuşun aydınlanması bir oldu. "Tabii ki. bunu sana gösterdiğim zaman, tek amacım, arenayla ilgili ipucu vermekti. Akıl hocası olarak. Güvenini kazanmak yolunda bir ilk adım olabilir diye düşündüm. Yeniden haraç olacağın aklımın ucundan dahi geçmiyordu."

"Peeta ve benim neden planın dışında tutulduğumuzu hâlâ anlamıyorum," dedim.

"Çünkü güç sahası havaya uçtuğunda, yakalamaya çalışacakları ilk haraçlar siz olacaktınız. Bu yüzden ne kadar az bilirseniz o kadar iyi olacaktı," dedi Haymitch.

"İlk biz mi olacaktık? Neden?" Art arda dizilen bu düşünceleri zihnimde bir yerlere oturtmaya çalıştım.

"Biz diğerlerinin sizi hayatta tutmak pahasına canımızı feda etmeyi kabul etmemizle aynı nedenden... " dedi Finnick.

"Hayır, Johanna beni öldürmeye çalıştı," dedim.

"Johanna seni kolundaki iz sürücüyü sökebilmek ve Brutus'la Enobaria'yı senden uzağa yönlendirmek için bayılttı," dedi Haymitch.

"Ne?" Başım o kadar çok ağrıyordu ki, sözü birinin bırakıp bir diğerinin almasına dayanamadım. "Neden bahsettiğinizi..."

"Seni kurtarmamız gerekiyordu; çünkü sen alaycıkuşsun, Katniss," dedi Plutarch. "Sen yaşadığın sürece devrim de yaşayacak."

Kuş, iğne, şarkı, orman meyveleri, saat, kraker, alevlere karışan elbise... Ben alaycıkuşum. Capitol'ün aksi yöndeki çabalarına rağmen hayatta kalmayı başaran kız. Ayaklanmanın sembolü.

Bonnie ve Twill'i ormanda kaçarken bulduğumda, bundan şüphelenmişim.

Gerçi olayın boyutlarını hiç anlamamışım. Ama zaten anlamam istenmiyormuş. Haymitch'in 12. Mıntıka'dan kaçma ve kendi isyanımı başlatma planlarımı, hatta 13. Mıntıka'nın var olması fikrini küçümseyişini düşündüm. Hileler ve kandırmacalar. Ve Haymitch bunu, alaycılık ve sarhoşluk maskelerinin arkasında, bu kadar ikna edici biçimde ve uzun süre yapabildiyse, kim bilir başka ne yalanlar söylemiştir. Sanırım, biliyordum.

Kalbimin binbir parçaya ayrıldığını hissederek "Peeta," diye fısıldadım.

"Diğerleri Peeta'yı hayatta tuttular çünkü çok iyi biliyorduk ki o ölürse, hiç kimse seni bu ittifakın içinde tutamazdı," dedi Haymitch. "Ayrıca seni savunmasız bırakma riskini alamazdık." Bunları öylesine bir şeyler söyler gibi bir tavırla, yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadan söylüyordu ama yüzünün grileşmesine mani olamıyordu.

"Peeta nerede?" diye sordum.

"Johanna ve Enobaria'yla birlikte, Capitol tarafından alındı," dedi Haymitch.

Ve nihayet, bakışlarını kaçırma nezaketini gösterdi.

Teknik anlamda, silahsızdım. Ancak hiç kimse, tırnakların verebileceği zararı -hele hedef hazırlıksızsa- küçümsememeli. Masanın üstünden atladım ve tırnaklarımı Haymitch'in suratına geçirip kan akmasına ve tek gözünün zarar görmesine neden oldum. Sonrasında, ikimiz de birbirimize korkunç, gerçekten korkunç şeyler haykırdık. Finnick beni dışarı çıkarmaya çalıştı, Haymitch'in beni lime lime etmemek için kendini zor tuttuğunu biliyordum ama ben alaycıkuştum. Ben alaycıkuştum ve beni hayatta tutmak, bu haliyle bile yeterince zordu.

Başka eller de Finnick'e yardım etti ve yeniden sedyeme yatırıldım. Kollarım bağlanıyor, vücudum denetim altına alınıyordu. Bu yüzden öfke içinde kafamı sedyeye vurdum. Koluma bir iğne battı ve başım o kadar çok ağrıdı ki sonunda pes ettim ve sesim çıkmaz olana kadar can çekişen bir hayvan gibi korkunç sesler çıkararak içli içli ağladım.

İlaç uyumama değil, sakinleşmeme yarıyordu ve bana sonsuz kadar uzun gelen bir süre boyunca bu bulanık, donuk ve acı veren hüzne kısılıp kaldım. Hortumları yeniden takıp bana asla ulaşmayan teskin edici seslerle bir şeyler söylüyorlardı. Tek düşünebildiğim, bir yerlerde buna benzer bir sedyede yatan ve aslında sahip olmadığı bir bilgiyi vermesi için işkence gören Peeta'ydı.

"Katniss. Katniss, çok üzgünüm." Finnick'in yanımdaki yataktan gelen sesi bilincime süzüldü. Belki de benzer acılar çektiğimiz içindir. "O ve Johanna için geri dönmek istedim ama kıpırdayamadım."

Cevap vermedim. Finnick Odair'in iyi niyetinin hiçbir anlamı yoktu.

"Onun durumu Johanna'dan daha iyi. Hiçbir şey bilmediğini hemen anlarlar.

Ve onu, sana karşı kullanabileceklerini düşündükleri sürece, öldürmezler."

Tavana bakarak "Yem olarak mı?" dedim. "Tıpkı Annie gibi değil mi, Finnick?"

Ağladığını duyabiliyordum ama umurumda değildi. Büyük ihtimalle Annie'yi sorgulama zahmetine bile girmeyeceklerdi; kız çoktan kafayı yemiş. Seneler önce kendi Oyunlar'ı sırasında sıyırmış. Benim de aynı yönde ilerliyor olmam kuvvetle muhtemeldi. Belki de çoktan delirmeye başladım ve hiç kimsede bunu söyleyecek yürek yoktu. Kendimi yeterince deli hissediyordum.

"Keşke ölseydi," dedi. "Keşke hepsi ölselerdi ve biz de ölseydik. En iyisi bu olurdu."

Buna verilecek iyi bir cevap yoktu. Onları bulduğumda, elimde bir şırıngayla Peeta'yı öldürmeye gittim. Ölmesini gerçekten istiyor muydum? Gerçekten istediğim... Gerçekten istediğim onu geri alabilmekti. Ama artık onu asla geri alamayacaktım. İsyan kuvvetleri Capitol'ü bir şekilde alaşağı edebilseler bile, Başkan Snow'un son hamlesinin Peeta'yı boğazlamak olacağından emin olabilirdiniz. Hayır, onu asla geri alamayacaktım. Bu durumda, ölmesi en iyisiydi.

Peki Peeta bunu anlayacak mı yoksa mücadeleye devam mı edecekti? O çok güçlü biriydi ve bir o kadar da iyi bir yalancıydı. Hayatta kalma şansının olduğunu düşünüyor mudur acaba? Hayatta kalıp kalmamak umurunda mı? Planlarının arasında bu yoktu. Hayatla ilişiğini çoktan kesmişti. Belki benim kurtarıldığımı öğrenirse, mutlu bile olabilirdi. Beni hayatta tutma görevini hakkıyla yerine getirmiş olduğunu hissederdi.

Sanırım ondan, Haymitch'ten daha çok nefret ediyordum.

Pes ettim. Konuşmayı, tepki vermeyi bıraktım ve getirdikleri yiyecek ve suyu geri çevirdim. Koluma istedikleri şeyi pompalayabilirlerdi ama yaşama arzusunu kaybetmiş birini yola devam ettirebilmek için bundan çok daha fazlası gerekirdi. Hatta, benim ölmem halinde, Peeta'nın yaşamasına izin vereceklerini bile düşünüyordum. Tabii ki özgür bir insan olarak değil; 12. Mıntıka'nın gelecekteki haraçlarına hizmet edecek bir Avox ya da onun gibi başka bir şey olarak. Belki o zaman kaçmanın bir yolunu bulabilirdi. Aslına bakarsanız,

ölümüm onu hâlâ kurtarabilirdi.

Kurtaramazsa da, ne yapalım? İnadına ölmek de yeterliydi. Bu kokuşmuş dünyadaki bütün insanlar arasında, Peeta ve beni, kendi Oyunları'nın piyona dönüştüren Haymitch'i cezalandırmak için. Ona güvendim. Kıymetli bildiğim şeyi, Haymitch'in ellerine emanet ettim. Ve o bana ihanet etti.

"İşte bu yüzden kimse plan yapma işini sana bırakmak istemiyor ya!" dedi.

Bu doğru. Aklı başında hiç kimse, plan yapma işini bana bırakmazdı. Ne de olsa dostla düşmanı ayırt etmekten bile acizdim.

Benimle konuşmak üzere yanıma pek çok insan geliyordu ama çıkardıkları sesler, benim için ormandaki böceklerin çıkardığı çıtırtılardan pek de farklı değildi. Anlamsız ve uzak. Tehlikeliler ama sadece fazla yaklaşırsanız. Kelimeler seçilir hale geldiği anda bana daha fazla ağrı kesici vermelerini sağlayana kadar inledim; böylece her şey yoluna girdi.

Ta ki bir ara gözümü açıp karşımda asla görmezden gelemeyeceğim bir yüz bulana kadar. Yalvarmaya, izah etmeye yeltenmeyecek ya da planımı yakarışlarla değiştirebileceğini düşünmeyecek biri. Çünkü zihnimin nasıl işlediğini gerçekten bilebilecek tek insan oydu.

"Gale," diye fısıldadım.

"Hey, Catnip." Elini uzattı ve alnıma düşen bir tutam saçı arkaya itti.

Yüzünün tek tarafı yakın zamanda hafifçe yanmıştı. Tek kolu askıdaydı ve madenci gömleğinin altındaki bandajları görebiliyordum. Ona ne olmuştu böyle? Buraya nasıl gelmiş? Evde çok kötü bir şeyler yaşanmış olmalıydı.

Tıpkı Peeta'yı unutmak gibi, diğerlerini hatırlamamak da mümkün değildi. Gale'e tek bir bakışım bile, hepsinin şimdiki zamana akması ve hatırlanmaları için yeterliydi.

Nefesim kesilmiş gibi "Prim?" dedim.

"Hayatta," dedi. "Annen de. Onları zamanında çıkarmayı başardım."

"Yani artık On İkinci Mıntıka'da değiller mi?" diye sordum.

"Oyunlar'dan sonra üzerimize uçaklar saldılar. Ateş bombaları attılar."

Duraksadı. "Hob'a ne oldu biliyorsun."

Biliyordum. Yanıp kül olduğunu gözlerimle gördüm. Her köşesi kömür tozuyla kaplı, o eski depo. Bütün mıntıka o şeyle kaplıydı. Ateş bombalarının Dikiş'e düşüşünü hayal ederken, içimde yepyeni bir korku uyanıyordu.

"Artık On İkinci Mıntıka'da değiller mi?" diye tekrarladım. Sanki bunu yeterince söylersem gerçeği uzak tutabilirmişim gibi.

Gale yumuşak bir sesle "Katniss," dedi.

Bu sesi tanıyordum. Yaralı hayvanlara öldürücü darbesini indirmek için sokulurken, hep bu ses tonunu kullanırdı. Kelimelerin ağzından dökülmesine engel olmak ister gibi elimi kaldırdım ama o elimi yakaladı ve sımsıkı tuttu.

"Sakın," diye fısıldadım.

Ama Gale benden sır saklayacak biri değildi. "Katniss, artık 12. Mıntıka diye bir şey yok."

İKİNCİ KİTABIN SONU